Ea. 33.
E. 222

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-159915-p0002-2

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA

E SCRIPTIS OCTO VETERIBUS LIBRIS

QUORUM PLERIQUE NONDUM COLLATI FUERANT

NUNC PRIMUM EMENDATE EDIDIT

RICH. FR. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM

LITERARUM ACADEMIÆ SOCIUS.

ARGENTORATI

APUD SOCIOS BIBLIOPOLAS

BAUER ET TREUTTEL.

MDCCLXXX.

KŒN PR.FR.
UNIVERS.
ZV HALLE

LECTORI

S. D.

RICH. FR. PHIL. BRUNCK.

AD APOLLONIUM, quem jamdudum ſepoſueram, quid me, alia molientem, inopinato retraxerit, lectoris ſcire non intereſt. Edendi hujus Poëtæ publico literarum bono conſilium a me ſuſceptum fuiſſe, qui me norunt, facile ſibi perſuadebunt.

E plurimis qui poſt Homerum Epico carmini ſcribendo ingenium applicuere, ſolius Apollonii integrum ad nos pervenit opus ARGONAUTICORUM, eo ſaltem nomine, ſed & alias præclaras ob dotes, idonei editoris cura digniſſimum. Neglectum quidem non fuit omnino, quum illius ſeptem prodierint editiones: Florentina, Aldina, Pariſina, Brubachii, Baſileenſis, Stephani & Hœltzlini. Sed illotis adeo manibus ſemper contrectatum fuit, ut collecto per longam barba-

riem squalore ad hunc usque diem infuscatum remanserit. Sunt enim editiones illæ omnes mendosissimæ. Literatorum paucis primam videre contigit, quæ rarissima est. Rarior est etiam Aldina; nec facile obvia Parisina, quæ prioribus accuratior est, & e scripto codice passim emendata. Francofurtana Brubachii Aldinam expressit, sublatis aliquot operarum erroribus: utramque Basileensis. Parisinam fere secutus est Stephanus, adsumtis e Florentina & Aldina lectionibus, quas meliores esse censuit, paucisque in locis, e sola Græcæ linguæ peritia, abluta fœdiori illuvie; nam codicem nullum adhibuit. Jeremias Hœltzlinus, seu, ut eum appellat GER. JO. VOSSIUS in epistola ad *Jo. Meursium*, Hœlelluus, homo in Germania natus, &, meliorum doctorum penuria, Lugdunum Batavorum ad Professionem Græcarum literarum accitus, e superioribus sex editionibus, nullo inspecto codice, suam concinnavit, omnium pessimam. Tenebricosam versionem adjecit, quam nemo intelligere possit, nisi sensum e Græcis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit*, *hominum futilissimus*; quod verum judicium de eo tulit Vir ingenio & doctrina præstantissimus DAVID RUHNKENIUS.

In editionum Apollonii censum referri non meretur Batavæ repetitio, quæ ante hos tres annos Oxonii prodiit cura *Joannis Shaw*, *Artium Magistri*. Qui primam tantum præfationis paginam legerit, statim arbitratus fuerit, eximium forte in ceteris artibus Magistrum,

in arte Græcos Poëtas edendi *Shawium* illum ne tironem quidem esse. De ejus in Apollonium meritis quid censeam, in notis abunde declaravi.

Jam quibus ego subsidiis Poëtæ textum emendaverim, &, ni valde fallor, genuino suo nitori propemodum restituerim, lectorem edoceri par est.

Quinque scriptos codices antiquos & bonæ notæ e Regia Bibliotheca ipse ad editum textum contuli. Sunt autem hi codices:

A. — *MMDCCXXVII.*
B. — *MMDCCCXLVI.*
C. — *MMDCCXXVIII.*
D. — *MMDCCXXIX.*
E. — *MMDCCCXLV.*

Eorum ex edito catalogo Bibliothecæ Regiæ notitia petenda est: quo autem ordine eos adhibui, eodem a me supra recensiti sunt.

Ante octo annos in usum meum codicem Bibliothecæ Cæsareæ ad Stephani editionem summa cum diligentia contulerat Vir harum rerum peritissimus *Jo. Laurentius Bleſſig*, Philosophiæ nunc in hujus urbis Academia publicus Doctor.

E sex illis codicibus emendati Apollonii tres circiter partes, & in eas notæ, jam prelum subierant, quum Gottinga a Viro amicissimo CHR. G. HEYNE collationes accepi codicum *Medicei* & *Guelferbytani*. Hujus selectas lectiones jam vulgaverat JO. PIERSONUS. Aliquanto melior esset hæc Editio, si colla-

tiones illæ citius ad me perveniſſent: nam bonas aliquot lectiones in iis reperi, quæ mihi aliunde non innotuerant. Sed de iis in notarum Appendice monui, unde lector diligens ſingulas ſuo loco ad oram libri reponet.

Scribebam Argentorati XIII. Auguſti MDCCLXXX.

VETERUM JUDICIA DE APOLLONIO.

QUINCTILIANUS *Inst. Orator.* X. 1.

Apollonius in ordinem a Grammaticis datum non venit, quia Ariſtarchus atque Ariſtophanes, Poëtarum judices, neminem ſui temporis in numerum redegerunt: non tamen contemnendum edidit opus æquali quadam mediocritate.

LONGINUS *de Sublimitate* Sect. XXXIII.

Φέρε δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. ἆρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπτωτον; καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους, δικαίως ἂν φέροιντο; ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. ἐγὼ μὲν οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἧκιστα καθαραί· τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος· ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. μή ποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ

πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅστοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς παίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκεῖνα καλῶν, ἢ παραράματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῇ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπισκέπτως παρεννενεγμένα, οὐδὲν ἧττον εἶναι τὰς μείζονας ἀρετάς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διαμαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψῆφον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. ἐπεί τοι γε καὶ ΑΠΤΩΤΟΣ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τοὺς Ἀργοναύτας ποιήσας, ἆρ' οὖν Ἀπολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γενέσθαι;

Stulte ſaperet, ſi quis Apollonium Homero præferret: ſed non ideo ille contemnendus, quia hujus ad ſublimitatem non adſurgit. De Poëta noſtro optime judicavit Longini editor Lipſienſis, cujus exquiſitam notam ad ſuperiora Sophiſtæ verba apponam.

ΑΠΤΩΤΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ. Explicari nunc quidem illa diſputatio non poteſt: conſtat enim exemplis & locis ſingulis. Si quis tamen ſumere carminis legendi operam velit, is ſecundum naturam inſtitutum reperiet; (nam ſitus locorum & iter ordinem reddidit neceſſarium)

neceſſarium) epiſodia plane e re & occaſione itineris nata, ut vix digreſſionis ſpeciem habeant; præciſe (vere enim hoc verbo uti poſſum) & probabiliter rem quamlibet narratam, in ipſis fabulis & παραδόξοις ſemper opinionem ejus ætatis παράδοξον conſervatam; mores veroſimiliter expreſſos; ſimilitudines cum aptas rei, tum loco uſurpatas; ea denique deſcripta, quæ præ ceteris digna eſſent. Modo paulo plus ingenii ad varietatem, ubertatis ad copiam, facilitatisque ad ſuavitatem ei contigiſſet, nec ubique ſtudium exquiſitæ & ſubtilis ſcientiæ literarum Græcarum eluceret! nam profecto Homerum legens delectari tibi videare; Apollonium tractans, ſevere literis operam navare.

Verum eſt profecto, quod innuit Vir ingenioſus, Homerum Apollonio faciliorem eſſe. Sed quum ſalebræ pleræque, in quibus hærebant lectores, codicum & Criticæ ope nunc complanatæ ſint, futurum confido, ut qui ſemper doctiſſimus habitus eſt Poëta, idem deinceps mollior ſuaviorque videatur.

)( )(

ΓΕΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ.

Απολλώνιος ὁ τῶν Αργοναυτικῶν ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Αλεξανδρεὺς, υἱὸς δὲ Σιλλέως, ὡς δέ τινες, Ιλλέως· φυλῆς Πτολεμαΐδος. ἐγένετο δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, Καλλιμάχου μαθητής. τοῦτον λέγεται ἔτι ἔφηβον ὄντα ἐπιδείξασθαι τὰ Αργοναυτικὰ, καὶ κατεγνῶσθαι· μὴ φέροντα δὲ τὴν αἰσχύνην τῶν πολιτῶν, καὶ τὸ ὄνειδος, καὶ τὴν διαβολὴν τῶν ἄλλων ποιητῶν, καταλιπεῖν τὴν πατρίδα, καὶ μετεληλυθέναι εἰς Ρόδον· κἀκεῖ αὐτὰ ἐπιξέσαντα διορθῶσαι, καὶ οὕτως ἐπιδείξασθαι καὶ ὑπερευδοκιμῆσαι. διὸ καὶ Ρόδιον ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἀναγράφει· ἐπαίδευσέ τε λαμπρῶς ἐν αὐτῇ, καὶ τῆς Ροδίων πολιτείας καὶ τιμῆς ἠξιώθη.

ΑΛΛΩΣ.

Απολλώνιος ὁ ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Αλεξανδρεύς· πατρὸς δὲ Σιλλέως, ἢ Ιλλέως, μητρὸς δὲ Ρόδης. οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Αλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ, καὶ συντάξας ταῦτα τὰ ποιήματα ἐπεδείξατο. σφόδρα δὲ ἀποτυχὼν καὶ ἐρυθριάσας παρεγένετο ἐν τῇ Ρόδῳ, κἀκεῖ ἐπολιτεύσατο, καὶ σοφιστεύει

ρητορικοὺς λόγους· ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. ἐνταῦθα τοίνυν διάγων, καὶ ἐπιξέσας αὐτοῦ τὰ ποιήματα, εἶτα ἐπιδειξάμενος, σφόδρα εὐδοκίμησεν, ὡς καὶ τῆς Ροδίων ἀξιωθῆναι πολιτείας καὶ τιμῆς. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐπανῆλθεν ἐς Αλεξάνδρειαν, κἀκεῖ αὖθις ἐπιδειξάμενος, εἰς ἄκρον εὐδοκίμησε· ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ, τῷ διδασκάλῳ αὐτοῦ.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΪΔΑ.

Ἀπολλώνιος Αλεξανδρεὺς, ἐπῶν ποιητὴς, διατρίψας ἐν Ρόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ερατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος, καὶ διάδοχος Ερατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ ἔτεκεν ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ Πελίαν· εἶτα γαμεῖται Κρηθεῖ τῷ Αἰόλου παιδὶ, καὶ τίκτει ἐξ αὐτοῦ Αἴσονα, Φέρητα, Αμυθάονα. καὶ γίνεται ἐκ μὲν Αἴσονος Ιάσων· ἐκ δὲ Φέρητος Αδμητος· ἀπὸ δὲ Αμυθάονος Μελάμπους. καὶ ὁ μὲν Ιάσων ἐκδίδοται Χείρωνι τρέφεσθαι, καὶ τὴν ἰατρικὴν μανθάνειν, Αἴσονος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ Πελίᾳ καταλιπόντος, καὶ κρατεῖν τῆς Θεσσαλίας κελεύσαντος, ἕως ἂν ὑποστραφῇ ὁ Ιάσων ἀπὸ Χείρωνος. χρησμὸν δὲ ἦν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Απόλλωνος ὁ Πελίας, φυλάττεσθαι τὸν ἐπιόντα πρὸς αὐτὸν μονοπέδιλον· τεθνήξεσθαι γὰρ δι' αὐτόν. ὁ δὲ Ιάσων αὐξηθεὶς, ἔρχεται πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ πατρὸς, μεθέξων καὶ αὐτὸς τῆς τοῦ πατρὸς βασιλείας. γενόμενος δὲ ἐν τῷ Αναύρῳ ποταμῷ (ἔστι δὲ οὗτος Θεσσαλίας) καὶ βουλόμενος παρελθεῖν, εὑρίσκει ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν Ηραν γραῒ ὁμοιωθεῖσαν, διαπεράσαι μὲν βουλομένην, φοβουμένην δὲ καὶ ἐσῶσαν. λαβὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ιάσων ἐπὶ τῶν ὤμων, διασώζει, κατὰ μέσον τοῦ ποταμοῦ τὸ ἓν πέδιλον καταλιπὼν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ. εἶτα ἀπέρχεται εἰς τὴν πόλιν μονοπέδιλος, καὶ εὑρίσκει πανήγυριν δημοσίαν, καὶ θυσίαν ἀγομένην τοῖς θεοῖς παρὰ Πελίου. θεασάμενος οὖν τὸν Ιάσονα μονοπέδιλον ὁ Πελίας, ὑπομιμνήσκεται τοῦ χρησμοῦ· εὐλα-

ζούμενος δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἄθλον αὐτῷ προσλάσσει τοιοῦτον, εἰπὼν ὅτι Ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν, τὸ χρυσόμαλλον δέρος κόμισον, καὶ λήψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σοῦ πατρός. τοῦτο δὲ προσέταξεν, οὐχ ὡς κωδίου τοῦ χρυσοῦ δεόμενος, ἀλλ' οἰόμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναιρεθήσεσθαι ὑπό τινος, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ναυαγήσειν. τὸ δὲ κατὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας ὧδέ πως ἔχει·

Ἀθάμας υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς Κρηθέως, ὡς αὐτός φησιν Ἀπολλώνιος, (III. 360.)

Ἀμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,

ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας, Φρίξον καὶ Ἕλλην. τελευτησάσης δὲ αὐτῆς γαμεῖ δευτέραν γυναῖκα, τὴν Ἰνώ. αὕτη δὲ, ὡς μηδυιὰ, ἐπεβούλευσε τοῖς παισὶ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς, καὶ φρύξουσα τὰ σπέρματα παρεῖχε τοῖς γεωργοῖς πρὸς σπόρον. οἱ δὲ ἔσπειρον μὲν ἐν τῇ γῇ· ἡ δὲ γῆ λαβοῦσα, οὐκ ἐδίδου τοὺς ἐτησίους καρπούς, διὰ τὸ πεφρύχθαι τὸν σπόρον. Ἀθάμας οὖν ὡς βασιλεὺς συναγαγὼν τοὺς μάντεις, ἠρώτα αὐτούς, μαθεῖν βουλόμενος τὴν αἰτίαν τῆς ἀφορίας. ἡ δὲ Ἰνὼ πέμπει πρὸς αὐτούς, δῶρα ἐπαγγελλομένη δώσειν, εἰ φήσειαν πρὸς Ἀθάμαντα, ὡς εἰ μὴ ἀναιρεθείη τὰ τέκνα, τὰ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς αὐτῷ γεγονότα, Φρίξος καὶ Ἕλλη, οὐκ ἂν ἐκφύσειεν ἡ γῆ τοὺς καρπούς. πεισθέντες δὲ οἱ μάντεις λέγουσι ταῦτα ὑποσλρέψαντες τῷ Ἀθάμαντι. μελλόντων δὲ τῶν παίδων

τῆς Νεφέλης Φρίξου καὶ Ελλης φονεύεσθαι, κριὸς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον· εἶτα ἐπὶ τῶν νώτων λαβὼν εἴσεισιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νηχόμενος ἔφερεν αὐτούς. ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Τρωϊκὸν πέλαγος, ἀποβάλλει τὴν Ελλην· ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ελλήσποντος ὠνομάσθη. τὸν δὲ Φρίξον ἐπὶ τὴν Σκυθίαν διακομίζει, ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὲν τὸν κριὸν, καὶ θύει Φυξίῳ Διΐ, ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς. γαμεῖ δὲ Χαλκιόπην τὴν θυγατέρα Αἰήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας, καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέτταρας, Αργον, Κυτίσσωρον, Μέλανα, Φρόντιν, καὶ οὕτως ἐκεῖ τελευτᾷ.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
μνήσομαι, οἱ Πόντοιο κατὰ σλόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
μοῖρα μένει σλυγερή, τοῦσδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
ἥρῳ σὶ οὐ μετέπειλα θεὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποστὶν Ἀναύρου,
ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο σ' ἔνερθε
κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
ἵκετο σ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιόωντα
αἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
αἶψα δὲ τόν γ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
ἠέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόσφιν ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουτιν ἀοιδοὶ
Ἀργὼ Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.

νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρηϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄιχι τεκέσθαι.
αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
ἀκλῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
ἐξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ
θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἐῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
δέξατο, Πιερίῃ Βισαλτίδι κοιρανέοντα.

Ἦλυθε δ' ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδὸν, ὃν ῥα Κομήτης
γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο,
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλλητίου αἰγιόθι, ναίων,
ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ἐνιπεὺς
ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.
Λάρισσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵκανεν
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
ὁππότερος πολέμιζε· τότ' οὐ βαρύθεσκέ οἱ ἥδη
γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τοπάρος περ.
Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπλο,
μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν

Αἴσων Αλκιμέδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
πησύνη καὶ κῆδος ἐνικριθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋρήνεσσιν ἀνάσσων
μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ' Αλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι Ερμείαο
υἱέες, εὖ δεδκῶτε δόλους, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ,
τοῖσι δ' ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Αμφρυσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κούρη Φθίας τέκεν Εὐπολέμεια·
τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Αντιανείρης.
Ηλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινείδης, ἐσθλὸς μὲν, ἐοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωὸν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἷος ἁπ' ἄλλων
ἤλασ' ἀρισθεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι.
ἀλλ' ἄρρηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
θεινόμενος σιδαρῇσι καταίνυδην ἐλάτῃσιν.
Ηλυθε δ' αὖ ΜΟΨΟΣ Τιταρήσιος, ὃν πέρι πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
ἦδε καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ακλωρ υἱὸς ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἐξ Οπόεντος
ὦρσεν, ἀρισθήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὅρμα νέοιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, καὶ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
υἱέες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ιρου Ακταρίδαο·
ἤτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋκλειὴς Ερισθῆς,
Ιρου δ' Εὐρυτίων. σὺν καὶ τρίτος ἦκεν ΟΪΛΕΥΣ

ἔξοχος ἠνορέην, καὶ ἐπαίξαι μετόπισθεν
εὖ δεδαὼς δήϊοισιν, ὅτε κλίνειε Φάλαγγας.
Αὐταρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος
πέμπεν Ἀεσαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
νοσφίσειν Κήρινθον ὑπότροπος. αἶσα γὰρ ἦεν
αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δακήμονα μαντοσυνάων,
πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δμηθῆναι.
ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,
ὁππότε κἀκείνους Λιβύη ἔνι ταρχύσαντο,
τόσσον ἐκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπι ΚΑΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἠγερέθονθ',
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἐκηβόλος· οὐδ' ἀπόνητο
δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἰακίδαι μετεκίαθον· οὐ μὲν ἄμ' ἄμφω,
οὐδ' ὁμόθεν. νόσφι γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξεναρίξαν
ἀφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ατθίδι ναίσσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ' ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἦλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Αλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
γήραος υἷας ἔχε βιότοιό τε κηδεμονῆας.
ἀλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόντα,
πέμπεν, ἵνα φρασέεσσι μεταφρέσι ἡρώεσσι.
Θησέα δ', ὃς πέρι πάντας Ερεχθείδας ἐμέκαστο,
Ταιναρίην αἰδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,

Περίθω ἑσπόμενον κοινὴν ὁδόν. ἦ τέ κεν ἄμφω
ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ' Ἀγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδακῆναι
κῦμ' ἀΐδος εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
αὐτὴ μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
ὦρσεν Ἀθηναίη, μετὰ δ' ἤλυθεν ἑλδομένοισιν.
αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Ἄργος
τεῦξεν Ἀρεσθανίδης, κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
τῷ καὶ πασάων προφερέσπλατο ἔπλετο νηῶν,
ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
ἔνθ' Ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἔκητι,
πατρὸς ἑοῦ, πίσυνος ἐφέσσιος Ἀσωποῖο.
Ἀργάθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ καὶ ΑΡΗΪΟΣ, υἷε Βίαντος
ἦλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, οὓς τέκε Πηρὼ
Νηλῆος· τῆς δ' ἄμφι δύην ἐμάγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο Μελάμποους.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
ἀλλ' ἐπεὶ ἄῢε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυκαίου Ἄργος ἀμείψας
τὴν ὁδὸν, ἦ ῥ' ἐνὶ βήσσῃς
φέρβετο Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἀμμέγα τῖφος·
τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
αὐτὸς δ' ἦ ἰότητι, παρὲξ νόον Εὐρυσθῆος,

ὠρμήθη· σὺν καὶ οἱ Ὑλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπαίων,
πρωθήβης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ' ἔπι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ. ἦ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνου· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
πρίν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναΐς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ' ὑπλότιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
Ἄργος, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἐὸν μόρον οἰωνοῖσιν
ἦϊε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
οὐ μὲν ὄγ' ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι
Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὸς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ λήθη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὦρσε δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἤ γε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπαύξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ' Ἀφαρητιάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
ἀμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐνέκασσε
ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε τέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
πρησβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν

δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅ τι κεν ἀρήσαιτο
μαρναμένος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Αρκαδίηθεν,
οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον,
υἷε δύω Αλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
γηράσκοντ' Αλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ἔφρα κομίζοι,
παῖδα δ' ἐὸν σφετέροισι κατιγνήτοισιν ὄπασσε.
Βῆ δ' ὅ γε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν. ἔντεα γάρ οἱ
πατροπάτωρ Αλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ Φάτις Ηελίοιο
ἔμμεναι· Ηλείοιστι δ' ὅ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
ὄλβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἴετο Κολχίδα γαῖαν
αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Υπερασίου υἷες
Πελλήνης ἀφίκανον Αχαιΐδος, ἣν ποτε Πέλλης
πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκρους
ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
ἦτοι ὁ μὲν πολίεθρον ἀγακλυτοῦ Μιλήτοιο

νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ, ὁ δ' Ἰμβρασίης ἔδος Ἥρης,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἴσθορε δ' ἄμφω
ἠμὲν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
ἀλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεός, οὐ μὲν ἰῆς γε
μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν·
ὣς δ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
ἡρώων. τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀίω,
νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον,
αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
εὖ δὲ καὶ ἐν σιαδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεσπιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνου παῖς Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεὴν γε μὲν Ἡφαίστοιο·
τοὔνεκ' ἔην πίδε σιφλός· ἀταρ δέμας οὐχ ἕ τις ἔτλη
ὄος ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι, ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦε
πᾶσιν ἀριστῆεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ὀρνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
ἧμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων
ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἐοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΪΣ τε Βορῆϊοι υἷες ἵκοντο,
οὕς ποτ' Ἐρεχθῆϊς Βορέῃ τέκεν Ὠρειθυια
ἐσχατιῇ Θρῄκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τὴν γε
Θρῃκίοις Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,

Ἰλισσοῦ

Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.
καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο,
λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
σεῖον ἀειρομένω πλέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐσὶ αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Ἀθήνης·
ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήδορες ἠγερέθοντο.
τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ περιναιετάοντες
κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
ἔμμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δμώεσσιν ἐπάρμενα πάντ' ἐτέτυκτο,
ὅσσαπερ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες,
εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπερ ἅλα ναυτίλλεσθαι,
δὴ τότ' ἴσαν μετὰ νῆα δι' ἄστεος, ἔνθα περ ἀκλαὶ
κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λαῶν
πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν· οἱ δέ, Φαεινοὶ
ἀστέρες ὡς νεφέεσσι, μετέπρεπον· ὧδε σὺ ἕκαστος
ἔγνεπεν εἰσορόων σὺν τεύχεσιν αἴσσοντας.

"Ζεῦ ἄνα, τίς Πελίαο νόος; πόθι τόσσον ὅμιλον
»ἡρώων γαίης Πανακχαΐδος ἔκλυθι βάλλει;
»αὐτῆμάρ με δόμους ὀλοῷ πυρὶ δηώσειαν
»Αἰήτεω, ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρος ἐγγυαλίξῃ.
»ἀλλ' οὐ φυκλὰ κέλευθα, πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν.
Ὡς φάσαν ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ πτόλιν· αἱ δὲ γυναῖκες
πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον,
εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ἁπάσσαι.
ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο δακρυχέουσα.
"Δειλὴ Αλκιμέδη, καὶ σοὶ κακόν, ὀψέ περ, ἔμπης
»ἦλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο.
»Αἴσων αὖ μέγα δή τι δυσάμμορος. ἦ τέ οἱ ἦε
»βέλτερον, εἰ τοιάδοιθεν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐλυσθεὶς
»νειόθι γαίης κεῖτο, κακῶν ἔτι νῆϊς ἀέθλων.
»ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ελλη,
»κῦμα μέλαν κριῷ ἅμ' ἐπικλύσαι· ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
»ἀνδρομέην προέηκε κακὸν τέρας, ὥς κεν ἀνίας
»Αλκιμέδῃ μετόπισθε καὶ ἄλγεα μυρία θείη.
Αἱ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευον ἐπὶ προμολῇσι κιόντων.
ἤδη δὲ δμῶές τε πολεῖς, δμῶαί τ' ἀγέροντο·
μήτηρ δ' ἀμφ' αὐτὸν βεβολημένη· ὀξὺ δ' ἑκάστην
δῦνεν ἄχος· σὺν δέ σφι πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ
ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν.
αὐτὰρ ὃ τῶν μὲν ἔπειτα κατεπρήϋνεν ἀνίας,
θαρσύνων, δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν
πέφραδεν· οἱ δὲ σῖγα κατηφέες ἤειροντο.
μήτηρ δ' ὡς τάπρωτ' ἐπεχεύατο πήχεε παιδί,
ὡς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον, ἠύτε κούρη

οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα
μύρεται, ἦ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες,
ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἠνιπάζει,
καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐσλυφέλιξε·
τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ,
οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρέχθει·
ὡς ἀδινὸν κλαίεσκεν, ἐὸν παῖδ' ἀγκὰς ἔχουσα,
Ἀλκιμέδη, καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδοσύνῃσιν.
„ Αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ, ὅτ' ἐξεπόντος ἄκουσα
„ δειλὴ ἐγὼ Πελίαο κακὴν βασιλῆος ἐφετμὴν,
„ αὐτίκ' ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, κηδέων τε λαθέσθαι,
„ ὄφρ' αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαο χερσὶ,
„ τέκνον ἐμόν· τὸ γὰρ οἷον ἔην ἔτι λοιπὸν ἐέλδωρ
„ ἐκ σέθεν, ἄλλῳ δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω.
„ νῦν γε μὲν ἡ τοπάροιθεν Ἀχαιϊάδεσσιν ἀγυιὴ,
„ δμωὴς ὅπως, κενεοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισι,
„ σεῖο πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος, ᾧ ἔπι πολλὴν
„ ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἔπι μούνῳ
„ μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. ἔξοχα γάρ μοι
„ Εἰλείθυια θεὰ πολέος ἐμέκηρε τόκοιο.
„ ὤ μοι ἐμῆς ἄτης· τὸ μὲν οὐδ' ὅσον, οὐδ' ἐν ὀνείρῳ
„ ὤϊσάμην, εἰ Φρίξος ἐμοὶ κακὸν ἔσσετ' ἀλύξας.
Ὡς ἄγε σιγάχουσα κινύρετο· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν· αὐτὰρ ὁ τήνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρηγορέων προσέειπε.
„ Μή μοι λευγαλέας ἐνιδάλλεο, μῆτερ, ἀνίας
„ ὧδε λίην, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐρητύσεις κακότητος
„ δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι κεν καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἄροιο.

» πήματα γάρ τ' ἀίδηλα θεοὶ θνητοῖσι νέμουσι,
» τῶν μοῖραν κατὰ θυμὸν, ἀνιάζουσά περ, ἔμπης
» τλῆθι φέρειν· φάρσει δὲ συνημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
» ἣδὲ θεοπροπίοισιν, ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος
» ἔχρη, ἀτὰρ μετέπειτά γ' ἀρισθήων ἐπαρωγῇ.
» ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ' ἀμφιπόλοισιν ἔκηλος
» μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ·
» εἶσε δ' ὁμαρτήσουσιν ἑταῖροι δμῳές τε κιόντι.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν προτέρωσε δόμων ἐξῶρτο νέεσθαι.
οἷος δ' ἐκ νηοῖο Θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων
Δῆλον ἀν' ἠγαθέην, ἢὲ Κλάρον, ἢ ὅ γε Πυθώ,
ἢ Λυκίην εὐρεῖαν, ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇσι,
τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν· ὦρτο δ' αὐτὴ
κεκλομένων ἄμυδις. τῷ δὲ ξύμβλητο γεραιὴ
Ἰφιὰς, Ἀρτέμιδος πολυκόπου ἀρήτειρα,
καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν, οὐδέ τι φάσθαι,
ἔμπης ἐμφρονέουσαν, δύνατο, προθέοντος ὁμίλου·
ἀλλ' ἡ μὲν λίσσετ' αὖθι παρακλιδὸν, οἷα γεραιὴ
ὀπλοτέρων, ὁ δὲ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐλιάσθη.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόλιος ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιὰς,
ἀκλὴν δ' ἵκανε Παγασηΐδα, τῇ μιν ἑταῖροι
δείδεκτ', Ἀργῴῃ ἄμυδις παρὰ νηὶ μένοντες.
σῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῇς· οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο.
ἐς δ' ἐνόησαν Ἀκασλον ὁμῶς Ἄργον τε, πόλιος
νόσφι καταβλώσκοντας, ἐθάμβησαν δ', ἐσιδόντες
πασσυδίη, Πελίαο παρὲκ νόον, ἰθύοντας.
δέρμα δ' ὁ μὲν ταύροιο ποδηνεκὲς ἀμφέχετ' ὤμους
Ἄργος Ἀρεσταρίδης λάχνῃ μέλαν· αὐτὰρ ὁ καλὴν

δίπλακα, τήν οἱ ὄπασσε κασιγνήτη Πελόπεια.
ἀλλ' ἔμπης τῶ μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα
ἔσχετο· τοὺς δ' ἀγορήνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν.
αὐτοῦ δ' ἱλλομένοις ἐπὶ λαίφεσιν, ἠδὲ καὶ ἱστῷ
κεκλιμένῳ, μάλα πάντες ἐπισχερὼ ἑδριόωντο.
τοῖσιν δ' Αἴσονος υἱὸς ἐϋφρονέων μετέειπεν.
"Ἀλλα μὲν ὅσσα τε νηῒ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικε,
"πάντα μάλ' εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κεῖται ἰοῦσι.
"τῷ οὐκ ἂν δηναιὸν ἐχοίμεθα, τοῖό γ' ἕκητι,
"ναυτιλίης, ὅτε μοῦνον ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
"ἀλλά, φίλοι, ξυνὸς γὰρ ἐς Ελλάδα νόστος ὀπίσσω,
"ξυναὶ δ' ἄμμι πέλονται ἐς Αἰήταο κέλευθοι·
"τοὔνεκα νῦν τὸν ἄριστον ἀφειδήσαντες ἕλεσθε
"ὄρχαμον ἡμείων, ᾧ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτο,
"νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοιτι βαλέσθαι.
Ὡς φάτο· πάπτηναν δὲ νέοι θρασὺν Ηρακλῆα,
ἥμενον ἐν μέσσοισι· μιῇ δέ ἑ πάντες ἀϋτῇ
σημαίνειν ἐπέτελλον· ὁ δ' αὐτόθεν, ἔνθα περ ἦσιο,
δεξιτερὴν ἀνὰ χεῖρα τανύσσατο, φώνησέν τε.
"Μή τις ἐμοὶ τόδε κῦδος ὀπαζέτω. οὐ γὰρ ἔγωγε
"πείσομαι· ὡς δὲ καὶ ἄλλον ἀνασχήσεσθαι ἐρύξω.
"αὐτὸς, ὅ τις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο.
Ἦ ῥα μέγα φρονέων· ἐπὶ δ' ἤνεον, ὡς ἐκέλευεν
Ηρακλέης· ἀνὰ δ' αὐτὸς ἀρήϊος ὦρνυτ' Ιήσων
γηθόσυνος, καὶ τοῖα λιλαιομένοις ἀγόρευεν.
"Εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι,
"μηκέτ' ἔπειθ', ὡς καὶ πρὶν, ἐρητύοιτο κέλευθα.
"νῦν γε μὲν ἤδη, Φοῖβον ἀρεσσάμενοι θυέεσσι,

„ δαῖτ' ἐντυνώμεσθα παρασχεδόν. ὄφρα δ' ἴωσι
„ δμῶες ἐμοὶ σταθμῶν σημάντορες, οἷσι μέμηλε
„ δεῦρο βόας ἀγέληθεν ἐὺ κρίναντας ἐλάσσαι,
„ τόφρα κε νῆ' ἐρύσαιμεν ἔσω ἁλός, ὅπλα τε πάντα
„ ἐνθέμενοι, πεπάλαχθε κατὰ κληΐδας ἐρετμά.
„ τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκτιον Εμβασίοιο
„ θείομεν Απόλλωνος, ὅ μοι χρείων ὑπέδεκτο
„ σημανέειν, δείξειν τε πόρους ἁλός, εἴ κε θυηλαῖς
„ οὗ ἕθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.
Ηρα, καὶ εἰς ἔργον πρῶτος τράπεθ'· οἱ δ' ἐπανέσταν
πειθόμενοι· ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νηήσαντο
λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα
κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἅλμη.
νῆα δ' ἐπικρατέως, Αργου ὑποθημοσύνῃσιν,
ἔζωσαν πάμπρωτον ἐϋστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ,
τεινάμενοι ἑκάτερθεν, ἵν' εὖ ἀραροίατο γόμφοις
δούρατα, καὶ ῥοθίοιο βίην ἔχοι ἀντιόωσαν.
σκάπτον δ' αἶψα κατ' εὖρος, ὅσον περιβάλλετο χῶρον,
ἠδὲ κατὰ πρώραν εἴσω ἁλός, ὁσσάτιόν περ
ἑλκομένη χείρεσσιν ἐπιδραμέεσθαι ἔμελλεν.
αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον
στείρης, ἐν δ' ὁλκῷ ξεστὰς στορέσαντο φάλαγγας·
τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτῃσι φάλαγξιν,
ὥς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο.
ὕψι δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μεταστρέψαντες ἐρετμὰ,
πηχύϊον προὔχοντα περὶ σκάλμοισιν ἔδησαν.
τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθε,
στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν. ἐν δ' ἄρα Τῖφυς

βήσαθ', ἵν' ὀτρύνειε νέους κατὰ καιρὸν ἐρύσσαι·
κεκλόμενος δ' ἤϋσε μάλα μέγα· τοὶ δὲ παρᾶσσον
ᾧ κράτεϊ βρίσαντες ἰῇ σὺν θέλξαν ἐρωῇ
νειόθεν ἐξ ἕδρης, ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσι
πρὸπρο θέοντες· ἡ δ' ἔσπετο Πηλιὰς Ἀργὼ
βίμφα μάλ'· οἱ δ' ἑκάτερθεν ἐπίαχον αἴσσοντες.
αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι σιδαρῇ σθενάχοντο φάλαγγες
τριθόμεναι· περὶ δὲ σφιν ἀϊδνὴ ἐκήκιε λιγνὺς
βριθοσύνῃ, κατόλισθε δ' ἔσω ἁλός· οἱ δέ μιν αὖθι
ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν.
σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυεν· ἐν δέ οἱ ἴσᾶν,
λαίφεά τ' εὐποίητα, καὶ ἁρμαλίην ἐβάλοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα περιφραδέως ἀλέγυναν,
κληῖδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο,
ἄνδρ' ἐντυναμένω δουὼ μίαν· ἐκ δ' ἄρα μέσσην
ἧρεον Ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρώων ἄτερ ἄλλων
Αἰακίδῃ, Τεγέης ὅς ῥα πολιέθρου ἔναιε.
τοῖς μέσσην οἵοισιν ἀπὸ κληῖδα λίποντο
αὖτως, οὔ τι πάλῳ. ἐπὶ δ' ἕτρεπον αἰνήσαντες
Τίφυν ἐϋσσελίρης οἰήϊα νηὸς ἔρυσθαι.
Ἔνθεν δ' αὖ λαίψας ἁλὸς σχεδὸν ὀχλίζοντες
νήϊον αὐτόθι βωμὸν ἐπακλιὸν Ἀπόλλωνος,
Ἀκτίου, Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον· ὧκα δὲ τοί γε
φῖτρους ἀζαλέης σθόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης.
τεῖος δ' αὖτ' ἀγέληθεν ἐπιπροέηκαν ἄγοντες
βουκόλοι Λισονίδαο δύω βόε. τοὺς δ' ἐρύσαντο
κουρότεροι ἑταίρων βωμοῦ σχεδόν. οἱ δ' ἄρ' ἔπειτα
χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε παρέσχεθον. αὐτὰρ Ἰήσων

εὔχετο κεκλόμενος πατρώϊον Ἀπόλλωνα.
"Κλῦθι ἄναξ, Παγασάς τε, πόλιν τ' Αἰσωνίδα ναίων,
ἠμετέροιο τοκῆος ἐπώνυμον, ὅς μοι ὑπέστης,
Πυθοῖ χρειομένῳ, ἄνυσιν καὶ πείραθ' ὁδοῖο
σημανέειν· αὐτὸς γὰρ ἐπαίτιος ἔπλευ ἀέθλων·
αὐτὸς νῦν ἄγε νῆα σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις
κεῖσέ τε, καὶ παλίνορσον ἐς Ἑλλάδα. σοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω
τόσσων, ὅσσοι κεν νοσφισόμεν, ἀγλαὰ ταύρων
ἱρὰ πάλιν βωμῷ ἐπιθήσομεν· ἄλλα δὲ Πυθοῖ,
ἄλλα δ' ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσω.
νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἡμῖν, Ἑκηβόλε, δέξο θυηλήν,
ἣν τοι τῆσδ' ἐπίσκοπα χάριν προτεθείμεθα νηὸς
πρωτίστην· λύσαιμι δ', ἄναξ, ἐπ' ἀπήμονι μοίρῃ
πείσματα, σὴν διὰ μῆτιν· ἐπιπνεύσειε δ' ἀήτης
μείλιχος, ᾧ κ' ἐπὶ πόντον ἐλευσόμεθ' εὐδιόωντες.
Ἦ, καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε. τὼ δ' ἐπὶ βουσὶ
ζωσάσθην, Αἰακίδης ὑπέρβιος, Ἡρακλέης τε.
ἦτοι ὁ μὲν ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφὶ μετώπῳ
πλῆξεν, ὃ δ' ἀθρόος αὖθι πεσὼν ἐνερείσατο γαίῃ·
Αἰακίδης δ' ἑτέροιο κατὰ πλατὺν αὐχένα πόψας
χαλκείῳ πελέκει, κρατεροὺς διέκερσε τένοντας·
ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσι.
τοὺς δ' ἕταροι σφάξαν τε θοῶς, δεῖράν τε βοείας,
κόψαν, δαίτρευόν τε, καὶ ἱερὰ μῆρ' ἐτάμοντο,
κὰδ δ' ἄμυδις τά γε πάντα καλύψαντες πύκα δημῷ
καῖον ἐπὶ σχίζῃσιν· ὁ δ' ἀκρήτοιο χέε λοιβὰς
Αἰσονίδης. γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ἰδμων
πάντοσε λαμπόμενον θυέων ἄπο, τοῖό τε λιγνὺν

πορφυρέαις

πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσαν·
αἶψα δ' ἀπηλεγέως νόον ἔκφατο Λητοΐδαο.
440 "Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
„ ἐνθάδε κῶας ἄγοντας· ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ
„ κεῖσέ τε δεῦρό τ' ἔασιν ἀνερχομένοισιν ἄεθλοι.
„ αὐτὰρ ἐμοὶ θανέειν στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ
„ τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ασίδος ἠπείροιο.
445 „ ὧδε κακοῖς δεδαὼς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσι
„ πότμον ἐμὸν, πάτρης ἐξήϊον, ὄφρ' ἐπιβαίην
„ νηὸς, ἐϋκλείη δὲ δόμοις ἐπιβάντι λίπηται.
Ως ἄρ' ἔφη· κοῦροι δὲ θεοπροπίης ἀΐοντες
νόστῳ μὲν γήθησαν, ἄχος δ' ἕλεν Ιδμονος αἴσῃ.
450 ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ,
αἱ δὲ νέον σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι,
δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο,
τῆμος ἄρ' ἤδη πάντες ἐπὶ ψαμάθοισι βαθεῖαν
φυλλάδα χευάμενοι, πολιοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
455 κέκλινθ' ἑξείης· παρὰ δὲ σφίσι μυρί' ἔκειτο
εἴδατα, καὶ μέθυ λαρὸν, ἀφυσσομένων προχόῃσιν
οἰνοχόων· μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι
μυθεῦνθ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ
τερπνῶς ἑψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.
460 ἔνθ' αὖτ' Αἰσονίδης μὲν ἀμήχανος εἰν ἑοῖ αὐτῷ
πορφύρεσκεν ἕκαστα, κατηφιόωντι ἐοικώς.
τὸν δ' ἄρ' ὑποφρασθεὶς μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν Ιδας.
"Αἰσονίδη, τίνα τήνδε μετὰ φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;
„ αὔδα ἐνὶ μέσσοισι τεὸν νόον. ἠέ σε δαμνᾷ
465 „ τάρβος ἐπιπλόμενον, τό τ' ἀνάλκιδας ἄνδρας ἀτύζει;

„ ἴσλω νῦν δόρυ θοῦρον, ὅτῳ περιώσιον ἄλλων
„ κῦδος ἐνὶ πολλέμοισιν ἀείρομαι, οὐδ' ἔμ' ὀφέλλει
„ Ζεὺς τόσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ, μή νύ τι πῆμα
„ λοίγιον ἔσσεσθαι, μηδ' ἀκραάντον ἄεθλον,
„ Ἰδεω ἐσῳομένοιο, καὶ εἰ θεὸς ἀντιόῳτο.
„ τοῖόν μ' Ἀρήνηθεν ἀοσσητῆρα κομίζεις.
Η, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι
πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ· δεύετο δ' οἴνῳ
χείλεα, κυάνεαί τε γενειάδες· οἱ δ' ὁμάδησαν
πάντες ὁμῶς, Ἰδμων δὲ καὶ ἀμφαδὸν ἀγόρευσε.
" Δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώϊα καὶ πάρος αὐτῷ.
„ ἦέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ
„ οἰδάνει ἐν σήθεσσι, θεοὺς δ' ἀνέκηεν ἀτίζειν;
„ ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἵσί κεν ἀνὴρ
„ θαρσύνοι ἕταρον· σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.
„ τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν
„ υἷας Ἀλωϊάδας, οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις
„ ἠνορέην· ἔμπης δὲ θεοῖς ἐδάμησαν ὑπερβίοις
„ ἄμφω Λητοΐδαο, καὶ ἴφθιμοί περ ἐόντες.
Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσεν ἄδην Ἀφαρήϊος Ἰδας,
καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν.
" Ἄγρει νυν τόδε σῆσι θεοπροπίῃσιν ἔνισπε,
„ εἰ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε θεοὶ τελέουσιν ὄλεθρον,
„ οἷον Ἀλωϊάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐγγυάλιξε·
„ φράζεο δ' ὅππως χεῖρας ἐμὰς σόος ἐξαλέοιο,
„ χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον εἴ κεν ἀλῴης.
Χώετ' ἐνιπάζων· πρότερος δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
εἰ μὴ δηϊόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,

αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ὀρφεὺς,
λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς.
Ηειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
νείκεος ἐξ ὁλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
ἄστρα, σελῆναί τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
αὐτῇσι Νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
ἤειδε δ' ὡς πρῶτον Οφίων Εὐρυνόμη τε
Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
ἡ δὲ Ρέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο·
οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς,
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ,
βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διΐ κῦδος ὀπάζει.
Η, καὶ ὁ μὲν Φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.
οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοισθὰς,
ἣ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο
αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ηὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
σῦδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,

δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέεσθαι ἐρετμά.
σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήϊος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
σῆραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἑρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,
εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.
μέσσῳ δ' Αἰακῖδης, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
ἴζανεν· ἄξυλα δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις. εἴλκετο δ' ἤδη
πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλός. αὐτὰρ Ἰήσων
δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
οἱ δ', ὥσθ' ἡίθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
ἤ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
ὣς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη,
δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
ἀτρεμὸς ὡς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἱ τότ' ἄριστοι
πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι

Πηλιάδες κορυφῆσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄϊχι θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ σὺ ἐπὶ κύματος ἀγῇ
τέλγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισομένοιτι·
σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλείδην Ἀχιλῆα, φίλῳ δειδίσκετο παιδί.
Οἱ σὺ ὅτε δὴ λιμένος περικηέα κάλλιπον ἀκτὴν
Φραδμοσύνῃ μήτι τε δαΐφρονος Ἀγνιάδαο
Τίφυος, ὅς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἐΰξοα τεχνήεντως
πηδάλι' ἀμφιέπεσκε, ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι,
δὴ ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
δῆσάν τε πρυτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθε,
καδσὺ αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.
ἐν δὲ λιγὺς πέσεν οὖρος· ἐπ' ἰκριόφιν δὲ κάλωας
ξεστῇσι περόνῃσι διακριδὸν ἀμφιβαλόντες,
Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην.
τοῖσι δὲ Φορμίζων ἐϋθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ
Οἰάγριος παῖς νηοσσόον εὐπατέρειαν
Ἄρτεμιν, ἥ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε,
ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα· τῇ δὲ βαθεῖης
ἰχθύες αἴσσοντες ὕπερθ' ἁλός, ἄμμιγα παύροις
ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἔπονλο.
ὡς σὺ ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος
μυρία μῆλ' ἐφέπονται, ἄδην κεκορημένα πείνης,
εἰς αὐλιν, ὁ δέ τ' εἶσι πάρος, σύριγγι λιγείῃ

καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὣς ἄρα τοί γε
ὠμάρτευν· τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος.
Αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλλὶς αἶα Πελασγῶν
δύετο, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας,
αἰὲν ἐπιπροθέοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιὰς ἄκρη,
Φαίνετο δ' εἰναλίη Σκίαθος, Φαίνονθο δ' ὄπιθεν
Πειρεσιαὶ, Μάγνησά θ', ὑπεύδιος ἠπείροιο
ἀκλὴ, καὶ τύμβος Δολοπηΐος· ἔνθ' ἄρα τοίγε
ἑσπέριοι ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν ἔκελσαν,
καί μιν κυδαίνοντες, ὑπὸ κνέφας ἔνδομα μήλων
κεῖαν, ὁρμενίης ἁλὸς οἴδματι· διπλόα δ' ἀκλαῖς
ἤματ' ἐλινύεσκον· ἀτὰρ τριλάτῳ προέηκαν
νῆα, τανυσσάμενοι περιώσιον ὑψόθι λαῖφος.
τὴν δ' ἀκλὴν Αφέτας Αρχεῦς ἔτι κικλήσκουσιν.
Ενθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
ἀκλήν τ' αἰγιαλόν τε δυσήνεμον ἐκνεύσαντες.
ἠῶθεν δ' Ομόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
πόντῳ κεκλιμένην, παρεμέτρεον· οὐδ' ἔτι δηρὸν
μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Αμύριο ῥέεθρα.
κεῖθεν δ' εὐρυμένας τε πολυκλύστους τε Φάραγγας
Οσσης Ουλύμποιό τ' ἐσέδρακον· αὐτὰρ ἔπειτα
κλίτεα Παλλήναια, Κανασηραίην ὑπὲρ ἄκρην,
ἤνυσαν ἐννύχιοι, πνοιῇς ἀνέμοις θέοντες.
ἦρι δὲ νισομένοισιν Αθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, ἣ τόσσον ἀποπρορθι Λῆμνον ἐοῦσαν,
ὅσσον ἐς ἔνδιον κεν ἐΰσσολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
τοῖσιν δ' αὐτῆμαρ μὲν ἄεν καὶ ἐπὶ κνέφας οὖρος

πάγχυ μάλ' ἀκραὴς, τετάνυστο δὲ λαίφεα νηός.
αὐτὰρ ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς ἀνέμοιο λιπόντος,
εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηΐδᾳ Λῆμνον ἵκοντο.

Ενθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν
νηλειῶς δέδμητο παροιχομένῳ λυκάβαντι.
δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι
τρηχὺν ἔρον, ἃς αὐτοὶ ἀγίνεον ἀντιπέρηθεν
Θρηϊκίην δῃοῦντες· ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε
Κύπριδος, οὕνεκά μιν γεράων ἐπὶ δηρὸν ἄτισσαν.
ὢ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι.
οὐκ οἷον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας
ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος, ὥς κεν ὀπίσσω
μή τινα λευγαλέοιο φόνου τίσειαν ἀμοιβήν.
οἴη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ περιφείσαλο πατρὸς
Υψιπύλεια Θόαντος, ὃ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε·
λάρνακι δ' ἐν κοίλῃ μιν ὕπερθ' ἁλὸς ἧκε φέρεσθαι,
αἴ κε φύγοι. καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο,
πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν,
νῆσον ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο, τόν ῥα Θόαντι
Νηϊὰς Οἰνοίη Νύμφη τέκεν εὐνηθεῖσα.
τῇσι δὲ βουκόλιαί τε βοῶν, χάλκειά τε δύνειν
τεύχεα, πυροφόρους τε διαλμήξασθαι ἀρούρας
ῥηΐτερον πάσῃσιν Αθηναίης πέλεν ἔργων,
οἷς αἰεὶ τοπάροιθεν ὁμίλεον. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης
ἦ θαμὰ δὴ πάπταινον ἐπὶ πλατὺν ὄμμασι πόντον
δείματι λευγαλέῳ, ὁπότε Θρήϊκες ἴασι.

τῷ καὶ ὅτ' ἐγνώθι νήσου ἐρεσσομένην ἴδον Ἀργώ,
αὐτίκα πασσυδίη πυλέων ἔκλυσθε Μυρίνης,
δήϊα τεύχεα δῦσαι, ἐς αἰγιαλὸν προχέοντο,
Θυιάτιν ὠμοβόροις ἴκελαι· φὰν γάρ που ἱκάνειν
Θρήϊκας· ἠδ' ἅμα τῇσι Θοαντιὰς Ὑψιπύλεια
δῦν' ἐνὶ τεύχεσι πατρός. ἀμηχανίῃ δ' ἐπέχυντο
ἄφθογγοι· τοῖόν σφιν ἐπὶ δέος ἠωρεῖτο.
Τείως δ' αὖτ' ἐκ νηὸς ἀριστῆες προέηκαν
Αἰθαλίδην, κήρυκα θεὸν, τῷπέρ τε μέλεσθαι
ἀγγελίας, καὶ σκῆπτρον ἐπέτραπον Ἑρμείαο,
σφωϊτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνήσλιν πόρε πάντων
ἄφθιτον· οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
ἀλλ' ἥ γ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται,
ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
ἠελίου ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. ἀλλά τί μύθους
Αἰθαλίδεω χρειὼ με διηνεκέως ἀγορεύειν;
ὅς ῥα τύθ' Ὑψιπύλην μειλίξαλο δέχθαι ἰόντας
ἤματος ἀνομένοιο διὰ κνέφας· οὐδὲ μὲν ἠοῖ
πείσμαλα νηὸς ἔλυσαν ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο.
Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πλόλιν ἶξον ἰοῦσαι
εἰς ἀγορήν· αὐτὴ γὰρ ἐπέφραδεν Ὑψιπύλεια
καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
αὐτίκ' ἄρ' ἧγ' ἐνὶ τῇσιν ἐπιξύνους' ἀγόρευεν.
"Ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν
»ἀνδράσιν, οἷά τ' ἔοικεν ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἔχοντας,
»ἦϊα, καὶ μέθυ λαρὸν, ἵν' ἔμπεδον ἔκλυθι πύργων
»μίμνωσι, μηδ' ἄμμε κατὰ χρειὼ μεθέπωνται

»ἀτρεκέως

„ ἀτρεκέως γνώωσι, κακὴ δ' ἐπὶ πολλὸν ἵκηται
„ βάξις· ἐπεὶ μέγα ἔργον ἐρέξαμεν, οὐδέ τι πάμπαν
„ Θυμηδὲς τοῖσίν γε τόδ' ἔσσεται, εἴ κε δαεῖεν.
„ ἡμετέρη μέν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις·
„ ὑμέων δ' εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη,
„ ἐγρέσθω· τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ θῶκον ἐφίζανε πατρὸς ἑοῖο
λαΐνον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξώ,
γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι,
βάκτρῳ ἐρειδομένη, πέρι δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι.
τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἐδριόωντο,
ἀδμῆτες, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις.
σῖγ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσῃ ἀγορῇ, ἀνὰ δ' ἔσχεθε δειρὴν
ἦκα μόλις κυφοῖο μεταφρένου, ὧδέ τ' ἔειπε.
“Δῶρα μὲν, ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ,
„ πέμπωμεν ξείνοισιν, ἐπεὶ καὶ ἄρειον ὀπάσσαι.
„ ὔμμι γε μὴν τίς μῆτις ἐπαύρεσθαι βιότοιο,
„ αἴ κεν ἐπιδρίσῃ Θρηϊξὶ στρατὸς, ἠέ τις ἄλλος
„ δυσμενέων, ἅτε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται,
„ ὡς καὶ νῦν ὅδ' ὅμιλος ἀνωΐστως ἀφικάνει;
„ εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τις ἀποτρέποι, ἄλλα δ' ὀπίσσω
„ μυρία, δηϊότητος ὑπέρτερα, πήματα μίμνει.
„ εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες,
„ κουρότεραι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε,
„ πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; ἠὲ βαρείαις
„ αὐτόμαλοι βόες ὔμμιν ἐνιζευχθέντες ἀρούραις
„ γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον,
„ καὶ πρόκα, τελλομένου ἔτεος, στάχυν ἀμήσονται;

„ ἦ μὲν ἐγὼν, εἰ καί με τανῦν ἔτι πεφρίκασι
„ Κῆρες, ἐπερχόμενόν που οἴομαι εἰς ἔτος ἤδη
„ γαῖαν ἐφέστεσθαι, κλερέων ἀπὸ μοῖραν ἑλοῦσαν
„ αὔτως ἣ θέμις ἐστὶ, πάρος κακότητα πελάσσαι.
„ ἐπλοτέρῃσι δὲ πάγχυ τάδε φράζεσθαι ἄνωγα.
„ νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπηετανὸς ἔσθ' ἁλεωρὴ,
„ εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ κτήδα πᾶσαν
„ ὑμετέρην ξείνοισι, καὶ ἀγλαὸν ἄστυ μέλεσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ἐν δ' ἀγορὴ πλῆτο θρόου. εὖαδε γάρ σφι
μῦθος. ἀτὰρ μετὰ τήν γε παρασχεδὸν αὖτις ἀνῶξε
Ὑψιπύλη, καὶ τοῖον ὑποβλήδην ἔπος ηὔδα.
"Εἰ μὲν δὴ πάσῃσιν ἐφανδάνει ἥδε μενοινὴ,
„ ἤδη κεν μετὰ νῆα καὶ ἄγγελον ὀτρύναιμι.
ἦ ῥα καὶ Ἰφινόην μετεφώνεεν ἆσσον ἰοῦσαν.
"Ὄρσο μοι, Ἰφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα
„ ἡμέτερόνδε μολεῖν, ὅσσις δόλου ἡγεμονεύει,
„ ὄφρα τι οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω·
„ καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κ' ἐθέλωσι,
„ κέκλεο θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.
Ἦ, καὶ ἔλυσ' ἀγορήν· μετὰ δ' εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι.
ὡς δὲ καὶ Ἰφινόη Μινύας ἵκεθ'· οἱ δ' ἐρέεινον
χρεῖός ὅ τι φρονέουσα μετήλυθεν. ὦκα δὲ τούς γε
πασσυδίην μύθοισι προσέννεπεν ἐξερέοντας.
"Κούρη τοί μ' ἐπέηκε Θοαντιάδης ἐνθάδ' ἰοῦσαν
„ Ὑψιπύλη, καλέειν νηὸς πρόμον, ὅσσις ὄρωρεν,
„ ὄφρα τι οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπῃ·
„ καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κ' ἐθέλῃσι,
„ κέκλεται αὐτίκα νῦν ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.

Ὡς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐναίσιμος ἤνδανε μῦθος.
Τψιπύλην δ' εἰσκλο καλαφθιμένοιο Θόαντος
τηλυγέτην γεγαυῖαν ἀνασσέμεν· ὦκα δὲ τόν γε
πέμπον ἴμεν, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον,
δίπλακα πορφυρέην περονήσαλο, τὴν οἱ ὄπασσε
Παλλάς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Ἀργοῦς, καὶ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι.
ἦ μὲν ῥηΐτερόν κεν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα
ὅσσε βάλοις, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος.
δὴ γάρ τοι μέσση μὲν ἐρευθήεσσα τέτυκλο,
ἄκρα δὲ, πορφυρέη πάντη πέλεν· ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῳ
τέρμαλι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐκέκασλο.
Εν μὲν ἔσαν Κύκλωπες ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ,
Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακλι πονεύμενοι, ὃς τόσον ἤδη
παμφαίνων ἐπέτυκλο, μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον
ἀκλῖνος, τὴν οἵγε σιδηρείης ἐλάασκον
σφύρῃσι, μαλεροῖο πυρὸς ζείουσαν ἀϋτμῇ.
Εν δ' ἔσαν Αντιόπης Ασωπίδος υἱέε δοιὼ,
Αμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπούργωλος δ' ἔτι Θήβη
κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλονλο δομαίους
ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρλαζεν
οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς·
Αμφίων δ' ἐπί οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
ἤϊε, δῖς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη.
Εξείης δ' ἤσκηλο βαθυπλόκαμος Κυθερείη
Αρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος· ἐκ δέ οἱ ὤμου
πῆχυν ἐπὶ σκαιὸν ξυνοχὴ κεχάλασλο χιτῶνος

νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο· τὸ δ' ἀντίον ἀτρεκὲς αὖτως
χαλκείῃ δείκηλον ἐν ἀσπίδι φαίνετ' ἰδέσθαι.
Εν δὲ βοῶν ἔσκε λάσιος νομός· ἀμφὶ δὲ βουσὶ
Τηλεβόαι μάρναντο καὶ υἱέες Ηλεκλρύωνος·
οἱ μὲν ἀμειβόμενοι, ἀτὰρ οἵγ' ἐθέλοντες ἀμέρσαι
λῃΐδαι Τάφιοι· τῶν δ' αἵματι δεύετο λειμὼν
ἐρσήεις, πολέες δ' ὀλίγους βιόωντο νομῆας.
Εν δὲ δύω δίφροι πεποιήατο δηριόωντες.
καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ιπποδάμεια·
τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
πίπλεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι.
Εν καὶ Απόλλων Φοῖβος ἰῇλεύων ἐτέτυκτο,
βούπαις οὔπω πολλὸς, ἑὴν ἐρύοντα καλύπλρης
μητέρα Θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὃν ῥ' ἔτεκέν γε
δῖ' Ελάρη, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο Γαῖα.
Εν καὶ Φρίξος ἔην Μινυήϊος, ὡς ἐτεόν περ
εἰσαΐων κριοῦ, ὃ δ' ἄρ' ἐξενέποντι ἐῴκει.
κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις, ψευδοίό τε θυμὸν,
ἐλπόμενος πυκινήν τιν' ἀπὸ σφείων ἐσακοῦσαι
βάξιν, ὃ καὶ δηρὸν νυν ἐπ' ἐλπίδι θηήσαιο.
Τοῖ' ἄρα δῶρα θεᾶς Ιτωνίδος ἦεν Αθήνης.
δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἐκηβόλον, ὅ ῥ' Αταλάντῃ
Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξε,
πρόφρων ἀνδομένη· πέρι γὰρ μενέαινεν ἕπεσθαι
τὴν ὁδόν· ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἑκὼν ἀπερήτυε κούρην·

δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας φιλότητος ἕκητι.
Βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄστυ, φαεινῷ ἀστέρι ἶσος,
ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσι
νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα,
καὶ σφίσι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
καλὸν ἐρευθόμενος, γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
παρθένος ἱμείρουσα μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
ἀνδράσιν, ᾧ κέν μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες·
τῷ ἴκελος πρὸ πόληος ἀνὰ στίβον ἤϊεν ἥρως.
καί ῥ' ὅτε δὴ πυλέων τε καὶ ἄστεος ἐντὸς ἔβησαν,
δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες,
γηθόσυναι ξείνῳ· ὁ δ' ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας
νίσσετ' ἀπηλεγέως, ὄφρ' ἀγλαὰ δώμαθ' ἵκανεν
Υψιπύλης· ἄνεσαν δὲ θύρας προφανέντι θεράπναι
δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἀρηραμένας σανίδεσσιν.
ἔνθα μιν Ιφινόη κλισμῷ ἐνὶ παμφανόωντι
ἐσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἷσεν ἄγουσα
ἀντία δεσποίνης· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας· ἔμπα δὲ τόνγε
αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἱμυλίοισι.
"Ξεῖνε, τίη μίμνοντες ἐπὶ χρόνον ἔκτοθι πύργων
" ἦσθ' αὔτως; ἐπεὶ οὐ μὲν ὑπ' ἀνδράσι ναίεται ἄστυ.
" ἀλλὰ Θρηϊκίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο
" πυροφόρους ἀρόωσι γύας. κακότητα δὲ πᾶσαν
" ἐξερέω νημερτὲς, ἵν' εὖ γνοίητε καὶ αὐτοί.
" εὖτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,
" τηνίκα Θρηϊκίων, οἵ τ' ἀντία ναιετάουσι,
" Λήμνου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλους

„ ἐκ νηῶν, αὐτῇσι δ' ἀπείρονα ληΐδα κούραις
„ δεῦρ' ἄγον· οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆτις
„ Κύπριδος, ἥτε σφιν θυμοφθόρον ἔμβαλεν ἄτην.
„ δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπέστυγον, ἐκ δὲ μελάθρων,
„ ᾗ ματίῃ εἴξαντες, ἀπεσσεύοντο γυναῖκας·
„ αὐτὰρ ληϊάδεσσι δορυκτήταις παρίαυον,
„ σχέτλιοι. ἦ μὲν δηρὸν ἐτέτλαμεν, εἴ κέ ποτ' αὖτις
„ ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον· τὸ δὲ διπλόον αἰεὶ
„ πῆμα κακὸν προὔβαινεν. ἀτιμάζοντο δὲ τέκνα
„ γνήσι' ἐνὶ μεγάροις, σκοτίη δ' ἀνέτελλε γενέθλη.
„ αὔτως δ' ἀδμῆτές τε κόραι, χῆραί τ' ἐπὶ τῇσι
„ μητέρες ἀμπτολίεθρον ἀτημελέες ἀλάληντο.
„ οὐδὲ πατὴρ ὀλίγον περ ἑῆς ἀλέγιζε θυγατρὸς,
„ εἰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσι δαϊζομένην ὁρόῳτο
„ μητρυιῆς ὑπὸ χερσὶν ἀτασθάλου· οὐδ' ἀπὸ μητρὸς
„ λώβην, ὡς τοπάροιθεν, ἀεικέα παῖδες ἄμυνον·
„ οὐδὲ κασιγνήτοισι κασιγνήτη μέλε θυμῷ.
„ ἀλλ' οἶαι κοῦραι ληΐτιδες ἔν τε δόμοισιν,
„ ἔν τε χοροῖς, ἀγορῇ τε, καὶ εἰλαπίνῃσι μέλοντο.
„ εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος,
„ ἂψ ἐπανερχομένους Θρῃκῶν ἄπο μηκέτι πύργοις
„ δέχθαι, ἵν' ἢ φρονέοιεν ἅπερ θέμις, ἠέ πη ἄλλῃ
„ αὐταῖς ληϊάδεσσιν ἀφορμηθέντες ἵκοιντο.
„ οἳ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, ὅσσον ἔλειπτο
„ ἄρσεν ἀνὰ πτολίεθρον, ἔβαν πάλιν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
„ Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδεα ναιετάουσι.
„ τῷ ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι· εἰ δέ κεν αὖθι
„ ναιετάειν ἐθέλοις, καί τοι ἄδοι, ἦτ' ἂν ἔπειτα

„ παλρὸς ἐμοῖο Θόαντος ἔχοις γέρας· οὐδέ τι σ' οἴω
„ γαῖαν ἐνόσσεσθαι· πέρι γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων
„ νήσων, Αἰγαίῃ ὅσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν.
„ ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ νῆα κιὼν ἑτάροισιν ἔνισπε
„ μύθους ἡμετέρους, μηδ' ἔκλυθι μίμνε πόλῆος.
Ισκεν, ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, εἶον ἐπύχθη
ἀνδράσιν· αὐτὰρ ὃ τήνγε παραβλήδην προσέειπεν.
„ Υψιπύλη, μάλα κεν θυμηδέος ἀνιάσαιμεν
„ χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι, σέθεν χατέουσιν, ὀπάζεις.
„ εἰμὶ δ' ὑποτροπος αὖτις ἀνὰ πτόλιν, εὖτ' ἂν ἕκαστα
„ ἐξείπω κατὰ κόσμον. ἀνακλορίῃ δὲ μελέσθω
„ σοί τ' αὐτῇ καὶ νῆϊ· ἔγωγε μὲν οὐκ ἀθερίζων
„ χάζομαι, ἀλλά με λυγροὶ ἐπισσεύουσιν ἄεθλοι.
Η, καὶ δεξιτερῆς χειρὸς θίγεν· αἶψα δ' ὀπίσσω
βῆ ῥ' ἴμεν, ἀμφὶ δὲ τόνγε νεηνιδες ἄλλοθεν ἄλλαι
μυρίαι εἰλίσσοντο κεχαρμέναι, ὄφρα πυλάων
ἐξέμολε· μετέπειτα δ' ἐϋτροχάλοισιν ἀμάξαις
ἀκλὴν εἰσανέβαν, ξεινήϊα πολλὰ φέρουσαι,
μῦθον ὅτ' ἤδη πάντα διηνεκέως ἀγόρευσε,
τὸν ῥα καλεσσαμένη διεπέφραδεν Υψιπύλεια·
καὶ δ' αὐτοὺς ξεινοῦσθαι ἐπὶ σφέα δώματ' ἄγεσκον
ῥηϊδίως· Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσεν,
Ηφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ὄφρα κεν αὖτις
ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.
Ενθ' ὁ μὲν Υψιπύλης βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο
Αἰσονίδης· οἱ δ' ἄλλοι ὅπη καὶ ἔκυρσαν ἕκαστος,
Ηρακλῆος ἄνευθεν. ὁ γὰρ παρὰ νηὶ λέλειπτο
αὐτὸς ἑκών, παῦροί τε διακριθέντες ἑταῖροι.

αὐτίκα δ' ἄσφυ χοροῖσι καὶ εἰλαπίνῃσι γεγήθει,
καινῷ κνισσήεντι περίστλεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
ἀθανάτων Ηρης υἷα κλυτὸν, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Κύπριν ἀοιδῇσι θυέεσσί τε μειλίσσοντο.
ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦε
ναυτιλίης· δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες,
εἰ μὴ ἀολλήσας ἑτάρους ἀπάνευθε γυναικῶν
Ηρακλέης, τοίοισιν ἐνιπλήζων προσέειπε.
"Δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει
" ἡμέας; ἠὲ γάμων ἐπιδευέες ἐνθάδ' ἔβημεν
" κεῖθεν, ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας; αὖθι δ' ἔασδε
" ναίοντας λιπαρὴν ἄρσιν Λήμνοιο ταμέσθαι;
" οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν
" ἐσσόμεθ' ὥσθ' ἔπι δηρὸν ἐελμένοι· οὐδέ τι κῶας
" αὐτόμαλον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.
" ἴομεν αὖτις ἕκαστος ἐπὶ σφέα· τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις
" Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον
" παισὶν ἐπανδρώσῃ, μεγάλη τέ ἑ βάξις ἵκηται.
Ως νείκεσσεν ὅμιλον· ἐναντία δ' οὔ νύ τις ἔτλη
ὄμματ' ἀνασχεθέειν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι·
ἀλλ' αὖτως ἀγορῆθεν ἐπαφλίζοντο νέεσθαι
σπερχόμενοι. ταὶ δέ σφιν ἐπέδραμον, εὖτ' ἐδάησαν.
ὡς δ' ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι
πέτρης ἐκχύμεναι σιμβλήιδος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἐρσήεις γάνυται, ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλον
καρπὸν ἀμέργουσι πεποτημέναι· ὣς ἄρα ταί γε
ἐνδυκὲς ἀνέρας ἀμφὶ κινυρόμεναι προχέοντο,
χερσί τε καὶ μύθοισιν ἐδεικανόωντο ἕκαστον,

εὐχό-

εὐχόμεναι μακάρεσσιν ἀπήμονα νόστον ὀπάσσαι.
ὣς δὲ καὶ Ὑψιπύλη ἠρήσατο, χεῖρας ἐλοῦσα
Αἰσονίδεω, τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα κήτει ἰόντος.
"Νίσσεο, καὶ σὲ θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν αὖτις ἑταίροις
"χρύσειον βασιλῆϊ δέρος κομίσειαν ἄγοντα
"αὖτως, ὡς ἐθέλεις καί τοι φίλον· ἦδε δὲ νῆσος
"σκηπτοῦχά τε πάλιν ἐμοῖο παρέσσεται, εἴ κεν ὀπίσσω
"δή ποτε νοστήσας ἐθέλοις ἄψορρον ἱκέσθαι.
"ῥηϊδίως σ' ἄν τοι καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείρας
"ἄλλων ἐκ πολίων. ἀλλ' οὐ σύ γε τήνδε μενοινὴν
"σχήσεις, οὔτ' αὐτὴ προτιόσσομαι ὧδε τελεῖσθαι.
"μνώεο μὴν ἀπεών περ ὁμῶς καὶ νόστιμος ἦδη
"Ὑψιπύλης· λίπε σ' ἡμῖν ἔπος, τό κεν ἐξανύσαιμι
"πρόφρων, ἤν ἄρα δή με θεοὶ δώωσι τεκέσθαι.
Τὴν σ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀγαιόμενος προσέειπεν·
"Ὑψιπύλη, τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο
"ἐκ μακάρων· τύνη σ' ἐμέθεν πέρι θυμὸν ἀρείω
"ἴσχαν', ἐπεὶ πάτρην μοι ἄλις Πελίαο ἔκητι
"ναιεταέμεν· μοῦνόν με θεοὶ λύσειαν ἀέθλων.
"εἰ δ' οὔ μοι πέπρωται ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
"τηλοῦ ἀναπλώοντι, σὺ σ' ἄρσενα παῖδα τέκοιο,
"πέμπε μιν ἠΐσασα Πελασγίδος ἔνδον Ἰωλκοῦ,
"πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητρὶ δύης ἄκος, ἤν ἄρα τούς γε
"τέτμῃ ἔτι ζώοντας, ἵν' ἄνδιχα τοῖο ἄνακλος
"σφοῖσιν πορσύνωνται ἐφέστιον ἐν μεγάροισιν.
Ἦ, καὶ ἔβαιν' ἐπὶ νῆα παροίτατος· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
βαῖνον ἀριστῆες· λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ
ἐνσχερὼ ἑζόμενοι· πρυμνήσια δὲ σφίσιν Ἄργος

λῦσεν ὑπὲκ πέτρης ἀλιμυρέος. ἔνθ' ἄρα τοίγε
κόσμον ὕδωρ δολιχῇσιν ἐπικρατέως ἐλάτῃσιν.
ἔσπάριοι δ' Ὀρφῆος ἐφημοσύνῃσιν ἔκελσαν
νῆσον ἐς Ἡλέκτρης Ἀτλαντίδος, ὄφρα δαέντες
ἀῤῥήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας
σωότεροι κρυόεσσαν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοιντο.
τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
νῆσος ὁμῶς κεχάροιτο, καὶ οἱ λάχον ὄργια κεῖνα
δαίμονες ἐννέπειαι, τὰ μὲν οὐ θέμις ἄμμιν ἀείδειν.
Κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου
ἐλθόντες, τῇ μὲν Θρῃκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην
Ἰμβρον ἔχον καθύπερθε· νέον γε μὲν ἠελίοιο
δυομένου, Χερόνησον ἐπὶ προὔχουσαν ἵκοντο.
ἔνθα σφι λαιψηρὸς ἄκη νότος, ἰσθμία δ' οὖρῳ
σῆσάμενοι, κούρης Ἀθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα
εἰσέβαλον· πέλαγος δὲ τὸ μὲν καθύπερθε λέλειπτο
ἤρι, τὸ δ' ἐννύχιοι Ροιτειάδος ἔνδοθεν ἀκλῆς
μέτρεσαν, Ἰδαίην ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες.
Δαρδανίην δὲ λιπόντες ἐπισσυροσέβαλλον Ἀΰδῳ,
Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
ἠϊόνα, ξαθέην τε παρήμειβον Πιτύειαν.
καὶ δὴ τῇ γ' ἐπὶ νυκλὶ, διάνδιχα νηὸς ἰούσης,
δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον.

Εσλι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος
τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυλήϊου ἠπείροιο
εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς
χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καλαειμένος· ἐν δέ οἱ ἀκταὶ

ἀμφίδυμοι, κεῖνται σὶ ὑπὲρ ὕδατος Αἰσήποιο.
Ἀρκλων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάονλες·
καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ἀμφινέμονται
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περιπλόνεσσιν ἰδέσθαι.
ἓξ γὰρ ἑκάστῳ χεῖρες ὑπέρβιοι ἠερέθονται,
αἱ μὲν ἀπὸ σθεναρῶν ὤμων δύο, ταὶ σὶ ὑπένερθε
τέσσαρες αἰνοτάτησιν ἐπὶ πλευρῇς ἀραρυῖαι.
ἰσθμὸν σὶ ἀμπεδίον τε Δολίονες ἀμφενέμοντο
ἀνέρες· ἐν σὶ ἦρως Αἰνήϊος υἱὸς ἄνασσε
Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη. τοὺς σὶ οὔ τι, καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες,
Γηγενέες σίνοντο, Ποσειδάωνος ἀρωγῇ·
τοῦ γὰρ ἔσαν ταπρῶτα Δολίονες ἐκγεγαῶτες.
ἔνθ' Αργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι
Θρηϊκίοις, καλὸς δὲ λιμὴν ὑπέδεκτο θέουσαν.
κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες,
Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο,
κρήνῃ ὑπ' Αρτακίῃ· ἕτερον σὶ ἕλον, ὅσσις ἀρήρει,
βριθύν· ἀταρ κεῖνόν γε Θεοπροπίαις Ἑκάτοιο
Νηλεΐδαι μετόπισθεν Ἰάονες ἱδρύσαντο
ἱερόν, ἣ Θέμις ἦεν, Ἰησονίης ἐν Ἀθήνης.
Τοὺς σὶ ἄμυδις φιλότητι Δολίονες, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Κύζικος ἀντήσαντες, ὅτε πλόον ἠδὲ γενέθλην
ἔκλυον οἵτινες εἶεν, ἐϋξείνως ἀρέσκοντο,
καὶ σφέας εἰρεσίῃ πέπιθον προτέρωσε κιόντας
ἄσπετος ἐν λιμένι πρυμνήσια νηὸς ἀνάψαι.
ἔνθ' οἵ γ' Ἐκβασίῃ βωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι,
εἰσάμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολίης τ' ἐμέλοντο.

δῶκεν δ' αὐτὸς ἄναξ λαρὸν μέθυ δευομένοισι,
μηλά θ' ὁμοῦ. δὴ γάρ οἱ ἔην φάτις, εὖτ' ἂν ἵκωνται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος ὅλος, αὐτίκα τόνγε
μείλιχον ἀντιάειν, μηδὲ πτολέμοιο μέλεσθαι.
νεῖόν που καὶ κεἰνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι,
οὐδέ νύ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο·
ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δῶματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις
ὠδίνων, Μέροπος Περκωσίου ἐκγεγαυῖα,
Κλείτη εὐπλόκαμος. τὴν μὲν νέον ἐξέτι πατρὸς
θεσπεσίοις ἔδνοισιν ἀνήγαγεν ἀντιπέρηθεν.
ἀλλὰ καὶ ὡς θαλάμοιό τε λαιῶν καὶ δέμνια νύμφης
τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε, βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ.
ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς. ἤτοι ὁ μὲν σφέων
πεύθετο ναυτιλίης ἄνυσιν, Πελίαό τ' ἐφέλμας·
οἱ δὲ περικλιόνων πόλιας, καὶ κόλπον ἅπαντα
εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος· οὐ μὲν ἐπισπρὸ
ἠείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι.
ἠοῖ δ' εἰσανέβαν μέγα Δίνδυμον, ὄφρα μιν αὐτοὶ
θηήσαιντο πόρους κείνης ἀλός· ἐκ δ' ἄρα τοίγε
νῆα χυτοῦ λιμένος πρότερον ἐξήλασαν ὁρμοῦ·
ἥδε δ' Ἰησονίη πέφραται ὁδός, ἣνπερ ἔθησαν.
Γηγενέες δ' ἐτέρωθεν ἀπ' οὔρεος ἀίξαντες
φραύξαν ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ ὅλμια νειόθι πέτρης
πόντιον, οἷά τε θῆρα λαχώμενοι ἔνδον ἐόντα.
ἀλλὰ γὰρ αὖθι λέλειπτο σὺν ἀνδράσιν ὀπλοτέροισιν
Ἡρακλέης, ὃς δή σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας
τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
πέτρας ἀμφιρῶγας ἀερτάζοντες ἔβαλλον.

δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα
Ηρη, Ζηνὸς ἄκοιτις, ἀέθλιον Ηρακλῆϊ.
σὺν δὲ καὶ ἄλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες,
πρίν περ ἀνελθέμεναι σκοπιὴν, ἤτλεον φόνοιο
Γηγενέων ἥρωες ἀρήϊοι, ἠμὲν ὀϊστοῖς,
ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι, εἰσόκε πάντας
ἀντιβίην ἀσπερχὲς ὀρινομένους ἐδάϊξαν.
ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα
ὑλοτόμοι σοιχηδὸν ἐπὶ ῥηγμῖνι βάλωσιν,
ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους·
ὣς οἱ ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο
ἑξείης, ἄλλοι μὲν ἐς ἁλμυρὸν ἀθρόοι ὕδωρ
δύπτοντες κεφαλὰς καὶ σήθεα, γυῖα δ' ὕπερθε
χέρσῳ τεινόμενοι· τοὶ δ' ἔμπαλιν, αἰγιαλοῖο
κράατα μὲν ψαμάθοισι, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρεισον,
ἄμφω ἅμ' οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι.
Ηρωες δ', ὅτε δὴ σφιν ἀταρβὴς ἔπλετ' ἄεθλος,
δὴ τότε πείσματα νηὸς ἐπὶ πνοιῇς ἀνέμοιο
λυσάμενοι, προτέρωσε διὲξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο.
ἡ δ' ἔθεε λαίφεσσι πανήμερος· οὐ μὲν ἰούσης
νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μίνεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι
ἀντίαι ἀρπάγδην ὀπίσω φέρον, ὄφρ' ἐπέλασσεν
αὖτις ἐϋξείνοισι Δολίοσιν. ἐκ δ' ἄρ' ἔβησαν
αὐτονυχί· Ιερὴ δὲ φατίζεται ἠδ' ἔτι πέτρη,
ἣ πέρι πείσματα νηὸς ἐπεσσύμενοι ἐβάλοντο.
οὐδέ τις αὐτὴν νῆσον ἐπιφραδέως ἐνόησεν
ἔμμεναι· οὐδ' ὑπὸ νηυσὶ Δολίονες ἆψ ἀνιόντας
ἥρωας νημερτὲς ἐπήϊσαν· ἀλλά που ἀνδρῶν

Μακριέων εἵσατο Πελασγικὸν ἄρεα κέλσαι.
τῷ καὶ τεύχεα δύντες ἐπὶ σφίσι χεῖρας ἄειραν.
σὺν σφ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν,
ὀξείῃ ἴκελοι βιπῇ πυρὸς, ἥ τ' ἐνὶ θάμνοις
αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται· ἐν δὲ κυδοιμὸς
δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέτε δήμῳ.
οὐσ' ὅγε δηϊοτῆτος ὑπὲρ μόρον αὖτις ἔμελλεν
οἴκαδε νυμφιδίους θαλάμους καὶ λέκτρον ἱκέσθαι.
ἀλλά μιν Αἰσονίδης τετραμμένον ἰθὺς ἐεῖο
πλῆξεν ἐπαΐξας σῆθος μέσον, ἀμφὶ δὲ δουρὶ
ὀστέον ἐρράισθη· ὁ σ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς
μοῖραν ἀνέπλησε. τὴν γὰρ θέμις οὔ ποτ' ἀλύξαι
θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μέγα πέπλαται ἔρκος.
ὡς τὸν ὀϊόμενόν που ἀδευκέος ἔκλυθεν ἄτης
εἶναι ἀρίστων, αὐτὴ ὑπὸ νυκλὶ πέδησε
μαρναμένων κείνοισι. πολεῖς σ' ἐπαρηγόνες ἄλλοι
ἔκλαθεν. Ἡρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα
ἠδὲ Μεγαβρόντην· Σφόδριν σ' ἐνάριξεν Ἀκαστος·
Πηλεὺς δὲ Ζέλυν εἷλεν, ἀρηΐθοόν τε Γέφυρον.
αὐτὰρ ἐϋμελίης Τελαμὼν Βασιλῆα κατέκλα.
Ἰδας σ' αὖ Προμέα, Κλυτίος σ' Ὑακινθον ἔπεφνε.
Τυνδαρίδαι σ' ἄμφω Μεγαλοσσάκεα, Φλόγιόν τε.
Οἰνείδης σ' ἐπὶ τοῖσιν ἔλε θρασὺν Ἰτυμονῆα,
ἠδὲ καὶ Ἀρλακέα, πρόμον ἀνδρῶν· οὓς ἔτι πάντας
ἐννάεται τιμαῖς ἡρωΐσι κυδαίνουσιν.
οἱ σ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠύτε κίρκους
ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.
ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι· αἶψα σ' αὐτῆς

πλῆτο πόλις, σθενόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο.
ἠῶθεν δ' ὁλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσενόησαν
ἀμπλακίην ἄμφω· σθυγερὸν δ' ἄχος εἷλεν ἰδόντας
ἥρωας Μινύας Αἰνήϊον υἷα πάροιθε
Κύζικον ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεπλῆῶτα.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων, τίλοντό τε χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς λαοί τε Δολίονες. αὐτὰρ ἔπειτα
τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες
τύμβῳ ἐνεκλερέϊξαν, ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων,
ἦ θέμις, ἀμπεδίον λειμώνιον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
ἑλκέχυται τόδε σῆμα καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι.
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄλοχος Κλείτη φθιμένοιο λέλειπτο
οὔ πόσιος μετόπισθε· κακῷ δ' ἔπι κύντερον ἄλλο
ἤνυσεν, ἁψαμένη βρόχον αὐχένι. τὴν δὲ καὶ αὐτὰ
Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηΐδες ὠδύραντο·
καί οἱ ἀπὸ βλεφάρων ὅσα δάκρυα χεῦαν ἔραζε,
πάντα τάγε κρήνην τεῦξαν θεαὶ, ἣν καλέουσι
Κλείτην, δυσήνοιο περικλεὲς οὔνομα νύμφης.
αἰνότατον δὴ κεῖνο Δολιονίῃσι γυναιξὶν
ἀνδράσι τ' ἐκ Διὸς ἦμαρ ἐπήλυθεν· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν
ἔτλη τις πάσασθαι ἐδητύος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν,
ἐξ ἀχέων, ἔργοιο μυληφάτου ἐμνώοντο·
ἀλλ' αὖτως ἄφλεκτα διεζώεσκον ἔδοντες.
ἔνθ' ἔτι νῦν, εὖτ' ἄν σφιν ἐτήσια κύτλα χέωνται
Κύζικον ἐνναίοντες Ἰάονες, ἔμπεδον αἰεὶ
πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν.
Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηέρθησαν ἄελλαι
ἤματ' ὁμοῦ νύκτας τε δυώδεκα, τοὺς δὲ κατ' αὖθι

ναυτίλλεσθαι ἔρυκον. ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτὶ
ἄλλοι μέν ῥα πάρος δεδμημένοι εὐνάζοντο
ὕπνῳ ἀρισθῆες πύματον λάχος· αὐτὰρ Ἀκαστος
Μόψος τ' Ἀμπυκίδης ἀδινὰ κνώσσοντας ἔρυντο.
ἦ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο πατρήιος Αἰσονίδαο
πωτᾶτ' ἀλκυονὶς λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος,
ἀκλαίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.
καὶ τὴν μὲν θεὸς αὖτις ἀπέτραπεν, ἷζε δ' ὕπερθε
νηὸς ἀφλάστοιο μετήορος αἴξασα.
τὸν δ' ὅ γε κεκλιμένον μαλακοῖς ἐνὶ κώεσιν οἷῶν
κινήσας ἀνέγειρε παρασχεδὸν, ὧδέ τ' ἔειπεν.
"Αἰσονίδη, χρειώ σε τόσ' ἱερὸν εἰσανιόντα
» Δινδύμου ὀκριόεντος, ἐΰθρονον ἱλάξασθαι
» μητέρα συμπάντων μακάρων· λήξουσι δ' ἄελλαι
» ζαχρηεῖς. τοίην γὰρ ἐγὼ νέον ὄσσαν ἄκουσα
» ἀλκυόνος ἁλίης, ἥτε κνώσσοντος ὕπερθε
» σεῖο πέριξ τὰ ἕκαστα πιφαυσκομένη πεπότηλο.
» ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε, θάλασσά τε, νειόθι τε χθὼν
» πᾶσα πεπείρηται, νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο·
» καί οἱ, ὅτ' ἐξ ὀρέων μέγαν οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
» Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὑποχάζεται· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
» ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσκίοντι.
ὦρτο δ' ἐξ εὐνῆς κεχαρημένος· ὦρσε δ' ἑταίρους
πάντας ἐπισπέρχων, καί τε σφίσιν ἀγρομένοισιν
Ἀμπυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν.
αἶψα δὲ κουρότεροι μὲν ἀπὸ σταθμῶν ἐλάσαντες

ἔνθεν

ἔνθεν ἐπ' αἰπεινὴν ἄναγον βόας οὔρεος ἄκρην.
οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι Ιερῆς ἐκ πείσματα πέτρης,
ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον· ἀν δὲ καὶ αὐτοὶ
βαῖνον, παυροτέρους ἑτάρων ἐν νηῒ λιπόντες.
τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ, καὶ πᾶσα περαίη
Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι·
φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι
Μυσίαι· ἐκ δ' ἑτέρης ποταμοῦ ῥόος Αἰσήποιο
ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπηΐον Αδρηστείης.
ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ
πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μὲν ἔκταμον, ὄφρα πέλοιτο
δαίμονος οὐρείης ἱερὸν βρέτας· ἔξεσε δ' Αργος
εὐκόσμως, καὶ δή μιν ἐπ' ὀκριόεντι κολωνῷ
ἵδρυσαν, φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν,
αἵ ῥά τε πασάων πανυπέρταται ἐῤῥίζωντο.
βωμὸν δ' αὖ χεράδος παρενήνεον· ἀμφὶ δὲ φύλλοις
στεψάμενοι δρυΐνοισι θυηπολίης ἐμέλοντο,
Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἀγκαλέοντες,
ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ' ἅμα, Κύλληνόν τε,
οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται ἠδὲ πάρεδροι
Μητέρος Ιδαίης κεκλήαται, ὅσσοι ἔασι
Δάκτυλοι Ιδαῖοι Κρηταιέες, οὕς ποτε Νύμφη
Αγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσι
δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος, ἐβλάστησε.
πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐριωλὰς
Αἰσονίδης γουνάζετ' ἐπιλείβων ἱεροῖσιν
αἰθομένοις· ἄμυδις δὲ νέοι Ορφῆος ἀνωγῇ
σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο,

καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκλυσον, ὥς κεν ἰωὴ
δύσφημος πλάζοιτο δι' ἠέρος, ἤν ἔτι λαοὶ
κηδείῃ βασιλῆος ἀνέσθενον. ἔνθεν ἐσαιεὶ
βόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ρείην Φρύγες ἱλάσκονται.
ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
ἀντιάειν δαίμονα· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο.
δένδρεα μὲν καρπὸν χέον ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν
αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης.
θῆρες δ' εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,
οὐρῇσι σαίνοντες ἐπήλυθον. ἠδὲ καὶ ἄλλο
θῆκε τέρας· ἐπεὶ οὔ τι παροίτερον ὕδατι ναῖε
Δίνδυμον· ἀλλά σφιν τότ' ἀνέβραχε διψάδος αὔτως
ἐκ κορυφῆς ἄλληκλον· Ιησονίην δ' ἐνέπουσι
κεῖνο ποτὸν κρήνην περιναιέται ἄνδρες ὀπίσσω.
καὶ τότε μὲν δαῖτ' ἀμφὶ θεᾶς θέσαν οὔρεσιν Ἀρκλων,
μέλπουντες Ρείην πολυπότνιαν. αὐτὰρ ἐς ἠῶ,
ληξάντων ἀνέμων, νῆσον λίπον εἰρεσίῃσιν.

Ἐνθ' ἔρις ἄνδρα ἕκαστον ἀρισθήων ὀρόθυνεν,
ὅστις ἀποληξειε πανύστατος. ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατὰ δ' εὖνασε πόντον.
οἱ δὲ γαληναίῃ πίσυνοι ἐλάασκον ἐπ' ὠπὸ
νῆα βίῃ· τὴν δ' οὔ κε διὲξ ἁλὸς αἴσσουσαν
οὐδὲ Ποσειδάωνος ἀελλόποδες κίχον ἵπποι.
ἔμπης δ' ἐγρομένοιο σχέλου ζαχρηέσιν αὔραις,
αἶ νέον ἐκ ποταμῶν ὑπὸ δείελον ἠρεθόντο,
τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον. αὐτὰρ ὁ τούνγε
πασσυδίη μογέοντας ἐφέλκετο καρτεῖ χειρῶν

Ηρακλέης, ἐτίνασσε σὺ ἀρηρότα δούρατα νηός.
ἀλλ' ὅτε δὴ, Μυσῶν λελιημένοι ἠπείροιο,
Ρυνδακίδας προχοὰς, μέγα τ' ἤϊον Αἰγαίωνος
τυτθὸν ὑπὲκ Φρυγίης παρεμέτρεον εἰσορόωντες,
δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς,
μεσσόθεν ἄξεν ἐρετμόν. ἀταρ τεύφος ἄλλο μὲν αὐτὸς
ἄμφω χερσὶν ἔχων πέσε δόχμιος, ἄλλο δὲ πόντος
κλύζε παλιρροθίοισι φέρων. ἀνὰ σὺ ἕζετο σιγῇ
παπλαίνων· χεῖρες γὰρ ἀϊθεσκον ἠρεμέουσαι.
Ημος σ' ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος, ἤ τις ἀροτρεὺς
ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἴῃν, δόρποιο χατίζων,
αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τέρμενα γούνατ' ἔκαμψεν
αὐσταλέος κονίῃσι, περιτριβέας δέ τε χεῖρας
εἰσορόων, κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί·
τῆμος ἄρ' οἵ γ' ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης,
ἀμφ' Αργανθώνειον ὄρος, προχοάς τε Κίοιο.
τοὺς μὲν ἐϋξείνως Μυσοὶ Φιλότητι κιόντας
δειδέχατ', ἐννaέται κείνης χθονὸς, ἤϊά τε σφι
μῆλά τε δευομένοις, μέθυ τ' ἄσπετον ἐξυάλιξαν.
ἔνθα δ' ἔπειθ' οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην
φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες,
σὶ ὄρνυσθαι· τοὶ σ' ἀμφὶ πυρῆϊα δινεύεσκον·
οἱ σ' οἶνον κρητῆρσι κέρων, πονέοντό τε δαῖτα,
Εκβασίῳ ῥέξαντες ὑπὸ κνέφας Απόλλωνι.

Αὐταρ ὁ δαίνυσθαι ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας
βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην υἱὸς Διὸς, ὥς κεν ἐρετμὸν
οἱ αὐτῷ φθαίη καλαχείριον ἐντύνασθαι.

εὗρεν ἔπειτ' ἐλάτην ἀλαλήμενος, οὔτε τι πολλοῖς
ἀχθομένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν,
ἀλλ' οἷον ταναῆς ἔρνος πέλει αἰγείροιο·
τόσση ὁμῶς μήκός τε καὶ ἐς πάχος ἦεν ἰδέσθαι.
βίμφα δ' ἐϊσοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε Φαρέτρην
αὐτοῖσι τόξοισιν, ἔδυ δ' ἄωτο δέρμα λέοντος.
τὴν δ' ὅγε χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας
νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ σθένος ἔλλαβε χερσὶν,
ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν
εὖ διαβάς· πεδόθεν δὲ, βαθυρριζόν περ ἐοῦσαν,
πρόσφυς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.
ὡς δ' ὅταν ἀπροφάτως ἰσχὸν νεὸς, εὖτε μάλιστα
χειμερίη ὀλοοῖο πέλει δύσις Ὠρίωνος,
ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο κατάϊξ
αὐτοῖσι σφήνεσσιν ὑπὲκ πρότονον ἐρύσηται·
ὡς ὅγε τὴν ἤειρεν. ὁμοῦ δ' ἀνὰ τόξα καὶ ἰοὺς,
δέρμα θ' ἑλών, ῥόπαλόν τε, παλίσσυτος ὦρτο νέεσθαι.
Τόφρα δ' Ὕλας χαλκέῃ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου
δίζετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον, ὥς κεν οἱ ὕδωρ
φθαίη ἀφυσσάμενος ποτιδόρπιον, ἄλλα τε πάντα
ὀτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.
δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε
νηπίαχον ταπρῶτα, δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας,
δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνε
νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.
ἤτοι ὁ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ
Θειοδάμας ἀνίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τόνγε
βοῦν ἀρότην ἤνωγε παρασχέμεν οὐκ ἐθέλοντα.

ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι
λευγαλέην, ἐπεὶ οὔ τι δίκης ἀλέγοντες ἔναιον.
ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.
αἶψα δ' ὅ γε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσι
Πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται. οἱ δέ που ἄρτι
Νυμφάων ἵσταντο χοροί· μέλε γὰρ σφίσι πάσαις,
ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὸν Νύμφαι ῥίον ἀμφενέμοντο,
Αρτεμιν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς.
αἱ μὲν ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἢ καὶ ἐναύλους,
αἵ γε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο·
ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο
Νύμφη ἐφυδατίη· τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησε
κάλλεϊ καὶ γλυκερῇσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσι.
πρὸς γάρ οἱ διχόμηνις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσα
βάλλε Σεληναίη. τὴν δὲ Φρένας ἐπτοίησε
Κύπρις, ἀμηχανίῃ δὲ μόγις συναγείρατο θυμόν.
αὐτὰρ ὅγ' ὡς ταπρῶτα ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισε
λέχρις ἐπιχριμφθεὶς, περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
χαλκὸν ἐς ἠχήεντα φορεύμενον, αὐτίκα δ' ἥγε
λαιὸν μὲν καθύπερθεν ἐπ' αὐχένος ἄνθετο πῆχυν,
κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ
ἀγκῶν' ἔσπασε χειρὶ, μέσῃ δ' ἐνικάββαλε δίνῃ.
Τοῦ δ' ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν οἷος ἑταίρων
Εἰλατίδης Πολύφημος, ἰὼν προτέρωσε κελεύθου.
δέκτο γὰρ Ηρακλῆα πελώριον, ὁππόθ' ἵκοιτο.
βῆ δὲ μεταΐξας Πηγέων σχεδὸν, ἠΰτε τις θὴρ
ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων,
λιμῷ δ' αἰθόμενος μετανίσσεται, οὐδ' ἐπέκυρσε

ποίμνῃσι· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες
ἔλσαν· ὁ δὲ σταναχὼν βρέμει ἄσπετον, ὄφρα κάμηισιν·
ὣς τότ' ἄρ' Εἰλατίδης μεγάλ' ἔστενεν, ἀμφὶ δὲ χῶρον
φοίτα κεκληγώς· μελέη δέ οἱ ἔπλετο φωνή.
αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὧρτο δίεσθαι,
μή πως ἢ θήρεσσιν ἕλωρ πέλεν, ἠέ μιν ἄνδρες
μοῦνον ἐόντ' ἐλόχησαν, ἄγουσι δὲ κηίδ' ἑτοίμην.
ἔνθ' αὐτῷ ξύμβλητο κατὰ σπέος Ἡρακλῆϊ,
γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος· εὖ δέ μιν ἔγνω
σφερχόμενον μετὰ νῆα διὰ κνέφας. αὐτίκα δ' ἄτην
ἔκφατο λευγαλέην, βεβαρημένος ἄσθμαλι θυμόν.
"Δαιμόνιε, σύγερόν τοι ἄχος πάμπρωτος ἐνίψω.
"οὐ γὰρ Ὕλας κρήνηνδε κιὼν, σόος αὖτις ἱκάνει.
"ἀλλά ἑ λῃστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν,
"ἢ θῆρες σίνονται· ἐγὼ δ' ἰάχοντος ἄκουσα.
Ὡς φάτο· τῷ δ' αἰόντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς
κήκιεν, ἐν δὲ κελαινὸν ὑπὸ σταλάγχνοις ζέεν αἷμα.
χωόμενος δ' ἐλάτην χαμάδις βάλεν, ἐς δὲ κέλευθον
τὴν θέεν, ἦ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον αἴσσοντα.
ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι τετυγμένος ἔσσυτο ταῦρος,
πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας, οὐδὲ νομήων
οὐδ' ἀγέλης ὄφεται, πρήσσει δ' ὁδὸν, ἄλλοτ' ἄπαυστος,
ἄλλοτε δ' ἱσταμένος, καὶ ἀνὰ πλατὺν αὐχέν' ἀείρων
ἵησι μύκημα, κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ·
ὣς ὅγε μαιμώων, ὁτὲ μὲν θοὰ γούνατ' ἔπαλλε
συνεχέως, ὁτὲ δ' αὖτε μεταλήγων καμάτοιο
τῆλε διαπρύσιον μεγάλῃ βοάασκεν ἀύτῇ.
Αὐτίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀσπὶς

ἠῶθεν, πνοιαὶ δὲ κατήλυθον· ὦκα δὲ Τῖφυς
ἐσκαίνειν ὀρόθυνεν, ἐπαύρεσθαί τ' ἀνέμοιο.
οἱ δ' ἐσέκαινον ἄφαρ λελιημένοι· ὕψι δὲ νηὸς
εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας.
κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι, τῆλε δ' ἀπ' ἀκλῆς
γηθόσυνοι Φορέοντο παραὶ Ποσιδηΐον ἄκρην.
ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποὶ,
καὶ πεδία δροσόεντα φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ,
τῆμος τούσγ' ἐνόησαν ἀϋδρείῃσι λιπόντες.
ἐν δέ σφι κρατερὸν νεῖκος πέσεν, ἐν δὲ κολωὸς
ἄσπετος, εἰ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν
σφωϊτέρων ἑτάρων. ὁ δ' ἀμηχανίῃσιν ἀτυχθεὶς
οὐδέ τι τοῖον ἔπος μετεφώνεεν, οὐδέ τι τοῖον
Αἰσονίδης· ἀλλ' ἦσθο βαρείῃ νειόθεν ἄτῃ
θυμὸν ἔδων· Τελαμῶνα δ' ἔλε χόλος, ὧδέ τ' ἔειπεν.
"Ἠσ' αὔτως εὔκηλος, ἐπεί νύ τοι ἄρμενον ἦεν
„ Ἡρακλῆα λιπεῖν· σέο δ' ἔκλυθι μῆτις ὄρωρεν,
„ ὄφρα τὸ κείνου κῦδος ἀν' Ἑλλάδα μή σε καλύψῃ,
„ αἴ κε θεοὶ δώωσιν ὑπότροπον οἶκαδε νόστον.
„ ἀλλά τί μύθων ἦδες, ἐπεὶ καὶ νόσφιν ἑταίρων
„ εἶμι τεῶν, οἳ τόνγε δόλον συνετεκλήναντο.
Ἦ, καὶ ἐς Ἀγνιάδην Τῖφυν θόρε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
ὄσλιγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλονθο.
καί νύ κεν ἂψ ὀπίσω Μυσῶν ἐπὶ γαῖαν ἵκοντο,
λαῖτμα βιησάμενοι, ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰωὴν,
εἰ μὴ Θρηϊκίοιο δύω υἷες Βορέαο
Αἰακίδην χαλεποῖσιν ἐρητύεσκον ἔπεσσι,

σχέτλιοι· ἦ τέ σφι σὺν ἐρὴ τίσις ἕσπετ' ὀπίσσω
χερσὶν ὑφ' Ἡρακλῆος, ὅ μιν δίζεσθαι ἔρυκον.
ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας
Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνε, καὶ ἀμήσαλο γαίαν
ἀμφ' αὐτοῖς, σήλας τε δύω καθύπερθεν ἔτευξεν,
ὧν ἑτέρη, θάμβος περιώσιον ἀνδράσι λεύσσειν,
κίνυται ἠχήεντος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.
καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.
τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη,
Νηρῆος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης·
ὕψι δὲ λαχνῆέν τε κάρη καὶ σήθε' ἀείρας
νειόθεν ἐκ λαγόνων, σὺν βαρὺ γ' ἐπορέξαλο χειρὶ
νηὸς ὀλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισι.
"Τίπτε παρὲκ μεγάλοιο Διὸς μενεαίνετε βουλὰς
" Αἰήτεω πλολίεθρον ἄγειν θρασὺν Ἡρακλῆα;
" Ἀργεῖοι μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆϊ
" ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἀέθλους,
" ναίειν θ' ἀθανάτοισι συνέσσιον, εἴ κ' ἔτι παύρους
" ἐξανύσῃ· τῷ μή τι ποθὴ κείνοιο πελέσθω.
" αὖτως δ' αὖ Πολύφημον ἐπὶ προχοῇσι Κίοιο
" πέπρωται Μυσοῖσι περικλεὲς ἄστυ καμόντα,
" μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀπείρονι γαίῃ.
" αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο Νύμφη
" ὃν πόσιν, οἷό περ οὖνεκ' ἀποπλαγχθέντες ἕλειφθεν.
Ἦ, καὶ κῦμ' ἁλίασθον ἐφέσσατο νειόθι δύψας·
ἀμφὶ δέ οἱ δίνῃσι κυκώμενον ἄφρεεν ὕδωρ
πορφύρεον, κοίλην δὲ διὲξ ἁλὸς ἔκλυσε νῆα.
γήθησαν δ' ἥρωες· ὁ δ' ἐσσυμένως ἐδέδηκει

Αἰακίδης

Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα, χεῖρα δὲ χειρὶ
ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπλύξαλο, φώνησέν τε.
"Αἰσονίδη, μή μοι τι χολώσεαι, ἀφραδίῃσιν
„εἴ τι περ ἀασάμην. πέρι γάρ μ' ἄχος ἧκεν ἐνίσπειν
„μῦθον ὑπερφίαλόν τε καὶ ἄσχετον. ἀλλ' ἀνέμοισι
„δώομεν ἀμπλακίην, ὡς καὶ πάρος εὐμενέοντες.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως προσέειπεν·
"Ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ,
„φὰς ἐνὶ τοῖσιν ἅπασιν ἑνὸς ἀνδρὸς ἀλείτην
„ἔμμεναι. ἀλλ' οὐ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω,
„πρίν περ ἀνιηθείς· ἐπεὶ οὐ περὶ πώεσι μήλων,
„οὐδὲ περὶ κλεάτεσσι χαλεψάμενος μενέηνας,
„ἀλλ' ἑτάρου περὶ φωτός. ἔολπα δέ τοι σὲ καὶ ἄλλῳ
„ἀμφ' ἐμεῦ, εἰ τοιόνδε πέλοι ποτὲ, δηρίσεσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπη πάρος, ἑδριάωλο.
τὼ δὲ Διὸς βουλῇσιν, ὁ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι
μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο
Εἰλατίδης Πολύφημος· ὁ δ' Εὐρυσθῆος ἀέθλους
αὖτις ἰὼν πονέεσθαι. ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν
Μυσίδ' ἀνασχήσειν αὐτοσχεδὸν, ὁππότε μή οἱ
ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον, ἠὲ θανόντος.
τοῖο δὲ ῥύσι' ὅπασσαν, ἀποκρίναντες ἀρίστους
υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια ποιήσαντο,
μή ποτε μασπεύοντες ἀπολήξειν καμάτοιο.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοὶ,
κοῦρον Θειοδάμαντος, ἐϋκλιμένης τε μέλονται
Τρηχῖνος. δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι νάσσαλο παῖδας,
οἷς οἱ ῥύσια κεῖθεν ἐπιτροέκκιεν ἄγεσθαι.

Νηῦν δὲ παννυχίην ἄνεμος φέρε νυκλί τε πάσῃ
λαίφος ἐωικυίων· ἀτὰρ οὐδὲ ἐπὶ τυτθὸν ἄητο
ἠοῦς τελλομένης. οἱ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσαν
ἀκλὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρείαν γ' ἐσιδέσθαι
φρασσάμενοι, κώπῃσιν ἅμ' ἠελίῳ ἐπέκελσαν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ενθάδ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν, αὖλίς τ' Αμύκοιο
Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, ὅν ποτε Νύμφη
τίκτε, Ποσειδάωνι Γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα,
Βιθυνὶς Μελίη, ὑπεροπληέστατον ἀνδρῶν·
ὅς τ' ἐπὶ καὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε,
μή τιν' ἀποστείχειν, πρὶν πειρήσασθαι ἑεῖο
πυγμαχίης· πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάϊξε.
καὶ τότε δὴ προτὶ νῆα κιὼν, χρειώ μιν ἐρέσθαι
ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, ὑπερβασίῃσιν ἄτισσε·
τοῖον δ' ἐν πάντεσσι παρασχεδὸν ἔκφατο μῦθον.
"Κέκλυθ' ἁλίπλαγκτοι, τάπερ ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικεν.
„ οὔ τινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι
„ ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ,
„ πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἑὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι.
„ τῷ καί μοι τὸν ἄριστον ἀποκριδὸν οἷον ὁμίλου
„ πυγμαχίῃ στήσασθε καταυτόθι δηρινθῆναι.
„ εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας,
„ ἦ κέν τις στυγερῶς κρατερὴ ἐπιέψετ' ἀνάγκη.
Ἡ ῥα μέγα φρονέων· τοὺς δ' ἄγριος εἰσαΐοντας

εἶλε χόλος· πέρι δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή.
αἶψα δ' ἐῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο, φώνησέν τε·
"Ἰσχεο νῦν, μηδ' ἄμμι κακὴν, ὅτις εὔχεαι εἶναι,
"Φαῖνε βίην· θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν, οἷς ἀγορεύεις.
"αὐτὸς ἑκὼν ἤδη τοι ὑπίσχομαι ἀντιάασθαι.
Ὡς φάτ' ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐσέδρακεν, ὄμματ' ἐλίξας,
ὥπλε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος, ὅντ' ἐν ὄρεσσιν
ἀνέρες ἀμφιπένονται· ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ
τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει, ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἷος
ἄνδρα τὸν, ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, οὐδ' ἐδάμασσεν.
ἔνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐϋσσώλου θέτο φᾶρος
λεπτόμιτον, τό ῥά οἱ τὶς ἐὸν ξεινήϊον εἶναι
ὤπασε Λημνιάδων· ὁ δ' ἐρεμνὴν δίπλυχα λώπην
αὐτῇσι περόνῃσι, καλαύροπά τε τρηχεῖαν
κάββαλε, τὴν Φορέεσκεν, ὀριτρεφέος κοτίνοιο.
αὐτίκα δ' ἐγυάθι χῶρον ἐαδότα παπλήναντες
ἷζον ἑοὺς δίχα πάντας ἐνὶ Ψαμάθοισιν ἑταίρους,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν ἐναλίγκιοι εἰσοράασθαι.
ἀλλ' ὁ μὲν ἣ ὀλοοῖο Τυφωέος, ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔϊκτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθε,
χωομένη Διΐ, τίκτεν· ὁ δ' οὐρανίῳ ἀτάλαντος
ἀστέρι Τυνδαρίδης, οὗπερ κάλλιστοι ἔασιν
ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί.
τοῖος ἔην Διὸς υἱὸς, ἔτι χνοάοντας ἰούλους
ἀντέλλων, ἔτι φαιδρὸς ἐν ὄμμασιν· ἀλλά οἱ ἀλκὴ
καὶ μένος ἠΰτε θηρὸς ἀέξετο· πῆλε δὲ χεῖρας,
πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν ἐϋτρόχαλοι φορέονται,
μηδ' ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.

οὐ μὰν αὖτ' Ἀμυκος πειρήσαλο· σῖγα δ' ἄπωθεν
ἑσπηὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' ὄμματα, καί οἱ ὀρέχθει
θυμὸς ἐελδομένῳ σπηθέων ἐξ αἷμα κεδάσσαι.
τοῖσι δὲ μεσσηγὺς θεράπων Ἀμύκοιο Λυκωρεὺς
θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας
ὠμοὺς, ἀζαλέους, πέρι δ' οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες.
αὐτὰρ ὃ τόν γ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.
„ Τῶνδέ τοι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα, πάλου ἄτερ, ἐγγυαλίξω
„ αὐτὸς ἑκών, ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.
„ ἀλλὰ βάλευ περὶ χειρί· δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις
„ ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν πέρι τ' εἰμὶ ταμέσθαι
„ ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηίδας αἵματι φύρσαι.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ὅγ' οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν.
ἦκα δὲ μειδήσας, οἵ οἱ παρὰ ποσσὶν ἔκειντο,
τοὺς ἕλεν ἀπροφάτως· τοῦ δ' ἀντίος ἦλυθε Κάσλωρ
ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας· ὦκα δ' ἱμάντας
ἀμφέδεον, μάλα πολλὰ παρηορέοντες ἐς ἀλκήν.
τῷ δ' αὖτ' Ἀρητός τε καὶ Ὀρνυτος, οὐδέ τι ἤδειν
νήπιοι ὕσματα κεῖνα κακῇ δήσαντες ἐν αἴσῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο
αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας
χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες.
ἔνθα δὲ Βεβρύκων μὲν ἄναξ, ἅτε κῦμα θαλάσσης
τρηχὺ θοῇ ἐπὶ νηὶ κορύσσεται, ἥ δ' ὑπὸ τυτθὸν
ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει,
ἑμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλυδωνος·
ὣς ὅγε Τυνδαρίδην Φοβέων ἔπετ', οὐδέ μιν εἴα
δηθύνειν. ὁ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτατος ἦν διὰ μῆτιν

ἀίσσοντ' ἀλέεινεν· ἀπηνέα δ' αἶψα νοήσας
πυγμαχίην, ἢ κάρτος ἀάατος, ἢ τε χερείων,
τῇ ῥ' ἄμοτον καὶ χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξεν.
ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα νόμφοις
ἀνέρες ὑληουργοὶ, ἐπιζηλήδην ἐλάοντες,
θείνωσι σφύρῃσιν, ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται
δοῦπος ἀδήν· ὣς τοῖσι παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθε
καὶ γένυες κλύσεον· βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων
ἄσπετος, οὐδ' ἔληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες,
ἔς τε περ οὐλοὺν ἄσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε.
στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπῳ
ἰδρῶ ἅλις, καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντες.
αὖψ δ' αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, ἠΰτε ταύρω
Φορβάδος ἀμφὶ βοὸς κεκοτηότε δηριάασθον.
ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς,
βουτύπος οἷα, πόδεσσι, τανύσσατο, καδδὲ βαρεῖαν
χεῖρ' ἐπί οἱ πελέμιξεν· ὁ δ' αἰξάντος ὑπέστη,
κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
τυτθόν· ὁ δ' ἄλτο αὐτοῖο παρ' ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
κόψε μεταίγδην ὑπὲρ οὔατος, ὀσλέα δ' εἴσω
ῥῆξεν· ὁ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν· οἱ δ' ἰάχησαν
ἥρωες Μινύαι· τοῦ δ' ἀθρόος ἔκχυτο θυμός.

Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀφείδησαν βασιλῆος·
ἀλλ' ἄμυδις κορύναις ἀζηχέες ἠδὲ σιγύνοις
ἰθὺς ἀνασχόμενοι Πολυδεύκεος ἀντιάασκον.
τοῦ δὲ πάρος κολεῶν εὐήκεα Φάσγαν' ἑταῖροι
ἔσλαν ἐρυσσάμενοι. πρῶτός γε μὲν ἀνέρα Κάσλῳ
ἤλασ' ἐπεσσύμενον κεφαλῆς ὕπερ· ἡ δ' ἑκάτερθεν

ἔνθα καὶ ἔνθ' ὤμοισιν ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκεάσθη.
αὐτὸς δ' Ιτυμονῆα πελώριον, ἠδὲ Μίμαντα,
τὸν μὲν, ὑπὸ στέρνοιο θοῷ ποδὶ λαξ ἐπορούσας,
πλῆξε, καὶ ἐν κονίῃσι βάλε· τοῦ δ' ἄσσον ἰόντος
δεξιτερῇ σκαιῆς ὑπὲρ ὀφρύος ἤλασε χειρὶ,
δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή.
Ωρείδης δ' Αμύκοιο, βίην ὑπέροπλος, ὀπάων
οὗτα Βιαντιάδαο κατὰ λαπάρην Ταλαϊῶν,
ἀλλά μιν οὐ κατέπεφνεν, ὅσον δ' ἐπὶ δέρμαλι μοῦνον,
νηδυίων ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός.
αὖτως δ' Αρητος μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα
Ιφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ στυφέλιξεν ἐλάσσας,
οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον· ἦ τάχ' ἔμελλεν
αὐτὸς δηώσεσθαι ὑπὸ ξίφεϊ Κλυτίοιο.
καὶ τότ' ἄρ' Αγκαῖος Λυκούργοιο θρασὺς υἱὸς
αἶψα μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὴν
ἄρκλου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ἔνθορε μέσσῳ
ἐμμεμαὼς Βέβρυξιν· ὁμοῦ δέ οἱ ἑσσεύοντο
Αἰακίδαι, σὺν δέ σφιν ἀρήϊος ὦρνυτ' Ιήσων.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι, ὁρμηθέντες
λάθρῃ ἐϋρίνων τε κυνῶν, αὐτῶν τε νομήων,
μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι,
πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμιῦ· τὰ δὲ πάντοθεν αὖτως
στείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν· ὣς ἄρα τοίγε
λευγαλέως Βέβρυκας ὑπερφιάλους ἐφόβησαν.
ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι κατνιόωσιν,

αἰ σ' ἤτοι τείως μὲν ἀομμέες ὣ ἐνὶ σίμβλῳ
βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς αἴσσουσιν·
ὣς οἵγ' οὐκέτι δὴν μένον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐκέδασθεν
εἴσω Βεβρυκίης, Ἀμύκου μόρον ἀγγελέοντες·
νήπιοι, οὐδ' ἐνόησαν ὃ δὴ σφίσιν ἐγγύθεν ἄλλο
πῆμ' αἰδηλον ἔην. πέρθοντο γὰρ ἠμὲν ἀλωαὶ,
ἠδ' οἶαι τῆμος δηίῳ ὑπὸ δουρὶ Λύκοιο
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπεόντος ἄνακτος.
αἰεὶ γὰρ μάρναντο σιδηροφόρου περὶ γαίης.
οἱ δ' ἤδη σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον·
ἤδη δ' ἄστεα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο
ἥρωες, καὶ δή τις ἔπος μετὰ τοῖσιν ἔειπε.
"Φράζεσθ' ὅ τι κεν ἦσιν ἀτασθαλίῃσιν ἔρεξαν,
"εἴ πως Ηρακλῆα θεὸς καὶ δεῦρο κόμισσεν.
"ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ, κείνου παρεόντος, ἔολπα
"οὐδ' ἂν πυγμαχίῃ κρινθήμεναι· ἀλλ' ὅτε θεσμοὺς
"ἦλυθεν ἐξερέων, αὐτοῖς ἄφαρ οἷς ἀγόρευε
"θεσμοῖσι ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελαθέσθαι.
"ναὶ μὲν ἀκηδέσσως γαίῃ ἔνι τόνγε λιπόντες
"πόντον ἐπέπλωμεν· μάλα δ' ἡμέων αὐτὰς ἕκαστος
"εἴσεται οὐλομένην ἄτην, ἀπανευθεν ἐόντος.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ πάντα Διὸς βουλῇσι τέτυκτο.
καὶ τότε δὴ μένον αὖθι διὰ νέφας, ἕλκεά τ' ἀνδρῶν
οὐταμένων ἀκέοντο, καὶ ἀθανάτοισι θυηλὰς
ῥέξαντες, μέγα δόρπον ἐφωπλισαν· οὐδέ τιν' ὕπνος
εἶλε παρὰ κρητῆρι καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσι.
ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα
ἀγχιάλῳ,

ἀγχιάλῳ, τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆπτο,
Ορφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἄειδον
ἐμμελέως· περὶ δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκτὴ
μελπομένοις· κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα.
Ημος δ' ἠέλιος ὀνοφερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
ἐκ περάτων ἀνιὼν, ἤγειρε δὲ μηλοβοτῆρας,
δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης,
ληΐδα τ' εἰσβήσαντες, ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι,
πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο.
ἔνθα μὲν ἠλιβάτῳ ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα
ἐμφέρεται προπάροιθεν ἐπαΐσσοντι ἐοικὸς,
αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον· οὐδέ κε φαίης
φεύξεσθαι κακὸν οἶτον, ἐπεὶ μάλα μεσσόθι νηὸς
λάβρον ἐπικρέμαται, καθάπερ νέφος. ἀλλὰ τό γ' ἔμπης
στόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ.
τῷ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο,
ἀσκηθεῖς μὲν, ἀτὰρ πεφοβημένοι. ἤματι δ' ἄλλῳ
ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν.

Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Αγηνορίδης ἔχε Φινεὺς,
ὃς πέρι δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο, καὶ Διὸς αὐτοῦ
χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.

ἀλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας αἴσσουσαι
Ἅρπυιαι σίόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσον, ἄλλοθε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
μηδ' ἐσιδέως· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαῖων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
τοὺς δ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπῄϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
θέσφαλον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπονάσθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠύτ' ὄνειρον,
βάκλῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἦε θύραζε,
τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἄψεα νισομένοιο
ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐστυφέλιχθεν, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθείς,
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
πορφύρεος, γαῖαν δὲ περιῤῥὲ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀξλιχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιθ' ἄναυδος.
οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
σταθέος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
"Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
"οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
"Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
"ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
"ἥσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
"υἱέ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπλομαι ἐν κακότοισιν.

„ Ικεσίου πρὸς Ζηνός, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
„ ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἄμφι, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ηρης
„ λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἵσι μέμβλεσθε κιόντες,
„ χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
„ μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
„ αὖτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ερινὺς
„ λαῖξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
„ πρὸς δ' ἔτι πικρόταλον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
„ Αρπυιαι σίτοιο μοι ἁρπάζουσιν ἐδωδήν,
„ ἔκ ποθεν ἀφραδίοιο καταίσσουσαι ὀλέθρου.
„ ἴσχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίροθον. ἀλλά με βᾶσον
„ αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλώς,
„ ἢ κείνας· ὥδε αἶψα διηέριαι ποτέονται.
„ τυτθὸν δ' ἦν ἄρα δήποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
„ πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
„ οὔ κε τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
„ οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
„ ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
„ μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
„ τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαο
„ υἷέας. οὐδ' ὀθνείοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
„ εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
„ ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Αγήνωρ·
„ τῶν δὲ κασιγνήτῃ, ὅτ' ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἄνασσον,
„ Κλεισπάτρῃ ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἧκεν ἀκοιτις.
Ισκεν Αγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἦλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε

Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
"Ἀ δείλ', οὔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
„ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;
„ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
„μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
„ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἐμμενέοισι
„χραισμεῖν, εἰ δή πρόχνυ γέρας τόδε πάρθεσθαι δαίμων
„νῶϊν. ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
„ἀθανάτων. οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
„Ἁρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὁμόσσῃς
„μὴ μὲν τοῖό γ' ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
"Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιδάλλεο, τέκνον.
„ἴσλω Λητοῦς υἱός, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
„μαντοσύνας· ἴσλω δὲ δυσώνυμος, ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ,
„καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθε
„δαίμονες, οἱ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
„ὡς οὔ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
σῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
καὶ δὴ ταπρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
αἱ δ' ἄφαρ, ἠύτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ σέλοπαι ὥς,
ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
ἤρωες μεσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἄμ' αὐτῇ

πάντα καλαὶ ἐρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον. ἐν γὰρ ἔηκε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἐπέσθην
νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραίσσεσκον ἀέλλας
αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαγμένοι ἄγρης,
ἢ αἶγας κεραοὺς, ἢὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
θείωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
ἄκρῃς ἐν γενύεσσι μάτην ἁρπάξασαν ὀδόντας·
ὣς Ζήτης Καλαΐς τε μάλα σχεδὸν αἴσσοντες,
τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
καί νύ κε δὴ σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῇσι κιχόντες,
εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἦλθε
οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
"Οὐ θέμις, ὦ υἷες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Ἅρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
δώσω ἐγὼν, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι.
Ὡς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
μὴ μὲν Ἀγνωρίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
οἱ δ' ἔρκῳ ἐΐξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαί τ' Ἰρίς τε διέτμαγον. αἱ μὲν ἔδυσαν

κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὐλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίῃ πλερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
πάντη φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
ἀρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
ἐνθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
πανν ύχιοι Βορέω μένον υἷέας ἐγρήσσοντες.
αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧσθο γεραιὸς,
πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.
"Κλῦτέ νυν. οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
„ἀτρεκές· ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω.
„ἀσάμην καὶ πρόσθε, Διὸς νόον ἀφραδίῃσι
„χρείων ἐξείης τε καὶ ἐς τέλος. ὧδε γὰρ αὐτὸς
„βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφαλα φαίνειν
„μαντοσύνης, ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
„Πέτρας μὲν πάμπρωτον, ἀφορμηθέντες ἐμεῖο,
„Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι.
„τάων οὔ τινα φημὶ διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
„οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐνήρεινται νεάτῃσιν·
„ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
„εἰς ἓν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύνεται ὕδωρ
„βρασσόμενον· σμερδνὲς δὲ περὶ σμυφελὴ βρέμει ἀκλή.
„τῷ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
„εἰ ἐτεὸν πυκινῷ τε νόῳ, μακάρων τ' ἀλέγοντες
„πείρετε· μηδ' αὖτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε

„ ἀΦραδέως, ἢ θύνετ' ἐπισπόμενοι νεότηλι.
„ οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσασθε,
„ νηὸς ἄπο προμεθέντες ἐΦιέμεν. ἢν δὲ δι' αὐτῶν
„ πετραίων πόντονδε σὺν πλερύγεσσι δίηται,
„ μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου.
„ ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἐαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ,
„ τέμνεθ' ἁλὸς σλεινωπόν· ἐπεὶ Φάος οὔ νύ τι τόσσον
„ ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν.
„ τῷ καὶ τἄλλα μεθέντες, ὀνήϊσλον πονέεσθε
„ Φαρσαλέως· πρὶν δ' οὔ τι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω.
„ εἰ δέ κεν ἀντικρὺ πλαμένη μεσσηγὺς ὄληται,
„ ἄψορροι σλέλεσθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
„ ἀθανάτοις. οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέοισθε
„ πετραίων, οὐδ' εἴ κε σιδηρείη πέλοι Ἀργώ.
„ ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ ΦέσΦαλα βῆναι,
„ εἰ καί με τρὶς τόσσον ὀίεσθ' Οὐρανίδῃσιν,
„ ὅσσον ἀναρσιός εἰμι, καὶ εἰ πλεῖον, σλυγέεσθαι,
„ μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι.
„ καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τῶς ἔσσεται. ἢν δὲ Φύγῃσι
„ σύνδρομα πετραίων ἀσκηθέες ἔνδοθι Πόντου,
„ αὐτίκα Βιθυνῶν ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες
„ πλώετε, ῥηγμῖνας πεΦυλαγμένοι, εἰσόκεν αὖτε
„ Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, ἄκρην τε Μέλαιναν
„ νᾳέμψαντες, νήσου Θυνηΐδος ὅρμον ἵκησθε.
„ κεῖθεν δ' οὐ μάλα πουλὺ διὲξ ἁλὸς ἀντιπέραιαν
„ γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοσΦήσαντες.
„ ἔνθα μὲν εἰς Ἄϊδαο καταιβάτις ἐσΊὶ κέλευθος,
„ ἄκρη τε πρῳὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει,

„ δινήεις τ' Αχέρων αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων
„ ἄκρην, ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι Φάραγγος.
„ αἰγίμολον δ' ἐπὶ τῇ πολέας παρανείσθε κολωνοὺς
„ Παφλαγόνων, τοῖσιν Ενετηΐος ἐμβασίλευε
„ πρῶτα Πέλοψ, τοῦ καί περ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται.
„ ἔστι δὲ τις Ελίκης ἄκρη κατεναντίον ἄρκτου,
„ πάντοθεν ἠλίβατος, καί μιν καλέουσι Κάραμβιν,
„ τῆς καὶ ὕπερ Βορέαο περισχίζονται ἄελλαι·
„ ὧδε μάλ' ἀμφέλικος τετραμμένη αἰθέρι κύρει.
„ τήνδε περιγναμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη
„ αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο
„ ἀκλὴ ἐπὶ προβλῆτι ῥοὰς Αλυος ποταμοῖο
„ δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τόνδ' αἶγίροος Ιρις
„ μειότερος λευκῇσιν ἐλίσσεται εἰς ἅλα δίναις.
„ κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος αἰγιὼν
„ ἐξανέχει γαίης· ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
„ κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην
„ μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
„ ἐνθάδε Δοίαντος πεδίον, σχεδόθεν δὲ πόληες
„ τρισσαὶ Αμαζονίδων, μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
„ τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
„ ἐργατίναι· τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.
„ ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρρηνες Τιβαρηνοὶ
„ Ζηνὸς Εὐξείνοιο Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην.
„ τοῖς δ' ἔπι Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν
„ ἐξείης ἤπειρον, ὑπωρείαν τε νέμονται,
„ δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τειλήναντες.
„ τοὺς παραμειβόμενοι λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ,

„ μήτε

„ μήτι παντοίῃ μέγ' ἀναιδείας ἐξελάσαντες
„ οἰωνούς, οἳ δῆθεν ἀπειρέσιοι ἐφέπουσι
„ νῆσον ἐρημαίην. τῇ μέν τ' ἔνι νηὸν Ἄρηος
„ λαίνεον ποίησαν Ἀμαζονίδων βασίλειαι
„ Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη, ὅτ' ἐσῆρατόωντο.
„ ἔνθα γὰρ ὔμμιν ὄνειαρ ἀδευκέος ἐξ ἁλὸς εἶσιν
„ ἄῤῥηκτον· τῷ καί τε φίλα φρονέων ἀγορεύω
„ ἰσχέμεν. ἀλλά τίη με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι,
„ μαντοσύνῃ τὰ ἕκαστα διηνεκὲς ἐξενέποντα;
„ νήσου δὲ προτέρωσε καὶ ἠπείροιο περαίης
„ Φέρβονται Φίλυρες· Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι
„ Μάκρωνες· μετὰ δ' αὖ περιώσια φῦλα Μοσσύνων.
„ ἔξεινης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσι·
„ Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὕπερ ἤδη
„ αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται ἀρήιοι. ἀλλ' ἐνὶ νηῒ
„ πείρεθ', ἕως μυχάτῃ κεν ἐνιχρίμψητε θαλάσσῃ.
„ ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείροιο Κυταιίδος, ἠδ' Ἀμαραντῶν
„ πηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοιό τε Κιρκαίοιο
„ Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
„ κείνου νῆ' ἐλάοντες ἐπὶ προχοὰς ποταμοῖο
„ πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο,
„ ἄλσος τε σκιόεν Ἄρεος· τόθι κῶας ἐπ' ἄκρης
„ πεπταμένον φηγοῖο δράκων, τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι,
„ ἀμφὶς ὀπιπεύει δεδοκημένος· οὐδέ οἱ ὕπνος,
„ οὐ νύφας, ἥδυμος ὕπνος ἀναιδὲς δάμναται ὄσσε.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τοὺς δ' εἶδαρ ἔλεν δέος εἰσαΐοντας.
δὴν δ' ἔσαν ἀμφασίῃ βεβολημένοι· ὀψὲ δ' ἔειπεν
ἥρως Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων κακότητι.

"Ω γέρον, ἤδη μέν τε διΐκεο πείρατ' ἀέθλων
„ναυτιλίης, καὶ τέκμαρ, ὅτῳ στυγερὰς διὰ πέτρας
„πειθόμενοι Πόντονδε περήσομεν· εἰ δὲ καὶ αὖτις
„τάσδ' ἡμῖν προφυγοῦσιν ἐς Ελλάδα νόστος ὀπίσσω
„ἔσσεται, ἀσπαστῶς κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην.
„πῶς ἔρδω, πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
„νῆϊς ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήϊσιν; Αἶα δὲ Κολχὶς
„Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.
Ως φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀμειβόμενος προσέειπεν.
"Ω τέκος, εὖτ' ἂν πρῶτα φύγῃς ὀλοὰς διὰ πέτρας,
„θάρσει· ἐπεὶ δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει
„ἐξ Αἴης· μετὰ δ' Αἶαν ἅλις πομπῆες ἔσονται.
„ἀλλὰ, φίλοι, φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγὴν
„Κύπριδος. ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων.
„καὶ δ' ἐμὲ μηκέτι τῶνδε περαιτέρω ἐξερέεσθε.
Ως φάτ' Αγηνορίδης· ἐπὶ δὲ σχεδὸν υἱέε δοιὼ
Θρηϊκίου Βορέαο καθ' αἰθέρος ἀΐξαντες
οὐδῷ ἐπὶ κραιπνοὺς ἔβαλον πόδας· οἱ δ' ἀνόρουσαν
ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
Ζήτης δ' ἱεμένοισιν, ἔτ' ἄσπετον ἐκ καμάτοιο
ἆσθμ' ἀναφυσιόων, μετεφώνεεν, ὅσσον ἄπωθεν
ἤλασαν, ἠδ' ὡς Ιρις ἐρύκακε τάς γε δαΐξαι,
ὅρκιά τ' εὐμενέουσα θεὰ πόρεν, αἱ δ' ὑπέδυσαν
δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης.
γηθόσυνοι δ' ἤπειτα δόμοις ἔνι πάντες ἑταῖροι
αὐτός τ' ἀγγελίῃ Φινεὺς πέλεν. ὦκα δὲ τόν γε
Αἰσονίδης περιπολλὸν ἐϋφρονέων προσέειπεν.
"Η ἄρα δή τις ἔην, Φινεῦ, θεὸς, ὃς σέθεν ἄτης

„ κήδετο λευγαλέης, καὶ δ' ἡμέας αὖθι πέλασσε
„ τηλόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνειαν Βορέαο·
„ εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως πόροι, ἦτ' ἂν ὀΐω
„ γηθήσειν, ὅσον εἴπερ ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην.
Ως ἔφατ'· αὐτὰρ ὃ τόνγε κατηφήσας προσέειπεν.
“ Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
„ ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί.
„ ἀντὶ δὲ τοῦ θάνατόν μοι ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι,
„ καί τε θανὼν πάσῃσι μετέσσομαι ἀγλαΐῃσιν.
Ως τώ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον.
αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀμειβομένων ἐφαάνθη
Ηριγενής· τὸν δ' ἀμφὶ περικλίται ἠγερέθοντο
ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θάμιζον
αἰὲν, ὁμῶς φορέοντες ἑῆς ἀπὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
ἔχραεν ἐνδυκέως, πολέων δ' ἀπὸ πήματ' ἔλυσε
μαντοσύνῃ· τῷ καί μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
σὺν τοῖσι δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦε
φίλτατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἔνι τούς γ' ἐνόησε.
πρὶν γὰρ δὴν ὑπό τ' αὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν
Ελλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο
πείσματ' ἂν ἅψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ,
οἵ τε οἷ Αρπυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.
τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσι
πέμφ' ὁ γέρων· οἷον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ τόν γε
σφωϊτέρων ὀΐων ὅτις ἔξοχος εἰς ἓ κομίσσαι
ἧκεν ἐποτρύνας. τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος,

μειλιχίως ἐρέτῃσιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.
"Ω φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
„ οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
„ τοῖος ἐὼν δεῦρ' ἦλθεν, ἐὺν μόρον ὄφρα δαείῃ.
„ εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσοι,
„ δὴ τότε μιν περιπολλὸν ἐπασσυτέρη βιότοιο
„ χρησμοσύνη τρύχεσκεν· ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει
„ κύντερον, οὐδέ τις ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι.
„ ἀλλ' ὅ γε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν
„ ἀμπλακίης. ὃ γὰρ οἷος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
„ δὴ ποθ' Ἁμαδρυάδος Νύμφης ἀθέριξε λιταῖων,
„ ἣ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
„ μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ἦ ἔπι πουλὺν
„ αἰῶνα τρίζεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὁ τήνγε
„ ἀφραδέως ἔτμηξεν, ἀγηνορίῃ νεότητος.
„ τῷ δ' ἄρα νηκερδὴ Νύμφη πόρεν οἷον ὀπίσσω
„ αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν. ἔγωγε μὲν, εὖτ' ἀφίκανεν,
„ ἀμπλακίην ἔγνων· βωμὸν δ' ἐκέλευσα καμόντα
„ Θυνιάδος Νύμφης, λωφήϊα βέξαι ἐπ' αὐτῷ
„ ἱερά, πατρώην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι.
„ ἔνθ' ἐπεὶ ἔκφυγε κῆρα θεήλατον, οὔποτ' ἐμεῖο
„ ἐκλάθετ', οὐδ' ἀθέριξε· μόλις δ' ἀέκοντα θύραζε
„ πέμπω, ἐπεὶ μέμονέν γε παρέμμεναι ἀσχαλόωντι.
Ὡς φάτ' Ἀγηνορίδης· ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ
ἦλυθ' ἄγων ποίμνηθεν ὄϊς. ἀνὰ δ' ἵσατ' Ἰήσων,
ἂν δὲ Βορήϊοι υἷες, ἐφημοσύνῃσι γέροντος.
ὦκα δὲ κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα
ἧζον ἐπ' ἐσχαρόφιν, νέον ἤματος ἀνομένοιο.

κουρότεροι δ' ἑτάρων μενοεικέα δαῖτ' ἀλέγυνον.
ἔνθ' εὖ δαισάμενοι, τοὶ μὲν παρὰ πείσμασι νηὸς,
τοὶ δ' αὐτοῦ κατὰ δῶμα' ἀολλέες εὐνάζοντο.
ἦρι δ' ἐτήσιαι αὖραι ἐπέχραον, αἵ τ' ἀνὰ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς τοιῇδε Διὸς πνείουσιν ἀρωγῇ.

Κυρήνη πέφαταί τις ἔλος παρὰ Πηνειοῖο
μῆλα νέμειν προτέροισι παρ' ἀνδράσιν· εὖαδε γάρ οἱ
παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. αὐτὰρ Ἀπόλλων
τήν γ' ἀνερειψάμενος ποταμῷ ἔπι ποιμαίνουσαν,
τήλοθεν Αἱμονίης, Χθονίαις παρακάτθελο Νύμφαις,
αἳ Λιβύην ἐνέμοντο, παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.
ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσιν
Ἀγρέα καὶ Νόμιον πολυλήϊοι Αἰμονιῆες.
τὴν μὲν γὰρ φιλότητι θεὸς ποιήσατο Νύμφην
αὐτοῦ μακραίωνα καὶ ἀγρότιν· υἷα δ' ἔνεικε
νηπίαχον Χείρωνος ὑπ' ἄντροισι κομέεσθαι.
τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεαὶ γάμον ἐμνήσαντο
Μοῦσαι, ἀκεσπορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν·
καί μιν ἑῶν μήλων θέσαν ἤρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο
ἀμπεδίον Φθίης Αθαμάντιον, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Οθρυν, καὶ πλαμοῦ ἱερὸν ῥόον Ἀπιδανοῖο.
ἦμος δ' οὐρανόθεν Μινωΐδας ἔφλεγε νήσους
Σείριος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν ἔην ἄκος ἐννάετῃσι,
τῆμος τόν γ' ἐκάλεσσαν, ἐφημοσύνῃς Ἑκάτοιο,
λοιμοῦ ἀλεξητῆρα. λίπεν δ' ὅ γε πατρὸς ἐφετμῇ
Φθίην, ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο, λαὸν ἀγείρας
Παλλάσιον, τοίπερ τε Λυκάονος εἰσι γενέθλης.

καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀσπέρι κείνῳ
Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διΐ. τοῖο δ' ἔκητι
γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι
ἤματα τεσσαράκοντα· Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς ῥέζουσι Θυηλάς.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ὑδέοντα· ἀριστῆες δὲ κατ' αὖθι
μίμνον ἐρυκόμενοι· ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ
πᾶν ἦμαρ, Φινῆϊ χαριζόμενοι, προΐαλλον.
ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες
βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην, καὶ ἐφ' ἱερὰ θέντες,
νῆα θοὴν εἴσβαινον ἐρεσσέμεν, οὐδὲ πελείης
τρήρωνος λήθοντο μετὰ σφίσιν· ἀλλ' ἄρα τήνγε
δείματι πεπληϋῖαν ἐῇ φέρε χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος, γαίης δ' ἀπὸ διπλόα πείσματ' ἔλυσαν.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην προτέρω λάθον ὁρμηθέντες.
κὐτίκα δ' ἐσυμένως νηὸς ἐπιβᾶσα πόδεσσι
κούφης, ἥ κε φέροι μιν ἄφαρ, βριαρὴν περ ἐοῦσαν,
σεύατ' ἴμεν πόντονδε, φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν.
ὡς δ' ὅτε τις πάτρηθεν ἀλώμενος, οἷά τε πολλὰ
πλαζόμεθ' ἀνθρωποι τίλλητοι, οὐδέ τις αἶα
τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοι εἰσὶ κέλευθοι,
σφωϊτέρους δ' ἐνόησε δόμους, ἄμυδις δὲ κέλευθος
ὑγρή τε, τραφερή τ' ἰνδάλλεται, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν·
ὡς ἄρα καρπαλίμως κούρη Διὸς αἴξασα
θῆκεν ἐπ' ἀξείνοιο πόδας Θυνηίδος ἀκτῆς.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου πλειναὸν ἵκοντο
τρηχείῃς σπιλάδεσσιν ἐερμένον ἀμφοτέρωθε,
δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν
νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο,
ἤδη δὲ σφίσι δοῦπος ἀρασσομένων πετραίων
νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἁλιμυρέες ἀκταὶ,
δὴ τότ' ἔπειθ' ὁ μὲν ὦρτο πελειάδα χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος πρώρης ἐπιβήμεναι· οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ
Τίφυος Ἀγνιάδαο θεὴμονα ποιήσαντο
εἰρεσίην, ἵν' ἔπειτα διὲκ πέτρας ἐλάσειαν,
κάρτεϊ ᾧ πίσυνοι. τὰς δ' αὐτίκα λοίσθιον ἄλλων
οἰγομένας, ἀίσσων περιγνάμψαντες, ἴδοντο.
σὺν δέ σφιν χύτο θυμός· ὁ δ' αἶξαι περύγεσσιν
Εὔφημος προέηκε πελειάδα· τοὶ δ' ἅμα πάντες
ἤειραν κεφαλὰς ἐσορώμενοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
ἔπτατο· ταὶ δ' ἄμυδις πάλιν ἀντίαι ἀλλήλῃσιν
ἄμφω ὁμοῦ ξυνιοῦσαι ἐπέκλυπτον. ὦρτο δὲ πολλὴ
ὄλμη ἀναβρασθεῖσα, νέφος ὥς· αὖε δὲ πόντος
σμερδαλέον· πάντῃ δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ.
κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας
κλυζούσης ἁλὸς ἔνδαν ἐδόμβεον· ὑψόθι δ' ὄχθης
λευκὴ παχλάζοντος ἀνέπλυε κύματος ἀχνη.
νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἶλει ῥόος. ἄκρα δ' ἔκοψαν
οὐραῖαι πλεραὶ ταί γε πελειάδος· ἡ δ' ἀπόρουσεν
ἀσκηθής. ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον· ἔβραχε δ' αὐτὸς
Τίφυς ἐφεσσέμενος κρατερῶς. ὀίκοντο γὰρ αὖτις
ἄνδιχα. τοὺς δ' ἐλάοντας ἔχε τρόμος, ὄφρα μιν αὐτῶν
πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη κατένεικεν

εἴσω πετραίων. τότε δ' αἰνότατον θέος εἶλε
πάντας· ὑπὲρ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος.
ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο Πόντος,
καὶ σφίσιν ἀπροφάτως ἀνέδυ μέγα κῦμα πάροιθε
κυρτὸν, ἀπαλμηῖσι σκοπιῇ ἴσον· οἱ δ' ἐσιδόντες
ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν. εἵατο γάρ ῥα
νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον ἀμφικαλύψειν.
ἀλλά μιν ἔφθη Τῖφυς ὑπ' εἰρεσίῃ βαρύθουσαν
ἀΐσκαλάσας· τὸ δὲ πολλὸν ὑπὸ τρόπιν ἐξεκυλίσθη,
ἐκ δ' αὐτὴν πρύμνηθεν ἀνείρυσε τηλόθι νῆα
πέτρῃσιν· ὑψοῦ δὲ μεταχθονίη πεφόρητο.
Εὔφημος δ' ἀνὰ πάντας ἰὼν βοήσκεν ἑταίρους,
ἐμβαλέειν κώπῃσιν ὅσον σθένος· οἱ δ' ἀλαλητῷ
κόπλον ὕδωρ. ὅσσον δὲ παρείκαθε νηῦς ἐρέτῃσι,
δὶς τόσον ἂψ ἀπόρουσεν· ἐπεγναμπτοντο δὲ κῶπαι,
ἠύτε καμπύλα τόξα, βιαζομένων ἡρώων.
ἔνθεν δ' αὐτίκ' ἔπειτα κατηρεφὲς ἔστυλο κῦμα.
ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ
προπροκαλαΐνδην κοίλης ἁλός. ἐν δ' ἄρα μέσσαις
Πλαγάσι δινήεις εἶχε ῥόος· αἱ δ' ἑκάτερθε
σειόμεναι βρόμεον· πεπέδητο δὲ νῆϊα δοῦρα.
καὶ τότ' Ἀθηναίη σιδαρῆς ἀντέστασε πέτρης
σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ διαμπερὲς ὦσε φέρεσθαι.
ἡ δ' ἰκέλη πλεράεντι μετήορος ἔσσυτ' ὀϊστῷ.
ἔμπης δ' ἀφλαστοῖο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα
νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι. αὐτὰρ Ἀθήνη
Οὐλυμπόνδ' ἀνόρουσεν, ὅτ' ἀσκηθεῖς ὑπάλυξαν.
πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσιν

ἐμμενὲς

ἐμμενὲς ἐρρίζωθεν, ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
ἐκ μακάρων, εὖτ' ἄν τις ἰδὼν διὰ νηὶ περάσσῃ.
οἱ δέ που ὀκρυόεντος ἀνέπνευσαν ἄρτι Φόβοιο,
ἠέρα παπλαίνοντες ὁμοῦ, πέλαγός τε θαλάσσης
τῆλ' ἀναπεπλαμένον. δὴ γὰρ Φάσαν ἐξ Αἴδαο
σώεσθαι· Τῖφυς δὲ παροίτατος ἤρχετο μύθων.
"Ελπομαι αὐτῇ νηὶ τόγ' ἔμπεδον ἐξαλέασθαι
ἡμέας· οὐδέ τις ἄλλος ἐπαίτιος, ὅσσον Ἀθήνη,
ἥ οἱ ἐνέπνευσε θεῖον μένος, εὖτέ μιν Ἀργος
γόμφοισι συνάρασσε· θέμις δ' οὐκ ἔστιν ἀλῶναι.
Αἰσονίδη, τύνη δὲ τεοῦ βασιλῆος ἐφετμὴν,
εὖτε δ' ἐκ πέτρας φυγέειν θεὸς ἡμὶν ὄπασσε,
μηκέτι δείδιθι τοῖον· ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης Φάτο Φινεύς.
Ἡ ῥ' ἅμα καὶ πρυτέρωσε παραὶ Βιθυνίδα γαῖαν
νῆα δι' ἐκ πέλαγος σεῦε μέσον. αὐτὰρ ὃ τόγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπε.
"Τῖφυ, τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι;
ἤμβροτον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην.
χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο καλαντικρὺ Πελίαο
αὐτίκ' ἀνήνασθαι τόνδε σίδλον, εἰ καὶ ἔμελλον
νηλειῶς μελεΐσσι κεδαιόμενος θανέεσθαι·
νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας
ἄσκειμαι, σιγέων μὲν ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα
νηὶ διαπλώειν, σιγέων δ', ὅτ' ἐπ' ἠπείροιο
βαίνωμεν· πάντη γὰρ ἀναρσιοι ἄνδρες ἔασιν.
αἰεὶ δὲ σιγόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκλα φυλάσσω,
ἐξότε τοιρώτισιον ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε,

„ Φραζόμενος τὰ ἕκαστα· σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις,
„ οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ· αὐτὰρ ἔγωγε
„ εἶο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο
„ καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δείδι' ἑταίρων,
„ εἰ μὴ ἐς Ελλάδα γαῖαν ἀπήμονας ὔμμε κομίσσω.
Ως φάτ' ἀριστήων πειρώμενος· οἱ δ' ὁμάδησαν
θαρσαλέοις ἐπέεσσιν. ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη
κεκλομένων, καί ῥ' αὖτις ἐπιρήδην μετέειπεν·
"Ω φίλοι, ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξω.
„ τοὔνεκα νῦν, οὐδ' εἴ κε διὲξ Αἴδαο βερέθρων
„ στελλοίμην, ἔτι τάρβος ἀνάψομαι, εὖτε πέλεσθε
„ ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐνὶ δείμασιν. ἀλλ' ὅτε πέτρας
„ Πληγάδας ἐξέπλωμεν, ὀΐομαι οὐκέτ' ὀπίσσω
„ ἔσσεσθαι τοιόνδ' ἕτερον φόβον, εἰ ἐτεόν γε
„ Φραδμοσύνῃ Φινῆος ἐπισπόμενοι νεόμεσθα.
Ως φάτο, καὶ τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων,
εἰρεσίῃ δ' ἀλίαστον ἔχον πόνον· αἶψα δὲ τοίγε
Ρήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, σκόπελόν τε Κολώνης,
ἄκρην δ' οὐ μετὰ δηθὰ παρεξενέοντο Μέλαιναν,
τῇ δ' ἄρ' ἔπι προχοὰς Φυλληΐδας, ἔνθα πάροιθε
Διψακὸς υἷ' Αθάμαντος ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν,
ὁππόθ' ἅμα κριῷ φεῦγε πτόλιν Ορχομενοῖο·
τίκτε δέ μιν Νύμφη λειμωνιάς· οὐδέ οἱ ὕβρις
ἥνδανεν, ἀλλ' ἐθελημὸς ἐφ' ὕδασι πατρὸς ἑοῖο
μητέρι συνναίεσκεν, ἐπάκτια πώεα φέρβων.
τοῦ μέν θ' ἱερὸν αἶψα, καὶ εὐρείας ποταμοῖο
ἠϊόνας, πεδίον τε, βαθυρείοντά τε Κάλπην
δερκόμενοι παράμειβον, ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι νύκτα

νήνεμον ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν.
οἷον δὲ πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν
ἐργατίναι μογέουσι βόες, πέρι δ' ἄσπετος ἱδρὼς
εἴβεται ἐκ λαγόνων τε καὶ αὐχένος· ὄμμαλα δέ σφι
λοξὰ παρασπρωφῶνται ὑπὸ ζυγοῦ· αὐτὰρ ἀϋτμὴ
ἀυαλέη σπομάτων ἄμοτον βρέμει· οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ
χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πονέονται·
τοῖς ἴκελοι ἥρωες ὑπὲξ ἁλὸς εἴλκον ἐρετμά.

Ημος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτε τι λίην
ὀρφναίη πέλεται, λευπὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι,
τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες
Θυνιάδος, καμάτῳ πολυπήμονι βαῖνον ἔραζε.
τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱὸς, ἀνερχόμενος Λιβύηθεν
τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον Υπερβορέων ἀνθρώπων,
ἐξεφάνη· χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε
πλοκμοὶ βοτρυόεσσες ἐπερρώοντο κιόνλι·
λαιῇ δ' ἀργύρεον νώμα βιὸν, ἀμφὶ δὲ νώτοις
ἰοδόκη τελάνυσσο κατωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ
σείετο νῆσος ὅλη, κλύζεν δ' ἐπὶ κύμαλα χέρσῳ.
τοὺς δ' ἕλε θάμβος ἰδόνλας ἀμήχανον· οὐδέ τις ἔτλη
ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμμαλα καλὰ θεοῖο.
σλὰν δὲ κάτω νεύσανλες ἐπὶ χθονός· αὐτὰρ ὁ τηλοῦ
βῆ ῥ' ἴμεναι πόνλονδε δι' ἠέρος· ὀψὲ δὲ τοῖον
Ορφεὺς ἔκφαλο μῦθον, ἀρισπῆεσσι πιφαύσκων.
"Εἰ δ' ἄγε δὴ, νῆσον μὲν Εῴου Απόλλωνος
„τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν, ἐπεὶ πάνλεσσι φαάνθη
„ἠῶος μετιών· τὰ δὲ ῥέξομεν οἷα πάρεσλι,

„ βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπάκτιον· εἰ δ' ἂν ὀπίσσω
„ γαῖαν ἐς Αἱμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ,
„ δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπὶ μηρία θήσομεν αἰγῶν.
„ νῦν δ' αὔτως κνίσσῃ λοιβῇσί τε μειλίξασθαι
„ κέκλομαι. ἀλλ' ἵληθι ἄναξ, ἵληθι φαανθείς.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
χερμάσιν· οἱ δ' ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον, ἐξερέοντες
εἴ κέ τιν' ἢ κεμάδων, ἢ ἀγροτέρων ἐσίδοιεν
αἰγῶν, οἷά τε πολλὰ βαθείῃ βόσκεται ὕλῃ.
τοῖσι δὲ Λητοΐδης ἄγρην πόρεν· ἐκ δ' ἄρα πάντων
εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ
καῖον, ἐπικλείοντες Εὠϊον Απόλλωνα.
ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο,
καλὸν Ιηπαιήον', Ιηπαιήονα Φοῖβον
μελπόμενοι· σὺν δέ σφιν ἐὺς πάϊς Οἰάγροιο
Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς·
ὥς ποτε πετραίῃς ὑπὸ δειράσι Παρνησοῖο
Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε,
κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς.
ἱλήκοις· αἰεί τοι, ἄναξ, ἄτμητοι ἔθειραι,
αἰὲν ἀδήλητοι· τὼς γὰρ θέμις. οἰόθι δ' αὐτὴ
Λητὼ Κοιογένεια φίλαις ἐνὶ χερσὶν ἀφάσσει.
πολλὰ δὲ Κωρύκιαι Νύμφαι, Πλείστοιο θύγατρες,
θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ιήϊε κεκληγυῖαι·
ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ
λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν
ἀλλήλοισιν ἐσαιὲν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,

ἀπλόμενοι θυέων· καί ῥ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται
κεῖσ' Ομονοίης ἱρὸν ἐύφρονος, ὅ ῥ' ἐκάμοντο
αὐτοὶ, κυδίσθην τότε δαίμονα πορσαίνοντες.
Ημος δὲ τρίτατον φάος ἤλυθε, δὴ τότ' ἔπειτα
ἀκραιεῖ Ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπήεσσαν.
ἔνθεν δ' ἀντιπέρην πολιοῦ σῆμα Σαγγαρίοιο,
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα γαῖαν,
ἠδὲ Λύκοιο ῥέεθρα, καὶ Ανθεμοεισσίδα λίμνην
δερκόμενοι παραμειβον· ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες,
ὅπλα τε νηῒα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.
ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο διὰ κνέφας εὐνηθέντος,
ἀσπασίως ἄκρης Αχεῤουσίδος ἔρμον ἱκοντο.
ἡ μέν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
εἰς ἅλα κεκλιμένη Βιθυνίδα· τῇ δ' ὕπο πέτραι
λισσάδες ἐρρίζωνται ἀλίβροχοι· ἀμφὶ δὲ τῇσι
κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει· αὐτὰρ ὕπερθεν
ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόνδε
κοίλη ὕπαιθα νάπη, ἵνα τε σπέος ἔσθ' Αΐδαο,
ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφὲς, ἔνθεν ἀϋτμὴ
πηγυλὶς, ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο
συνεχὲς, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην,
ἥτε μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.
σιγὴ δ' οὔ πολε τήν γε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην,
ἀλλ' ἄμυδις πόντοιό θ' ὑποστένει ἠχήεντος,
φύλλων τε πνοιῇσι τινασσομένων μυχίῃσιν.
ἐνθάδε καὶ προχοαὶ πολιοῦ Αχέροντος ἔασιν,
ὅσσε διὲξ ἄκρης ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων

ἠφύην· καίλη δὲ Φάραγξ κατάγει μιν ἄνωθεν.
τὸν μὲν ἐν ὀψιγόνοισι Σοωναύτην ὀνόμηναν
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ὅτε νάσσεσθαι ἔμελλον
γῆν Μαριανδυνῶν. δὴ γὰρ σφέας ἐξεσάωσεν
αὐτῇσι νήεσσι, καικῇ χρίμψαντας ἀέλλῃ.
τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηῒ διὲξ Αχερουσίδος ἄκρης
εἰσωποὶ, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν.
Οὐδ' ἄρα δηθὰ Λύκον, κείνης πρόμον ἠπείροιο,
καὶ Μαριανδυνοὺς λάθον ἀνέρας ἑρμηθέντες
αὐθέντας Αμύκοιο, κατὰ κλέος, ὃ πρὶν ἄκουεν·
ἀλλὰ καὶ ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι τοῖό γ' ἕκητι.
αὐτὸν δ', ὥστε θεὸν, Πολυδεύκεα δεξιόωντο
πάντοθεν ἀγρόμενοι· ἐπεὶ μάλα τοί γ' ἐπὶ δηρὸν
ἀντιβίην Βέβρυξιν ὑπερφιάλοις πολέμιζον.
καὶ δὴ πασσυδίη μεγάρων ἔντοσθε Λύκοιο
κεῖν' ἦμαρ φιλότητι, μετὰ πλοίεσθρον ἰόντες,
δαίτην ἀμφίεπον, τέρποντό τε θυμὸν ἔδοσσιν.
Αἰσονίδης μέν οἱ γενεὴν καὶ οὔνομ' ἑκάστου
σφωΐτερον μυθεῖθ' ἑτάρων, Πελίαό τ' ἐφετμὰς,
ἠδ' ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξὶν,
ὅσσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν·
Μυσίδα δ' ὡς ἀφίκοντο, Κίον θ', ἔθι κάλλιπον ἥρω
Ηρακλέην ἀέκοντι νόῳ, Γλαύκοιό τε βάξιν
πέφραδε, καὶ Βέβρυκας ὅπως Αμυκόν τ' ἐδάϊξαν·
καὶ Φινῆος ἔειπε θεοπροπίας τε δύην τε,
ἠδ' ὡς Κυανέας πέτρας φύγον, ὥς τ' ἀέθλησαν
Λητοίδῃ κατὰ νῆσον. ὁ δ' ἐξείης ἐνέποντος
θέλγετ' ἀκουῇ θυμόν· ἄχος δ' ἔλεν Ηρακλῆϊ

λειπομένῳ, καὶ τοῖον ἔπος πάντεσσι μετηύδα.
"Ω φίλοι, οἵου φωτὸς ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς
„ πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον. εὖ γὰρ ἐγώ μιν
„ Δασκύλου ἐν μεγάροισι καταυτόθι πατρὸς ἐμοῖο
„ οἶδ' ἐσιδὼν, ὅτε δεῦρο δι' Ασίδος ἠπείροιο
„ πεζὸς ἔβη, ζωστῆρα φιλοπτολέμοιο κομίζων
„ Ιππολύτης· ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰούλους.
„ ἐνθάδ' ἐπὶ Πριόλαο κασιγνήτοιο θανόντος
„ ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσιν, ὅντινα λαὸς
„ οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται ἐξέτι κείνου,
„ ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα
„ καρτερὸν, ὃς πάντεσσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν
„ εἶδός τ' ἠδὲ βίην· χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας.
„ αὐτὰρ ὁμοῦ Μυσοῖσιν ἐμῷ ὑπὸ πατρὶ δάμασσε
„ καὶ Φρύγας, οἳ ναίουσιν ὁμώλακας ἡμὶν ἀρούρας,
„ φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ,
„ ἔς τ' ἐπὶ Ρηβαίου προχοὰς σκόπελόν τε Κολώνης·
„ Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήϊοι εἴκαθον αὔτως,
„ ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ.
„ ἀλλ' ἐμὲ νῦν Βέβρυκες, ὑπερβασίη τ' Αμύκοιο,
„ τηλόθι ναιετάοντος, ἐνόσφισαν, Ηρακλῆος,
„ δὴν ἀποτεμνόμενοι γαίης ἅλις, ὄφρ' ἐβάλοντο
„ οὖρα βαθυρείοντος ὑφ' εἱαμεναῖς Υπίοιο.
„ ἔμπης δ' ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν· οὐδέ γε φημὶ
„ ἤματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα
„ Τυνδαρίδην Βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνε.
„ τῷ νῦν ἥντιν' ἐγὼ τίσαι χάριν ἄρκιος εἰμὶ,
„ τίσω προφρονέως. ἣ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν

„ ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν.
„ ξυνῇ μὲν πάντεσσιν ὁμόσπολον ὔμμιν ἕπεσθαι
„ Δάσκυλον ὀτρυνέω, ἐμὸν υἱέα· τοῖο δ' ἰόντος,
„ ἦτ' ἂν ἐϋξείνοισι διαμπερὲς ἀντιάσητε
„ ἀνδράσιν, ὅφρ' αὐτοῖο ποτὶ σφέτερον θερμώδοντος.
„ νόστοι δὲ Τυνδαρίδαις Αχερουσίδος ὑψόθεν ἄκρης
„ εἴσονται ἱερὸν αἰπύ· τὸ μὲν μάλα τηλόθι πάντες
„ ναυτίλοι ἀμπελάγος θηεύμενοι ἰλάξονται·
„ καί κέ σφι μετέπειτα πρὸ ἄστεος, οἷα θεοῖσι,
„ πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο τεμοίμην.

Ὡς τότε μὲν δαῖτ' ἄμφι πανήμεροι ἐψιόωντο.
ἦρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήϊσαν ἐσκονέοντες·
καὶ δ' αὐτὸς σὺν τοῖσι Λύκος κίε, μυρί' ὀπάσσας
δῶρα φέρειν· ἅμα δ' υἷα δόμων ἔκπεμπε νέεσθαι.

Ἐνθάδ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα
Ἴδμονα, μαντοσύνῃσι κεκασμένον· ἀλλά μιν οὔ τι
μαντοσύναι ἐσάωσαν, ἐπεὶ χρεὼ ἦγε δαμῆναι·
κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ ὑπὸ νακωδέος ἐν ποταμοῖο
ψυχόμενος λαγόνας τε, καὶ ἄσπετον ἰλὺϊ νηδὺν
κάπρος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὄν ῥα καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἐλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
ἠείδει· οἷος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος.
αὐτὰρ ὁ γ' ἰλυόεντος ἀνὰ θρῳσμοὺς πεδίοιο
νίσετ' Ἀβαντιάδης· ὁ δ' ἄρ' ἔκ ποθεν ἀφράσθη
ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρόν
αἰγδην, μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσεν.
ἐξὺ δ' ὅ γε κλάγξας οὐδει πέσεν· εἰ δὲ τυπέντος

ἀθρόει

ἀθρόοι ἀντιάχησαν. ὀρέξαλο δ' αἶψ' ὀλοοῖο
Πηλεὺς αἰγανέην Φυγάδ' εἰς ἕλος ὁρμηθέντος
καπρίου· ἔσυλο δ' αὖτις ἐναντίος· ἀλλά μιν Ἰδας
οὔτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικάπτεσε δουρί.
καὶ τὸν μὲν χαμάδις λίπον αὐτόθι πεπληῶτα·
τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχοραγέοντα,
ἀχνύμενοι, κείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων.
Ἐνθάδε ναυτιλίης μὲν ἐρητύονθο μέλεσθαι,
ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον ἀσχαλόωντες.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων· ἑτέρῳ δέ μιν ἤδη
τάρχυον μεγαλωστί· συνεκλερέιξε δὲ λαὸς
αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆϊ Λύκῳ· παρὰ δ' ἄσπετα μῆλα,
ἦ θέμις οἰχομένοισι, ταφήϊα λαιμοτόμησαν.
καὶ δή τοι κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ἐν χθονὶ κείνῃ
τύμβος· σῆμα δ' ἔπεσθι, καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι,
νηίου ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ· θαλέθει δέ τε φύλλοις
ἄκρης τυτθὸν ἔνερθ' Ἀχερουσίδος. εἰ δ' ἐμὲ καὶ τὸ
χρειὼ ἀπηλεγέως Μουσέων ὕπο νηρύσασθαι,
τόνδε πολισσοῦχον διεπέφραδε Βοιωτοῖσι
Νισαίοισί τε Φοίβος ἐπιρρήδην ἱλάεσθαι,
ἀμφὶ δὲ τήνγε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο
ἄσυλο βαλεῖν· οἱ δ' ἀντὶ θεουδέος Αἰολίδαο
Ἰάμονος εἰσέτι νῦν Ἀγαμήστορα κυδαίνουσι.
Τίς γὰρ δὴ θάνεν ἄλλος; ἐπεὶ καὶ ἐσαῦτις ἔχευαν
ἥρωες τότε τύμβον ἀποφθιμένου ἑτάροιο.
θεσὶ γὰρ οὖν κείνων ἔτι σήματα φαίνεται ἀνδρῶν.
Ἀγνιάδην Τίφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦεν
μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἐκασσέρω. ἀλλά νυ καὶ τὸν

αὖθι μινυνθαδίη πάτρης ἑκὰς εὖνασε νοῦσος,
εἰσότ' Αἰακιάδεω νέκυν ἐκλερέϊζεν ὅμιλος.
ἄτλητον δ' ὀλοῷ ἐπὶ πήματι κῆδος ἔλοντο.
δὴ γὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε παρασχεδὸν ἐκλερέϊξαν
αὐτοῦ, ἀμηχανίῃσιν ἁλὸς προπάροιθε πεσόντες,
ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλυμένοι, οὔτε τι σίτου
μνώοντ' οὔτε ποτοῖο· κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι
θυμὸν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος.
καί νύ κ' ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰγαίῳ περιώσιον ἔμβαλεν Ἠρη
θάρσος, ὃν Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασιν Ἀσωπάλαια
τίκτε Ποσειδάωνι· περιτρὸ γὰρ εὖ ἐκέκασται
ἰθύνειν, Πηλῆα δ' ἐπεσσύμενος προσέειπεν.
"Αἰακίδη, πῶς καλὸν ἀφειδήσαντας ἀέθλων
„γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ δὴν ἔμμεναι; οὐ μὲν ἄρηος
„ἴδριν ἐόντα με τόσσον ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων
„Παρθενίης ἀπάνευθεν, ὅσον τ' ἐπιδόρπια νηῶν.
„τῷ μή τοι τυτθόν γε δέος περὶ νηὶ πελέσθω.
„ὡς δὲ καὶ ἄλλοι δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι,
„τῶν ὅτινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὔτις ἰάψει
„ναυτιλίην. ἀλλ' ὦκα, παραιφάμενος τάδε πάντα,
„θαρσαλέως ὀρόθυνον ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου.
Ὣς φάτο· τοῖο δὲ θυμὸς ὀρέξατο κυθοσύνῃσιν.
αὐτίκα δ' εὖ μετὰ δηρὸν ἐνὶ μέσσοις ἀγόρευσε·
"Δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὖτως;
„οἱ μὲν γάρ ποθι τοῦτον, ὃν ἔλλαχον, οἶτον ὄλοιο·
„ἡμῖν δ' ἄλλοι ἔασι κυβερνητῆρες ὁμίλῳ,
„καὶ πολέες. τῷ μή τι διατρίβωμεθα πείρης·

„ ἀλλ' ἔγρεσθ' εἰς ἔργον, ἀπορίψαντες ἀνίας.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων προσέειπεν·
"Αἰακίδη, ποῦ δ' οἵγε κυβερνητῆρες ἔασιν;
„ οὓς μὲν γὰρ τοπάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι,
„ οἵδε κατηφήσαντες ἐμεῦ πλέον ἀσχαλόωσι.
„ τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην,
„ εἰ δὴ μήτ' ὀλοοῖο μετὰ πτόλιν Αἰήταο
„ ἔσσεται, ἠὲ καὶ αὖτις ἐς Ελλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
„ πετράων ἔκτοσθε, κατ' αὐτόθι δ' ἄμμε καλύψει
„ ἀκλειῶς κακὸς οἶτος, ἐτώσια γηράσκοντας.
Ως ἔφατ'· Αγκαῖος δὲ μάλ' ἐσσυμένως ὑπέδεκτο
νῆα θοὴν ἄξειν· δὴ γὰρ θεοῦ ἐτράπεθ' ὁρμῇ.
τὸν δὲ μέτ' Εργῖνος, καὶ Ναύπλιος, Εὔφημός τε
ὄρνυντ', ἰθύνειν λελιημένοι. ἀλλ' ἄρα τούσγε
ἔσχεθον· Αγκαίῳ δὲ πολεῖς ᾔνησαν ἑταίρων.

Ηῷοι δ' ἤπειτα δυωδεκάτῳ ἐπέβαινον
ἤματι· δὴ γάρ σφι Ζέφυρος, μέγας οὖρος, ἄητο.
καρπαλίμως δ' Αχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς,
ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ
λαίφεσι πεπταμένοις τέμνον πλόον εὐδιόωντες.
ὦκα δὲ Καλλιχόροιο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
ἤλυθον, ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα,
Ινδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας,
ὀργιάσαι, στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν,
ᾧ ἐν ἀμειδήτους ἁγίας εὐνάζετο νύκτας,
ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες,
ἠδὲ καὶ Αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.

Ενθεν δὲ Σθενέλου τάφον ἔδρακον Ακτορίδαο,
ὅς ῥά τ' Αμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πολέμοιο
ἂψ ἀνιὼν, δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ηρακλῆϊ,
βλήμενος ἰῷ, κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς.
οὐ μέν θην προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. ἧκε γὰρ αὐτὴ
Φερσεφόνη ψυχὴν πολυδάκρυον Ακτορίδαο
λισσομένην τυτθόν περ ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.
τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα,
τοῖος ἐὼν, οἷος πόλεμόνδ' ἴεν· ἀμφὶ δὲ καλὴ
τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.
καί ῥ' ὁ μὲν αὖτις ἔδυνε μέλαν ζόφον· οἱ δ' ἐσιδόντες
θάμβησαν· τοὺς δ' ὦρσε θεοπροπέων ἐπικέλσαι
Αμπυκίδης Μόψος, λοιβῇσί τε μειλίξασθαι.
οἱ δ' ἀνὰ μὲν κραιπνῶς λαῖφος σπάσαν, ἐκ δὲ βαλόντες
πείσματ' ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφεπένοντο,
χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων.
ἄνδιχα δ' αὖ χύτλων νηοσσόῳ Απόλλωνι
βωμὸν δειμάμενοι μῆρ' ἔφλεγον· ἂν δὲ καὶ Ορφεὺς
θῆκε λύρην· ἐκ τοῦ δὲ Λύρη πέλει οὔνομα χώρῳ.
Αὐτίκα δ' οἵ γ', ἀνέμοιο κατασπέρχοντος, ἔβησαν
νῆ' ἔπι· καδδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο
ἐς πόδας ἀμφοτέρους· ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο
ἐντενὲς, ἠΰτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος
ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ, φέρεται ταχὺς, οὐδὲ τινάσσει
ῥιπὴν, εὐκήλῃσιν ἐνευδιόων πτερύγεσσι.
καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος,
πρηϋτάτου ποταμοῦ, παρεμέτρεον, ᾧ ἔνι κούρη
Λητωΐς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,

ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι.
νυκλί τ' ἔπειτ' ἄλλυκλον ἐπὶ προτέρωσε θέοντες,
Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ερυθίνους,
Κρωβίαλον, Κρώμναν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.
ἔνθεν δ' αὖτε Κάραμβιν ἄμ' ἠελίοιο βολῆσι
γνάμψαντες, παρὰ πουλὺν ἔπειτ' ἤλασυνον ἐρέτμοῖς
αἰγιαλὸν, πρόσαν ἦμαρ, ὁμῶς τ' ἐπὶ ἤματι νύκλα.
Αὐτίκα δ' Ασσυρίης ἐπέβαν χθονὸς, ἔνθα Σινώπην,
θυγατέρ' Ασωποῖο, καθίσσαλο, καί οἱ ὄπασσε
παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς, ὑποσχεσίῃσι δολωθείς.
δὴ γὰρ ὁ μὲν Φιλότητος ἐέλδετο· νεῦσε δ' ἄγ' αὐτῇ
δωσέμεναι, ὅ κεν ἧσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἡ δέ ἑ παρθενίην ἠτήσατο κερδοσύνῃσιν.
ὡς δὲ καὶ Απόλλωνα παρήπαφεν, εὐνηθῆναι
ἱέμενον, ποταμόν τ' ἐπὶ τοῖς Αλυν· οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν
τήν γε τις ἱμερτῇσιν ἐν αἰσχοίνῃσι δάμασσεν.
ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο ἀγαυοῦ Δηϊμάχοιο
υἷες, Δηϊλέων τε, καὶ Αὐτόλυκος, Φλόγιός τε,
τῆμος, ὅθ' Ηρακλῆος ἀπεπλάγχθησαν, ἕναιον·
οἵ ῥα τόθ', ὡς ἐνόησαν ἀρισθήων σθόλον ἀνδρῶν,
σφᾶς αὐτοὺς νημερτὲς ἐπέφραδον ἀντιάσαντες·
οὐδ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐνὶ νηΐ,
Αργέσταο παρᾶσσον ἐπιπνείοντος, ἔβησαν.
τοῖσι δ' ὁμοῦ μετέπειθ' ὁδὸν πεφορημένοι αὖρῃ
λεῖπον Αλυν πολιαμὸν, λεῖπον δ' αἰχίροον Ιριν,
ἠδὲ καὶ Ασσυρίης πρόχυσιν χθονός· ἤματι δ' αὐτῷ
γνάμψαν Αμαζονίδων ἔκαθεν λιμενήοχον ἄκρην.
Ενθα ποτὲ προμολοῦσαν Αρητιάδα Μελανίππην

ἥρως Ηρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄποινα
Ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐξυαλίξεν
ἀμφὶ κασιγνήτης· ὁ δ' ἀπήμονα πέμψεν ὀπίσσω.
τῆς οἵ γ' ἐν κόλπῳ, προχοαῖς ἔπι Θερμώδοντος,
κέλσαν, ἐπεὶ καὶ πόντος ὁρίνετο νισσομένοισι.
τῷ δ' οὔτις ποταμῶν ἐναλίγκιος, οὐδὲ ῥέεθρα
τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἵησι παρὲξ ἕθεν ἄνδιχα βάλλων.
τέλφακις εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, εἴ τις ἕκαστα
πεμπάζοι· μία δ' οἵη ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή.
ἡ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανίσσεται ἠπειρόνδε
ὑψηλῶν, ἅ τε Φασὶν Ἀμαζόνια κλείεσθαι.
ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται ἔνδοθι γαῖαν
ἀντικρύ· τῷ καί οἱ ἐπίσκοποι εἰσὶ κέλευθοι·
αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη, ὅπη κύρσειε μάλιστα
ἠπείρου χθαμαλῆς, εἰλίσσεται· ἡ μὲν ἄπωθεν,
ἡ δὲ πέλας· πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν,
ὅππη ὑπεξαφύονται· ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύρους
Πόντον ἐς Ἀξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην.
καί νύ κε δηθύνοντες Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν
ὑσμίνην, καὶ δ' οὔ κεν ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν,
(οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες, οὐδὲ θέμιστας
τίουσαι πεδίον Δοιάντιον ἀμφενέμονται·
ἀλλ' ὕβρις σφιν ὁέσσα καὶ Ἄρεος ἔργα μεμήλει.
δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἄρεος Ἁρμονίης τε
Νύμφης, ἥ τ' Ἀρητι Φιλοπτολέμους τέκε κούρας,
ἄλσεος Ἀλκμονίοιο κατὰ πτύχας εὐνηθεῖσα.)
εἰ μὴ ἐκ Διόθεν πνοιαὶ πάλιν Ἀργέσταο
ἤλυθον· οἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἀκλήν,

ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.
οὐ γὰρ ὁμηγερέες μίαν ἀμπολὴν, ἀλλ' ἀνὰ γαῖαν
κεκριμέναι κατὰ φῦλα διὰ τρίχα ναιετάασκον·
νόσφι μὲν αἵδ' αὐταὶ τῆσι τότε κοιρανέεσκεν
Ἱππολύτη, νόσφι δὲ Λυκάστιαι ἀμφενέμοντο,
νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδήσιαι. ἤματι δ' ἄλλῳ
νυκλί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο.
Τοῖσι μὲν οὔτε βοῶν ἄροτος μέλει, οὔτε τις ἄλλη
φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος· οὐδὲ μὲν οἵ γε
ποίμνας ἐρσήεντι νομῷ ἔνι ποιμαίνουσιν.
ἀλλὰ σιδηροφόρον σιγαλὴν χθόνα ναιετάοντες,
ὤνον ἀμείβονται βιοτήσιον, οὐδέ ποτέ σφιν
ἠὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι.
Τοὺσδε μέτ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
γναμψαντες, σώοντο παρὲξ Τιταρησίδα γαῖαν.
ἔνθ' ἔπεσ' ἄρ κε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες,
αὐτοὶ μὲν σταναχοῦσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες,
κράατα δησάμενοι· ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἑδωδῇ
ἀνέρες, ἠδὲ λοετρὰ λεχωΐα τοῖσι πένονται.
Ἱερὸν αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος, καὶ γαῖαν ἄμειβον,
ᾗ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
δουρατέους πύργους ἐϋπηγέας, οὓς καλέουσι
Μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
ἀλλοίη δὲ δίκη, καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται.
ὅσσα μὲν ἀμφαδίῃ ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνὶ δήμῳ,
ἢ ἀγορῇ, τάδε πάντα δόμοις ἔνι μηχανόωνται·
ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, κεῖνα θύραζε

ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.
οὐσὶ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, ἀλλὰ, σύες ὣς
Φορβάδες, οὐσὶ' ἠΐδαιον ἀτυζόμενοι παρεόντας,
μίσγονται χαμάδις ξυνῇ φιλότητι γυναικῶν.
αὐτὰρ ἐν ὑψίσῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων
ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει,
σχέτλιος. ἦν γάρ που τι θεμισλεύων ἀλίτηται,
λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσι.

Τοὺς παραμειβόμενοι, καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν
νήσου Ἀρητιάδος, τέμνον πλόον εἰρεσίῃσιν
ἠματίοι· λιαρὴ γὰρ ὑπὸ κνέφας ἔλλιπεν αὔρη.
ἤδη καί τιν' ὕπερθεν Ἀρήϊον αἴσσοντα
ἐνναέτην νήσοιο δι' ἠέρος ὄρνιν ἴδοντο,
ὅς ῥα τιναξάμενος πλέρυγας κατὰ νῆα θέουσαν
ἦκ' ἐπί οἱ πλεῖον ὀξύ· τὸ σὶ' ἐν λαιῷ πέσεν ὤμῳ
δίου Οἰλῆος· μεθέηκε δὲ χερσὶν ἐρετμὸν
βλήμενος· οἱ δὲ τάφον, πλεῖόν βέλος εἰσορόωντες,
καὶ τὸ μὲν ἐξείρυσσε παρεδριόων Ἐριβώτης,
ἕλκος δὲ ξυνέδησεν, ἀπὸ σθετέροιο κολεοῖο
λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον· ἐκ σὶ' ἐφαάνθη
ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεπωτημένος· ἀλλὰ μὲν ἥρως
Εὐρυτίδης Κλύτιος, πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα,
ἧκεν ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος, αὐτὰρ ἔπειτα
πλῆξεν· δινηθεὶς δὲ θοῆς πέσεν ἐγγύθι νηός.
τοῖσιν σὶ' Ἀμφιδάμας μυθήσατο, παῖς Ἀλεοῖο.

"Νῆσος μὲν σχέλας ἡμὶν Ἀρητιάς, ἴσθε καὶ αὐτοὶ
" τοὐσσὶ' ὄρνιθας ἰδόντες. ἐγὼ σὶ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς
" τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἕκβασιν. ἀλλά τιν' ἄλλην

" μῆτιν

„ μῆτιν πορσύνωμεν ἐπίρροθον, εἴ γ' ἐπικέλσαι
„ μέλλετε, Φινῆος μεμνημένοι, ὡς ἐπέτελλεν.
„ οὐδὲ γὰρ Ηρακλέης, ὅπότ' ἤλυθεν Αρκαδίηνδε,
„ πλωάδας ὄρνιθας Στυμφηλίδος ἔσθενε λίμνης
„ ὤσασθαι τόξοισι, τὸ μέν τ' ἐγὼ αὐτὸς ὄπωπα.
„ ἀλλ' ὄγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων
„ δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος· αἱ δ' ἐφέβοντο
„ τηλοῦ, ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι.
„ τῷ καὶ νῦν τοίην τιν' ἐπιφραζώμεθα μῆτιν·
„ αὐτὸς δ' ἂν τοιάδοιθεν ἐπιφρασθεὶς ἐνέποιμι.
„ ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας,
„ ἡμίσεες μὲν ἐρέσσετ' ἀμοιβαδὶς, ἡμίσεες δὲ
„ δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα.
„ αὐτὰρ πασσυδίη περιώσιον ὄρνυτ' ἀϋτὴν
„ ἀθρόοι, ὄφρα κολωὸν ἀηθείῃ φοβέωνται,
„ νεύοντάς τε λόφους, καὶ ἐπήορα δούρατ' ὑπερθεν.
„ εἰ δέ κεν αὐτὴν νῆσον ἱκοίμεθα, δὴ τότ' ἔπειτα
„ σὺν κελάδῳ σακέεσσι πελώριον ὄρσατε δοῦπον.

Ως ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐπίρροθος ἤνδανε μῆτις.
ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο,
δεινὸν λαμπομένας, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο
Φοινίκεοι. καὶ τοὶ μὲν ἀμοιβήδην ἐλάασκον·
τοὶ δ' αὖτ' ἐγχείῃσι καὶ ἀσπίσι νῆ' ἐκάλυψαν.
ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ,
δώματος ἀγλαίην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ,
ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν·
ὣς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.
οἵη δὲ κλαγγὴ θηΐου πέλει ἐξ ὁμάδοιο

ἀνδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες,
τοίη ἄρ' ὑψόθι νηὸς ἐς ἠέρα κίδνατ' ἀϋτή.
οὐδέ τιν' οἰωνῶν ἔτ' ἐσέδρακον, ἀλλ' ὅτε νήσῳ
χρίμψαντες σακέεσσιν ἐπέκτυπον, αὐτίκ' ἄρ' οἵ γε
μυρίοι ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυζότες ἠερέθοντο.
ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν
ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία, τοὶ δ' ὑπὸ τοῖσιν
ἐνναέται κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες
ἦνται ἀκὴν, ἐπεὶ οὔ σφε κατέλλαβε χείματος ὥρη
ἀπροφάτως, ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρα·
ὣς πυκινὰ πτερὰ τοῖσιν ἐφίεσαν αἴσσοντες
ὕψι μάλ' ἀμπέλαγος περάτης εἰς οὔρεα γαίης.

Τίς γὰρ δὴ Φινῆος ἔην νόος, ἐνθάδε κέλσαι
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον; ἢ καὶ ἔπειτα
ποῖον ὄνειαρ ἔμελλεν ἐελδομένοισιν ἱκέσθαι;
Υἱῆες Φρίξοιο μετὰ πτόλιν Ορχομενοῖο
ἐξ Αἴης ἐνέοντο παρ' Αἰήταο Κυταίου,
Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄροιντο
πατρός· ὁ γὰρ θνήσκων ἐπετείλατο τήνδε κέλευθον.
καὶ δὴ ἔσαν νήσοιο μάλα σχεδὸν ἤματι κείνῳ.
Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι,
ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Αρκτούροιο·
αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε
τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι·
νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος, ὦρσε δὲ κῦμα
κεκληγὼς πνοιῇσι· κελαινὴ δ' οὐρανὸν ἀχλὺς
ἄμπεχεν, οὐδέ πη ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι

ἐκ νεφέων, σκοτόεις δὲ περὶ ζόφος ἠρήρεισθο.
οἱ δ' ἄρα μυδαλέοι, σὺν εὐρὺ τρομέοντες ὄλεθρον,
υἱῆες Φρίξοιο Φέρονθ' ὑπὸ κύμασιν αὖτως.
ἰσθία δ' ἐξήρασθ' ἀνέμου μένος, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
νῆα διάνδιχ' ἔαξε τινασσομένην ῥοθίοισιν.
ἔνθα δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι θεῶν, πίσυρές περ ἐόντες,
δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου, οἷά τε πολλὰ
ῥαισθείσης κεκέδασθο, θόοις συναρηρότα γόμφοις.
καὶ τοὺς μὲν νῆσόνδε, παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο,
κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον ἀσχαλόωντας.
αὐτίκα δ' ἐρράγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὗε δὲ πόντον
καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὅσην κατεναντία νήσου
χώρην Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.
τοὺς δ' ἄμυδις κρατερῷ σὺν δούρατι κύματος ὁρμὴ
υἱῆας Φρίξοιο μετ' ἠϊόνας βάλε νήσου
νύχθ' ὑπὸ λυγαίην· τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ
κῆξεν ἅμ' ἠελίῳ· τάχα δ' ἐγγύθεν ἀντεβόλησαν
ἀλλήλοις, Ἄργος δὲ παροίταλος ἔκφαλο μῦθον.
"Αντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου, οἵτινες ἐσθὲ
„ἀνδρῶν, εὐμενέειν τε καὶ ἀρκέσσαι χατέουσι.
„πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπιβρίσασαι ἄελλαι
„νηὸς ἀείκελίης διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν.
„τοὔνεκα νῦν ὑμέας γουναζόμεθ', αἴ κε πίθοισθε,
„δοῦναι ὅσον θ' εἴλυμα περὶ χροὸς, ἠδὲ κομίσσαι,
„ἀνέρας οἰκλείραντας ὁμήλικας ἐν κακότητι.
„ἀλλ' ἱκέτας ξείνους Διὸς εἵνεκεν αἰδέσσασθε
„Ξείνιόν, Ἱκεσίου τε· Διὸς δ' ἄμφω ἱκέται τε
„καὶ ξεῖνοι· ὀ δέ που καὶ ἐπόψιος ἄμμι τέτυκται.

Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἠρέεινε,
μαντοσύνας Φινῆος ὀϊσσάμενος τελέεσθαι·
"Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέξομεν εὐμενέοντες.
"ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ἐτήτυμον, ὅππόθι γαίης
"ναίετε, καὶ χρέος οἷον ὑπεὶρ ἅλα νεῖσθαι ἀνώγει,
"αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.
Τὸν δ' Αργος προσέειπεν ἀμηχανέων κακότηλι·
"Αἰολίδην Φρίξον τιν' ἀφ' Ελλάδος Αἶαν ἱκέσθαι,
"ἀτρεκέως δοκέω που, ἀκούετε καὶ πάρος αὐτοὶ,
"Φρίξον, ὅτις πλολίεθρον ἀνήλυθεν Αἰήταο,
"κριοῦ ἐπεμβεβαὼς, τόν ῥα χρύσειον ἔθηκεν
"Ερμείης· κῶας δὲ καὶ εἰσέτι νῦν κεν ἴδοισθε.
"τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρρεξεν ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι
"Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διΐ. καί μιν ἔδεκτο
"Αἰήτης μεγάρῳ, κούρην τέ οἱ ἐζυγάλιξε
"Χαλκιόπην ἀναέδνων, εὐφροσύνῃσι νόοιο.
"τῶν ἐξ ἀμφοτέρων εἰμὲν γένος. ἀλλ' ὁ μὲν ἥδη
"γηραιὸς θάνε Φρίξος ἐν Αἰήταο δόμοισιν·
"ἡμεῖς δ' αὐτίκα, πατρὸς ἐφετμεάων ἀλέγοντες,
"νεύμεθ' ἐς Ορχομενὸν, κλεάτων Αθάμαντος ἕκητι.
"εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις δεδαῆσθαι,
"τῷδε Κυτίσωρος πέλει οὔνομα, τῷδε δὲ, Φρόντις·
"τῷ δὲ, Μέλας· ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Αργον.
Ως φάτ'· ἀρισθῆες δὲ συνηθολίῃ κεχάροντο,
καὶ σφέας ἀμφίεπον περιθαμβέες αὐτάρ Ιήσων
ἐξαῦτις κατὰ μοῖραν ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
"Η ἄρα δὴ γνωτοὶ παλαιῶϊ ἄμμιν ἐόντες
"λίσσεσθ' εὐμενέοντας ἐπαρκέσσαι κακότηλα.

„ Κρηθεὺς γὰρ ῥ' Αθάμας τε κασίγνητοι γεγάασι.
„ Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγὼ σὺν τοῖσιδ' ἑταίροις
„ Ελλάδος ἐξ αὐτῆς νέομ' ἐς πάλιν Αἰήταο.
„ ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ ἔσκυτις ἐνέψομεν ἀλλήλοισι·
„ νῦν δ' ἔσσασθε πάροιθεν· ὑπ' ἐννεσίῃσι δ' ἰόντα
„ ἀθανάτων ἐς χεῖρας ἐμὰς κατέοντας ἱκέσθαι.
Η ῥα, καὶ ἐκ νηὸς δῶκε σθένιν εἴμαλα δῦναι.
πασσυδίῃ δ' ἤπειτα κίον μετὰ νηὸν Αρηος,
μῆλ' ἱερευσόμενοι· περὶ δ' ἐσχάρῃ ἐστήκοντο
ἐσσυμένως, ἥ τ' ἐκλὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ,
σιδιάων· εἶσω δὲ μέγας λίθος ἠρήρειστο
ἱερὸς, ᾧ ποτε πᾶσαι Αμαζόνες εὐχετόωντο.
οὐδέ σφιν θέμις ἦεν, ὅτ' ἀντιάρῃθεν ἵκοντο,
μήλων ἠὲ βοῶν τῇδ' ἐσχάρῃ ἱερὰ καίειν·
ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, ἐπηετανὸν κομέουσαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥέξαντες ἐπαρτέα δαῖτ' ἐπάσαντο,
δὴ τοτ' ἄρ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν, ἦρχέ τε μύθων.
" Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκασθ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ μιν ἄνδρες
„ λήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι.
„ ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὶν ὑπεξείρυτο φόνοιο
„ μητρυιῆς, καὶ νόσφιν ἀπειρέσιον πόρεν ὄλβον·
„ ὣς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀκηδέας ἐξεσάωσε
„ κείματος οὐλομένοιο. πάρεσθι δὲ τῆσδ' ἐπὶ νηὸς
„ ἔνθα καὶ ἔνθα νέεσθαι, ὅπη φίλον, εἴτε μετ' Λἶαν,
„ εἴτε μετ' ἀφνειὴν θείου πόλιν Ορχομενοῖο.
„ τὴν γὰρ Αθηναίη τεχνήσατο, καὶ τάμε χαλκῷ
„ δούρατα Πηλιάδος κορυφῆς πάρα· σὺν δέ οἱ Αργος
„ τεῦξεν. ἀτὰρ κείνην γε κακὸν διὰ κῦμ' ἐκέδασσε,

„πρὶν καὶ πετραίων σχεδὸν ἐλθεῖν, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
„σπειναῖῳ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλῃσιν.
„ἀλλ' ἄγεθ', ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι
„κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίροθοι ἄμμι πέλεσθε,
„καὶ πλόου ἡγεμονῆες, ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς
„σέλομαι ἀμπλήσων, Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν.
Ισκε παρηγορέων· οἱ δ' ἔσυγον εἰσαΐοντες.
οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἑνηέος Αἰήταο
κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας, ὧδέ τ' ἔειπεν
Αργος, ἀτεμβόμενος τοῖον σόλον ἀμφιπένεσθαι.
"Ω φίλοι, ἡμέτερον μὲν ὅσον σθένος, οὔποτ' ἀρωγὴ
„σχήσεται, οὐδ' ἠδαιόν, ὅτε χρειώ τις ἵκηται.
„ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν
„Αἰήτης· τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι.
„σεῦται δ' Ηελίου γόνος ἔμμεναι· ἀμφὶ δὲ Κόλχων
„ἔθνεα ναιετάουσιν ἀπείρονα· καὶ δέ κεν Αρεϊ
„σμερδαλέῃν ἐνοπὴν μέγα τε σθένος ἰσοφαρίζοι.
„οὐ μὰν, οὐδ' ἀπάνευθεν ἐλεῖν δέρος Αἰήταο
„ῥηΐδιον, τοῖός μιν ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται
„ἀθάνατος καὶ ἄϋπνος, ὃν αὐτὴ Γαῖ' ἀνέφυσε
„Καυκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφωνείη ὅθι πέτρη,
„ἔνθα Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο περαυνῷ
„βλήμενον, ὁππότε οἱ σιδήρεαι ἐπορέξατο χεῖρας,
„θερμὸν ἀπὸ κρατὸς σλάξαι φόνον· ἵκετο δ' αὖτως
„οὔρεα καὶ πεδίον Νυσήϊον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
„κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνης.
Ως ἄρ' ἔφη· πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἵλε παρειὰς
αὐτίκα, τοῖον ἄεθλον ὅτ' ἔκλυον. αἶψα δὲ Πηλεὺς

θαρσαλέως ἐπέεσσιν ἀμείψατο, φώνησέν τε·
"Μηδ' οὕτως, ἠθεῖε, λίην δειδίσσεο θυμῷ.
„ οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθ', ὥστε χερείους
„ ἔμμεναι Αἰήταο σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
„ ἀλλὰ καὶ ἡμέας οἴομ' ἐπισταμένους πολέμοιο
„ κεῖσε μολεῖν, μακάρων σχεδὸν αἵματος ἐκγεγαῶτας.
„ τῷ, εἰ μὴ φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσοι,
„ οὔ οἱ χραισμήσειν ἐπιέλπομαι ἔθνεα Κόλχων.
Ὡς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο,
μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν.
ἦρι δ' ἀνεγρομένοισιν ἐϋκραὴς ἄεν οὖρος·
ἱστία δ' ἤειραν, τὰ δ' ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
τείνετο· ῥίμφα δὲ νῆσον ἀποπροέλειπον Αρηος.

Νυκτὶ δ' ἐπιπλομένῃ Φιλυρηΐδα νῆσον ἄμειβον·
ἔνθα μὲν Οὐρανίδης Φιλύρῃ Κρόνος, εὖτ' ἐν Ολύμπῳ
Τιτήνων ἤνασσεν, ὁ δὲ Κρηταῖον ὑπ' ἄντρον
Ζεὺς ἔτι Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ιδαίοισι,
Ρείην ἐξαπάφων, παρελέξατο· τοὺς δ' ἐνὶ λέκτροις
τέτμε θεὰ μεσσηγύς· ὁ δ' ἐξ εὐνῆς ἀνορούσας
ἔσσυτο χαιτήεντι φυὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ·
ἡ δ' αἰδοῖ χῶρόν τε καὶ ἤθεα κεῖνα λιποῦσα
Ωκεανὶς Φιλύρη, εἰς οὔρεα μακρὰ Πελασγῶν
ἦλθ', ἵνα δὴ Χείρωνα πελώριον, ἄλλα μὲν ἵππῳ,
ἄλλα θεῷ, ἀτάλαντον, ἀμοιβαίῃ τέκεν εὐνῇ.
Κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας, ἀπειρεσίην τε Βεχείρων
γαῖαν, ὑπερφιάλους τε παρεξενέοντο Σάπειρας,
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν· ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον

ἐσσυμένως, λιαροῖο φορεύμενοι ἐξ ἀνέμοιο.
καὶ δὴ νισσομένοισι μυχὸς διεφαίνετο Πόντου.
καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι
ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν
ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα.
τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης ἴδον ἕσπερον ὀξέϊ ῥοίζῳ
νηὸς ὑπερπτάμενον νεφέων σχεδόν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
λαίφεα πάντ' ἐτίναξε, παραιθύξας πτερύγεσσιν.
οὐ γὰρ ὅγ' αἰθερίοιο φυὴν ἔχεν οἰωνοῖο,
ἶσα δ' ἐϋξέστοις ὠκύπτερα πάλλεν ἐρετμοῖς.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πολύστονον ἄϊον αὐδὴν
ἧπαρ ἀνελκομένοιο Προμηθέος· ἔκτυπε δ' αἰθὴρ
οἰμωγῇ, μέσφ' αὖτις ἀπ' οὔρεος ἀΐσσοντα
αἰετὸν ὠμηστὴν αὐτὴν ὁδὸν εἰσενόησαν.
ἐννύχιοι δ' Αργοιο δαημοσύνῃσιν ἵκοντο
Φᾶσίν τ' εὐρυρέοντα, καὶ ἔσχατα πείρατα πόντου.
Αὐτίκα δ' ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης
ἱστοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον· ἐν δὲ καὶ αὐτὸν
ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν· ὦκα δ' ἐρετμοῖς
εἰσέλασαν ποταμοῖο μέγαν ῥόον· αὐτὰρ ὃ πάντη
καχλάζων ὑπόεικεν. ἔχον δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν
Καύκασον αἰπήεντα, Κυταιΐδα τε πτόλιν Αἴης,
ἔνθεν δ' αὖ πεδίον τὸ Αρήϊον, ἱερά τ' ἄλση
τοῖο θεοῦ, τόθι κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων,
πεπτάμενον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσέῳ ποταμόνδε κυπέλλῳ
οἴνου ἀκηρασίοιο μελισταγέας χέε λοιβὰς

Γαίῃ τ',

Γαίη τ', ἐνναέταις τε θεοῖς, ψυχαῖς τε καμόντων
ἡρώων· γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγούς
εὐμενέως, καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι.
αὐτίκα δ' Αἰγαῖος τοῖον μετὰ μῦθον ἔειπε.
"Κολχίδα μὲν δὴ γαῖαν ἱκάνομεν, ἠδὲ ῥέεθρα
" Φάσιδος· ὥρη δ' ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι,
" εἴτ' οὖν μειλιχίῃ πειρησόμεθ' Αἰήταο,
" εἴτε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήετανος ἔσσεται ὁρμή.
Ως ἔφατ'· Αργου δ' αὖτε παρηγορίῃσιν Ιήσων
ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι,
Δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· τὸ δ' ἐπισχεδὸν ἦε
νισομένων, ἔνθ' οἵγε διὰ κνέφας νύλιζοντο.
ἠὼς δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοις ἐφάανθη.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ερατὼ, παρά θ' ἵσλασο, καί μοι ἔνισπε
ἔνθεν ὅπως ἐς Ιωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ιήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
ἔμμορες, ἀθμῆτας δὲ θεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον εὔνομ' ἀνῆπται.

Ως οἱ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωΐσλως δονάκεσσι
μίμνον ἀρισλῆες λελοχημένοι· αἱ δ' ἐνόησαν
Ηρη Αθηναίη τε, Διὸς δ' αὐτοῖο καὶ ἄλλων
ἀθανάτων ἀσπουσφι θεῶν, θάλαμόνδε κιοῦσαι
βούλευον· πείραζε δ' Αθηναίην πάρος Ηρη.
"Αὐτὴ νῦν προτέρη, θύγαλερ Διὸς, ἄρχεο βουλῆς.
" τί χρέος; ἢ δόλον τίνα μήσεαι, ᾧ κεν ἑλόντες
" χρύσεον Αἰήταο μεθ' Ελλάδα κῶας ἄγοιντο;
" ἦ καὶ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν
" μειλιχίοις; ἦ μὲν γὰρ ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς.
" ἔμπης δ' οὔ τινα πεῖραν ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.
Ως φάτο· τὴν δὲ παρᾶσσον Αθηναίη προσέειπε·
"Καὶ δ' αὐτὴν ἐμὲ τοῖα μετὰ φρεσὶν ὁρμαίνουσαν,

„ Ἥρη, ἀπηλεγέως ἐξείρεαι. ἀλλά τοι οὔπω
„ φράσσασθαι νοέω τοῦτον δόλον, ὅσλις ὀνήσει
„ θυμὸν ἀρισλήων· πολλὰς δ' ἐπεδοίασα βουλάς.
Η, καὶ ἐπ' οὔδεος αἶγε ποδῶν πάρος ὄμματ' ἔπηξαν,
ἄνδιχα πορφύρουσαι ἐνὶ σφίσιν· αὐτίκα δ' Ηρη
τοῖον μητιόωσα παροιτέρη ἔκφαλο μῦθον.
" Δεῦρ' ἴομεν μετὰ Κύπριν· ἐπιπλόμεναι δέ μιν ἄμφω
„ παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνομεν, αἴ κε πίθηται
„ κούρην Αἰήτεω πολυφάρμακον οἷσι βέλεσσι
„ θέλξαι ὀϊσλεύσας ἐπ' Ιήσονι. τὸν δ' ἂν οἴω
„ κείνης ἐννεσίῃσιν ἐς Ελλάδα κῶας ἀνάξειν.
Ως ἄρ' ἔφη· πυκινὴ δὲ συνεύαδε μῆτις Αθήνῃ,
καί μιν ἔπειτ' ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισιν·
" Ηρη, νηΐδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,
„ οὐδέ τινα χρειὼ θελκλήριον οἶδα πόθοιο.
„ εἰ δέ σοι αὐτῇ μῦθος ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἔγωγε
„ ἐσωοίμην· σὺ δέ κεν φαίης ἔπος ἀντιόωσα.
Η, καὶ ἀναΐξασαι ἐπὶ μέγα δῶμα νέοντο
Κύπριδος, ὅ ῥα τέ οἱ δεῖμεν πόσις ἀμφιγυήεις,
ὁππότε μιν ταπρῶτα παρὰ Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν.
ἔρκεα δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο
ἔσλαν, ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ηφαίσλοιο.
ἀλλ' ὁ μὲν εἰς χαλκεῶνα καὶ ἄκμονας ἦρι βεβήκει
νήσοιο πλαζλῆς εὐρὺν μυχὸν, ᾧ ἔνι πάντα
δαίδαλα κάλκευε ῥιπῇ πυρός· ἡ δ' ἄρα μούνη
ἧσλο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον, ἄντα θυράων.
λευκοῖσι δ' ἐκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις
κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι, μέλλε δὲ μακρούς

πλέξασθαι πλοκάμους· τὰς δὲ προπάροιθεν ἰδοῦσα
ἔσχεθεν, εἶσω τέ σφ' ἐκάλει, καὶ ἀπὸ θρόνου ὦρτο,
εἷστό τ' ἐνὶ κλισμοῖσιν· ἀτὰρ μετέπειτα καὶ αὐτὴ
ἵζανεν, ἀψῖδος δὲ χεροῖν ἀνεδήσατο χαίτας.
τοῖσι δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἰμυλίοισιν.
"Ηθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει
» δηναιὰς αὖτως; τί σ' ἱκάνετον, οὔ τι πάρος γε
» λίην φοιτίζουσαι, ἐπεὶ περίεσσε θεάων;
Τὴν δ' Ἠρη τοίοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
"Κερτομέεις· νῶϊν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ.
» ἤδη γὰρ ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει
» Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι ὅσοι μετὰ κῶας ἔπονται.
» τῶν ἤτοι πάντων μὲν, ἐπεὶ πέλας ἔργον ὄρωρε,
» δείδιμεν ἐκπάγλως, περὶ δ' Αἰσονίδαο μάλιστα.
» τὸν μὲν ἐγὼν, εἴ κέν περ ἐς Αϊδα ναυτίλληται
» λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν,
» ῥύσομαι, ὅσσον ἐμοῖσιν ἐνὶ σθένος ἔπλετο γυίοις,
» ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης κακὸν οἶτον ἀλύξας,
» ὅς μ' ὑπερφιάλως ἠνώγεα θυέων ἀγέρασθαι ἔθηκε.
» καὶ δ' ἄλλως ἔτι καὶ πρὶν ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων,
» ἐξότ' ἐπὶ προχοῇσιν ἅλις πληθούσης Ἀναύρου,
» ἀνδρῶν εὐνομίης πειρωμένῃ ἀντεβόλησε
» θήρης ἐξαναῶν· νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα
» οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν
» χείμαρροι καναχῇδα κυλινδόμενοι φορέοντο.
» γρηῒ δέ μ' εἰσαμένην ὀλοφύρατο, καί μ' ἀνέπειρας
» αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ.
» τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται· οὐ δέ κε λώβην

„τίσειεν Πελίης, εἰ μή σύ γε νόσφιν ὀπάσσοις.
Ὡς ἤυδα· Κύπριν δ' ἐνεοσσασίη λάβε μύθων.
ἄζετο δ' ἀντομένην Ηρην ἔθεν εἰσοράωσα,
καί μιν ἔπειτ' ἀγανοῖσι προσέννεπεν ἠ γ' ἐπέεσσι·
"Πότνα θεά, μήτοι τι κακώτερον ἄλλο πέλοιτο
„Κύπριδος, εἰ δὴ σεῖο λιλαιομένης ἀθερίζω
„ἠ ἔπος, ηὲ τι ἔργον, ὅ κεν χέρες αἴγε κάμοιεν
„ἠὲ δαναί· καὶ μή τις ἀμοιβαίη χάρις ἔσθω.
Ὡς ἔφαθ'· Ηρη δ' αὖτις ἐπιφραδέως ἀγόρευσεν·
"Οὔ τι βίης χατέουσαι ἰκάνομεν, οὐδέ τι χειρῶν.
„ἀλλ' αὖτως ἀκέουσα τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ,
„παρθένον Αἰήτεω θέλξαι πόθῳ Αἰσονίδαο.
„εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται εὐμενέουσα,
„ῥηϊδίως μιν ἑλόντα δέρος χρύσειον ὀΐω
„νοσφίσειν ἐς Ιωλκὸν, ἐπεὶ δολόεσσα τέτυκται.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Κύπρις δὲ μετ' ἀμφοτέρῃσιν ἔειπεν·
"Ηρη, Αθηναίη τε, πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα,
„ἠ ἐμοί. ὑμείων γὰρ ἀναιδήτῳ περ ἐόντι
„τυτθή γ' αἰδὼς ἔσσετ' ἐν ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμεῖο
„οὐκ ὄθεται, μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει.
„καὶ δὴ οἱ μενέηνα, περισχομένη κακότηλι,
„αὐτοῖσι τόξοισι δυσηχέας ἆξαι ὀϊστοὺς
„ἀμφαδίῃ. τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθείς,
„εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει,
„ἔξω ἐμὰς, μετέπειτά γ' ἀτερπέα μοῖραν ἑοῖ αὐτῇ.
Ὡς φάτο· μείδησαν δὲ θεαὶ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
ἀλλήλας. ἡ δ' αὖτις ἀκηχεμένη μετέειπεν·

"Αλλοις ἄλγεα ταῦτα γέλως πέλει· οὐδέ τί μὲ χρὴ
„μυθεῖσθαι πάντεσσιν· ἄλις δ' εἰδυῖα καὶ αὐτή.
„νῦν δ' ἐπεὶ ὔμμι φίλον τόδε δὴ πέλει ἀμφοτέρῃσι,
„πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι, οὐδ' ἀπιθήσει.

Ως φάτο· τὴν δ' Ηρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρὸς,
ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν·
"Οὕτω νῦν, Κυθέρεια, τόδε χρέος, ὡς ἀγορεύεις,
„ἔρξον ἄφαρ· καὶ μή τι χαλέπλεο, μηδ' ἐρίδηνον
„χωομένη σῷ παιδὶ· μεταλήξει γὰρ ὀπίσσω.

Η ῥα, καὶ ἔλιπε θῶκον· ἐφωμάρτησε δ' Αθήνη.
ἐκ δ' ἴσαν ἄμφω ταίγε παλίσσυτοι. ἠδὲ καὶ αὐτὴ
βῆ ῥ' ἴμεν Ουλύμποιο κατὰ πλύχας, εἴ μιν ἐφεύροι.
εὗρε δὲ τόν γ' ἀπάνευθε, Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέσιον ἀθανάτοισι,
κάλλεος ἱμερθείς. ἀμφ' ἀσπραγάλοισι δὲ τώγε
χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἐψιόωντο.
καί ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ἐπὶ μαζῷ
μάργος Ερως λαιῆς ὑποίσχανε χειρὸς ἀγοστὸν,
ὀρθὸς ἐφεσταώς· γλυκερὴν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
χροιὴ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο
σῖγα κατηφιόων· δοιὼ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔθ' αὖτως
ἄλλῳ ἐπιπροιεὶς, κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
καὶ μὴν τούσγε παρᾶσσον ἐπὶ πρατέροισιν ὀλέσσας
βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμηχανος, οὐδ' ἐνόησε
Κύπριν ἐπιστομένην. ἡ δ' ἀντίη ἵσατο παιδὸς,
καί μιν ἄφαρ γναθμοῖο καλασχομένη προσέειπε.

"Τίπτ' ἐπιμειδιάας, ἄφαλον κακόν; ἠέ μιν αὖτως
„ἤπαφες, οὐδὲ δίκῃ περιέπλεο, νῆϊν ἐόντα;
„εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ τι κεν εἴπω·
„καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα,
„κεῖνο, τό οἱ ποίησε Φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια,
„ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι,
„σφαῖραν ἐϋτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μεῖλιον ἄλλο
„χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακλειτίσσῃ ἄρειον.
„χρύσεα μέν οἱ κύκλα τελεύχαται· ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ
„δίπλοαι ἄψῖδες περιηγέες εἰλίσσονται·
„κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν· ἔλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις
„κυανέη. ἀτὰρ, εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,
„ἀστὴρ ὣς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησι.
„τήν τοι ἐγὼν ὀπάσω· σὺ δὲ παρθένον Αἰήταο
„θέλξον, οἰστεύσας ἐς Ἰήσονι· μηδέ τις ἔστω
„ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαυροτέρη χάρις εἴη.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρῃσι χιτῶνος
νωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχετ' ἀμφιμεμαρπώς.
λίσσετο δ' αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν· ἡ δ' ἀγανοῖσιν
ἀντομένη μύθοισιν, ἐπειρύσσασα παρειάς,
κύσσε ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα.
"Ἴσθι νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη, ἦδ' ἐμὸν αὐτῆς,
„ἦ μέν σοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπαλήσω,
„εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο.
Φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο, καδδὲ φαεινῷ
μητρὸς ἓῆς, εὖ πάντας ἀριθμήσας, βάλε κόλπῳ.
αὐτίκα δ' ἰθὺς ἔην χρυσείῃ περικάτθετο μίτρῃ,

πρέμνῳ κεκλιμένην· ἀνὰ δ' ἀγκύλον εἴλετο τόξον.
βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἀλωήν.
αὐτὰρ ἔπειτα πύλας ἐξήλυθεν Οὐλύμποιο
αἰθερίας· ἔνθεν δὲ καταιβάτις ἐσσὶ κέλευθος
οὐρανίη· δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
οὐρέων ηλιβάτων, κορυφαὶ χθονός, ἧχί τ' ἀερθεὶς
ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρεύθεται ἀκλίνεσσι.
νειόθι δ' ἄλλοτε γαῖα φερέσβιος, ἄσταχύ τ' ἀνδρῶν
φαίνετο, καὶ ποταμῶν ἱεροὶ ῥόοι, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἄκριες, ἀμφὶ δὲ πόντος ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι.

Ηρωες δ' ἀπάνευθεν ἑῆς ἐπὶ στέλμασι νηὸς
ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν· οἱ δ' ὑπάκουον
ἠρέμας ἢ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.
"Ω φίλοι, ἤτοι ἐγὼ μὲν ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ
" ἐξερέω· τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρῆναι ἔοικε.
" ξυνὴ γὰρ χρειώ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασι
" πᾶσιν ὁμῶς· ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων,
" ἶσός καὶ νόσφιν τόνδε στόλον οἷος ἀπούρας.
" ὦλλοι μὲν κατὰ νῆα σὺν ἕλπεσι μίμνεθ' ἕκηλοι·
" αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δῶματ' ἐλεύσομαι Αἰήταο,
" υἷας ἑλὼν Φρίξοιο, δύω δ' ἐπὶ τοῖσιν ἑταίρους.
" πειρήσω δ' ἐπέεσσι παροίτερον ἀλλιβολήσας,
" εἴ κ' ἐθέλοι φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσαι,
" ἠὲ καὶ οὔ· πίσυνος δὲ βίῃ μετιόντας ἀτίσσει.
" ὧδε γὰρ ἐξ αὐτοῖο πάρος κακότητα δαέντες,
" Φρασσόμεθ' εἴτ' Ἀρηϊ συνοισόμεθ', εἴτε τις ἄλλη

" μῆτις

„ μῆτις ἐπίροθος ἔσται ἐεργομένοισιν ἀϋτῆς.
„ μηδ' αὔτως ἀλκῇ, πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι,
„ τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας. ἀλλὰ πάροιθε
„ λωΐτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι μετιόντας.
„ πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόγις ἐξανύσειεν
„ ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρέος, ᾗπερ ἐῴκει
„ πρηΰνας. ὁ δὲ καί ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔπεισε,
„ μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλὰς,
„ δέχθαι· ἐπεὶ πάντη καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν
„ Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν, ἠδ' ἀλεγίζει.
Ως φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰσονίδαο
πασσυδίην, οὐδ' ἔσκε παρὲξ ὅτις ἄλλο κεκλεύοι.
καὶ τότ' ἄρ' υἱῆας Φρίξου, Τελαμῶνά θ' ἕπεσθαι
ὦρσε καὶ Αὐγείην· αὐτὸς δ' ἕλεν Ερμείαο
σκῆπτρον· ἄφαρ δ' ἄρα νηὸς ὑπὲρ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ
χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο.
Κιρκαῖον τόδε που κικλήσκεται· ἔνθα δὲ πολλαὶ
ἑξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασι,
τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων νέκυες σειρῇσι κρέμανται
δέσμιοι. εἰσέτι νῦν γὰρ ἄγος Κόλχοισιν ὄρωρεν
ἀνέρας οἰχομένους πυρὶ καιέμεν· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ
ἔστι θέμις στείλαντας ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι,
ἀλλ' ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις,
δενδρέων ἐξάπτειν ἑκὰς ἄστεος. ἠέρι δ' ἴσην
καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν, ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι
θηλυτέρας· ἣ γάρ τε δίκη θεσμοῖο τέτυκται.
Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ηρη φίλα μητιόωσα
ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, ὄφρα λάθοιεν

Κόλχων μυρίον ἔθνος ἐς Αἰήταο κιόντες·
ὧκα δ' ἔτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώματ' ἵκοντο
Αἰήτεω, τότε δ' αὖτις ἀπεσκέδασε νέφος Ηρη.
ἔσταν δ' ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἔρκεϊ ἄνακτος,
εὐρείας τε πύλας, καὶ κίονας, οἳ περὶ τοίχους
ἐξείης ἄνεχον· θρῃσκὸς δ' ἐφύπερθε δόμοιο
λαίνεος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
εὔκηλοι δ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινον. ἄλσχι δὲ τοῖο
ἠμερίδες χλοεροῖσι καλασθεφέες πετάλοισιν
ὑψοῦ ἀειρόμεναι μέγ' ἐθήλεον. αἱ δ' ὑπὸ τῇσιν
ἀέναοι κρῆναι πίσυρες ῥέον, ἃς ἐλάχηνεν
Ηφαιστος. καί ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι,
ἡ δ' οἴνῳ, τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ·
ἡ δ' ἄρ' ὕδωρ προρέεσκε, τὸ μὲν ποτὶ δυομένῃσι
θέρμετο Πληϊάδεσσιν, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνιούσαις
κρυσταλλῷ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης.
τοῖ' ἄρ' ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰήταο
τεχνήεις Ηφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα.
καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων
ἦν σίόματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας ἀμπνείεσκον·
πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον σιδάροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον
ἤλασεν, Ηελίῳ τίνων χάριν, ὅς ῥά μιν ἵπποις
δέξατο, Φλεγραίῃ κεκμηότα δηϊοτῆτι.
ἐνθάδε καὶ μέσσακλος ἐλήλατο· τῇ δ' ἔπι πολλαὶ
δικλίδες εὐπηγεῖς, θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα·
δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε τέτυκτο.
λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἔσταν ἀμφοτέρωθε,
τῶν ἤτοι ἄλλῳ μὲν, ὅτις καὶ ὑπείροχος ἦε,

κρείων Αἰήτης σὺν ἧῃ ναίεσκε δάμαρτι·
ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος ναῖεν παΐς Αἰήταο.
τὸν μὲν Καυκασίη Νύμφη τέκεν Ἀσλεροδείη,
πρίν περ κουριδίην θέσθαι Εἰδυῖαν ἄκοιτιν,
Τηθύος Ὠκεανοῦ τε παναπλοτάτην γεγαυῖαν.
καί μιν Κόλχων υἷες ἐπωνυμίην Φαέθοντα
ἔκλεον, οὕνεκα πᾶσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισι.
τοὺς δ' ἔχον ἀμφίπολοί τε, καὶ Αἰήταο θύγατρες
ἄμφω, Χαλκιόπη, Μηδειά τε. ἡ μὲν ἄρ' ἧεν
ἐκ Θαλάμου Θάλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσα.
Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ· πρὶν δ' οὔ τι θάμιζεν
ἐν μεγάροις, Ἑκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο
νηόν, ἐπεί ῥα θεῆς αὐτὴ πέλεν ἀρήτειρα.
καὶ σφέας ὡς ἴδεν ἆσσον, ἀνίαχεν· ὀξὺ δ' ἄκουσε
Χαλκιόπη· δμωαὶ δὲ ποδῶν προπάροιθε βαλοῦσαι
νήματα καὶ κλωστῆρας ἀολλέες ἔκλοθι πᾶσαι
ἔδραμον. ἡ δ' ἅμα τῆσιν ἑοὺς υἱῆας ἰδοῦσα
ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν· ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ
μητέρα δεξιόωντο, καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες
γηθόσυνοι· τοῖον δὲ κινυρομένη φάτο μῦθον.
"Ἐμπης οὐκ ἄρ' ἐμέλλετ' ἀκηδείῃ με λιπόντες
"τηλόθι πλάγξασθαι· μετὰ δ' ὑμέας ἔτραπεν αἶσα.
"δειλὴ ἐγών, οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκ ποθεν ἄτης
"λευγαλέης, Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθε
"πατρός; ὁ μὲν θνήσκων σὺγερὰς ἐπετείλατ' ἀνίας
"ἡμετέρῃ κραδίῃ. τί δέ κεν πόλιν Ὀρχομενοῖο,
"ὅσσις ὅδ' Ὀρχομενὸς, κλεάνων Ἀθάμαντος ἔκητι,
"μητέρ' ἐὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες, ἵκοισθε;

Ὡς ἔφατ'· Αἰήτης δὲ πανύστατος ὦρτο θύραζε,
ἐκ δ' αὐτὴ Εἰδυῖα δάμαρ κίεν Αἰήταο,
Χαλκιόπης αἰδουσα· τὸ δ' αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο
ἔρκος ἐπεπλήθει. τοὶ μὲν μέγαν ἀμφιπένοντο
ταῦρον ἅλις δμῶες· τοὶ δὲ ξύλα κάγκανα χαλκῷ
κόπτον· τοὶ δὲ λοετρὸν πυρὶ ζέον· οὐδέ τις ἦεν,
ὃς καμάτου μεθίεσκεν, ὑποδρήσσων βασιλῆϊ.

Τόφρα δ' Ἔρως πολιοῖο δι' ἠέρος ἶξεν ἄφαντος,
τέλμηχώς, οἷόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος
τέλλεται, ὅν τε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.
ὥκα δ' ὑπὸ φλοιὴν προδόμου ἐνὶ τόξα τανύσσας
ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν.
ἐκ δ' ὄγε καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν,
ὀξέα δενδίλλων· αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἑλυσθεὶς
Αἰσονίδῃ, γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάθετο νευρῇ,
ἰθὺς δ' ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν
ἧκ' ἐπὶ Μηδείῃ· τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.
αὐτὸς δ' ὑψορόφοιο παλιμπετὲς ἐκ μεγάροιο
καγχαλόων ἤϊξε· βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ
νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ, φλογὶ εἴκελον· ἀντία δ' αἰεὶ
βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα, καί οἱ ἄηντο
σηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες, οὐδέ τιν' ἄλλην
μνῆσιν ἔχε, γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ.
ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ
χερνῆτις, τῇπερ ταλασηΐα ἔργα μέμηλεν,
ὥς κεν ὑπωρόφιον νύκλωρ σέλας ἐντύναιτο,
ἅλιχι μάλ' ἐγρομένη· τὸ δ' ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο

δαλοῦ ἀνερχόμενον σὺν κάρφεα πάντ' ἀμαθύνει·
τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρη
οὖλος Ερως· ἀπαλαὶ δὲ μετηλυσπᾶτο παρειαὶ
ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.

Δμῶες δ' ὁππότε δὴ σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδὴν,
αὐτοί τε κιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
υἷας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.
"Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν πέρι πάντων
"ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
"πῶς Αἴανδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἠέ τίς ἄτη
"σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
"πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
"ἤδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ηελίοιο
"διζύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
"Κίρκην Εσπερίης εἴσω χθονός, ἐκ δ' ἱκόμεσθα
"ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
"ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
"ἀλλά τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὔμμιν ὄρωρεν
"εἴπατ' ἀριφραδέως, ἦ δ' οἵτινες οἷδ' ἐφέπεσθαι
"ἀνέρες, ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Αργος ὑποδείσας ἀμφὶ σόλῳ Αἰσονίδαο
μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
"Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
"ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπλῃῶτας

» νήσου Ενυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
» λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
» οὐδὲ γὰρ αἳ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
» κυλίζονθ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, οὐδ' ἔτι κείνας
» εὕρομεν. ἀλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαπίβαντες
» νηὸς ἓῆς πρότερῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
» ἡμέας οἰκλείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
» αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἄλις καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
» οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
» ἠδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄσυ νέονται.
» χρειὼ σ' ἣν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ' ἐπικεύσω.
» τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπανεύθεν ἐλάσσαι
» καὶ κλεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
» σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
» πέμπειν δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξειν
» σεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
» καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς
» Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ελλάδα κῶας ἱκέσθαι.
» νῆα σ' Αθηναίη Παλλὰς κάμεν, οὐ μάλα τοίην,
» οἷαί περ Κόλχοισι μετ' ἀνδράσι νῆες ἔασι,
» τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν. ἤλιθα γάρ μιν
» λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν· ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
» ἴσχεται, ἣν καὶ πᾶσαι ἐπιθρίσωσιν ἄελλαι.
» ἶσον δ' ἐξ ἀνέμοιο θέει, καὶ ὅτ' ἀνέρες αὐτοὶ
» νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισσύρχωσιν ἐρέτμους.
» τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον
» ἡρώων, τεὸν ἄσυ μετήλυθε, πάλλ' ἐπαληθὴς
» ἄσλεα, καὶ πελάγη σιγερῆς ἁλὸς, εἴ οἱ ὀπάσσοις.

„ αὐτῷ σ' ὥς κεν ἄδῃ, τὼς ἔσσεται· εὖ γὰρ ἰκάνει
„ χερσὶ βιησόμενος· μέμονε δέ τοι ἄξια τίσειν
„ δωτίνης, αἷσιν ἐμέθεν μέγα δυσμενέοντας
„ Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει.
„ εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις γενεήν τε
„ ἴδμεναι, οἵτινες εἰσὶν, ἕκαστά κε μυθησαίμην.
„ τόνδε μὲν, οἷό περ οὕνεκ' ἀφ' Ελλάδος ὦλλοι ἄγερθεν,
„ κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ιήσονα Κρηθείδαο.
„ εἰ σ' αὐτοῦ Κρηθῆος ἐτήτυμόν ἐσσι γενέθλης,
„ οὕτῳ κε γνωτὸς πατρώϊος ἄμμι πέλοιτο.
„ ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Αθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷε·
„ Φρίξος σ' αὖτ' Αθάμαντος ἔην παΐς Αἰολίδαο.
„ τόνδε σ' ἄρ', Ηελίου γόνον ἔμμεναι εἴ τιν' ἀκούεις,
„ δέρκεται Αὐγείην· Τελαμὼν σ' ὄγε, κυδίστοιο
„ Αἰακοῦ ἐκγεγαώς· Ζεὺς σ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν.
„ ὡς δὲ καὶ ὦλλοι πάντες, ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι,
„ ἀθανάτων υἷές τε καὶ υἱωνοὶ γεγάασι.

Τοῖα παρέννεπεν Αργος· ἄναξ σ' ἐπεχώσατο μύθοις
εἰσαΐων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ σ' ἐπαλαστήσας· μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γὰρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει·
ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἰεμένοιο.

" Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
„ νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκλοθι γαίης,
„ πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
„ αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ελλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας,
„ σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθε.
„ εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἅψασθε τραπέζης,

» ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
» ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπικροέικα πόδεσσιν,
» ὥς κεν ἐρητύσισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
» οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπευφήμησε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
ἀντιβίην ὀλοὸν φᾶσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Λἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
" Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε μόλῳ. οὔ τι γὰρ αὔτως
» ἄσπλου τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
» οὐδὲ μὲν ἱέμενοι. τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
» τλαίη ἑκὼν ἐθνείων ἐπὶ κλέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
» καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφέλμη,
» δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
» θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
» πρόφρονες εἰμὲν Ἀρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
» εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
» δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ἴσκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς
διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ σφήθεσσι μενοινὴν,
ἢ σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίξοι,
ἢ ὅγε πειρήσαιτο βίης. τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
Φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.
" Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
» εἰ γὰρ ἐτήτυμον ἐσσὶ θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
» οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐσ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
» δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
» πειρηθείς. ἐσθλοῖς γὰρ ἐσ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
» ὡς

„ ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ελλάδι κοιρανέοντα.
„ πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
„ τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἐόντα.
„ δοιώ μοι πεδίον τὸ Αρήϊον ἀμφινέμονται
„ ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε·
„ τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Αρηος
„ τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
„ οὐ σπόρον ὁλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
„ ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
„ ἀνδράσι τευχηστῇσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαίζων
„ κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
„ ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
„ παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
„ αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος·
„ πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο. δὴ γὰρ ἀεικὲς
„ ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.

Ως ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
ἦσθ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον·
ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.

“ Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
„ τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
„ τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
„ ῥίγιον ἄνθρωπός γε κακῆς ἐπαμείψετ' ἀνάγκης,
„ ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.

Ως φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὃ τόνγε
σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.

"Ερχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο·
„εἰ δὲ σύ γε ζυγὸὶ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαείρας,
„ἠὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
„αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
„ἀνὴρ ἐρρίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ισκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ιήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ' Αργος
οἷος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἦεσαν ἐκ μεγάροιο.
Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠύτ' ὄνειρος,
ἐρωύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
καί ῥ' οἱ μέν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
αὖτως δ' αὖ Μήδεια μετέσσιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
ὥρμαιν', ὅσσα τ' Ερωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
πρόσω δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕσσο,
οἷά τ' ἔειδ', ὡς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὡς τε θύραζε
ἤϊεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὀίσταλο πορφύρουσα
ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠύτε πάμπαν
ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

θάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνησιν·
ἦκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.
"Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόσσ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὄγε πάντων
„ Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε κερείων,
„ ἐρρέτω. ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
„ ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηὶ, πέλοιτο.
„ οἰκάδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
„ δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
„ οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακὴ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκλὸς ἔθησαν
τὴν ὁδὸν, ἣν τοπάροιθεν ἀνήλυθον ἐκ πεδίοιο,
δὴ τοτ' Ἰήσονα τοῖσδε προσέννεπεν Ἄργος ἔωσσιν.
"Αἰσονίδη, μῆτιν μὲν ὀνόσσεαι, ἥν τιν' ἐνίψω·
„ πείρης δ' οὐ μάλ' ἔοικε μεθιέμεν ἐν κακότῃσι.
„ κούρην δή τινα πρόσθεν ὑπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο
„ Φαρμάσσειν, Ἑκάτης Περσηΐδος ἐννεσίῃσι·
„ τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, οἴομαι, οὐκέτι τάρβος
„ ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι· ἀλλὰ μάλ' αἴνως
„ δείδω, μή πως οὔ μοι ὑποσταίη τόγε μήτηρ.
„ ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι, ἀντιβολήσων,
„ ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἡμῖν ὄλεθρος.
Ἴσκεν ἐϋφρονέων· ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
"Ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔ τι μεγαίρω.
„ βάσκ' ἴθι, καὶ πυκινοῖσι τεὴν παρὰ μητέρα μύθοις
„ ὄρνυθι λισσόμενος· μελέτω γε μὲν ἡμῖν ὄρωρεν
„ ἐλπωρὴ, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν.
ὣς ἔφατ'· ὦκα δ' ἔλος μετεκίαθον. αὐτὰρ ἑταῖροι

γηθόσυνοι ἐρέεινον, ὅπως παρεόντας ἴδοντο·
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης τετιημένος ἔκφατο μῦθον.
"Ω φίλοι, Αἰήταο ἀπηνέος ἄμμι φίλον κῆρ
„ ἄντικρυς κεχόλωται. ἕκαστα γ' ἄρ' οὔ νύ τι τέκμωρ
„ οὔτ' ἐμοὶ, οὔτε κεν ὔμμι διειρομένοισι πέλοιτο.
„ φῆ δὲ δύω πεδίον τὸ Αρήϊον ἀμφινέμεσθαι
„ ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε,
„ τετράγυον δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐφίετο νειὸν ἀρόσσαι·
„ δώσειν δ' ἐξ ὄφιος γενύων σπόρον, ὅς ῥ' ἀνίησι
„ Γηγενέας χαλκέοις σὺν τεύχεσιν· ἤματι δ' αὐτῷ
„ χρειὼ τούσγε δαΐξαι. ὃ δή νύ οἱ (οὔτι γὰρ ἄλλο
„ βέλτερον ἦν φράσσασθαι) ἀπηλεγέως ὑποέστην.
Ως ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἴσατ' ἄεθλος.
δὴν δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο,
ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες· ὀψὲ δὲ Πηλεὺς
θαρσαλέως μετὰ πᾶσιν ἀριστήεσσιν ἔειπεν·
"Ωρη μητιάασθαι ὅ κ' ἔρξομεν. οὐ μὲν ἔολπα
„ βουλῆς εἶναι ὄνειαρ, ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν.
„ εἰ μέν νυν τύνη ζεῦξαι βόας Αἰήταο,
„ ἥρως Αἰσονίδη, φρονέεις, μέμονάς τε πόνοιο,
„ ἦ τ' ἂν ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύναιο·
„ εἰ δ' οὔ τοι μάλα θυμὸς ἑῇ ἐπὶ πάγχυ πέποιθεν
„ ἠνορέῃ, μήτ' αὐτὸς ἐπείγεο, μήτε τιν' ἄλλον
„ τῶνδ' ἀνδρῶν πάπταινε παρήμενος. οὐ γὰρ ἔγωγε
„ σχήσομ', ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἄλγος.
Ως ἔφατ' Αἰακίδης· Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη·
σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς· ἐπὶ δὲ τρίτος Ιδας
ὦρτο μέγα φρονέων, ἐπὶ δ' υἷες Τυνδαρέοιο·

σὺν δὲ καὶ Οἰνείδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν
ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὄσσον ἐπαινυθιόωντας ἰούλους
ἀντέλλων· τοίῳ οἱ ἀείρετο κάρτεϊ θυμός.
οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ἀκὴν ἔχον. αὐτίκα δ' Αργος
τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐελδομένοισιν ἀέθλου.
"Ω φίλοι, ἤτοι μὲν τόδε λοίσθιον. ἀλλά τιν' εἶω
„μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν.
„τῷ καί περ μεμαῶτες, ἐρητύοισθ' ἐνὶ νηῒ
„τυτθὸν ἔθ', ὡς τοπάροιθεν, ἐπεὶ καὶ ἐπισχέμεν ἔμπης
„λαῖον, ἢ κακὸν οἶτον ἀφειδήσαντας ἑλέσθαι.
„κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο,
„τὴν Εκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
„Φάρμαχ', ὅσ' ἤπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ,
„τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο πυρὸς μειλίσσετ' αὐτμήν,
„καὶ ποταμοὺς ἴσῃσιν ἄφαρ κελαδεινὰ ῥέοντας,
„ἄστρα τε, καὶ Μήνης ἱερῆς ἐπέδησε κελεύθους.
„τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κατὰ σπέος ἐνθάδ' ἰόντες
„μνησάμεθ', εἴκε δύναιτο, κασιγνήτη γεγαυῖα,
„μήτηρ ἡμετέρη πεπιθεῖν ἐπαρήξαι ἀέθλῳ.
„εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσι τόδ' ἐφανδάνει, ἢ τ' ἂν ἰκοίμην
„ἤματι τῷδ' αὐτῷ πάλιν εἰς δόμον Αἰήταο
„πειρήσων· τάχα δ' ἂν σὺν δαίμονι πειρηθείην.
Ως φάτο· τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες.
τρηρὼν μὲν φεύγουσα βίην κίρκοιο πελειὰς
ὑψόθεν Αἰσονίδεω πεφοβημένη ἔμπεσε κόλποις·
Κίρκος δ' ἀφλάσῳ περικάπτεσεν. ὦκα δὲ Μόψος
τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσι θεσπροπίων ἀγόρευεν.
"Ιομμι, φίλοι, τόδε σῆμα θεῶν ἰότητι τέτυκται,

„ οὐδέ πη ἄλλως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ἄρειον,
„ παρθενικὴν δ' ἐπέεσσι μετελθέμεν ἀμφιέπουσας
„ μήτι πάντοιη. δοκέω δέ μιν οὐκ ἀθερίξειν,
„ εἰ ἑτεὸν Φινεύς γε θεὴ ἐνὶ Κύπριδι νόσφιν
„ πέφραδεν ἔσσεσθαι. κείνης δ' ὅγε μείλιχος ὄρνις
„ πότμον ὑπεξήλυξε· κέαρ δ' ἐμοὶ ὡς ἐνὶ θυμῷ
„ τόνδε κατ' οἰωνὸν προτιόσσεται, ὥς γε πέλοιτο.
„ ἀλλὰ, φίλοι, Κυθέρειαν ἐπικλείουσες ἀμύνειν,
„ ἤδη νῦν Ἀργοῖο παραιφασίῃσι πίθεσθε.

Ισκεν· ἐπῄνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς
μνησάμενοι· μοῦνος δ' Ἀφαρήϊος ἄνθορεν Ἰδας,
δεινὰ ἐπαλασθήσας μεγάλῃ ὀπὶ, φώνησέν τε.
„ Ὦ πόποι, ἦ ῥα γυναιξὶν ὁμόσσολοι ἐνθάδ' ἔβημεν,
„ εἰ Κύπριν καλέουσιν ἐπίροθον ἄμμι πέλεσθαι,
„ οὐκ ἔτ' Ἐνυαλίοιο μέγα σθένος· ἐς δὲ πελείας
„ καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρητύεσθε ἀέθλων.
„ ἔρρετε, μηδ' ὔμμιν πολεμήϊα ἔργα μέλοιτο,
„ παρθενικὰς δὲ λιτῇσιν ἀναλκιδας ἠπεροπεύειν.

Ως ηὔδα μεμαώς· πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι
ἤκα μάλ', οὐδ' ἄρα τις οἱ ἐναντίον ἔκφαλο μῦθον.
χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο· τοῖσι δ' Ἰήσων
αὐτίκ' ἐποτρύνων τὸν ἑὸν νόον ὧδ' ἀγόρευεν·
„ Ἄργος μὲν παρὰ νηὸς, ἐπεὶ τόδε πᾶσιν ἔαδε,
„ σελλέσθω· ἀτὰρ αὐτοὶ ἐπὶ χθονὸς ἐκ ποταμοῖο
„ ἀμφαδὸν ἤδη πείσματ' ἀνάψομεν. ἦ γὰρ ἔοικε
„ μηκέτι δὴν κρύπτεσθαι ὑποσχήσοντας αὐτήν.

Ως ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἄφαρ προΐαλλε νέεσθαι
καρπαλίμως ἐξαῦτις ἀνὰ πτόλιν· οἱ δ' ἐπὶ νηὸς

εὐναίας ἐρύσαντες ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο,
τυτθὸν ὑπὲξ ἕλεος χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς.

Αὐτίκα δ' Αἰήτης ἀγορὴν ποιήσατο Κόλχων
νόσφιν ἑοῖο δόμου, τόθι περ καὶ πρόσθε κάθιζον,
ἀτλήτους Μινύαισι δόλους καὶ κήδεα τεύχων.
δλεῖτο δ', ἐπεί κε πρῶτα βόες διαδηλήσωνται
ἄνδρα τὸν, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο βαρὺν καμέεσθαι ἄεθλον,
δρυμὸν ἀναρήξας λασίης καθύπερθε κολώνης
αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νηΐον, ὄφρ' ἀλεγεινὴν
ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες.
οὐδὲ γὰρ Αἰολίδην Φρίξον, μάλα περ χαλέοντα,
δέχθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἐφέσσιον, ὃς πέρι πάντων
ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο,
εἰ μὴ οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἄγγελον ἦκεν
Ἑρμείην, ὥς κε προσκηδὲς ἀντιάσειε.
μὴ καὶ λῃστῆρας ἐὴν ἐς γαῖαν ἰόντας
ἔσσεσθαι δηναιὸν ἀπήμονας, οἵτι μέμηλεν
ὀθνείοις ἐπὶ χεῖρα ἑὴν κλέπτεσσιν ἀείρειν,
κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν, ἠδὲ βοτήρων
αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.
νόσφι δὲ οἱ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μείλια τίσειν
υἷπας Φρίξοιο, κακορέκτῃσιν ὀπηδούς·
ἀνδράσι νοσφήσαντας ὁμιλαδὸν, ὄφρα ἑ τιμῆς
καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀκηδέες· ὥς ποτε βάξιν
λευγαλέην οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν Ἠελίοιο,
χρῆναί μιν πυκινόν τε δόλον, βουλάς τε γενέθλης
σφωϊτέρης ἄτην τε πολύτροπον ἐξαλέασθαι·

*

τῷ καὶ ἐελδομένους πέμπειν ἐς Αχαιΐδα γαῖαν
πατρὸς ἐφημοσύνῃ, δολιχὴν ὁδόν. οὐδὲ θυγατρῶν
εἶναί οἱ τυτθόν γε δέος, μή που τινὰ μῆτιν
Φράσσωνται σὺγερὴν, οὐδ' υἱέος Αψύρτοιο·
ἀλλ' ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.
καί ῥ' ὁ μὲν ἄσχελα ἔργα πιφαύσκεθ' δημοτέροισι,
χωόμενος· μέγα δέ σφιν ἀπειλέε νηά τ' ἐρύσθαι,
ἠδ' αὐτούς, ἵνα μή τις ὑπ' ἐκ κακότητος ἀλύξῃ.

Τόφρα δὲ μητέρ' ἑὴν, μετιὼν δόμον Αἰήταο,
Αργος παντοίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι,
Μήδειαν λίσσεσθαι ἀμυνέμεν· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
πρόσθεν μητιάασκε· δέος δέ μιν ἴσχανε θυμὸν,
μή πως ἢ παρ' αἶσαν ἐτώσια μειλίξαιτο
πατρὸς ἀτυζομένην ὀλοὸν χόλον, ἠὲ λιτῇσιν
ἐσσομένης ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο.
Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
λέκτρῳ ἀνακλινθεῖσαν. ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες,
εἶά τ' ἀκηχεμένην, ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.
τὸν ξεῖνον δ' ἐδόκησεν ὑφεσταμέναι τὸν ἄεθλον,
οὔ τι μάλ' ὁρμαίνοντα θέρος κριοῦ κομίσσαι,
οὐδέ τι τοῖό γ' ἔκητι μετὰ πτόλιν Αἰήταο
ἐλθέμεν, ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιθ'
κουριδίην παράκοιτιν· ὀΐετο δ' ἀμφὶ βόεσσιν
αὐτὴ ἀεθλεύουσα μάλ' εὐμαρέως πονέεσθαι·
σφωϊτέρους δὲ τοκῆας ὑποσχεσίης ἀθερίζειν,
οὕνεκεν οὐ κούρῃ ζεῦξαι βόας, ἀλλά οἱ αὐτῷ
προὔθεσαν· ἐκ δ' ἄρα τοῦ νεῖκος πέλεν ἀμφήριστον

πατρί τε

πατρί τε καὶ ξείνοις· αὐτῇ δ' ἐπιέτρεπον ἄμφω
τῶς ἔμεν, ὥς κεν ἔῃσι μετὰ Φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἡ δ' ἄφνω τὸν ξεῖνον, ἀφειδήσασα τοκήων,
εἵλετο· τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἔβήσαν
χώμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκε.
παλλομένη δ' ἀνόρουσε Φόβῳ, περί τ' ἀμφί τε τοίχους
πάπτηνε θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμόν,
ὡς πάρος, ἐν στέρνοις, ἀδινὴν δ' ἀνενείκαλο φωνήν.
„Δειλὴ ἐγών, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβησαν ὄνειροι.
„δείδια μὴ μέγα δή τι φέρῃ κακὸν ἥδε κέλευθος
„ἡρώων. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται.
„μνάσθω ἐὸν κατὰ δῆμον Αχαιΐδα τηλόθι κούρην·
„ἄμμι δὲ παρθενίη τε μέλοι καὶ δῶμα τοκήων.
„ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ, οὐκ ἔτ' ἄνευθεν
„αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι, εἴ κέ μ' ἀίδλῳ
„χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν, ἐπὶ σφετέροις ἀχέουσα
„παισί· τό κέν μοι λυγρὸν ἐνὶ κραδίῃ σβέσσοι ἄλγος.
Ἡ ῥα, καὶ ὀρθωθεῖσα θύρας ὤϊξε δόμοιο,
νήλιπος, οἰέανος· καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι
αὐτοκασιγνήτηνδε, καὶ ἔρκεος οὐδὸν ἄμειψε.
δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐπὶ προδόμῳ θαλάμοιο,
αἰδοῖ ἐεργομένη· μετὰ δ' ἑτράπετ' αὖτις, ὀπίσσω
στρεφθεῖτ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἄψ τ' ἀλέεινεν
εἴσω· τηὔσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
ἤτοι ὅτ' ἰθύσειεν, ἔρυκέ μιν ἔνδοθεν αἰδώς·
αἰδοῖ δ' εἰργομένην φρασὶν ἵμερος ὀτρύνεσκε.
τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο, τέτραλον αὖτις
λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάπασεσεν εἰλιχθεῖσα.

ὡς δ' ὅτε τις νύμφη θαλερὸν πόσιν ἐν θαλάμοισι
μύρεται, ᾧ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοὶ ἠδὲ τοκῆες,
οὐδέ τι πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν
αἰδοῖ ἐπιφρασύνῃ τε· μυχῷ δ' ἀκέουσα θαάσσει·
τὸν δέ τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω
δήνεσιν ἀλλήλων· ἡ δ' ἔνδοθι, δαιομένη περ,
σῖγα μάλα κλαίει, χῆρον λέχος εἰσορόωσα,
μή μιν κερτομέουσαι ἐπισμυγέωσι γυναῖκες·
τῇ ἰκέλη Μήδεια κινύρετο. τὴν δέ τις ἄφνω
μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησε
δμωάων, ἥ οἱ ἑπέτις πέλε κουρίζουσα·
Χαλκιόπῃ δ' ἤγειλε παρασχεδόν· ἡ δ' ἐνὶ παισὶν
ἧσ' ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπίθησεν, ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο
μῦθον ἀνωΐστου· διὰ δ' ἔσυτο θαμβήσασα
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε διαμπερὲς, ᾧ ἔνι κούρη
κέκλιτ' ἀκηχεμένη, δρύψε δ' ἑκάτερθε παρειάς·
ὡς δ' ἴδε δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα, φώνησέν μιν.
"Ω, μοι ἐγὼ, Μήδεια, τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις;
„τίπτ' ἔπαθες; τί τοι αἰνὸν ὑπὸ φρένας ἵκετο πένθος;
„ἦ νύ σε θευμορίη περιδδέρομεν ἄψεα νοῦσος,
„ἠέ τιν' οὐλομένην ἐδάης ἐκ πατρὸς ἐνιπὴν
„ἀμφί τ' ἐμοὶ καὶ παισίν; ὄφελλέ με, μήτε τοκήων
„δώματ', ὄγ' εἰσοράαν, μηδὲ πόλιν, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
„πείρασι ναιετάειν, ἵνα μηδέ περ οὔνομα Κόλχων.
Ως φάτο· τῆς δ' ἐρύθηνε παρηΐα· δὴν δέ μιν αἰδὼς
παρθενίη κατέρυκεν ἀμείψασθαι μεμαυῖαν.
μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλε

γλώσσης, ἄλλοτ' ἔνερθε κατὰ σῆθος πεφύτηλο.
685 πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θῦεν ἐνιστεῖν·
φθογγὴ δ' οὐ προὔβαινε παροιτέρω· ὀψὲ δ' ἔειπε
τοῖα δόλῳ· θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον Ἔρωτες.
"Χαλκιόπη, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται,
,, μή σφε πατὴρ ξείνοιτι σὺν ἀνδράσιν αὐτίχ' ὀλέσσῃ.
690 ,, τοῖα κατακνώσασα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ
,, λεῦσσον ὀνείρατα λυγρά, τά τις θεὸς ἀκράαντα
,, θείη, μηδ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱάσι κῆδος ἔλοιο.
Φῆ ῥα, κασιγνήτης πειρωμένη, εἴ κέ μιν αὐτὴ
ἀντιάσειε πάροιθεν ἑοῖς τεκέεσσιν ἀμύνειν.
695 τὴν δ' αἰνῶς ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη,
δείματι, τοῖ' ἐσάκουσεν· ἀμείβετο δ' ὧδ' ἐπέεσσι·
"Καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα,
,, εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν.
,, ἀλλ' ὅμοσον Γαῖάν τε καὶ Οὐρανόν, ὅ τί τοι εἴπω
700 ,, σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήσπειρα πέλεσθαι.
,, λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων, σέο τ' αὐτῆς, ἠδὲ τοκήων,
,, μή σφε κακῇ ὑπὸ κηρὶ διαφθισθέντας ἰδέσθαι
,, λευγαλέως· ἢ σοί γε φίλοις σὺν παισὶ θανοῦσα
,, εἴην ἐξ Ἀΐδεω σιγερὴ μετόπισθεν Ἐριννύς.
705 Ὡς ἄρ' ἔφη, τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ·
νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσὶ,
σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλεν. ἔνθ' ἐλεεινὸν
ἄμφω ἐπ' ἀλλήλῃσι θέσαν γόον· ὦρτο δ' ἰωὴ
λεπταλέη διὰ δώματ' ὀδυρομένων ἀχέεσσι.
710 τὴν δὲ πάρος Μήδεια προσέννεπεν ἀσχαλόωσα.
"Δαιμονίη, τί νύ τοι ῥέξω ἄκος, οἷ' ἀγορεύεις

» ἀρᾶς τε σὺγερὰς καὶ Ἐριννύας; αἳ γὰρ ὄφελλεν
» ἔμπεδον εἶναι ἐπ' ἄμμι τεοὺς υἷπας ἔρυσθαι.
» ἴσλω, Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὄντιν' ὀμόσσαι
» αὐτὴ ἐποτρύνεις, μέγας Οὐρανὸς, ἦ θ' ὑπένερθε
» Γαῖα, θεῶν μήτηρ, ὅσσον σθένος ἐσλὶν ἐμεῖο,
» μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἀνυσλά περ ἀντιόωσαν.
Φὴ ἄρα· Χαλκιόπη δ' ἠμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν·
"Οὐκ ἂν δὴ ξείνῳ τλαίης, κατέοντι καὶ αὐτῷ,
» ἢ δόλον, ἤ τινα μῆτιν ἐπιφραίσασθαι ἀέθλου,
» παίδων εἵνεκ' ἐμεῖο; καὶ ἐκ κείνου ὅδ' ἱκάνει
» Ἄργος, ἐπολρύνων με τεῆς πειρῆσαι ἀρωγῆς·
» μεσσηγὺς μὲν τόνγε δόμων λίπον ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνέπλατο κάρμαλι θυμός·
Φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα, καδδέ μιν ἀχλὺς
εἶλεν ἰαινομένην, τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπε·
"Χαλκιόπη, ὡς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται,
» ὣς ἔρξω. μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φαείνοι
» ἠὼς, μηδ' ἐμὲ δηρὸν ἔτι ζώουσαν ἴδοιο,
» εἴ τί γε σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἠέ τι παίδων
» σῶν θείην, οἵ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασι,
» κηδεμόνες τε φίλοι, καὶ ὁμήλικες. ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
» φημὶ κασιγνήτη τε σέθεν κούρη τε πέλεσθαι,
» ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
» νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.
» ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
» λήσομαι ἐνλύνουσα ὑπόσχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
» εἴσομαι εἰς Ἑκάτης, θελχλήρια φάρμακα ταύρων
» οἰσομένη ξείνῳ, ὑπὲρ οὗ τόδε νεῖκος ὄρωρεν.

Ὡς ἢ γ' ἐκ θαλάμοιο πάλιν κίε, παισί τ' ἀρωγὴν
αὐτοκασιγνήτης διεπέφραδε. τὴν δὲ μὲν αὖτις
αἰδώς τε σιγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν,
τοῖα παρὲξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι.

Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦται εἰς Ελίκην τε καὶ ἀσπέρας Ωρίωνος
ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὀδίτης
ἤδη, καὶ πυλαωρὸς, ἔλδετο· καί τινα παίδων
μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πλόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Αρηος.
πυκνὰ δέ οἱ κραδίη σληθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπαλλείαι αἴγλη
ὕδατος ἐξανιοῦσα, τό δὴ νέον ἠὲ λέβητι,
ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
ὠκείῃ σλροφάλιγγι τινάσσεται αἴσσουσα·
ὣς δὲ καὶ ἐν σλήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.
δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ βέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ' ἀραιὰς
ἶνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις,
ἔνθ' ἀλεγεινόταλον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ερωτες.
φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκήρια φάρμακα ταύρων

δωσέμεν, ἄλλοτε δ' οὔτι· καταφθίσθαι δὲ καὶ αὐτὴ
αὐτίκα δ' οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
ἀλλ' αὕτως εὔκηλος ἐὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
ἐξομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε.
"Δειλὴ ἐγὼ νῦν, ἔνθα κακῶν, ἢ ἔνθα γένωμαι,
„πάντη μοι Φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδέ τις ἀλκὴ
„πήματος· ἀλλ' αὕτως Φλέγει ἔμπεδον. ὡς ὄφελόν γε
„Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πόρος βελέεσσι δαμῆναι,
„πρὶν τόν γ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκέσθαι
„Χαλκιόπης υἷας. τοὺς μὲν θεὸς, ἤ τις Ἐρινὺς
„ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας.
„Φθίσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι
„μοῖρα πέλει. πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας;
„Φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
„τίς δὲ δόλος, τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
„ἦ μιν ἄνευθ' ἑταίρων προσαλύξομαι οἷον ἰδοῦσα;
„δύσμορος· οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιό περ ἔμπης
„λωφήσειν ἀχέων· τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
„κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται. ἐρρέτω αἰδώς,
„ἐρρέτω ἀγλαΐη· ὁ δ' ἐμῇ ἰότητι σαωθεὶς
„ἀσκηθὴς, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
„αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειεν ἄεθλον,
„τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρου,
„ἢ καὶ πασσαμένη βαιστήρια φάρμακα θυμοῦ.
„ἀλλὰ καὶ ὡς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω
„κερτομίας· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
„πότμον ἐμόν· καί κέν με διὰ στόματος φορέουσαι

„ Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται·
„ ἤ τις κηδομένη τόσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
„ κάρθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ἤσχυνε τοκῆας,
„ μαργοσύνῃ εἴξασα. τί σ' οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
„ ὤ μοι ἐμῆς ἄτης. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
τῇσδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν Φαλάμοισι
„ πότμῳ ἀνωΐστῳ, κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν,
„ πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελέσσαι.
Η, καὶ Φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ
Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ῥαιστήρι', ἔκειτο.
ἐνθεμένη σ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ σ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως,
αἶψ' ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον. ἵετο σ' ἥγε
Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσαιτο.
ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο Φωριαμοῖο,
ἐξελέειν μεμανῖα δυσάμμορος. ἀλλά οἱ ἄφνω
δεῖμ' ὀλοὸν σιγηροῖο κατὰ Φρένας ἦλθ' Αἴδαο.
ἔσχετο σ' ἀμφασίη δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
μνήσατο μὲν τεράων, ὅσ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,
μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη·
καί τέ οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
ἢ πάρος, εἰ ἑτέον γε νόῳ ἐπεμαίετ' ἕκαστα.
καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων,
Ηρης ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐδ' ἔτι βουλὰς
ἄλλῃ διοίζεσκεν· ἐέλδετο σ' αἶψα φανῆναι
ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη

Φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀνλιάσειεν ἐς ὠπήν.
πυκνὰ δ' ἀνὰ κληῖδας ἐῶν λύεσκε θυράων,
αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ηριγενὴς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
Ἔνθα κασιγνήτους μὲν ἔτ' αὐτόθι μεῖναι ἀνώγει
Ἄργος, ἵνα φράζοιντο νόον καὶ μήδεα κούρης·
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα κίε προπάροιθε λιασθείς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
παρθενικὴ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
αἳ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
αὐσταλέας δ' ἕψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
καλὸν, ἐϋγναμπτοισιν ἀρηρόμενον περόνῃσιν·
ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
ἀργυφέην. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
σλείβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυωκαίδεκα πᾶσαι
ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος κὐλίζοντο,
ἥλικες, οὕπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,
ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην·
ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο
Φάρμακον, ὅ ῥά τε φασὶ Προμηθείην καλέεσθαι.
τῷ εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος θυέεσσι
Δαίραν μυσιογένειαν, ἐὸν δέμας ἰκμαίνοιτο,

κτ'

ἦτ' ἂν ὄγ' οὔτε βηκλὸς ἔοι χαλκεῖο τυπῆσιν,
οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
λωΐτερος κεῖν' ἦμαρ ὁμῶς κάμε τε πέλοιτο.
πρωτοφυὲς τό γ' ἀνέσχε, κατασλάξανλος ἔραζε
αἰετοῦ ὠμησλέω κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν
αἱματόεντ' ἰχῶρα Προμηθῆος μογεροῖο.
τοῦ σλ' ἤτοι ἄνθος μὲν ἴσον πήχυιον ὕπερθε,
χροιῇ Κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ, ἐξεφαάνθη,
καυλοῖσι διδύμοισιν ἐπήορον· ἡ σλ' ἐνὶ γαίῃ
σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα.
τῆς, οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ,
Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι,
ἑπλὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
ἑπλάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀΐσκαλέσασα,
Βριμὼ νυκλιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,
λυγαίῃ ἐνὶ νυκλί, σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι.
μυκηθμῷ σλ' ὑπένερθεν ἐρεμνὴ σείετο γαῖα,
ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος· ἔσλενε σλ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο παῖς ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.
τό ῥ' ἧγ' ἐξανελοῦσα θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ,
ἥ τε οἱ ἀμβροσίοισι περὶ σλήθεσσιν ἕερλο.
ἐκ δὲ θύραζε κιοῦσα θοὴς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
σὺν δέ οἱ ἀμφίπολοι δοιαὶ ἑκάτερθεν ἔβησαν.
αὐτὴ σλ' ἡνί' ἔδεκλο, καὶ εὐπείτην ἱμάσθλην
δεξιτερῇ, ἔλαεν δὲ δι' ἄσλεος· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἀμφίπολοι, πειρίνθος ἐφαπλόμεναι μετόπισθε,
τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν· ἂν δὲ χιτῶνας
λεπλαλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.

οἵη δὲ λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο,
ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο,
χρυσείοις Δηγωῖς ἐφ' ἅρμασιν ἐσθηῦῖα,
ὠκείαις κεμάδεσσι διεξελάσῃσι κολώνας,
τηλόθεν ἀΐλιόωσα πολυκνίσσου ἑκατόμβης·
τῇ σ' ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἔπ' αὐτῆς
ἀγρόμεναι πηγῆς Ἀμνισίδος, αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυωΐδακας· ἀμφὶ δὲ θῆρες
κυνζηθμῷ σαίνουσιν ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν·
ὣς αἵ γ' ἐσσεύοντο δι' ἄσπετος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
εἶκον, ἀλευόμενοι βασιληΐδος ὄμματα κούρης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόλιος μὲν ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιάς,
νηὸν σ' εἰσαφίκανε διὲκ πεδίων ἐλάουσα,
δὴ τότ' ἐϋτροχάλοιο κατ' αὐτόθι βήσατ' ἀπήνης
ἱεμένη, καὶ τοῖα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν.
"Ω φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον, οὐσ' ἐνόησα
„ μὴ ἴμεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσιν, οἵτ' ἐπὶ γαῖαν
„ ἡμετέρην σἰρωφῶσιν. ἀμηχανίῃ βεβόλνται
„ πᾶσα πόλις· τὸ καὶ οὔ τις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν
„ τάων, αἳ τοπάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο.
„ ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα, καὶ οὔ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν,
„ εἰ σ' ἄγε, μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν
„ μειλιχίῃ, τάδε καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης
„ λεξάμεναι· τότ' ἔπειτ' αὐτὴν ἀπονισόμεθ' ὥρην.
„ καὶ δέ κε σὺν πολέεσσιν ὀνείαισιν οἰκαδ' ἵκοισθε
„ ἥματι τῷ, εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινήν.
„ Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει, ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
„ Χαλκιόπη· τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι

„ ἐξ ἐμέθεν, μὴ πατρὸς ἐς οὔατα μῦθος ἵκηται.
„ τὸν ξεῖνόν με κέλονται, ὅτις περὶ βουσὶν ὑπέστη,
„ δῶρ' ἀποδεξαμένην, ὀλοῶν ῥύσασθαι ἀέθλων.
„ αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μῦθον ἐπήνεον, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
„ κέκλομαι εἰς ὠπὴν, ἑτάρων ἄπο μοῦνον, ἱκέσθαι,
„ ὄφρα τὰ μὲν δασόμεσθα μετὰ σφίσιν, εἴ κεν ὀπάσσω
„ δῶρα φέρων, τῷ σ' αὖτε κακώτερον ἄλλο πόρωμεν
„ φάρμακον. ἀλλ' ἀπονόσφι πέλεσθ' ἐμοὶ, εὖτ' ἂν ἵκηται.
Ὡς ηὔδα· πάσῃσι σ' ἐπίκλοπος ἤνδανε μῆτις.
αὐτίκα σ' Αἰσονίδην ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἐρύσσας
Ἄργος, ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν
ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν,
ἦγε διὲκ πεδίου· ἅμα δὲ σφίσιν εἵπετο Μόψος
Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνίσπειν
οἰωνοὺς, ἐσθλὸς δὲ συνευφράσσασθαι ἰοῦσιν.
Ἐνθ' οὔπω τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
οὐθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὐθ' ὅσοι ἄλλων
ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
ἠμὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη που ὀϊσσάμενος τὰ ἕκαστα.
Ἐσλὶ δέ τις πεδίοιο κατὰ σλίβον ἐγγύθι νηοῦ
αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα,
τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι.
τάων τις μεσσηγὺς ἀνὰ πτερὰ κινήσασα
ὑψοῦ ἐπ' ἀκρεμόνων Ἥρης ἠνίσατε βουλάς.

"Ακλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν
" οἶδε νόῳ φράσσασθαι, ὅθ' οὕνεκεν οὔτε τι λαρὸν
" οὔτ' ἐρατὸν κούρη κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο
" ἠϊθέῳ, εὖτ' ἄν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἕπωνται.
" ἔῤῥοις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδές· οὐδέ σε Κύπρις,
" οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ερωτες.
Ισκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον, ὧδέ τ' ἔειπε·
"Τύνη μὲν νηόνδε θεᾶς ἴθι, τῷ ἔνι κούρην
" δήεις, Αἰσονίδη· μάλα δ' ἠπίῃ ἀντιβολήσεις,
" Κύπριδος ἐννεσίῃς, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
" ἔσσεται, ὡς δὴ καὶ πρὶν Αγηνορίδης φάτο Φινεύς.
" νῶϊ δ', ἐγὼν Αργος τε, δεδεγμένοι εὖτ' ἂν ἵκηαι,
" τῷδ' αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ ἀπεσσόμεθ'· οἰόθι δ' αὐτὸς
" λίσσεό μιν πυκινοῖσι παραλροπέων ἐπέεσσιν.
Ηρα περιφραδέως, ἐπὶ δὲ σχεδὸν ᾔνεον ἄμφω.
οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥν τιν' ἀθύροι
μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἑψιάασθαι.
ἀλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδέ ποτ' ὄσσε
ἀμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ωκεανοῖο,
ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν·

ὣς ἄρα τῇ κακὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάμαλον δὲ δυσίμερον ὧρσε φανεῖς.
ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη σληθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὖτως
ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἶλεν ἔρευθος.
γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρόροιθεν ἄειραι
ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἱ δ' ἄρα τείως
ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλάασθεν.
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέσταν ἀλλήλοισιν,
ἢ δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
αἵ τε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται,
νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπειρίτου· ὣς ἄρα τώ γε
μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἔρωτος.
γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπληυῖαν
θυμορρίῃ, καὶ τοῖον ὑποσκίνων φάτο μῦθον.
"Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἄζεαι, οἷον ἐόντα;
" οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
" ἀνέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνναιετάασκον,
" ἦα πάρος. τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη,
" ἤ τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
" ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἰκάνομεν εὐμενέοντες
" χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔσθ' ἁλιτέσθαι,
" ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
" φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέσθης
" αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
" πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
" καὶ Διὸς, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
" ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεινός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,

„ χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος. οὐ γὰρ ἄνευθεν
„ ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
„ σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
„ ᾗ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
„ οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὦλλοι
„ ἥρωες κλῄσουσιν ἐς Ελλάδα νοστήσαντες,
„ ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἤδη
„ ἡμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,
„ τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
„ δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
„ παρθενικὴ Μινωὶς ἐϋφρονέουσ' Αριάδνη,
„ ἥν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ηελίοιο.
„ ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
„ σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοῖ
„ ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
„ ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Αριάδνης,
„ πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
„ ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαις
„ τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
„ ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
Ως φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
οὐδ' ἔχεν ὅ τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
ἀλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα

ψυχὴν ἐϛυάλιξεν ἀγαλλομένη κατέοντι·
τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
θλράσθλεν Ερως ἠδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
ὀφθαλμῶν ἤρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
ἄμφω δ' ἄλοτε μέν τε κατ' οὐδέος ὄμματ' ἔρειδον
αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
ὀψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπλύξατο κούρη.
"Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
" εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐϛυαλίξῃ
" ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
" δὴ τότε μέσσην νύκλα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
" ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
" οἷος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
" βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι σῆλυν
" ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθελῆσαι,
" αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νήσας ἐπὶ βόθρῳ.
" μουνογενῆ δ' Εκάτην Περσηίδα μειλίσσειο,
" λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
" ἔνθα δ' ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
" ἆψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δοῦπος
" ἠὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταϛρεφθῆναι ὀπίσσω,
" ἠὲ κυνῶν ὑλακὴ, μή πως τὰ ἕκασϛα κολούσας
" οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
" ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠύτ' ἀλοιφῇ,
" γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

„ ἔσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε Φαίης
„ ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
„ πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω,
„ καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἄν σε διαλμήξειαν ἀκωκαὶ
„ γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος αἴσσουσα
„ φλὸξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
„ ἔσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ' ἀέθλου
„ χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
„ αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
„ χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
„ οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
„ σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
„ αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
„ λάθρη λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
„ καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
„ ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
„ ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ελλάδα τοῖό γ' ἕκητι
„ οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
„ ᾗ φίλον, ᾗ τοι ἔαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα
θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε,
μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑεῖο
πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
“ Μνώεο δ', ἢν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι,
„ οὔνομα Μηδείης· ὣς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
„ μνήσομαι. εἰπὲ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
„ δώματα,

„ δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηὶ περήσεις·
„ ἦ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ορχομενοῖο,
„ ἠὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
„ ἣν τινα τήνδ' ἀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
„ Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιος ἐσσὶν ἐμοῖο.
Ως φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπὲκ δάκρυσι κούρης
οὖλος Ερως, τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα·
" Καὶ λίην οὐ νύκλας οἶομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ,
„ σεῦ ἐπιλήσεσθαι, πρόφυγών μόρον, εἰ ἐτεόν γε
„ Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Αχαιΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
„ Αἰήτης προβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
„ εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
„ ἐξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
„ ἔστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
„ πάμπαν ἐὐρειτός τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
„ Ιαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
„ ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
„ ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
„ Αἰμονίην δὴ τήνγε περικλίονες καλέουσιν.
„ ἐν δ' αὐτῇ Ιαωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
„ πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
„ Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
„ Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
„ δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄσυ πολίσσαι.
„ ἀλλά τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
„ ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Αριάδνην,
„ κούρην Μίνωος, τόσσερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
„ παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἦν μ' ἐρεείνεις;

„ αἴθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
„ ἀμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὡς φάτο, μειλιχίοισι κύλαψ ήχων ὀάροισι·
τῆς δ' ἀλεγεινότατα κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι,
καί μιν ἀκηχεμένην ἀδινῷ προσαπύξατο μύθῳ.
„ Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
„ Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
„ Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνῃ
„ ἰσοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξείνην ἀγόρευε.
„ ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
„ μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
„ μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμὶν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
„ ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
„ ἢ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
„ ἔνθεν δ' εἰς Ἰωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
„ ὄφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείως προφέρουσα,
„ μνήσω ἐμῆ ἰότητι πεφυγμένον. αἴθε γὰρ εἴην
„ ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καὶ ἀπροχέουσα παρειῶν
δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δὴθεν ὑποβλήδην προσέειπε·
“ Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
„ ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
„ εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
„ τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
„ ἔσσεαι, ἠδέ σε πάλιν θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
„ οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑποτρόποι οἴκασδ' ἵκοιλο
„ σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κατίγνητοί τε ἔται τε
„ καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.

„ ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
„ πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
„ ἄλλο, πάρος θάνατόνγε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
ἔμπης δ' ἔργ' αἴδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι.
σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ελλάδα ναιετάειν. ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ηρη,
ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ιωλκὸν ἵκοιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ηδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν
σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
ἂψ οἶκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα·
"Ωρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
„ δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
„ ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὡς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
πείρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον. ἤτοι Ιήσων
εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔ τι περιπλομένας ἐνόησε.
ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλουνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἀνιοῦσαν

Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν·
ἡ δὲ παλινλοπίῃσιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλινθῆρος ἔνερθε,
λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν·
ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
οἷον ἐπὶ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.

Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἑτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
ἐν χώρῃ, ὅθι τούσγε καλαπρολιπὼν ἐλιάσθη,
ὥρτ' ἰέναι σὺν τοῖσι, πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα,
ἡρώων ἐς ὅμιλον· ὁμοῦ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.
οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκτ' ἐρέουλο.
αὐτὰρ ὃ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης,
δεῖξέ τε Φάρμακον αἰνόν· ὃ δ' ὀλόθεν οἷος ἑταίρων
Ἰδας ἦσθ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
γηθόσυνοι, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἔγραθε νυκτὸς,
εὐκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν. αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
πέμπον ἐς Αἰήτην ἰέναι, σαόρου αἰτήσοντας
ἄνδρε δύω, πρὸ μὲν αὐτὸν ἀρηΐφιλον Τελαμῶνα,
σὺν δὲ καὶ Αἰθαλίδην, υἷα κλυτὸν Ερμείαο.
βὰν δ' ἴμεν, οὐδ' ἀλίωσαν ἀδόν· πόρε δέ σφιν ἰοῦσι
κρείων Αἰήτης χαλεπουὺς ἐς ἄεθλον ὀδόντας
Ασνίοιο δράκοντος, ὃν Ωγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ
Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανε,
πέφνεν, Αρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα,
ἔνθα καὶ ἐννάσθη, πομπῇ βοὸς, ἣν οἱ Απόλλων
ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.

τοὺς δὲ θεὰ Τριτωνὶς, ὑπὲκ γενύων ἐλάσασα,
Αἰήτῃ πόρε δῶρον ὁμῶς, αὐτῷ τε φονῆϊ.
καί ῥ' ὁ μὲν Ἀονίεσσιν ἐνισπείρας πεδίοισι
Κάδμος Ἀγηνορίδης ἐπὶ γηγενῆ εἴσκλο λαὸν,
Ἄρεος ἀμώονλος ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο·
τοὺς δὲ τότ' Αἰήτης ἔπορε μετὰ νῆα φέρεσθαι
προφρονέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐσσαλο πείρατ' ἀέθλου
ἐξανύσειν, εἰ καί περ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο.

Ἠέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμνὴν δύετο γαῖαν
ἑσπέριος, νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Αἰθικπήων·
Νὺξ δ' ἴπποισιν ἔβαλλεν ἔπι ζυγά· τοὶ δὲ χαμεύνας
ἔντυον ἥρωες παρὰ πείσμασιν. αὐτὰρ Ἰήσων
αὐτίκ' ἐπεί ῥ' Ἑλίκης ἐϋφεγγέες ἀστέρες ἄρκλου
ἔκλιθεν, οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ' αἰθὴρ,
βῆ ῥ' ἐς ἐρημαίην κλωπηΐος, ἠΰτε τις φὼρ,
σὺν πᾶσι χρήεσσι· πρὸ γάρ τ' ἀλέγυνεν ἕκασλα
ἠμάτιος· θῆλυν μὲν ὄϊν, γάλα τ' ἔκλοθι ποίμνης
Ἄργος ἰὼν ἤνεικε· τὰ δ' ἐξ αὐτῆς ἕλε νηός.
ἀλλ' ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκλοθεν ἦεν
ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπαὐδιος εἰαμενῆσιν,
ἔνθ' ἤτοι πάμπαρλα λοέσσαλο μὲν ποταμοῖο
εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας· ἀμφὶ δὲ φᾶρος
ἕσσαλο κυάνεον, τὸ μέν οἱ πάρος ἐξυάλιξε
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς.
πηχυῖον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας
κήκισε σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμὸν,
αὐτάν τ' εὖ κατὰ πέρθε τανύσσαλο· δαῖε δὲ φιτρούς,

πῦρ ὑπένερθεν ἰεὶς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβάς,
Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων.
καί ῥ' ὁ μὲν ἀΐσκαλέσας πάλιν ἔσχεν· ἡ δ' αἶψα
κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν
ἱροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐσεφάνωντο
σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πλόρθοισι δράκοντες·
σμαράγησε δ' ἀπειρέσιον δαίδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήνγε
ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.
πίσεα δ' ἔτρεμε πάντα κατὰ σμίκον· αἱ δ' ὀλόλυξαν
Νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμηίδες, αἳ περὶ κείνην
Φάσιδος εἰαμενὴν Ἀμαραντίου εἱλίσσονται.
Αἰσονίδην δ' ἦτοι μὲν ἔλε δέος, ἀλλά μιν οὐδ' ὡς
ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερον, ὄφρ' ἑτάροισι
μίκλο κιών· ἤδη δὲ Φόως νιφόεντος ὕπερθε
Καυκάσου ἠριγενὴς Ἠὼς βάλεν ἀντέλλουσα.

Καὶ τότ' ἄρ' Αἰήτης περὶ μὲν σμήθεσσιν ἔεσμο
θώρηκα σμάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας
σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα·
χρυσείην δ' ἐπὶ κρατὶ κόρυν θέτο τέτρασφάλητον,
λαμπομένην, οἷόν τε περίτροχον ἔσπλετο φέγγος
ἠελίου, ὅτε πρῶτον ἀνέρχεται Ὠκεανοῖο.
ἀν δὲ πολύφημον νώμα σάκος, ἀν δὲ καὶ ἔγχος
δεινόν, ἀμαιμάκετον· τὸ μὲν οὔ κέ τις ἄλλος ὑπέσμη
ἀνδρῶν ἡρώων, ὅτε κάλλιστον Ἡρακλῆα
τῆλε παρῆξε, ὅ κεν οἷος ἐναντίβιον πελέμιξε.
τῷ δὲ καὶ ὠκυπόδων ἵππων εὐπαγέα δίφρον
ἔσχε πέλας Φαέθων ἐπιβήμεναι· ἀν δὲ καὶ αὐτὸς

βήσατο, ῥυτῆρας δὲ χεροῖν ἔχεν. ἐκ δὲ πόληος
ἤλασεν εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτὸν, ὥς κεν ἀέθλῳ
παρσταίη· σὺν δέ σφιν ἀπείριτος ἔσσυτο λαός.
οἷος δ' Ισθμιον εἶσι Ποσειδάων ἐς ἀγῶνα
ἅρμασιν ἐμβεβαὼς, ἢ Ταίναρον, ἢ ὅγε Λέρνης
ὕδωρ, ἠὲ κατ' ἄλσος Υαντίου Ο[χηστοῖο,
καί τε Καλαύρειαν μετὰ δὴ θαμὰ νίσσεται ἵπποις,
πέτρην θ' Αἱμονίην, ἢ δενδρήεντα Γεραιστόν·
τοῖος ἄρ' Αἰήτης Κόλχων ἀγὸς ἦεν ἰδέσθαι.

Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ιήσων
φάρμακα μυδήνας, ἠμὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν,
ἠδὲ δόρυ βριαρὸν, περὶ δὲ ξίφος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
πείρησαν τευχέων βεβιημένοι, οὐδ' ἐδύναντο
κεῖνο δόρυ γνάμψαι τυτθόν γέ που. ἀλλὰ μάλ' αὔτως
ἀαγὲς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄμοτον κοτέων Αφαρήϊος Ιδας
κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἆλτο δ' ἀκωκὴ,
ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπές· οἱ δ' ὁμάδησαν
γηθόσυνοι ἥρωες ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου.
καὶ δ' αὐτὸς μετέπειτα παλύνετο· δῦ δέ μιν ἀλκὴ
σμερδαλέη, ἄφατός τε καὶ ἄτρομος· αἱ δ' ἑκάτερθε
χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀρήϊος ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο
σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθε
κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει·
τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων.
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετάρσιον ἴχνος ἔπαλλεν,

ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐνὶ χερσὶ τινάσσων.
φαίης κε ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν
χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι
ἐκ νεφέων, ὅτ' ἔπειτα μελάνταλον ὄμβρον ἄγωνται.
καὶ τότ' ἔπειτ' οὐ δηρὸν ἔτι σχήσεσθαι ἀέθλων
μέλλον· ἀτὰρ κληΐσιν ἐπισχερὼ ἱδρυνθέντες
ῥίμφα μάλ' ἐς πεδίον τὸ Αρήϊον ἠπείγοντο.
τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν,
ὅσσον τ' ἐκ βαλβίδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα
γίγνεται, ὁππότ' ἄεθλα καταφθιμένοιο ἄνακτος
κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσι τίθενται.
τέτμον δ' Αἰήτην τε καὶ ἄλλων ἔθνεα Κόλχων,
τοὺς μὲν Καυκασίοισιν ἐφεσταότας σκοπέλοισι,
τὸν δ' αὐτοῦ παρὰ χεῖλος ἑλισσόμενον ποταμοῖο.

Αἰσονίδης δ', ὅτε δὴ πρυμνήσια δῆσαν ἑταῖροι,
δή ῥα τότε ξὺν δουρὶ καὶ ἀσπίδι βαῖν' ἐς ἄεθλον,
νηὸς ἀποπροθορών· ἄμυδις δ' ἕλε παμφανόωσαν
χαλκείην πήληκα θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων,
καὶ ξίφος ἀμφ' ὤμοις, γυμνὸς δέμας, ἄλλα μὲν Αρει
εἴκελος, ἄλλα δέ που χρυσάορι Απόλλωνι.
παπτήνας δ' ἀνὰ νειὸν, ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων,
αὐτόγυόν τ' ἐπὶ τοῖς στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον.
χρίμψε δ' ἔπειτα κιὼν, παρὰ δ' ὄβριμον ἔγχος ἔπηξεν
ὀρθὸν ἐπ' οὐριάχῳ, κυνέην δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας.
βῇ δ' αὐτῇ προτέρωσε σὺν ἀσπίδι νήριτα ταύρων
ἴχνια μαστεύων· οἱ δ' ἔκποθεν ἀφράστοιο
κευθμῶνος χθονίου, ἵνα τε σφίσιν ἔσκε βόαυλα

καρτερὰ,

παρλερὰ, λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ,
ἄμφω ὁμοῦ προγένοντο, πυρὸς σέλας ἀμπνείοντες.
ἔδδεισαν δ' ἥρωες ὅπως ἴδον. αὐτὰρ ὃ τούσγε,
εὖ διαβὰς, ἐπιόντας, ἅτε σπιλὰς εἰν ἁλὶ πέτρη
μίμνει ἀπειρεσίῃσι δονεύμενα κύματ' ἀέλλαις.
πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν ἐναντίον· οἱ δέ μιν ἄμφω
μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν·
οὐδ' ἄρα μιν τυτθόν περ ἀνώχλισαν ἀντιόωντες.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ τρηχοῖσιν ἐΰρινοι χοάνοισι
φῦσαι χαλκῆων ὁτὲ μέν τ' ἀναμορμύρουσι,
πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, ὁτ' αὖ λήγουσιν ἀϋτμῆς,
δεινὸς δ' ἐξ αὐτῶν πέλεται βρόμος, ὁππότ' ἀίξῃ
νειόθεν· ὣς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντες
ἐκ στομάτων ὁμάδουν, τὸν δ' ἄμφι τε δήϊον αἶθος
βάλλεν ἅτε σπερχνή· κούρης δέ ἑ φάρμακ' ἔρυτο.
καί β' ὅγε δεξιτεροῖο κέρας βοὸς ἄκρον ἐρύσσας
εἶλκεν ἐπικρατέως παντὶ σθένει, ὄφρ' ἐπέλασσε
ζεύγλῃ χαλκείῃ, τὸν δ' ἐν χθονὶ κάββαλεν ὀκλάξ,
βίμφα ποδὶ κρούσας πόδα χάλκεον. ὣς δὲ καὶ ἄλλον
ἔσφαλε γυὸξ ἐπιόντα, μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ.
εὗρε δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος, ἔνθα καὶ ἔνθα
τῇ καὶ τῇ βεβαὼς ἄμφω ἔχε πεπληῶτας
γούνασιν ἐν προτέροισι, διὰ φλογὸς εἰθαρ ἐλυσθείς.
θαύμασε δ' Αἰήτης σθένος ἀνέρος. οἱ δ' ἄρα τείως
Τυνδαρίδαι, δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν,
ἀγχίμολον ζυγά οἱ πεδόθεν δόσαν ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτὰρ ὅγ' εὖ ἐνέδησε λόφοις· μεσαγὺ δ' ἀείρας
χάλκεον ἰσοδόπα, θοῇ συνάρασσε κορώνῃ

ζεύγληθεν. καὶ τὼ μὲν ὑπ' ἐκ πυρὸς ἂψ ἐπὶ νῆα
χαζέσθην. ὁ δ' ἄρ' αὖτις ἑλὼν σάκος ἄνθετο νώτῳ
ἐξόπιθεν, καὶ γέντο θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων
πήληκα βριαρὴν, δόρυ τ' ἄσχετον, ᾧ ῥ' ὑπὸ μέσσας
ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ
οὐτάζων λαγόνας· μάλα δ' ἔμπεδον εὖ ἀραρυῖαν
τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην.
οἱ δὲ τέως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον,
λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας· ὦρτο δ' ἀϋτμὴ,
ἠΰτε βυκτάων ἀνέμων βρόμος, οὕς τε μάλιστα
δειδιότες μέγα λαῖφος ἁλίπλοοι ἐστείλαντο.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα κελευόμενοι ὑπὸ δουρὶ
ἤϊσαν· ὀκριόεσσα δ' ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω,
σχιζομένη ταύρων τε βίῃ κρατερῷ τ' ἀροτῆρι.
δεινὸν δ' ἐσμαράγευν ἄμυδις κατὰ ὦλκας ἀρότρου
βώλακες ἀγνύμεναι ἀνδραχθέες· εἵπετο δ' αὐτὸς
βαθμὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδί· τῆλε δ' ἑεῖο
βάλλεν ἀρηρομένην αἰεὶ κατὰ βῶλον ὀδόντας,
ἐντροπαλιζόμενος, μή οἱ πάρος ἀντιάσειε
Γηγενέων ἀνδρῶν ὀλοὸς στάχυς· οἱ δ' ἄρ' ἐπιπρὸ
χαλκείῃς χηλῇσιν ἐρειδόμενοι πονέοντο.
ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνομένοιο
λείπεται ἐξ ἠοῦς, καλέουσι δὲ κεκμηῶτες
ἐργατίναι γλυκερόν σφιν ἄφαρ βουλυτὸν ἱκέσθαι,
τῆμος ἀρήροτο νειὸς ὑπ' ἀκαμάτῳ ἀροτῆρι,
τετράγυός περ ἐοῦσα· βοῶν τ' ἀπελύετ' ἄροτρα.
καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι·
αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ἐπὶ νῆα πάλιν κίεν, ὄφρ' ἔτι κεινὰς

Γηγενέων ἀνδρῶν ἴδεν αὔλακας. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
θάρσυνον μύθοισιν. ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο ῥοάων,
αὐτῇ ἀφυσσάμενος κυνέῃ, σβέσεν ὕδατι δίψαν·
γναμψε δὲ γούνατ' ἐλαφρὰ, μέγαν δ' ἐνεπλήσατο θυμὸν
ἀλκῆς, μαιμώων συὶ εἴκελος, ὅς ῥά τ' ὀδόντας
θήγει θηρευτῆσιν ἐῶ' ἀνδράσιν, ἀμφὶ δὲ πολλὸς
ἀφρὸς ἀπὸ στόματος χαμάδις ῥέε χωομένοιο.
οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν
Γηγενέες· φρίξεν δὲ περὶ σμερδαλοῖς σακέεσσι,
δούρασί τ' ἀμφιγύοις, κορυθέσσί τε λαμπομένῃσιν
Ἄρηος τέμενος θθισιμβρότου· ἵκετο δ' αἴγλη
νειόθεν Οὐλυμπόνδε δι' ἠέρος ἀστράπτουσα.
ὡς δ' ὁπότ' ἐς γαῖαν πολέος νιφετοῖο πεσόντος
ἂψ ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἀῆται
λυγαίῃ ὑπὸ νυκτὶ, τὰ δ' ἀθρόα πάντ' ἐφαάνθη
τείρεα λαμπετόωντα διὰ κνέφας· ὣς ἄρα τοίγε
λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός. αὐτὰρ Ἰήσων
μνήσατο Μηδείης πολυκερδέος ἐννεσιάων·
λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον,
δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος· οὔ κέ μιν ἄνδρες
αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ὑπὸ τυτθὸν ἄειραν.
τόν ῥ' ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις
αἰζοῖς· αὐτὸς δ' ὑφ' ἓν σάκος ἕζετο λάθρῃ
θαρσαλέως. Κόλχοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε πόντος
ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιῤῥομέων σπιλάδεσσι·
τὸν δ' ἔλεν ἀμφασίη ῥιπῇ σμερδαλέοιο σόλοιο
Αἰήτην. οἱ δ', ὥστε θοοὶ κύνες, ἀμφιθορόντες,

ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήϊον· οἱ δ' ἐπὶ γοῖαν
μητέρα πίτνον ἑοῖς ὑπὸ δούρασιν, ἠΰτε πεῦκαι
ἢ δρύες, ἅς τ' ἀνέμοιο κατάϊκες δονέουσιν.
οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστὴρ,
ὀλκὸν ὑπαυγάζων, τέρας ἀνδράσιν, οἵ μιν ἴδωνται
μαρμαρυγῇ σκοτίοιο δι' ἠέρος αἰξάντα·
τοῖος ἄρ' Αἴσονος υἱὸς ἐπέσσυτο Γηγενέεσσι.
γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος· οὗτα δὲ μίγδην
ἀμώων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα· τοὺς δὲ, καὶ ἄχρις
ὤμων τελλομένους· τοὺς δὲ, νέον ἐσιηῶτας·
τοὺς δ', ἤδη καὶ ποσσὶν ἐπειγομένους ἐς ἄρηα.
ὡς δ' ὁπότ', ἀμφ' οὔροισιν ἐγειρομένου πολέμοιο,
δείσας γειομόρος μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας,
ἄρσην εὐκαμπὴς νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς,
ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει σίλφυν, οὐδὲ βολῇσι
μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο·
ὣς τότε Γηγενέων κεῖρε σίλφυν· αἵματι δ' ὁλκοὶ
ἠΰτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσι.
πίτνον δ', οἱ μὲν ὀκλάξ, τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
λαζόμενοι πρηνεῖς· οἱ δ', ἔμπαλιν· οἱ δ', ἐπ' ἀγοστῷ
καὶ πλευροῖς, κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι.
πολλοὶ δ' οὐτάμενοι, πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι,
ὅσσον ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα, τόσσον ἔραζε
βριθόμενοι πλαδαροῖσι καρήασιν ἠρήρειντο.
ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος,
φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε,

κλασθέντα ῥίζηθεν, ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν·
τὸν δὲ κατηφείη τε καὶ οὐλοὸν ἄλγος ἱκάνει
κλήρου σημαντῆρα φυτοῤῥόφον· ὣς τότ' ἄνακλος
Αἰήταο βαρεῖαι ὑπὸ φρένας ἦλθον ἀνῖαι.
ἦϊε δ' ἐς πολίεθρον ὑποτρόπος ἄμμιγα Κόλχοις,
πορφύρων, ἦ κέ σφι θοώτερον ἀντιόῳλο.
ἦμαρ ἔδυ, καὶ τῷ τετελεσμένος ἦεν ἄεθλος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

Αὐτὴ νῦν κάματόν γε, θεά, καὶ δήνεα κούρης
Κολχίδος ἔννεπε, Μοῦσα, Διὸς τέκος. ἦ γὰρ ἔμοιγε
ἀμφασίῃ νόος ἔνδον ἐλίσσεται, ὁρμαίνοντι,
ἠέ μιν ἄτης πῆμα δυσίμερον, ἢ τό γ' ἐνίσσων
φύζαν ἀεικελίην, ἦ κάλλιπεν ἔθνεα Κόλχων.

Ητοι ὁ μὲν δήμοιο μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄριστοι,
παννύχιος δόλον αἰπὺν ἐπὶ σφίσι μητιάασκεν
οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, σὺν ἐρῷ ἐπὶ θυμὸν ἀέθλῳ
Λιήτης ἄμοτον κεχολωμένος· οὐδ' ὅ γε πάμπαν
θυγατέρων τάδε νόσφιν ἑῶν τελέεσθαι ἐώλπει.
Τῇ δ' ἀλεγεινότατον κραδίῃ φόβον ἔμβαλεν Ηρη.
τρέσσεν δ', ἠΰτε τις κύφη κεμὰς, ἥν τε βαθείης
τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή.
αὐτίκα γὰρ νημερτὲς ὀίσσατο, μή μιν ἀρωγὴν
λῃθέμεν, αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα.
τάρβει δ' ἀμφιπόλους ἐπιΐσορας· ἐν δέ οἱ ὄσσε
πλῆντο πυρὸς, δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί.

πυκνὰ δὲ λαυκανίης ἐπεμάσσατο, πυκνὰ δὲ κουρὶξ
ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ.
καί νύ κεν αὐτοῦ τῆμος ὑπὲρ μόρον ὤλετο κούρη,
Φάρμακα πασσαμένη, Ἥρης δ' ἀλίωσε μενοινὰς,
εἰ μὴ μιν Φρίξοιο θεὰ σὺν παισὶ Φέβεσθαι
ὦρσεν ἀτυζομένην· πλεραὶ δέ οἱ ἐν Φρεσὶ θυμὸς
ἰάνθη· μετὰ δ' ἦγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπων
Φάρμακα πάντ' ἄμυδις κατεχεύατο Φωριαμοῖο.
κύσσε δ' ἑὸν τε λέχος, καὶ δικλίδας ἀμΦοτέρωΘε
σταθμοὺς, καὶ τοίχων ἐπαΦήσατο, χερσί τε μακρὸν
ῥηξαμένη πλόκαμον, θαλάμῳ μνημήϊα μητρὶ
κάλλιπε παρθενίης, ἀδινῇ δ' ὀλοΦύρατο Φωνῇ.
"Τόνδε τοι ἀντ' ἐμέθεν ταναὸν πλόκον εἶμι λιπροῦσα,
μῆτερ ἐμὴ, χαίροις δὲ καὶ ἄνδιχα πολλὸν ἰούσῃ·
χαίροις Χαλκιόπη, καὶ πᾶς δόμος. αἴθε σε πόντος,
ξεῖνε, διέρραιστε, πρὶν Κολχίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔΦη· βλεΦάρων δὲ κατ' ἀθρόα δάκρυα χεῦεν.
οἴη δ' ἀΦνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο
λῃϊὰς, ἥν τε νέον πάτρης ἀπενόσΦισεν αἶσα,
οὐδέ νύ πω μογεροῖο πεπείρηται καμάτοιο,
ἀλλ' ἔτ' ἀηθέσσουσα δύης, καὶ δούλια ἔργα
εἶσιν ἀτυζομένη χαλεπὰς ὑπὸ χεῖρας ἀνάσσης·
τοίη ἄρ' ἱμερόεσσα δόμων ἐξέσσυτο κούρη.
τῇ δὲ καὶ αὐτόματοι θυρέων ὑπόειξαν ὀχῆες,
ὠκείαις ἄψῤῥοι ἀναθρώσκοντες ἀοιδαῖς.
γυμνοῖσι δὲ πόδεσσιν ἀνὰ σταθμοὺς θέεν οἴμους,
λαιῇ μὲν χερὶ πέπλον ἐῶ' ὀΦρύσιν ἀμΦὶ μέτωπα
σειλαμένη καὶ καλὰ παρηίϊα, δεξιτερῇ δὲ

ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος.
καφαλίμως δ' αἶθηλον ἀνὰ σίδον ἔκλοθι πύργων
ἄσπετος εὐρυχόροιο Φόβῳ ἵκετ'· οὐδέ τις ἔγνω
τήνδε φυλακλήρων, λάθε δὲ σφέας ὁρμηθεῖσα.
ἔνθεν ἴμεν νηόνδε μάλ' ἐφράσατ'· οὐ γὰρ ἄϊδρις
ἦεν ὁδῶν, θαμὰ καὶ πρὶν ἁλωμένη ἀμφί τε νεκρούς,
ἀμφί τε δυσπαλέας βίζας χθονός, οἷα γυναῖκες
φαρμακίδες· τρομερῷ δ' ὑπὸ δείματι πάλλετο θυμός.
τὴν δὲ νέον Τιτηνὶς ἀνερχομένη περάτηθεν
Φοιταλέην ἐσιδοῦσα θεὰ ἐπεχήρατο Μήνη
ἁρπαλέως, καὶ τοῖα μετὰ φρεσὶν ἧσιν ἔειπεν.
"Οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη κατὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω,
"οὐδ' οἵη καλῷ περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι·
"ἦ θαμὰ δὴ καὶ σῆσι, κύον, δολίῃσιν ἀοιδαῖς
"μνησαμένη Φιλότητος, ἵνα σκοτίῃ ἐνὶ νυκτὶ
"φαρμάσσῃς εὔκηλος, ἅ τοι φίλα ἔργα τέτυκται.
"νῦν δὲ καὶ αὐτὴ δῆθεν ὁμοίης ἔμμορες ἄτης·
"δῶκε δ' ἀνιηρόν τοι Ἰήσονα πῆμα γενέσθαι
"δαίμων ἀλιγινόεις. ἀλλ' ἔρχεο, τέτλαθι δ' ἔμπης,
"καὶ πινυτή περ ἐοῦσα, πολύσλονον ἄλγος ἀείρειν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τὴν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐγκονέουσαν.
ἀσπασίως δ' ὄχθῃσιν ἐπηέρθη ποταμοῖο,
ἀντιπέρην λεύσσουσα πυρὸς σέλας, ὅ ῥά τ' ἀέθλου
πανυύχιοι ἥρωες ἐϋφροσύνῃσιν ἔδαιον.
ὀξείῃ δ' ἥπειτα διὰ κνέφας ὄρθια φωνῇ
ὀπλότατον Φρίξοιο περαιόθεν ἤπυε παίδων,
Φρόντιν· ὁ δὲ ξὺν ἑοῖσι κασιγνήτοις ὅπα κούρης
αὐτῷ τ' Αἰσονίδῃ τεκμήρατο· σῖγα δ' ἑταῖροι

θάμβεον,

Θάμβεον, εὖτ' ἐνόησαν ὃ δὴ καὶ ἐτήτυμον ἦε.
τρὶς μὲν ἀνήϋσε, τρὶς δ', ὀτρύνοντος ὁμίλου,
Φρόντις ἀμοιβηδὶν ἀντίαχεν· οἱ δ' ἄρα τεῖος
ἥρωες μετὰ τήνγε θοοῖς ἐλάασκον ἐρετμοῖς.
οὔ πω πείσματα νηὸς ἐῶ' ἠπείροιο περαίης
βάλλον, ὁ δὲ κραιπνοὺς χέρσῳ πόδας ἧκεν Ἰήσων
ὑψοῦ ἀπ' ἰκριόφιν· μετὰ δὲ Φρόντις τε καὶ Ἄργος,
υἷε δύω Φρίξου, χαμαὶδις θόρον· ἦ δ' ἄρα τούς γε,
γούνων ἀμφοτέρῃσι περισχομένη, προσέειπεν.
"Ἐκ με, φίλοι, ῥύσασθε δυσάμμορον, ὥς δὲ καὶ αὐτοὺς
» ὑμέας, Αἰήταο, πρὸ γάρ τ' ἀναφανδὰ τέτυκται
» πάντα μάλ', οὐδέ τι μῆχος ἱκάνεται. ἀλλ' ἐνὶ νηὶ
» φεύγωμεν, πρὶν τόν γε θοῶν ἐπιβήμεναι ἵππων.
» δώσω δὲ χρύσειον ἐγὼ δέρος, εὐνήσασα
» φρουρὸν ὄφιν· τύνη δὲ θεοὺς ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις,
» ξεῖνε, τεῶν μύθων ἐπιΐσορας, οὕς μοι ὑπέστης,
» ποίησαι· μνησ' ἔνθεν ἑκασταίρω ὁρμηθεῖσαν
» χήτεϊ κηδεμόνων ὀνοτὴν καὶ ἀεικέα θείης.
Ἴσκεν ἀκηχεμένη· μέγα δὲ φρένες Αἰσονίδαο
γήθησεν· αἶψα δέ μιν περὶ γούνασι πεπλήγυῖαν
ἧκ' ἀναειρόμενος προσπλύξαλο, θάρσυνέν τε·
"Δαιμονίη, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπιος ὅρκιος ἔσται,
» Ἥρη τε Ζυγίη, Διὸς εὐνέτις, ἣ μὲν ἐμοῖσι
» κουριδίην σὲ δόμοισιν ἔνι θήσεσθαι ἄκοιτιν,
» εὖτ' ἂν ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκώμεθα νοσφήσαντες.
Ὡς ἠῦδα, καὶ χεῖρα παρασχεδὸν ἥραρε χειρὶ
δεξιτερήν· ἡ δέ σφιν ἐς ἱερὸν ἄλσος ἀνώγει
ἦπα θοὴν ἐλάαν αὐτοσχεδὸν, ὄφρ' ἔτι νύκλως

κῶας ἐλόντες ἄγοιντο παρὲκ νόον Αἰήταο.
ἔνθ' ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον ὁμοῦ πέλεν ἐσσυμένοισιν.
εἰς γάρ μιν βήσαντες, ἀπὸ χθονὸς αὐτίκ' ἔωσαν
νῆα· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπειγομένων ἐλάτῃσιν
ἦεν ἀρισθήων· ἡ δ' ἔμπαλιν αἴσσουσα
γαίῃ χεῖρας ἔτεινεν ἀμήχανος. αὐτὰρ Ἰήσων
θάρσυνέν τ' ἐπέεσσι, καὶ ἴσχανεν ἀσχαλόωσαν.
Ἡμος δ' ἀνέρες ὕπνον ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐβάλοντο
ἀγρόται, οἵ τε κύνεσσι πεποιθότες οὔ ποτε νύκτα
ἄλγαυρον κνώσσουσιν, ἀλευόμενοι φάος ἠοῦς,
μὴ πρὶν ἀμαλδύνῃ θηρῶν δίδυον, ἠδὲ καὶ ὁμὴν
θηρείην, λευκῇσιν ἐνισκίμψασα βολῇσι·
τῆμος ἄρ' Αἰσονίδης κούρη τ' ἀπὸ νηὸς ἔβησαν
ποιήεντ' ἀνὰ χῶρον, ἵνα κριοῦ καλέονται
εὐναὶ, ὅθι πρῶτον κεκμηότα γούνατ' ἔκαμψε,
νώτοισι Φρίξοιο Μινυήϊον υἷ' Ἀθάμαντος.
ἐγγύθι δ' αἰθαλόεντα πέλε βωμοῖο θέμεθλα,
ὃν ῥά ποτ' Αἰολίδης Διὶ Φυξίῳ εἵσατο Φρίξος,
ῥέζων κεῖνο τέρας παγχρύσεον, ὥς οἱ ἔειπεν
Ἑρμείης πρόφρων ξυμβλήμενος. ἔνθ' ἄρα τούς γε
Ἄργου Φραδμοσύνῃσιν ἀρισθῆες μεθέκηκαν.
τὼ δὲ δι' ἀτραπιτοῖο μεθ' ἱερὸν ἄλσος ἴκοντο,
φηγὸν ἀπειρεσίην διζημένω, ἣ ἔπι κῶας
βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον, ἥ τ' ἀνιόντος
ἠελίου Φλογερῇσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσιν.
αὐτὰρ ὅ γ' ἀντικρὺ περιμήκεα τείνατο δειρὴν
ἐξὺς ἀΰπνοισι προϊδὼν ὄφις ὀφθαλμοῖσι
νισσομένους, ῥοίζει δὲ πελώριον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ

ἠϊόνες πολεμοῖο, καὶ ἄσπετον ἴαχεν ἄλσος.
ἔκλυον οἱ καὶ πολλὸν ἐκὰς Τιτηνίδος Αἴης
Κολχίδα γῆν ἐνέμοντο, παρὰ προχοῇσι Λύκοιο,
ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Ἀράξεω
Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον· οἱ δὲ συνάμφω
Καυκασίην ἄλαδε εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσι.
δείματι δ' ἐξέγροντο λεχωΐδες, ἀμφὶ δὲ παισὶ
νηπιάχοις, οἵτε σφιν ὑπ' ἀγκαλίδεσσιν ἴαυον,
ῥοίζῳ παλλομένοις, χεῖρας βάλον ἀσχαλόωσαι.
ὡς δ' ὅτε τυφομένης ὕλης ὕπερ αἰθαλόεσσαι
κάπνοῖο προφάλιγγες ἀπείριτοι εἰλίσσονται,
ἄλλη ἀῖψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται αἰὲν ἐπαρὸ
νειόθεν εἰλίγνοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα·
ὣς τότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιζε
ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι.
τοῖο δ' ἑλισσομένοιο κατ' ὄμματος εἵσατο κούρη,
ὕπνον ἀσσητῆρα, θεῶν ὕπαλον, καλέουσα
ἠδείῃ ἐνοπῇ, θέλξαι τέρας· αὖε δ' ἄνασσαν
νυκλιπόλον, χθονίην, εὐαντέα δοῦναι ἐφορμήν.
εἵπετο δ' Αἰσονίδης πεφοβημένος. αὐτὰρ ὅ γ' ἤδη
οἴμῃ θελγόμενος δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν
γηγενέος σπείρης, μήκυνε δὲ μυρία κύκλα,
οἷον ὅτε βλωχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσι
κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ὑψοῦ σμερδαλέην κεφαλὴν μενέαινεν ἀείρας
ἀμφοτέρους ὀλοῇσι περιπλύξαι γενύεσσιν.
ἡ δέ μιν ἀρκεύθοιο νέον τέμνοντι θαλλῷ,
βάπτουσ' ἐκ κυκεῶνος ἀκήρατα φάρμακ' ἀοιδαῖς,

ῥαῖνε κατ' ὀφθαλμῶν· περί τ' ἀμφί τε νήριλος ὀδμὴ
Φαρμάκου ὕπνον ἔβαλλε· γένυν δ' αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ
ϑῆκεν ἐρεισάμενος· τὰ δ' ἀπείρονα πολλὸν ὀπίσσω
κύκλα πολυπρέμνοιο διὲξ ὕλης τετάνυσθο.
ἔνθα δ' ὁ μὲν χρύσειον ἀπὸ δρυὸς αἴνυτο κῶας,
κούρης κεκλομένης· ἡ δ' ἔμπεδον ἐσηνύσα
Φαρμάκῳ ἔψηχε ϑηρὸς κάρη, εἰσόκε δή μιν
αὐτὸς ἐὴν ἐπὶ νῆα παλινδρομάασθαι Ἰήσων
ἤνωγε, λεῖπεν δὲ πολύσκιον ἄλσος Ἄρηος.
ὡς δὲ σελήναιην διχομήνιδα παρθένος αἴγλην
ὑψόϑεν ἐξανέχουσαν ὑπωρόφιος ϑαλάμοιο
λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται· ἐν δέ οἱ ἦτορ
χαίρει δερκομένης καλὸν σέλας· ὣς τοτ' Ἰήσων
γηϑόσυνος μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσί·
καί οἱ ἐπὶ ξανθῇσι παρειάσιν ἠδὲ μετώπῳ
μαρμαρυγὴ λήνεων Φλογὶ εἴκελον ἶζεν ἔρευθος.
ὅσση δὲ ῥινὸς βοὸς ἤνιος, ἣ ἐλάφοιο
γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶσται ἀχαιϊνέην καλέουσι,
τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον.
βεβρίϑει λήνεσσιν ἐπηρεφές· ἤλιϑα δὲ χϑὼν
αἰὲν ὑπὸ πρὸ ποδῶν ἀμαρύσσετο νισσομένοιο.
ἤϊε δ' ἄλλοτε μὲν λαιῷ ἐπιειμένος ὤμῳ
αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο ποδηνεκὲς, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἵλει ἀφασσόμενος· περὶ γὰρ δίεν, ὄφρα ἕ μή τις
ἀνδρῶν, ἠὲ ϑεῶν νοσφίσσεται ἀντιόλησας.
Ὣς μὲν ῥ' ἐπὶ γαῖαν ἐκίδνατο, τοὶ δ' ἐς ὅμιλον
ἶξον· ἐθάμβησαν δὲ νέοι μέγα κῶας ἰδόντες
λαμπόμενον, σφετερῇ ἴκελον Διός. ὦρτο δ' ἕκαστος

φαῦσαι ἐελδόμενος, δέχθαι τ' ἐνὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Αἰσονίδης δ' αὐτοὺς μὲν ἐρήτυε, τῷ δ' ἔπι φᾶρος
κάββαλε νηγάτεον· πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην
ἀνθέμενος, καὶ τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσιν ἔειπε.
"Μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι.
,, Ἤδη γὰρ χρειὼ, τῆς εἵνεκα τήνδ' ἀλεγεινὴν
,, ναυτιλίην ἔτλημεν, ὀϊζυΐ μοχθίζοντες,
,, εὐπαλέως κούρης ὑπὸ δήνεσι κεκράανται.
,, τὴν μὲν ἐγὼν ἐθέλουσαν ἀναίξομαι οἴκαδ' ἄκοιτιν
,, κουριδίην· ἀτὰρ ὔμμες, Ἀχαιΐδος οἷά τε πάσης
,, αὐτῶν θ' ὑμείων ἐσθλὴν ἐπαρωγὸν ἐοῦσαν,
,, σώετε. δὴ γάρ που μάλ' ὄϊομαι εἶσιν ἐρύξων
,, Αἰήτης ὁμάδῳ πόντονδ' ἴμεν ἐκ ποταμοῖο.
,, ἀλλ' οἱ μὲν διὰ νηὸς, ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ
,, ἑζόμενος, πηδοῖσιν ἐρέσσετε· τοὶ δὲ βοείας
,, ἀσπίδας ἡμίσεες, δηΐων θοὸν ἔχμα βολάων,
,, προσχόμενοι, νόσφιν ἐπαμύνετε. νῦν ἐνὶ χερσὶ
,, παῖδας ἑοὺς, πάτρην τε φίλην, γεραρούς τε τοκῆας
,, ἴσχομεν· ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἕλλὰς ἐφορμῇ
,, ἠὲ κατηφείην, ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι.
Ὡς φάτο, δῦνέ τε τεύχε' ἀρήϊα· τοὶ δ' ἰάχησαν
θεσπέσιον μεμαῶτες. ὁ δὲ ξίφος ἐκ κολεοῖο
σπασσάμενος, πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν.
ἄλλοι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος Ἰθυντῆρι
Ἀγκαίῳ παρέβασκεν· ἐπείγετο δ' εἰρεσίῃ νηῦς,
σπερχομένων ἅμοσσον ποταμοῦ ἄφαρ ἐκλὸς ἐλάσσαι.

Ἤδη δ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι πᾶσί τε Κόλχοις

Μηδείης περίπυσλος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέτυκλο.
ἐς σλ' ἀγορὴν ἀγέροντ' ἐνὶ τεύχεσιν· ὅσσα τε πόντου
κύμαλα χειμερίοιο κορύσσεται ἐξ ἀνέμοιο,
ἢ ὅσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πέσεν ὕλης
Φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί· τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο;
ὣς οἳ ἀπειρέσιοι ποταμοῦ παρεμέτρεον ὄχθας,
κλαγγῇ μαιμώοντες· ὁ σλ' εὐτύκλῳ ἐνὶ δίφρῳ
Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὕς οἱ ὄπασσεν
Ἠέλιος, πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο·
σκαιῇ μέν ῥ' ἐνὶ χειρὶ σάκος δινωτὸν ἄειρεν,
τῇ σλ' ἑτέρῃ πεύκην περιμήκεα· πὰρ δέ οἱ ἔγχος
ἀντικρὺ τετάνυσλο πελώριον. ἡνία σλ' ἵπποων
γέντο χεροῖν Ἄψυρτος. ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε
νηῦς ἤδη, κρατερῇσιν ἐπειγομένη ἐρέτῃσι,
καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταθλώσκοντι ῥεέθρῳ.
αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ πυλυπήμονι χεῖρας ἀείρας,
Ἠέλιον καὶ Ζῆνα, κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων,
κέκλετο· δειναὶ δὲ παντὶ παρασχεδὸν ἤπυε λαῷ·
"Εἰ μή οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἢ ἀνὰ γαῖαν,
„ἢ πλωτῆς εὐρόντες ἔτ' εἰν ἁλὸς οἴδματι νῆα,
„ἄξουσι, καὶ θυμὸν ἐνιπλήσει, μενεαίνων
„τίσασθαι, τάδε πάντα δαήσονται κεφαλῇσι,
„πάντα χόλον καὶ πᾶσαν ἐὴν ὑποδέγμενοι ἄτην.
Ὡς ἔφατ' Αἰήτης· αὐτῷ σλ' ἐνὶ ἤματι Κόλχοι
νηάς τ' εἰρύσσαντο, καὶ ἅρμενα νηυσὶ βάλοντο,
αὐτῷ σλ' ἤματι πόντον ἀνήϊον· οὐδέ κε φαίης
τόσσον νηΐτην σλόλον ἔμμεναι, ἀλλ' οἰωνῶν
ἱλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιῤῥομέειν πελάγεσσιν.

Οἱ δ' ἀνέμου λαιψηρὰ, θεῆς βουλῇσιν, ἀέντος,
Ἥρης, ὄφρ' ὤκισθα κακὸν Πελίαο δόμοισιν
Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκοιτο,
ἠοῖ ἐνὶ τριτάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν
Παφλαγόνων ἀκλῇσι, πάροιθ' Αλυος ποταμοῖο.
ἦ γάρ σφ' ἐξαποβάντας ἀρέσσασθαι θυέεσσιν
ἠνώγει Εκάτην. καὶ δὴ τὰ μὲν, ὅσσα θυηλὴ
κούρη πορσαίνουσα τιτύσκετο, μήτε τις ἴσθω
εἴη, μήτ' ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνειεν ἀείδειν.
ἄζομαι αὐδῆσαι· τὸ γὲ μὴν ἔδος ἐξέτι κείνου,
ὅ ῥα θεᾷ ἥρωες ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἔδειμαν,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισι μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι.
Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης ἐμνήσατο, σὺν δὲ καὶ ἄλλοι
ἥρωες, Φινῆος, ὃ δὴ πλόον ἄλλον ἔειπεν
ἐξ Αἴης ἔσσεσθαι· ἀνωΐστοις δ' ἐτέτυκτο
πᾶσιν ὁμῶς. Αργος δὲ λιλαιομένοις ἀγόρευσε.
"Νεύμεθ' ἐς Ορχομενὸν, τὴν ἔχραεν ὔμμι περῆσαι
νημερτὴς ὅδε μάντις, ὅτῳ ξυνέβητε πάροιθεν.
ἔστιν γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθανάτων ἱερῆες
πέφραδον, οἳ Θήβης Τριτωνίδος ἐκγεγάασιν.
οὔπω τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανῷ εἰλίσσονται,
οὐδέ τι πω Δαναῶν ἱερὸν γένος ἦεν ἀκοῦσαι
πευθομένοις· οἷοι δ' ἔσαν Αρκάδες Απιδανῆες,
Αρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε Σεληναίης ὑδέονται
ζώειν, φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν· οὐδὲ Πελασγὶς
χθὼν τότε κυδαλίμοισιν ἀνάσσετο Δευκαλίδῃσιν,
ἦμος ὅτ' ἠερίη πολυλήϊος ἐκλήϊσθο
μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν,

„καὶ ποταμὸς Τρίτωνος ἐΰρροος, ᾧ ὕπο πᾶσα
„ἄρδεται ἠερίη· Διόθεν δέ μιν οὔ ποτε δεύει
„ὄμβρος· ἄλλις προχοῇσιν ἀναβλυχύουσιν ἄρουραι.
„ἔνθεν δή τινα φασὶ πέριξ διὰ πᾶσαν ὁδεῦσαι
„Εὐρώπην Ασίην τε, βίῃ καὶ κάρτεϊ λαῶν
„σφωϊτέρων, θάρσει τε πεποιθότα· μυρία δ' ἄσῃ
„νάσσατ' ἐποιχόμενος, τὰ μὲν ἤ ποθι ναιετάουσιν,
„ἠὲ καὶ οὔ· πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών.
„Αἶά γε μὴν ἔτι νῦν μένει ἔμπεδον, νίωνοί τε
„τῶνδ' ἀνδρῶν, οὓς ὅς γε καθίσσαλο ναιέμεν Αἶαν,
„οἳ δή τοι γραπτῇσι πατέρων ἔθεν εἰρύονται,
„κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
„ὑγρῆς τε, τραφερῆς τε, πέριξ ἐπινισσομένοισιν.
„ἔστι δέ τις ποταμὸς, ὕπατον κέρας Ωκεανοῖο,
„εὐρύς τε, προβαθύς τε, καὶ ὀλκάδι νηῒ περῆσαι·
„Ισῆρον μὲν καλέοντες ἐκὰς διετεκμήραντο·
„ὃς δή τοι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν
„εἷς οἷος· πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιὰς Βορέαο
„Ριπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀποπροθι μορμύρουσιν.
„ἀλλ' ὁπόταν Θρῃκῶν Σκυθέων τ' ἐπιβήσεται οὔρους,
„ἔνθα διχῇ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ιονίην ἅλα βάλλει
„τῇσδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὄπισθε βαθὺν διὰ κόλπον ἵησι
„σχιζόμενος πόντου Τρινακρίου εἰσανέχοντα,
„γαίῃ ὃς ὑμετέρῃ παρακέκλιται, εἰ ἐτεὸν δὴ
„γαίης ὑμετέρης Αχελωΐος ἐξανίησιν.
Ως ἄρ' ἔφη· τοῖσι δὲ θεὰ τέρας ἐγγυάλιξεν
αἴσιον, ᾧ καὶ πάντες ἐπευφήμησαν ἰδόντες,
σέλλεσθαι τήνδ' οἶμον. ἐπισπερὲ γὰρ ὀλκὸς ἐτάχθη

οὐρανίης

οὐρανίης ἀκλῖνος, ὅπη καὶ ἀμεύσιμον ἦε.
γηθόσυνοι δὲ Λύκοιο κατ' αὐτόθι παῖδα λιτώντες
λαίφεσι πεπλαμένοισιν ὑπὲρ ἅλα ναυτίλλοντο,
οὔρεα Παφλαγόνων θηεύμενοι. οὐδὲ Κάραμβιν
γνάμψαν, ἐπεὶ πνοιαί τε καὶ οὐρανίου πυρὸς αἴγλη
μεῖνεν, ἕως Ἰσῆροιο μέγαν ῥόον εἰσαφίκοιτο.
Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι μὲν, ἐτώσια μαστεύοντες,
Κυανέας Πόντοιο δι' ἐκ πέτρας ἐπέρησαν·
ἄλλοι δ' αὖ ποταμὸν μετεκίαθον, οἷσιν ἄνασσεν
Ἀψυρτος, Καλὸν δὲ διὰ στόμα πεῖρε λιασθείς.
τῷ καὶ ὑπέφθη τούς γε, βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης,
κόλπον ἔσω πόντοιο πανέσχαλον Ἰονίοιο.
Ἰσῆρῳ γάρ τις νῆσος ἔέργεται οὔνομα Πεύκη,
τριγλώχιν, εὖρος μὲν ἐς αἰγιαλοὺς ἀνέχουσα
στεινὸν δ' αὖτ' ἀσκῶνα ποτὶ ῥόον· ἀμφὶ δὲ δοιαὶ
σχίζονται προχοαί. τὴν μὲν καλέουσι Νάρηκος·
τὴν δ' ὑπὸ τῇ νεάτῃ, Καλὸν στόμα. τῇδε διαπρὸ
Ἀψυρτος Κόλχοι τε θοώτερον ὥρμήθησαν·
οἱ δ' ὑψοῦ νήσοιο κατ' ἀκροτάτης ἐνέοντο
τηλόθεν. εἰαμενῆσι δ' ἐν ἄσπετα πώεα λεῖπον
ποιμένες ἄγραυλοι, νηῶν φόβῳ, οἷά τε θῆρας
ὀσσόμενοι πόντου μεγακήτεος ἐξανιόντας.
οὐ γάρ πω ἁλίας γε πάρος ποτὲ νῆας ἴδοντο,
οὔτ' οὖν Θρῄξι μιγάδες Σκύθαι, οὔτε Σίγυνοι,
οὔτ' οὖν Γραυκένιοι, οὔθ' οἱ περὶ Λαύριον ἤδη
Σίνδοι ἐρημαῖον πεδίον μέγα ναιετάοντες.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάλγουρον ὄρος, καὶ ἄπωθεν ἐόντα
Ἀργούρου ὄρεος σκόπελον παρὰ Καυλιακοῖο,

ᾧ πέρι δὴ σχίζων Ιστρος ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα
βάλλει ἁλὸς, πεδίον τε τὸ Λαύριον ἠμείψαντο,
δή ῥα τότε Κρονίην Κόλχοι ἅλαδ' ἐκπρομολόντες,
πάντη, μή σφε λάθοιεν, ὑπεμήξαντο κελεύθους.
οἱ δ' ὄπιθεν ποταμοῖο κατήλυθον, ἐκ δ' ἐπέρησαν
δοιὰς Αρτέμιδος Βρυγηΐδας ἀγχόθι νήσους.
τῶν ἤτοι ἑτέρῃ μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον·
ἐν δ' ἑτέρῃ, πληθὺν πεφυλαγμένοι Αψύρτοιο,
βαῖνον· ἐπεὶ κείνας πολλῶν λίπον ἔνδοθι νήσους
αὔτως, ἁζόμενοι κούρην Διός· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι,
στεινόμεναι Κόλχοισι, πόρους εἴρυντο θαλάσσης.
ὣς δὲ καὶ εἰς ἄλλας πληθὺν λίπον ἀγχόθι νήσους
μέσφα Σαλαγκῶνος ποταμοῦ καὶ Νέστιδος αἴης.

Ενθα κε λευγαλέῃ Μινύαι τότε δηϊοτῆτι
παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθον· ἀλλὰ πάροιθε
συνθεσίας, μέγα νεῖκος ἀλευόμενοι, ἐτάμοντο.
κῶας μὲν χρύσειον, ἐπεὶ σφίσιν αὐτὸς ὑπέστη
Αἰήτης, εἰ κεῖνοι ἀναπλήσειαν ἀέθλους,
ἔμπεδον εὐδικίῃ σφέας ἑξέμεν, εἴτε δόλοισιν,
εἴτε καὶ ἀμφαδίην αὔτως ἀέκοντος ἀπηύρων·
αὐτὰρ Μήδειαν, τόδε γὰρ πέλεν ἀμφήριστον,
παρθέσθαι κούρῃ Λητωΐδι νόσφιν ὁμίλου,
εἰσόκε τις δικάσῃσι θεμιστούχων βασιλήων,
εἴτε μιν εἰς πατρὸς χρειὼ δόμον αὖτις ἱκάνειν,
εἴτε μεθ' Ελλάδα γαῖαν ἀριστήεσσιν ἕπεσθαι.
Ενθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη,
δή ῥά μιν ὀξεῖαι κραδίην ἐλέλιξαν ἀνίαι

νωλεμές· αἶψα δὲ νόσφιν Ιήσονα μοῦνον ἑταίρων
ἐκπροκαλεσσαμένη ἄγεν ἄλλυδις, ὄφρ' ἐλίασθεν
πολλὸν ἑκὰς, στονόεντα δ' ἐνωπαδὶς ἔκφατο μῦθον.
"Αἰσονίδη, τίνα τήνδε συναρτύνασθε μενοινὴν
„ ἀμφ' ἐμοί; ἠέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν
„ ἀγλαΐαι, τῶν δ' οὔ τι μετατρέπῃ, ὅσσ' ἀγόρευες
„ χρειοῖ ἐνισχόμενος; ποῦ τοι Διὸς Ικεσίοιο
„ ὅρκια; ποῦ δὲ μελιχραὶ ὑποσχέσιες βεβάασιν;
„ ᾗς ἐγὼ οὐ κατὰ κόσμον, ἀναιδήτῳ ἰότητι,
„ πάτρην τε, κλέα τε μεγάρων, αὐτούς τε τοκῆας
„ νοσφισάμην, τά μοι ἦεν ὑπέρτατα· τηλόθι δ' οἴη
„ λυγρῇσι κατὰ πόντον ἅμ' ἀλκυόνεσσι φορεῦμαι,
„ σῶν ἕνεκεν καμάτων, ἵνα μοι σόος ἀμφί τε βουσὶν,
„ ἀμφί τε Γηγενέεσσιν, ἀναπλήσειας ἀέθλους.
„ ὕστατον αὖ καὶ κῶας, ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη,
„ εἷλες ἐμῇ ματίῃ· κατὰ δ' οὐλοὸν αἶσχος ἔχευα
„ θηλυτέραις. τῷ φημὶ τεὴ κούρη τε, δάμαρ τε,
„ αὐτοκασιγνήτη τε μεθ' Ελλάδα γαῖαν ἕπεσθαι.
„ πάντη νυν πρόφρων ὑπερίστασο, μηδ' ἐμὲ μούνην
„ σεῖο λίπῃς ἀπάνευθεν, ἐποιχόμενος βασιλῆας.
„ ἀλλ' αὕτως εἴρυσο· δίκη δέ τοι ἔμπεδος ἔστω,
„ καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν· ἢ σύ γ' ἔπειτα
„ φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι,
„ ὄφρ' ἐπὶ ἦρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσι.
„ σχέτλιε, εἴ κεν δή με κασιγνήτοιο δικάσσῃ
„ ἔμμεναι οὗτος ἄναξ, τῷ ἐπίσχετε τάσδ' ἀλεγεινὰς
„ ἄμφω συνθεσίας, πῶς ἵξομαι ὄμματα πατρός;
„ ἠὲ μάλ' εὐκλειής; τίνα δ' οὐ τίσιν, ἠὲ βαρεῖαν

„ ἄτην ϙὺ σμυγερῶς, δεινῶν ὕπερ οἷα ἔοργα,
„ ὀτλήσω; οὔ κεν θυμηδέα νόσ῾ον ἔλοιο.
„ μὴ τόγε παμβασίλεια Διὸς τελέσειεν ἄκοιτις,
„ ἢ ἐπικυδιάειρ. μνήσαιο δέ κέν ποτ' ἐμεῖο,
„ σ῾λευγόμενος καμάτοισι· δέρος δέ τοι ἶσον ὀνείρῳ
„ οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον. ἐκ δέ τε πάτρης
„ αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐριννύες· οἷα καὶ αὐτὴ
„ σῇ πάθον ἀτροπίῃ. τὰ μὲν οὐ θέμις ἀκράαντα
„ ἐν γαίῃ πεσέειν. μάλα γὰρ μέγαν ἤλιτες ὅρκον,
„ νηλεές· ἀλλ' οὔ θήν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω
„ δὴν ἔσσεσθ' εὐκηλοι ἑκητί γε συνθεσιάων.

Ὡς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον· ἵετο δ' ἤ γε
νῆα καλαφλέξαι, διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι,
ἐν δὲ πεσεῖν αὐτὴ μαλερῷ πυρί. τοῖα δ' Ἰήσων
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ὑποδείσας προσέειπεν.

“Ἴσχεο, δαιμονίη· τὰ μὲν ἀνδάνει οὐδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
„ ἀλλά τιν' ἀμβολίην διζήμεθα δηϊοτῆτος,
„ ὅσσον δυσμενέων ἀνδρῶν νέφος ἀμφιδέδηεν
„ εἵνεκα σεῦ. πάντες γάρ, ὅσοι χθόνα τήνδε νέμονται,
„ Αὐσύρτῳ μεμάασιν ἀμυνέμεν, ὄφρα σε πατρὶ,
„ οἷά τε λῃσθεῖσαν, ὑπότροπον οἶκαδ' ἄγοιτο.
„ αὐτοὶ δὲ σμυγερῷ κεν ὀλοίμεθα πάντες ὀλέθρῳ,
„ μίξαντες δαΐ χεῖρας· ὅπου καὶ ῥίγιον ἄλγος
„ ἔσσεται, εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν.
„ ἥδε δὲ συνθεσίη κρανέει δόλον, ᾧ μιν ἐς ἄτην
„ βήσομεν. οὐδ' ἂν ὁμῶς περιναίεται εἰσαΐοντες
„ Κόλχοις ἥρα φέροιεν ὑπὲρ σέο, νόσφιν ἄνακτος,
„ ὅς τοι ἀοσσητήρ τε καὶ γνήτος τέτυκται·

„καὶ σὶ ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξαιμι πολεμίζειν
„ἀντιβίην, ὅτε μή με διατμήξωσι νέεσθαι.
Ισκεν ὑποσαίνων· ἡ δ' οὐλοὸν ἔκφαλο μῦθον.
„Φράζεό νυν. χρειὼ γὰρ ἀεικελίοισιν ἐπ' ἔργοις
„καὶ τόδε μητιάασθαι, ἐπεὶ τοιῶτον ἀάσθην
„ἀμπλακίην, θεόθεν δὲ κακὰς ἤνυσσα μενοινάς.
„τύνη μὲν κατὰ μῶλον ἀλέξεο δούρατα Κόλχων·
„αὐτὰρ ἐγὼ κεῖνόν γε τεὰς ἐς χεῖρας ἱκέσθαι
„μειλίξω· σὺ δέ μιν φαιδροῖς ἀγαπάζεο δώροις·
„εἴ κέν πως κήρυκας ἀπερχομένους πεπίθοιμι
„οἰόθεν οἷον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἑπέεσσιν.
„ἔνθ' εἴ τοι τόδε γ' ἔργον ἐφανδάνει, οὔ τι μεγαίρω,
„κλεινέ τε, καὶ Κόλχοισιν ἀείρεο δηϊοτῆτα.
Ως τὼ γε ξυμβάντε μέγαν δόλον ἠρτύναντο
Αψύρτῳ, καὶ πολλὰ πόρον ξεινήϊα δῶρα,
οἷς μέτα καὶ πέπλον δόσαν ἱερὸν Υψιπυλείης
πορφύρεον. τὸν μέν ῥα Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῳ Χάριτες θεαί· αὐτὰρ ὃ παιδὶ
δῶκε Θόαντι μεταῦτις· ὁ δ' αὖ λίπεν Υψιπυλείῃ·
ἡ δ' ἔπορ' Αἰσονίδῃ πολέσι μετὰ καὶ τὸ φέρεσθαι
γλήνεσιν εὐεργὲς ξεινήϊον. οὔ μιν ἀφάσσων,
οὔτε κεν εἰσορόων, γλυκὺν ἵμερον ἐμπλήσειας.
τοῦ δὲ καὶ ἀμβροσίῃ ὀδμὴ πέλεν, ἐξέτι κείνου,
ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσηΐος ἐγκατέλεκτο
ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπὼς
σιήθεα παρθενικῆς Μινωΐδος, ἣν ποτε Θησεὺς
Κνωσόθεν ἐσομένην Δίῃ ἐνικάλιπε νήσῳ·
ἡ δέ γε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους,

θελγέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα θεᾶς περὶ νηὸν ἵκηται
συνθεσίῃ, νυκλός τε μέλαν κνέφας ἀμφιβάλῃσιν,
ἐλθέμεν, ὄφρα δόλον συμφράσσεται, ὥς κεν ἑλοῦσα
χρύσειον μέγα κῶας, ὑπάτροπος αὖτις ἀπίσσω
βαίη ἐς Αἰήταο δόμους· πέρι γάρ μιν ἀνάγκη
υἷες Φρίξοιο δόσκον ξείνοισιν ἄγεσθαι·
τοῖα παραιφαμένη, θελκτήρια Φάρμακ' ἔπασσεν
αἰθέρι καὶ πνοιῇσι, τά κεν καὶ ἄπωθεν ἐόντα
ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ' οὔρεος ἤγαγε θῆρα.

Σχέτλι' Ἔρως, μέγα πῆμα, μέγα σθένος ἀνθρώποισιν,
ἐκ σέθεν οὐλόμεναί τ' ἔριδες, σοναχαί τε, γόοι τε,
ἄλγεά τ' ἄλλ' ἐπὶ τοῖσιν ἀπείρονα τετρήχασι·
δυσμενέων ἐπὶ παιτὶ κορύσσεο, δαῖμον, ἀερθείς,
οἷος Μηδείῃ σθυγερὴν φρεσὶν ἔμβαλες ἄτην.
πῶς γὰρ δὴ μετιόντα κακῷ ἐδάμασσεν ὀλέθρῳ
Ἀψύρτον; τὸ γὰρ ἦμιν ἐπισχερὼ ἦεν ἀοιδῆς.
Ἧμος ὅτ' Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήν γ' ἐλίποντο
συνθεσίῃ, τοί μέν ῥα διάνδιχα νηυσὶν ἔκελσαν
σφωϊτέραις κρινθέντες· ὁ δ' ἐς λόχον ἦεν Ἰήσων
δέγμενος Ἀψυρτόν τε, καὶ οὓς ἐξαῦτις ἑταίρους.
αὐτὰρ ὅ γ' αἰνοτάτῃσιν ὑποσχεσίῃσι δολωθεὶς
καρπαλίμως ᾗ νηὶ διὲξ ἁλὸς οἶδμα περήσας,
νύχθ' ὑπὸ λυγαίην ἱερῆς ἐπεβήσατο νήσου·
οἷος δ' ἀγλαὸν μετιὼν πειρήσατο μύθοις
εἶο κασιγνήτης, (ἀταλὸς πάϊς οἷά χαράδρης
χειμερίης, ἣν οὐδὲ δι' αἰζηοὶ περόωσιν)
εἶπε δόλον ξείνοισιν ἐπ' ἀνδράσι τεχνήσαιτο.

καὶ τὼ μὲν τὰ ἕκαστα συνήνεον ἀλλήλοισιν·
αὐτίκα δ' Αἰσονίδης πυκινοῦ ἐξάλλο λόχοιο,
γυμνὸν ἀνασχόμενος παλάμῃ ξίφος· αἶψα δὲ κούρη
ἔμπαλιν ὄμματ' ἔνεικε, καλυψαμένη ὀθόνῃσι,
μὴ φόνον ἀθρήσειε κασιγνήτοιο τυπέντος.
τὸν δ' ὅ γε, βουλύτος ὥστε μέγαν κερεαλκέα ταῦρον,
πλῆξεν ὀπιπλεύσας νηοῦ σχεδόν, ὅν ποτ' ἔδειμαν
Ἀρτέμιδι Βρυγοὶ περιναιέται ἀντιπέρηθεν.
τοῦ ὅ γ' ἐνὶ προδόμῳ γνὺξ ἤριπε· λοίσθια δ' ἥρως
θυμὸν ἀναπνείων χερσὶ μέλαν ἀμφοτέρῃσιν
αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποΐσχελο· τῆς δὲ καλύπτρην
ἀργυφέην καὶ πέπλον ἀλευομένης ἐρύθηνεν.
ὀξὺ δὲ πανδαμάτωρ λοξῷ ἴδεν οἷον ἔρεξαν
ὄμμασι νηλεὴς ὀλοφώϊον ἔργον Ἐρινύς.
ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργμαλα τάμνε θανόντος,
τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπλυσ' ὀδόντων,
ἣ θέμις αὐθέντῃσι δολοκλασίας ἱλάεσθαι.
ὑγρὸν δ' ἐν γαίῃ κρύψε νέκυν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
κεῖνται ὀστέα κεῖνα μετ' ἀνδράσιν Ἀψυρτεῦσιν.
Οἱ δ' ἄμυδις πυρσοῖο σέλας προπάροιθεν ἰδόντες,
τό σφιν παρθενικὴ τέκμαρ μετιοῦσιν ἄειρε,
Κολχίδος ἀσχόθι νηὸς ἐὴν παρὰ νῆα βάλοντο
ἥρωες· Κόλχων δ' ὄλεκον σθένος, ἠύτε κίρκοι
φῦλα πελειάων, ἢὲ μέγα πῶϋ λέοντες
ἀγρότεροι κλονέουσιν ἐνὶ σταθμοῖσι θορόντες.
οὐδέ τις ἄρα τις κείνων θάνατον φύγε, πάντα δ' ὁμίλου,
πῦρ ἄτε, δηϊόωντες ἐπέδραμον· αὐτὲ δ' Ἰήσων
ἤντησε, μεμαὼς ἐπαμυνέμεν οὐ μάλ' ἀρωγῆς

δευομένοις· ἤδη δὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο.
ἔνθα δὲ ναυτιλίης πυκινὴν πέρι μητιάασκον
ἑζόμενοι βουλήν· ἐπὶ δὲ σφίσιν ἤλυθε κούρη
φραζομένοις· Πηλεὺς δε παροίτατος ἔκφατο μῦθον.
495 "Ηδη νῦν κέλομαι νύκτωρ ἔτι νῆ' ἐπιβάντας
„ εἰρεσίῃ περάαν πλόον ἀντίον, ᾧ ῥ' ἐπέχουσι
„ δήϊοι· ἠῶθεν γὰρ ἐσαθρήσαντας ἕκαστα
„ ἔλπομαι οὐχ ἕνα μῦθον, ὅ τις προτέρωσε δίεσθαι
„ ἡμέας ὀτρυνέει, τοὺς πεισέμεν· οἷα δ' ἄνακτος
500 „ εὔνιδες, ἀργαλέῃσι διχοστασίῃς κεδόωνται.
„ ῥηϊδίη δέ κεν ἄμμι, κεδασθέντων δίχα λαῶν,
„ ἥδ' εἴη μετέπειτα κατερχομένοισι κέλευθος.
Ως ἔφατ'· ᾔνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰακίδαο.
ῥίμφα δὲ νῆ' ἐπιβάντες ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι
505 νωλεμὲς, ὄφρ' ἱερὴν Ηλεκτρίδα νῆσον ἵκοντο,
ἀλλάων ὑπάτην, ποταμοῦ σχεδὸν Ηριδανοῖο.

Κόλχοι δ', ὁππότ' ὄλεθρον ἐπεφράσθησαν ἄνακτος,
ἤτοι μὲν δίζεσθαι ἐπέχραον ἔνδοθι πάσης
Αργὼ καὶ Μινύας Κρονίης ἁλός. ἀλλ' ἀπέρυκεν
510 Ηρη σμερδαλέῃσι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῇσιν.
ὕστατον αὐτοὶ δ' αὖτε Κυταιΐδος ἤθεα γαίης
στύξαν, ἀτυζόμενοι χόλον ἄγριον Αἰήταο,
ἔμπεδα δ' ἄλλυδις ἄλλοι ἐφορμηθέντες ἔνασθεν.
οἱ μὲν ἐπ' αὐτάων νήσων ἔβαν, ᾗσιν ἐπέσχον
515 ἥρωες, ναίουσι δ' ἐπώνυμοι Αψύρτοιο·
οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ιλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
τύμβος ἵν' Αρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν,
ἀνδράσιν

ἀνδράσιν Ἐγχελέεσσιν ἐφέσσιοι· οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν
ἐννάιουσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται,
ἔκθεν ἐξότε τοῦσγε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ
νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι.

Ἥρωες δ', ὅτε δὴ σφιν ἐείσατο νόστος ἀπήμων,
δὴ ῥα τότε προμολόντες, ἐπὶ χθονὶ πείσματ' ἔδησαν
Τλλήων. νῆσοι γὰρ ἐπιπρούχοντο θαμειαὶ,
ἀργαλέην πλώουσιν ὁδὸν μεσσηγὺς ἔχουσαι.
οὐδέ σφιν, ὡς καὶ πρὶν, ἀνάρσια μητιάασκον
Τλλῆες· πρὸς δ' αὐτοὶ ἐμηχανόωντο κέλευθον,
μισθὸν ἀειρόμενοι τρίποδα μέγαν Ἀπόλλωνος.
δοιοὺς γὰρ τρίποδας τηλοῦ πόρε Φοῖβος ἄγεσθαι
Αἰσονίδῃ περόωντι κατὰ χρέος, ὁππότε Πυθὼ
ἱερὴν πευσόμενος μέλεκιαθε τῆσδ' ὑπὲρ αὐτῆς
ναυτιλίης· πέπρωλο δ', ὅπη χθονὸς ἱδρυθείεν,
μή πόλε τὴν δηΐοισιν ἀνασλήσεσθαι ἰοῦσι.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν κείνῃ ἔδε κεύθεται αἴῃ
ἀμφὶ πόλιν ἀγανὴν Τλλῆίδα, πολλὸν ἔνερθεν
οὐδέος, ὥς κεν ἄφαντος ἀεὶ μερόπεσσι πέλῃται.
οὐ μὲν ἔτι ζώοντα καλαυτόθι τέτμον ἄνακτα
Τλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆϊ,
δήμῳ Φαιήκων. ὃ γὰρ οἰκία Ναυσιθόοιο
Μάκριν τ' εἰσαφίκανε, Διωνύσοιο τιθήνην,
νιψόμενος παίδων ὀλοὸν φόνον· ἔνθ' ὅ γε κούρην
Αἰγαίου ἐδάμασσεν ἐρασσάμενος πολεμοῖο
Νηΐδα Μελίτην· ἡ δὲ σθεναρὸν τέκεν Τλλον
δήμῳ Φαιήκων. ὃ μὲν οἰκία Ναυσιθόοιο

τυτθὸς ἐὼν ποτ' ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα.
οὐ γὰρ ὅγ' ἤθελε αὐτῇ ἐνὶ ἕλδετο νήσῳ
ναίειν, κοιρανέοντος ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο·
βῆ δ' ἄλαδε Κρονίην, αὐτόχθονα λαὸν ἀγείρας
Φαιήκων· σὺν γὰρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον
ἥρως Ναυσίθοος· τόθι δ' εἵσατο, καί μιν ἔπεφνον
Μέντορες, ἀγραύλοισιν ἀλεξόμενον περὶ βουσίν.

Ἀλλὰ, θεαὶ, πῶς τῆσδε παρὲξ ἀλὸς, ἀμφί τε γαῖαν
Αὐσονίην, νήσους τε Λιγυστίδας, αἳ καλέονται
Στοιχάδες, Ἀργῴης περιώσια σήματα νηὸς
νημερτὲς πέφαται; τίς ἀπόπροθι τόσσον ἀνάγκη
καὶ χρειὼ σφ' ἐκόμισσε; τίνες σφέας ἤγαγον αὖραι;

Αὐτόν που μεγαλωστὶ, δεδουπότος Ἀψύρτοιο,
Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα, χόλος λάβεν, οἷον ἔρεξαν.
Αἰαίης δ' ὀλοὸν τεκμήραλο δῆνεσι Κίρκης
αἷμ' ἀπονιψάμενους, πρό τε μυρία πημανθέντας,
νοστήσειν. τὸ μὲν οὔ τις ἀρισταίων ἐνόησεν·
ἀλλ' ἔθεον, γαίης Ὑλλίδος ἐξανιόντες,
πλόῳ· τὰς δ' ἀπέλειπον, ὅσαι Κόλχοισι πάροιθεν
ἐξείης πλήθοντο Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ἰσσά τε, Δυσκέλαδός τε, καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια.
αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ τῇσι παραὶ Κέρκυραν ἵκοντο,
ἔνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κούρην,
νύκτομον Κέρκυραν, ἑκὰς Φλιουντίδος αἴης,
ἁρπάξας ὑπ' ἔρωτι· μελαινομένην δέ μιν ἄνδρες
ναυτίλοι ἐκ πόντοιο κελαινῇ πάντοθεν ὕλῃ

δερκόμενοι, Κέρκυραν ἐπικλείουσι Μέλαιναν.
τῇ δ' ἔπι καὶ Μελίτην, λιαρῷ περιγηθέες οὔρῳ,
αἰπεινήν τε Κερωσσὸν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἐοῦσαν
Νυμφαίην παράμειβον, ἵνα κρείουσα Καλυψὼ
Ἀτλαντὶς ναίεσκε· τὰ δ' ἠρωϊδέα λεύσσειν
οὔρεα διάζοντο Κεραύνια. καὶ τότε βουλὰς
ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη.
μηδομένη δ' ἄνυσιν τοῖο πλόου, ὦρσεν ἀέλλας
ἀντικρὺ, ταῖς αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο
νήσου ἐπὶ κραναῆς Ἡλεκτρίδος. αὐτίκα δ' ἄφνως
ἴαχεν ἀνθρομέη ἐνοσῇ μεσσηγὺ θεόντων
αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
σπεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
τοὺς δ' ὅλον μεσσηγὺ δέος λάβεν εἰσαΐοντας
Φθογγήν τε, Ζηνός τε βαρὺν χόλον. οὐ γὰρ ἀλύξειν
ἔννεπεν οὔτε πόρους δολιχῆς ἁλὸς, οὔτε θυέλλας
ἀργαλέας, ὅτε μὴ Κίρκη Φόνου Ἀψύρτοιο
νηλέα νίψειε· Πολυδεύκεα δ' εὐχετάασθαι
Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἧνωγε κελεύθους
Αὐσονίης ἔμπαρσθε πορεῖν ἁλὸς, ἢ ἔνι Κίρκην
δήουσι, Πέρσης τε καὶ Ἠελίοιο θύγατρα.
Ὡς Ἀργὼ ἰάχησεν ὑπὸ κνέφας· οἱ δ' ἀνόρουσαν
Τυνδαρίδαι, καὶ χεῖρας ἀνέσχεθον ἀθανάτοισιν,
εὐχόμενοι τὰ ἕκαστα· κατηφείη δ' ἔχεν ἄλλους
ἥρωας Μινύας. ἡ δ' ἔσσυτο πολλὸν ἐπιπρὸ
λαίφεσιν, ἐς τ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο·
ἔνθα ποτ' αἰθαλέεντι τυπεὶς πρὸς σέρνα κεραυνῷ
ἠμιδαὴς Φαέθων πίσεν ἅρμαλος Ἠελίοιο

λίμνης ἐς προχοὰς πολυξενθέος· ἡ δ' ἔτι νῦν περ
τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν.
οὐδέ τις ὕδωρ κεῖνο διὰ πλερὰ κοῦφα τανύσσας
οἰονὸς δύναται βαλέειν ὕπερ· ἀλλὰ μεσηγὺ
Φλογμῷ ἐπιθρώσκει πεπαλημένος. ἀμφὶ δὲ κοῦραι
Ηλιάδες, ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι,
μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ Φαεινὰς
ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.
αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερσαίνονται·
εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃτι κελαινῆς οἴδματι λίμνης
ἠϊόνας πνοιὴ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο,
δὴ τότ' ἐς Ηριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
κυμαίνονι ῥόῳ. Κελταὶ δ' ἐπὶ βαῖξιν ἔθεντο,
ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
συμφέρεται δίναις, ἅ τε μυρία χεῦε πάροιθεν,
ἧμος Υπερβορέων ἑρὸν γένος εἰσαφίκανεν,
οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν ἐκ πατρὸς ἐνιαυτῷ,
χωόμενος περὶ παιδί, τὸν ἐν λιπαρῇ Λακερείῃ
δῖα Κορωνὶς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῇς Αμύρου.
καὶ τὰ μὲν ὡς κείνοισι μετ' ἀνδράσι κεκλήϊσται.
τοὺς δ' οὔτε βρώμης ἧρει πόθος, οὐδὲ ποτοῖο,
οὔτ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος. ἀλλ' ἄρα τοίγε
ἤματα μὲν σμερδνοῖο περὶ βλωχρὸν βαρύθοντες
ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον
τυφομένου Φαέθοντος ἐπιροαὶ Ηριδανοῖο·
νυκτὸς δ' αὖ γόον ὀξὺν ὀδυρομένων ἐσάκουαν
Ηλιάδων λιγέως· τὰ δὲ δάκρυα μυρομένῃσιν,
οἷον ἐλαικραὶ σταγύες, ὕδασιν ἐμφορέονται.

Εκ δὲ τόθεν Ροδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσανέβησαν,
ὅστ' εἰς Ηριδανὸν μετανίσσεται· ἄμμιγα δ' ὕδωρ
ἐν ξυνοχῇ βέβρυχε κυκώμενον. αὐτὰρ ὃ γαίης
ἐκ μυχάτης, ἵνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἐδέθλια Νυκτὸς,
ἔνθεν ἀπορνύμενος, τῇ μέντ' ἐπερεύγεται ἀκτὰς
Ωκεανοῦ, τῇ δ' αὖτε μετ' Ιονίην ἅλα βάλλει,
τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιον πέλαγος, καὶ ἀπείρονα κόλπον,
ἑπτὰ διὰ στομάτων ἵει ῥόον. ἐκ δ' ἄρα τοῖο
λίμνας εἰσέλασαν δυσχείμονας, αἵ τ' ἀνὰ Κελτῶν
ἤπειρον πέπτανται ἀθέσφαται· ἔνθα κεν οἵ γε
ἄτῃ ἀεικελίῃ πέλασαν. φέρε γάρ τις ἀπορὼξ
κόλπον ἐς Ωκεανοῖο, τὸν οὐ προδαέντες ἔμελλον
εἰσβαλέειν, τόθεν οὔ κεν ὑπότροποι ἐξεσάωθεν.
ἀλλ' Ηρη σκοπέλοιο καθ' Ερκυνίου ἰάχησεν,
οὐρανόθεν προθοροῦσα· φόβῳ δ' ἐτίναχθεν ἀϋτῆς
πάντες ὁμῶς· δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ.
ἂψ δὲ παλιντροπόωντο θεᾶς ὕπο, καί ῥ' ἐνόησαν
τὴν οἶμον, τῇ πέρ τε καὶ ἔπλετο νόστος ἰοῦσι.
δηναιοὶ δ' ἀκτὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο,
Ηρης ἐννεσίῃσι, δι' ἔθνεα μυρία Κελτῶν
καὶ Λιγύων περόωντες ἀδήϊοι. ἀμφὶ γὰρ αἰνὴν
ἠέρα χεῦε θεὰ πάντ' ἤματα νισσομένοισι.
μεσσότατον δ' ἄρα τοί γε διὰ στόμα νηῒ βαλόντες
Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους σόοι, εἵνεκα κούρων
Ζηνός· ὃ δὴ βωμοί τε καὶ ἱερὰ τοῖσι τέτυκται
ἔμπεδον· οὐδ' οἷον κείνης ἐπίκουροι ἕποντο
ναυτιλίης· Ζεὺς δέ σφι καὶ ὀψιγόνων πόρε νῆας.
Στοιχάδας αὖτε λιπόντες ἐς Αἰθαλίην ἐπέρησαν

νῆσον, ἵνα ψηφῖσιν ἀπωμόρξαντο καμόντες
ἰδρῶ ἅλις· χροιῇ δὲ κατ' αἰγιαλοῖο κέχυνται
εἴκελαι· ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων·
ἐν δὲ λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται.

Καρπαλίμως δ' ἐνθένδε δι' ἐξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο,
Αὐσονίης ἀκλὰς Τυρσηνίδας εἰσοράωντες·
ἶξον δ' Αἰαίης λιμένα κλυτόν· ἐκ δ' ἀρὰ νηὸς
πείσματ' ἐπ' ἠϊόνων σχεδόθεν βάλον. ἐνθάδε Κίρκην
εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.
τοῖον γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπλοίητο.
αἵματί οἱ θάλαμοί τε καὶ ἕρκεα πάντα δόμοιο
μύρεσθαι δόκεον· φλοξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν,
εἴτι πάρος ξείνους θέλγ' ἀνέρας, ὅσσις ἵκοιτο·
τὴν δ' αὐτὴ φονίῳ σβέσεν αἵματι πορφύρουσαν,
χερσὶν ἀφυσσαμένη· λῆξεν δ' ὀλοοῖο φόβοιο.
τῷ καὶ ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης
ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε.
θῆρες δ', οὐ θήρεσσιν ἐοικότες ὠμηστῆσιν,
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄνδρεσσιν ὁμὸν δέμας, ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλων
συμμιγέες μελέων, κίον ἀθρόοι, ἠύτε μῆλα
ἐκ σταθμῶν ἅλις εἶσιν ὀπηδεύοντα νομῆϊ.
τοίους καὶ προτέρης ἐξ ἰλύος ἐδλάσησε
χθὼν αὐτὴ μικτοῖσιν ἀρηραμένους μελέεσσιν,
οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα,
οὐ δέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο
ἰκμάδας αἰνυμένη· τὰ δ' ἐπὶ σλίγας ἤγαγεν αἰὼν
συγκρίνασ'· τὼς οἵ γε φυὴν ἀΐδηλοι ἔσαντο.

ἥρωας δ' ἕλε θάμβος ἀπείριτον· αἶψα δ' ἕκαστος
Κίρκης εἶς τε φυὴν, εἶς τ' ὄμματα παπλαίνοντες,
ῥεῖα κασιγνήτην φάσαν ἔμμεναι Αἰήταο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ νυχίων ἀπὸ δείματα πέμψεν ὀνείρων
αὐτίκ' ἔπειτ' ἄψορρον ἀπέστιχε· τοὺς δ' ἄμ' ἕπεσθαι,
χειρὶ καταρέξασα, δολοφροσύνῃσιν ἄνωγεν.
ἔνθ' ἤτοι πληθὺς μὲν ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο
μίμνεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐρύσσατο Κολχίδα κούρην.
ἄμφω δ' ἑσπέσθην αὐτὴν ὁδὸν, ἔς τ' ἀφίκοντο
Κίρκης ἐς μέγαρον· τοὺς δ' ἐν λιπαροῖσι κέλευσεν
ἥ γε θρόνοις ἕζεσθαι, ἀμηχανέουσα κιόντων.
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃ αἰξάντες
ἵζανον, ἥ τε δίκη λυγροῖς ἱκέτῃσι τέτυκται,
ἡ μὲν ἐπ' ἀμφοτέρας θεμένη χείρεσσι μέτωπα,
αὐτὰρ ὁ κωπῆεν μέγα φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας,
ᾧπέρ τ' Αἰήταο πάϊν κλάνεν· οὐδέ ποτ' ὄσσε
ἰθὺς ἐνὶ βλεφάροισιν ἀνέσχεθον. αὐτίκα δ' ἔγνω
Κίρκη φύξιον οἶτον, ἀλιτροσύνας τε φόνοιο.
τῷ καὶ ὀπιζομένη Ζηνὸς θέμιν Ἱκεσίοιο,
ὅς μέγα μὲν κοτέει, μέγα δ' ἀνδροφόνοισιν ἀρήγει,
βέζε θυηπολίην, οἵῃ τ' ἀπολυμαίνονται
νηλειεῖς ἱκέται, ὅτ' ἐφέστιοι ἀλλιόωσι.
πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἥ γε φόνοιο
τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ
πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας
τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην· αὖτις δὲ καὶ ἄλλοις
μείλισσε χύτλοισι, καθάρσιον ἀγκαλέουσα

Ζῆνα, παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων.
καὶ τὰ μὲν ἀθρόα πάντα δόμων ἐκ λύματ' ἔνεικαν
Νηϊάδες πρόπολοι, ταί οἱ πόρσυνον ἕκαστα.
ἡ δ' εἴσω πελάνους μειλιχίῃρά τε νηφαλίῃσι
δαῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος, ὄφρα χόλοιο
σμερδαλέας παύσειεν Ἐριννύας, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
εὐμειδὴς τ' ἔπελοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν,
εἴτ' οὖν ὀθνείῳ μεμιασμένοι αἵματι χεῖρας,
εἴτε καὶ ἐμφύλῳ προσκηδέες ἀνδιόωσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μάλα πάντα πονήσατο, δὴ τότ' ἔπειτα
εἶσεν ἐπὶ ξεστοῖσιν ἀνασχήσασα θρόνοισι,
καὶ δ' αὐτὴ πέλας ἷζεν ἐναντίη. αἶψα δὲ μύθῳ
χρειὼ, ναυτιλίην τε, διακριδὸν ἐξερέεινεν,
ἠδ' ὁπόθεν μετὰ γαῖαν ἐὴν καὶ δώματ' ἰόντες
αὖτως ἰθύνθησαν ἐφέστιοι. ἦ γὰρ ὀνείρων
μυῆσις ἀεικελίη δῦνε φρένας ὁρμαίνουσαν·
ἷετο δ' αὖ κούρης ἐμφύλιον ἴδμεναι ὀμφήν,
αὐτίχ' ὅπως ἐνόησεν ἀπ' εὐδέος ὅσσε βαλοῦσαν.
πᾶσα γὰρ Ἠελίου γενεὴ ἀρίδηλος ἰδέσθαι
ἦεν, ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῆσιν
οἷόν τε χρυσέην ἀνθώπιον ἷεσαν αἴγλην.
ἡ δ' ἄρα τῇ τὰ ἕκαστα διειρομένη κατέλεξε,
Κολχίδα γῆρυν ἰεῖσα, βαρύφρονος Αἰήταο
κούρη μειλιχίως, ἠμὲν σόλον, ἠδὲ κελεύθους
ἠρώων, ὅσα τ' ἀμφὶ θοοῖς ἐμόγησαν ἀέθλοις·
ὥς τε κασιγνήτης πολυκηδέος ἤλιτε βουλαῖς,
ὥς τ' ἀπονόσφιν ἄλυξεν ὑπέρβια δείματα πατρὸς

σὺν

σὺν παισὶ Φρίξοιο· φόνον δ' ἀλέεινεν ἐνίσπειν
Ἀψύρτου. τὴν δ' οὔ τι νόῳ λάθεν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
μυρομένην ἐλέηρεν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖσιν ἔειπε.
"Σχετλίη, ἦ ῥα κακὸν καὶ ἀεικέα μήσαο νόστον.
„ἔλπομαι οὐκ ἐπὶ δήν σε βαθὺν χόλον Αἰήταο
„ἐκφυγέειν· τάχα δ' εἶσι καὶ Ἑλλάδος ἤθεα γαίης
„τισόμενος φόνον υἷος, ὅτ' ἄσχετα ἔργ' ἐτέλεσσας.
„ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκέτις καὶ ὁμόγνιος ἔπλευ ἐμεῖο,
„ἄλλο μὲν οὔ τι κακὸν μητίσομαι ἐνθάδ' ἰοῦσῃ·
„ἔρχεο δ' ἐκ μεγάρων ξείνῳ συνοπηδὸς ἐοῦσα,
„ὄφρα τοῦτον ἄϊστον ἀείρασα πατρὸς ἄνευθε·
„μηδ' ἐμὲ γουνάσσαιο ἐφέστιος, οὐ γὰρ ἔγωγε
„αἰνήσω βουλάς τε σέθεν καὶ ἀεικέα φύξιν.
Ὡς φάτο· τὴν δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν· ἀμφὶ δὲ πέπλον
ὀφθαλμοῖσι βαλοῦσα, γόον χέεν, ὄφρα μιν ἧρως,
χειρὸς ἐπισχόμενος, μεγάρων ἐξῆγε θύραζε
δείματι παλλομένην· λεῖπον δ' ἄπο δώματα Κίρκης.

Οὐδ' ἄλοχον Κρονίδαο Διὸς λάθον· ἀλλά οἱ Ἶρις
πέφραδεν, εὖτ' ἐνόησεν ἀπὸ μεγάροιο κιόντας.
αὐτὴ γάρ μιν ἄνωγε δεκευέμεν, ὁππότε νῆα
σκείχοιεν, τὸ καὶ αὖτις ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν.
"Ἶρι φίλη, νῦν, εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμὰς,
„εἶσ' ἄγε, λαιψηρῇσι μετοιχομένη πτερύγεσσι,
„δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν ἁλὸς ἐξανιοῦσαν.
„κείνης γὰρ χρειώ με κιχάνεται. αὐτὰρ ἔπειτα
„ἐλθεῖν εἰς ἀκτὰς, ὅθι τ' ἄκμονες Ἡφαίστοιο
„χάλκειοι σιδαρῆσιν ἀράσσονται τυπίδεσσιν·

» εἶῶε δὲ κοιμῆσαι Φύσας πυρός, εἰσόκεν Αργὼ
» τάσγε παρεξελάσῃσιν. ἀτὰρ καὶ ἐς Αἴολον ἐλθεῖν,
» Αἴολον, ὅσθ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει·
» καὶ δὲ τῷ εἰπέμεναι τὸν ἐμὸν νόον, ὥς κεν ἀήτας
» πάντας ἀπολήξειεν ὑπ' ἠέρι, μηδέ τις αὔρη
» τρηχύνοι πέλαγος· Ζεφύρου γε μὲν οὖρος ἀήτω,
» ὄφρ' οἵ γ' Αλκινόου Φαιήκιδα νῆσον ἵκωνται.
Ως ἔφατ' αὐτίκα δ' Ιρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα
τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. δῦ δ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ, τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασι.
πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν, καὶ ἐπέφραδε μῦθον
Ηρης ἐννεσίης, ὥρσέ τέ μιν εἰς ἓ νέεσθαι.
δεύτερα δ' εἰς Ηφαιστον ἐβύσατο· παῦσε δὲ τόν γε
ῥίμφα σιδηρείων τυπίδων· ἔσχοντο δ' αὐτμῆς
αἰθαλέοι πρηστῆρες. ἀτὰρ τρίτον εἰσαφίκανεν
Αἴολον Ιππότεω παῖδα κλυτόν. ὄφρα δὲ καὶ τῷ
ἀγγελίην φαμένη θοὰ γούνατα παῦσεν ὁδοῖο,
τόφρα Θέτις, Νηρῆα κασιγνήτας τε λιποῦσα,
ἐξ ἁλὸς Οὐλυμπόνδε θεὰν μετεκίαθεν Ηρην·
ἡ δέ μιν ἆσσον ἑεῖο παρεῖσέ τε, φαίνέ τε μῦθον.
" Κέκλυθι νῦν, Θέτι δῖα, τά τοι ἐπιέλδομ' ἐνίσπειν,
» οἶσθα μὲν ὅσσην ἐμῇσιν ἐνὶ φρεσὶ τίεται ἥρως
» Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἀέθλου,
» οἵως τέ σφ' ἐσάωσα διὰ πλαγκτὰς περόωντας
» πέτρας, ἔνθα πυρὸς δειναὶ βρομέουσι θύελλαι,
» κύματά τε σκληρῇσι περιβρύει σπιλάδεσσι.
» νῦν δὲ παρὰ Σκύλλης σκόπελον μέγαν, ἠδὲ Χάρυβδιν
» δεινὴν ἐρευγομένην, δέχεται ὁδός. ἀλλά σε γὰρ δὴ

„ ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον, ἠδ' ἀγάασσα
„ ἔξοχον ἀλλάων, αἴ τ' εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν,
„ οὕνεκεν οὐκ ἔτλης εὐνῇ Διὸς ἰεμένοιο
„ λέξασθαι. κείνῳ γὰρ ἀεὶ τάδε ἔργα μέμηλεν,
„ ἠὲ σὺν ἀθανάτῃς, ἠὲ θνητῇσιν ἰαύειν.
„ ἀλλ' ἐμὲ αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα,
„ ἠλεύω· ὁ δ' ἔπειτα πελώριον ὅρκον ὄμοσσε,
„ μήποτέ σ' ἀθανάτοιο θεοῦ καλέεσθαι ἄκριτιν.
„ ἔμπης δ' οὐ μεθίεσκεν ὀπιπεύων ἀέκουσαν,
„ εἰσότε οἱ πρέσβειρα Θέμις κατέλεξεν ἅπαντα,
„ ὡς δή τοι πέπρωται ἀμείνονα πατρὸς ἑοῖο
„ παῖδα τεκεῖν· τῷ καί σε λιλαιόμενος μεθέηκε,
„ δείματι, μή τις ἑοῦ ἀντάξιος ἄλλος ἀνάσσοι
„ ἀθανάτων, ἀλλ' αἰὲν ἐὼν κράτος εἰρύοιτο.
„ αὐτὰρ ἐγὼ τὸν ἄριστον ἐπιχθονίων πάσιν εἶναι
„ δῶκά τοι, ὄφρα γάμου θυμηδέος ἀντιόσειας,
„ τέκνα τε Φιτύσαιο· θεοὺς δ' ἐς δαῖτ' ἐκάλεσσα
„ πάντας ὁμῶς· αὐτὴ δὲ στέλας χείρεσσιν ἀνέσχεν
„ νυμφίδιον, κείνης ἀγανόφρονος εἵνεκα τιμῆς.
„ ἀλλ' ἄγε, καὶ τινά τοι νημερτέα μῦθον ἐνίψω.
„ εὖτ' ἂν ἐς Ηλύσιον πεδίον τεὸς υἱὸς ἵκηται,
„ ὃν δὴ νῦν Χείρωνος ἐν ἤθεσι Κενταύροιο
„ Νηϊάδες κομέουσι, τεοῦ λίπλοντα γάλακτος,
„ χρειὼ μιν κούρης πόσιν ἔμμεναι Αἰήταο
„ Μηδείης· σὺ δ' ἄρηγε νυῷ ἑκυρή περ ἐοῦσα,
„ ἠδ' αὐτῷ Πηλῆϊ. τί τοι χόλος ἐσλήκιλαι;
„ ἀάσθη. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται ἄτη.
„ ναὶ μὲν ἐφημοσύνῃσιν ἐμαῖς Ηφαιστον οἴῳ

» λωφήσειν πρήσσοντα πυρὸς μένος, Ἰαπετιάδην δὲ
» Αἴολον ὠκείας ἀνέμων ἄϊκας ἐρύξειν,
» νόσφιν ἐϋσταθέος Ζεφύρου, τείως κεν ἴωνται
» Φαιήκων λιμένας· σὺ δ' ἀκηδέα μήδεο νόστον.
» δεῖμα δέ τοι πέτραι καὶ ὑπέρβια κύματ' ἔασι
» μοῦνον, ἅ κε τρέψαιο κασιγνήτῃσι σὺν ἄλλαις.
» μηδὲ σύ γ' ἠὲ Χάρυβδιν ἀμηχανέοντας ἐάσῃς
» ἐσβαλέειν, μὴ πάντας ἀναβρέξασα φέρῃσιν,
» ἠὲ παρὰ Σκύλλης σίγυερὸν κευθμῶνα νέεσθαι,
» Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ
» νυκλιπόλος Ἑκάτη, τήν τε κλείουσι Κραταιΐν,
» μήπως σμερδαλέῃσιν ἐπαΐξασα γένυσσι
» λεκλοὺς ἡρώων δηλήσεται. ἀλλ' ἔχε νῆα
» κεῖσ', ὅθι περ τυτθή γε παραίβασις ἔσσετ' ὀλέθρου.
Ὡς φάτο· τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
" Εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο πυρὸς μένος, ἠδὲ θύελλαι
» ζακρηεῖς λήξουσιν ἐτήτυμον, ἦτ' ἂν ἔγωγε
» Θαρσαλέη Φαίην, καὶ κύματος ἀντιόωντος,
» νῆα σαωσέμεναι, Ζεφύρου λίγα κινυμένοιο.
» ἀλλ' ὥρη δολιχήν τε καὶ ἄσπετον οἶμον ὀδεύειν,
» ὄφρα κασιγνήτας μετελεύσομαι, αἵ μοι ἀρωγοὶ
» ἔσσονται, καὶ νηὸς ὅθι πρυμνήσι' ἀνῆπται,
» ὥς κεν ὑπηῴοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι.
Η, καὶ ἀναΐξασα κατ' αἰθέρος ἔμπεσε δίναις
κυανέου πόντοιο· κάλει δ' ἐπαμυνέμεν ἄλλας
αὐτοκασιγνήτας Νηρηΐδας· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
ἤντεον ἀλλήλῃσι· Θέτις δ' ἀγόρευεν ἑφέλμας
Ηρης· αἶψα δ' ἴαλλε μετ' Αὐσονίην ἅλα πᾶσαν.

αὐτὴ δ' ὠκυτέρη ἁμαρύγμαθος, ἠὲ βολάων
ἠελίου, ὅτ' ἄνεισι περαίης ὑψόθι γαίης,
σεύατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατος, ἔς τ' ἀφίκανεν
ἀκλὴν Αἰαίην Τυρσηνίδος ἠπείροιο.
τοὺς δ' εὗρε παρὰ νηὶ σόλῳ ῥιπῆσί τ' ὀϊστῶν
τερπομένους· ἡ δ' ἆσσον ὀρεξαμένη χερὸς ἄκρης
Αἰακίδεω Πηλῆος· ὃ γάρ ῥά οἱ ἦεν ἀκοίτης,
οὐδέ τις εἰσιδέειν δύνατ' ἔμπεδον· ἀλλ' ἄρα τῷ γε
οἴῳ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐείσατο, φώνησέν τε.
"Μηκέτι νῦν ἀκλαῖς Τυρσηνίσιν ἧσθε μένοντες·
»ἠῶθεν δὲ θοῆς πρυμνήσια λύετε νηὸς,
»Ἥρῃ πειθόμενοι ἐπαρηγόνι. τῆς γὰρ ἐφέλμῃς
»πασσυδίῃ κοῦραι Νηρηΐδες ἀντιόωσι,
»νῆα διὲκ πέτρας, αἵ τε Πλαγκλαὶ καλέονται,
»ῥυσόμεναι. κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος.
»ἀλλὰ σὺ μή τῳ ἐμὸν δείξῃς δέμας, εὖτ' ἂν ἴδηαι
»ἀντομένην σὺν τῇσι· νόῳ δ' ἔχε, μή με χολώσῃς
»πλεῖον ἔτ', ἢ τοπάροιθεν ἀπηλεγέως ἐχόλωσας.
Η, καὶ ἔπειτ' αἰθῆλος ἐδύσατο βένθεα πόντου·
τὸν δ' ἄχος αἰνὸν ἔτυψεν, ἐπεὶ πάρος οὐκέτ' ἰοῦσαν
ἔδρακεν, ἐξότε πρῶτα λίπεν θάλαμόν τε καὶ εὐνὴν,
χωσαμένη Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ νηπιάχοντος.
ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιε
νύκλια διὰ μέσσην Φλογμῷ πυρός· ἤματα δ' αὖτε
ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
ἀθάνατος, καί οἱ σὺγερὸν χροῒ νῆρας ἀλάλκοι.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ εὐνῆς ἀνεκάλμενος εἰσενόησε
παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός· ἦκε δ' ἀϋτὴν

σμερδαλέην ἐσιδών, μέγα νήπιος· ἡ δ' αἰόυσα
τὸν μὲν ἄρ' ἀρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα·
αὐτὴ δὲ πνοιῇ ἰκέλη δέμας, ἠΰτ' ὄνειρος,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο θοῶς, καὶ ἐσήλατο πόντον
χωσαμένη· μετὰ δ' οὔ τι παλίσσυλος ἵκετ' ὀπίσσω.
τῷ μὲν ἀμηχανίη δῆσε φρένας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
πᾶσαν ἐφημοσύνην Θέτιδος μετέειπεν ἑταίροις.
οἱ δ' ἄρα μεσσηγὺς λῆξαν καὶ ἔπαυσαν ἀέθλους,
ἐσσυμένως δόρπον τε χαμεύνας τ' ἀμφεπένοντο,
τῆς ἔνι δαιτάμενοι νύκτ' ἄεσαν, ὡς τοπάροιθεν.

Ἡμος δ' ἄκρον ἔβαλλε φαεσφόρος οὐρανὸν Ἠώς,
δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ Ζεφύροιο
βαῖνον ἐπὶ κληῖδας ἀπὸ χθονός· ἐκ δὲ βυθοῖο
εὐναίας εἵλκον περιγηθέες, ἄλλα τε πάντα
ἄρμενα μηρύοντο κατὰ χρέος· ὕψι δὲ λαῖφος
εἴρυσσαν τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι κεραίης.
νῆα δ' ἐὐκραὴς ἄνεμος φέρεν. αἶψα δὲ νῆσον
καλὴν, ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνονθ' Ἀχελωΐδες, ἡδείῃσι
θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο.
τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελώῳ εὐνηθεῖσα
γείνατο Τερψιχόρη, Μουσέων μία· καί ποθε Δηοῦς
θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσαίνεσκον
ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,
ἄλλο δὲ παρθενικῇς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.
αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς
ἠ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόσφιν ἔλοντο,

τηκεδόνι φθινύθουσαι· ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς
ἴεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. οἱ δ' ἀπὸ νηὸς
ἡδὺ πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠϊόνεσσι βαλέσθαι,
εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο παῖς Θρηίκιος Ορφεὺς
Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας
κραιπνὸν ἐϋτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς,
ὄφρ' ἅμυδις πλονέοντος ἐπισβεσίοιτο ἀκουαὶ
κρεγμῷ· παρθενικὴν δ' ἐνοπὴν ἐδμήσατο φόρμιγξ.
νῆα δ' ὁμοῦ Ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα
πρυμνόθεν ὀρνύμενον· ταὶ δ' ἄκριτον ἴεσαν αὐδήν.
ἀλλὰ καὶ ὡς Τελέοντος ἐΰς παῖς, οἷος ἑταίρων
προφθάμενος, ξεστοῖο καλὰ ζυγοῦ ἔνθορε πόντῳ
Βούτης, Σειρήνων λιγυρῇ ὀπὶ θυμὸν ἰανθείς·
νῆχε δὲ πορφυρέοιο δι' οἰδματος, ὄφρ' ἐπισκαίη,
σχέτλιος. ἦ τέ οἱ αἶψα καλαυτόθι νόστιμον ἦμαρ·
ἀλλά μιν οἰκλείρασα θεὰ Ερυκος μεδέουσα
Κύπρις ἔτ' ἐν δίναις ἀνερείψαλο, καί ῥ' ἐσάωσε
πρόφρων ἀντομένη Λιλυβηίδα ναιέμεν ἄκρην.
οἱ δ' ἄχεϊ σχόμενοι τὰς μὲν λίπον, ἄλλα δ' ὕπαζον
κύντερα μιξοδίῃσιν ἁλὸς ῥαιστήρια νηῶν.
τῇ μὲν γὰρ Σκύλλης λισσὴ προὐφαίνετο πέτρη·
τῇ δ' ἄμοτον βοάασκεν ἀναελύζουσα Χάρυβδις·
ἄλλοθι δὲ πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπὸ κύματι πέτραι
ῥόχθεον, ἦχι πάροιθεν ἀπείπλυεν αἰθομένη φλὸξ
ἄκρων ἐκ σκοπέλων, πυριθαλπέος ὑψόθι πέτρης.
κάπνῳ δ' ἀχλυόεις αἰθὴρ πέλεν· οὐδέ κεν αὐγὰς
ἔδρακες ἠελίοιο. τότ' αὖ λίξαντος ἀπ' ἔργων
Ηφαίστου, θερμὴν ἔτι νήκισε πόντος ἀϋτμήν.

ἔνθα σφιν κοῦραι Νηρηΐδες ἄλλοθεν ἄλλαι
ἦντεον· ἡ δ' ὄπιθε πλέρυγος θίγε πηδαλίοιο
δῖα Θέτις· πλαγκλῆσι δ' ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἔρυσσαν.
ὡς δ' ὁπόταν δελφῖνες ὑπὲξ ἁλὸς εὐδιόωντες
σπερχομένην ἀνελιηδὸν ἐλίσσωνται περὶ νῆα,
ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὁρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν,
ἄλλοτε παρβολάδην, ναύτῃσι δὲ χάρμα τέτυκται·
ὣς αἱ ὑπεκπροθέουσαι ἐπήτριμοι εἱλίσσοντο
Ἀργῴῃ περὶ νηΐ, Θέτις δ' ἴθυνε κελεύθους.
καί ῥ' ὅτε δὴ Πλαγκλῆσιν ἐνιχρίμπτεσθαι ἔμελλον,
αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας,
ὑψοῦ ἐπ' αὐτάων σπιλάδων καὶ κύμαλος ἀγῆς
ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσι.
τὴν δὲ παρῃορίην κόπτε ῥόος· ἀμφὶ δὲ κῦμα
λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν.
αἱ δ' ὁτὲ μὲν κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον,
ἄλλοτε δὲ βρύχιαι νεάτῳ ὑπὸ πυθμένι πόντου
ἠρήρειν', ὅθι πολὺν ὑπείρεχεν ἄγριον οἶδμα.
αἱ δ', ὥσθ' ἡμαθόεντος ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο
παρθενικαὶ, δίχα κόλπον ἐπ' ἰξύας εἱλίξασαι,
σφαίρῃ ἀθύρουσι περιηγέϊ· τὴν μὲν ἔπειτα
ἄλλη ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται, καὶ ἐς ἠέρα πέμπει
ὕψι μεταχθονίην· ἡ δ' οὔποτε πίλναται οὔδει·
ὣς αἱ νῆα θέουσαν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη
πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἰὲν ἄπωθε
πετράων· περὶ δέ σφιν ἐρευγόμενον ζέεν ὕδωρ.
τὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἄνωξ κορυφῆς ἐπὶ λισσάδος ἄκρης
ὀρθὸς ἐπὶ σκελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας

Ηφαιστος

Ηφαιστος θηεῖτο, καὶ αἰγλήεντος ὕπερθεν
οὐρανοῦ ἐσθηυῖα Διὸς δάμαρ· ἀμφὶ δ' Αθήνῃ
βάλλε χέρας, τοῖόν μιν ἔχεν δέος εἰσορόωσαν.
ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα,
τοσσάτιον μογέεσκον ἐπὶ χρόνον, ὀχλίζουσαι
νῆα διὲκ πέτρας πολυηχέας· οἱ δ' ἀνέμοιο
αὖτις ἐπαυρόμενοι προτέρω θέον· ὦκα δ' ἄμειδον
Θρινακίης λειμῶνα, βοῶν τροφὸν Ηελίοιο.
ἔνθ' αἱ μὲν κατὰ βένθος ἀλάλκιαι αἰθυίῃσι
δῦνον, ἐπεί ῥ' ἀλόχοιο Διὸς πόρσυνον ἐφετμάς.
τοὺς δ' ἄμυδις βληχή τε δι' ἠέρος ἵκετο μήλων,
μυκηθμός τε βοῶν αὐτοσχεδὸν εὖατ' ἔβαλλε.
καὶ τὰ μὲν ἑρσήεντα κατὰ δρία ποιμαίνεσκεν
ὁπλοτέρη Φαέθουσα θυγατρῶν Ηελίοιο,
ἠεργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα·
Λαμπετίη δ' ἐπὶ βουσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαύροπα. τὰς δὲ καὶ αὐτὰ
βοσκομένας ποταμοῖο παρ' ὕδασιν εἰσορόωντο
ἀμπεδίον καὶ ἕλος λειμώνιον· οὐδέ τις ἦε
κυανέη μετὰ τῆσι δέμας, πᾶσαι δὲ γάλακλι
εἰδόμεναι, χρυσέοις κεράεσσιν κυδιάασκον.
καὶ μὲν τὰς παράμειδον ἐπ' ἤματι· νυκλὶ δ' ἰούσῃ
πεῖρον ἀλὸς μέγα λαῖτμα κεχαρμένοι, ὄφρα καὶ αὖτις
Ηὼς ἠριγενὴς φέῤῥγος βάλε νισσομένοισιν.

Εσλι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ιονίοιο
ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος,
ἣ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, ἴλαΐε Μοῦσαι,

οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος, ᾧ ἀπὸ πατρὸς
μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος· (οἱ δέ ἑ Δηοῦς
κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαε στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι,
Μάκριδα φιλαμένη.) Δρεπάνη τόθεν ἐκλήϊσται
οὔνομα, Φαιήκων ἱερὴ τροφός· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
αἵματος Οὐρανίοιο γένος Φαίηκες ἔασι.
τοὺς Αργὼ πολέεσσιν ἐνισχομένη καμάτοισι
Θρινακίης αὔρῃς ἵκετ' ἐξ ἁλός· οἱ δ' ἀγανῇσιν
Αλκίνοος λαοί τε θυηπολίῃσιν ἰόντας
δειδέχατ' ἀσπασίως· ἐπὶ δὲ σφίσι καγχαλάασκε
πᾶσα πόλις· φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι.
καὶ δ' αὐτοὶ ἥρωες ἀνὰ πληθὺν κεχάροντο,
τῷ ἴκελοι, οἷόν τε μεσαιτάτῃ ἐμβεβαῶτες
Αἱμονίῃ· μέλλον δὲ βοῇ ἔνι θωρήξεσθαι·
ὧδε μάλ' ἀγχίμολον στρατὸς ἄσπετος ἐξεφαάνθη
Κόλχων, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας μαστῆρες ἀριστήων ἐπέρησαν.
Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἑοῦ ἐς πατρὸς ἄγεσθαι
ἵεντ' ἀπροφάτως, ἠὲ στονόεσσαν ἀϋτὴν
νωμήσειν χαλεπῇσιν ὁμόκλεον ἀτροπίῃσιν,
αὖθί τε, καὶ μετέπειτα σὺν Αἰήταο κελεύθῳ.
ἀλλὰ σφέας κατέρυκεν ἐπειγομένους πολέμοιο
κρείων Αλκίνοος. λελίητο γὰρ ἀμφοτέροισι
δηϊοτῆτος ἄνευθεν ὑπέρβια νείκεα λῦσαι.
κούρη δ' οὐλομένῳ ὑπὸ δείματι πολλὰ μὲν αὐτοὺς
Αἰσονίδεω ἑτάρους μειλίσσετο, πολλὰ δὲ χερσὶν

Ἀρήτης γούνων ἀλόχου θίγεν Ἀλκινόοιο.
"Γουνοῦμαι, βασίλεια· σὺ δ' ἵλαθι, μηδ' ἐμὲ Κόλχοις
" ἐκδῴῃς, ᾧ πατρὶ κομιζέμεν, εἴ νυ καὶ αὐτὴ
" ἀνθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι, οἵσιν ἐς ἄτην
" ὠκύτατος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσιν.
" ὣς ἐμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες, οὐ μὲν ἔκητι
" μαργοσύνης. ἴσλω σ' ἱερὸν φάος Ἠελίοιο,
" ἴσλω νυκλιπόλου Περσηΐδος ὄργια κούρης,
" μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα σὺν ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσι
" κεῖθεν ἀφορμήθην· σιγερὸν σ' ἐμὲ τάρβος ἔπεισε
" τῆσδε φυγῆς μνήσασθαι, ὅτ' ἤλιτον· οὐδέ τις ἄλλη
" μῆτις ἔην. ἔτι μοι μίτρη μένει, ὡς ἐνὶ πατρὸς
" δώμασιν, ἀχραντος καὶ ἀκήραλος. ἀλλ' ἐλέαιρε,
" πότνα, τεόν τε πόσιν μειλίσσεο· σοὶ σ' ὀπάσειαν
" ἀθάνατοι βιότου τε τελεσφόρον, ἀγλαΐην τε,
" καὶ παῖδας, καὶ κῦδος ἀπορθήτοιο πόληος.
Τοῖα μὲν Ἀρήτην γουνάζετο δακρυχέουσα·
τοῖα σ' ἀριστήων ἐναμοιβαδὶς ἄνδρα ἕκαστον.
"Ὑμέων, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτεροι, ἀμφί τ' ἀέθλοις
" εὔνεκεν ὑμετέροισιν ἀτύζομαι, ἧς ἰότητι
" ταύρους τ' ἐξεύξασθε, καὶ ἐκ θέρος οὐλοὸν ἀνδρῶν
" κείρετε γηγενέων· ἧς εἵνεκεν Αἰμονίηνδε
" χρύσεον αὐτίκα κῶας ἀναΐξετε νοστήσαντες.
" ἦσ' ἐγὼ, ἣ πάτρην τε καὶ οὓς ὤλεσσα τοκῆας,
" ἣ δόμον, ἣ σύμπασκον ἐϋφροσύνην βιότοιο·
" ὔμμι δὲ καὶ πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν αὖτις
" ἧνυσα· καὶ γλυκερῇσιν ἔτ' εἰσόψεσθε τοκῆας
" ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμοὶ ἀπὸ δὴ βαρὺς εἵλετο δαίμων

„ ἀγλαΐας· στυγερὴ δὲ σὺν ὀθνείοις ἀλάλημαι.
„ δείσατε συνθεσίας τε καὶ ὅρκια, δείσατ' Εριννὺν
„ Ικεσίην, νέμεσίν τε θεῶν, ἐς χεῖρας ἰοῦσαν
„ Αἰήτεω, λώβῃ πολυπήμονι δῃωθῆναι.
„ οὐ νηοὺς, οὐ πύργον ἐπίροθον, οὐκ ἀλεωρὴν
„ ἄλλην, οἰόθι δὲ προτιβάλλομαι ὑμέας αὐτούς.
„ σχέτλιοι ἀτροπίης καὶ ἀνηλέες· οὐδ' ἐνὶ θυμῷ
„ αἰδεῖσθε ξείνης μ' ἐπὶ γούνατα χεῖρας ἀνάσσης
„ δερκόμενοι τείνουσαν ἀμήχανον· ἀλλά κε πᾶσι,
„ κῶας ἑλεῖν μεμαῶτες, ἐμίξατε δούρατα Κόλχοις,
„ αὐτῷ τ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι· νῦν δὲ μέθεσθε
„ ἠνορέης, ὅτε μοῦνοι ἀποτμηγέντες ἔασι.
Ως φάτο λισσομένη· τῶν δ' ὅντινα γουνάζοιτο,
ὅς μιν θαρσύνεσκεν ἐρητύων ἀχέουσαν.
σεῖον δ' ἐγχείας ἐϋήκεας ἐν παλάμῃσι,
φάσγανά τ' ἐκ κολεῶν· οὐδὲ σχήσεσθαι ἀρωγῆς
ἔννεπον, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονος ἀντιάσειε.
στρευγομένοις δ' ἀν' ὅμιλον ἐπήλυθεν εὐνήτειρα
Νὺξ ἔργων ἄνδρεσσι, καλευκήλησε δὲ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς· τὴν δ' οὔ τι μίνυνθά περ εὔνασεν ὕπνος.
ἀλλά οἱ ἐν στέρνοις ἀχέων εἱλίσσετο θυμός.
οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει
ἐννυχίη· τὴν δ' ἄμφι κινύρεται ὀρφανὰ τέκνα
χηροσύνῃ πόσιος· σταλάει δ' ὑπὸ δάκρυ παρειὰς
μνωομένης, οἵη μιν ἐπὶ σμυγερὴ λάβεν αἶσα·
ὣς τῆς ἰκμαίνοντο παρηΐδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ὀξείῃς εἱλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.
Τὼ δ' ἔντοσθε δόμοιο κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάροιθε,

κρείων Αλκίνοος, πολυπότνιά τ' Αλκινόοιο
Αρήτη ἄλοχος, κούρης πέρι μητιάασκον
οἷσιν ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας· οἷα δ' ἀκοίτην
κουρίδιον θαλεροῖσι δάμαρ προσπτύσσετο μύθοις.
"Ναὶ φίλος, εἰ δ' ἄγε μοι πολυκηδέα ῥύεο Κόλχων
„ παρθενικὴν, Μινύαισι φέρων χάριν. ἐγγύθι δ' Αργος
„ ἡμετέρης νήσοιο, καὶ ἀνέρες Αἱμονιῆες·
„ Αἰήτης δ' οὔτ' ἂρ ναίει σχεδὸν, οὐδέ τι ἴδμεν
„ Αἰήτην, ἀλλ' οἷον ἀκούομεν· ἡ δέ νυ κούρη
„ αἰνοπαθὴς κατά μοι νόον ἔκλασεν ἀντιόωσα.
„ μή μιν, ἄναξ, Κόλχοισι πόροις ἐς πατρὸς ἄγεσθαι.
„ ἀάσθη, ὅτε πρῶτα βοῶν θελκτήρια δῶκε
„ φάρμακά οἱ· σχεδόθεν δὲ κακῷ κακὸν, οἷά τε πολλὰ
„ ῥέζομεν ἀμπλακίῃσιν, ἀκειομένη, ὑπάλυξε
„ πατρὸς ὑπερφιάλοιο βαρὺν χόλον. αὐτὰρ Ιήσων,
„ ὡς ἀΐω, μεγάλοισιν ἐνίσχεται ἐξ ἔθεν ὅρκοις,
„ κουρίδιον θήσεσθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.
„ τῷ, φίλε, μήτ' οὖν αὐτὸς ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
„ θείης Αἰσονίδην, μήτ' ἄσχετα σεῖο ἕκητι
„ παῖδα πατὴρ θυμῷ κεκοτηότι δηλήσαιτο.
„ λίην γὰρ δύσζηλοι ἑῇς ἐπὶ παισὶ τοκῆες·
„ οἷα μὲν Αντιόπην ἐϋώπιδα μήσατο Νυκτεύς·
„ οἷα δὲ καὶ Δανάη πόντῳ ἔνι πήματ' ἀνέτλη,
„ πατρὸς ἀτασθαλίῃσι· νέον γε μὲν, οὐδ' ἀπὸ τηλοῦ,
„ ὑβριστὴς Εχέτος γλήναις ἔνι χάλκεα κέντρα
„ πῆξε θυγατρὸς ἑῆς· στονόεντι δὲ κάρφεται οἴτῳ
„ ὀρφναίῃ ἐνὶ χαλκὸν ἀλετρεύουσα καλιῇ.
Ως ἔφατ' ἀντομένη· τοῦ δὲ φρένες ἰαίνοντο

ἧς ἀλόχου μύθοισιν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖον ἔειπεν.
"Ἀρήτη, καί κεν σὺν τεύχεσιν ἐξελάσαιμι
„ Κόλχους, ἡρώεσσι Φέρων χάριν, εἵνεκα κούρης.
„ ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι.
„ οὐδὲ μὲν Αἰήτην ἀθεριζέμεν, ὡς ἀγορεύεις,
„ λώϊον· οὐ γάρ τις βασιλεύτερος Αἰήταο.
„ καί κ' ἐθέλων, ἕκαθέν περ, ἐφ' Ἑλλάδα νεῖκος ἄροιτο.
„ τῷ μ' ἐπέοικε δίκην, ἥτις μετὰ πᾶσιν ἀρίστη
„ ἔσσεται ἀνθρώποισι, δικαζέμεν· οὐδέ σε κεύσω.
„ παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑῷ ἀπὸ πατρὶ κομίσσαι
„ ἰθύνω· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
„ οὔ μιν ἐοῦ πόσιος νοσφίσσομαι· οὐδὲ, γενέθλην
„ εἴ τιν' ὑπὸ σπλάγχνοισι φέρει, δηΐοισιν ὀπάσσω.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἐπισχεδὸν εὕνασεν ὕπνος.
ἡ δ' ἔπος ἐν θυμῷ πυκινὸν βάλετ'· αὐτίκα δ' ὦρτο
ἐκ λεχέων ἀνὰ δῶμα. συνήϊξαν δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι, δέσποιναν ἑὴν μετανοιανύουσαι.
σῖγα δ' ἐὸν κήρυκα καλεσσαμένη προσέειπεν,
ἧσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐποτρυνέοντα μιγῆναι
Αἰσονίδῃ κούρῃ· μηδ' Ἀλκίνοον βασιλῆα
λίσσεσθαι· τὸ γὰρ αὐτὸς ἰὼν Κόλχοισι δικάσσει,
παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑοῦ ποτὶ δώματα πατρὸς
ἐκδώσειν· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
οὐκέτι κουριδίης μιν ἀποτμήξειν Φιλότητος.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' αἶψα πόδες Φέρον ἐκ μεγάροιο,
ὥς κεν Ἰήσονι μῦθον ἐναίσιμον ἀγγείλειεν
Ἀρήτης, βουλάς τε θεουδέος Ἀλκινόοιο.
τοὺς δ' εὗρε παρὰ νηὶ σὺν ἔντεσιν ἐγρήσσοντας

Υλικῷ ἐν λιμένι, σχεδὸν ἄσλεος· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαν
πέφραδεν ἀγγελίην· γήθησε δὲ θυμὸς ἑκάστου
ἡρώων· μάλα γάρ σφιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα δὲ κρητῆρα κερασσάμενοι μακάρεσσιν,
ἦ θέμις, εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες,
αὐτονυχὶ κούρῃ θαλαμηΐον ἔντυεν εὐνὴν
ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιε,
κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὅς ῥα μελισσέων
ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.
κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσηΐον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν,
εὖτέ μιν Ἑρμείης φέρεν ἐκ πυρός· ἔδρακε δ' Ἥρη,
καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
ἣ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
νάσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτησιν,
ἔνθα τότ' ἐσπόρεσκεν λέκτρον μέγα· τοῖο δ' ὕπερθε
χρύσεον αἰγλῆεν κῶας βάλον, ὄφρα πέλοιτο
τιμήεις ὁ γάμος καὶ ἀοίδιμος. ἄνθεα δέ σφι
Νύμφαι ἀμεργόμεναι λευκοῖς ἐνὶ ποικίλα κόλποις
ἐσφόρεον· πάσας δὲ, πυρὸς ὣς, ἄμφεπεν αἴγλη·
τοῖον ἀπὸ χρυσέων θυσάνων ἀμαρύσσετο φέγγος.
θαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος· ἴσχε δ' ἑκάστην
αἰδώς, ἰεμένην περ ὁμῶς ἐπὶ χεῖρα βαλέσθαι.
αἱ μέν τ' Αἰγαίου πλαμοῦ καλέοντο θύγατρες·
αἱ δ' ὄρεος κορυφὰς Μελιτηέος ἀμφενέμοντο·
αἱ δ' ἔσαν ἐκ πεδίων ἀλσηΐδες. ὦρσε γὰρ αὐτὴ
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις, Ἰήσονα κυδαίνουσα.

κεῖνο καὶ εἰσέτι νῦν ἱερὸν κληΐζεται ἄντρον
Μηδείης, ὅθι τούγε σὺν ἀλλήλοισιν ἔμιξαν,
τεινάμενοι ἑανοὺς ἐϋώδεας. οἱ δ' ἐνὶ χερσὶ
δούρατα νωμήσαντες ἀρήϊα, μὴ πρὶν ἐς ἀλκὴν
δυσμενέων αἶδηλος ἐπιβρίσειεν ὅμιλος,
κράατα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν,
ἐμμελέως, Ὀρφῆος ὑπὸ λίγα φορμίζοντος,
νυμφιδίαις ὑμέναιον ἐπὶ προμολῆσιν ἄειδον.
οὐ μὲν ἐν Αλκινόοιο γάμον μενέμνε τελέσσαι
ἥρως Αἰσονίδης, μεγάροις δ' ἐνὶ πατρὸς ἑοῖο,
νοσφίσας ἐς Ἰωλκὸν ὑποτροπος· ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
Μήδεια φρονέεσκε· τότ' αὖ χρεὼ ἦγε μιγῆναι.
ἀλλὰ γὰρ οὔ ποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη.
τῷ καὶ τοὺς γλυκερῇ περ ἰαινομένους φιλότητι
δεῖμ' ἔχεν, ἢ τελέοιτο διάκρισις Αλκινόοιο.
Ὡς δ' ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι
λῦε κελαινὴν νύκτα δι' ἠέρος· αἱ δ' ἐγέλασσαν
ἠῶνες νήσοιο καὶ ἑρσήεσσαι ἄπωθεν
ἀτραπιτοὶ πεδίων· ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς·
κίνυντ' ἐνναέται μὲν ἀνὰ πτόλιν, οἱ δ' ἀπὸ τηλοῦ
Κόλχοι Μακριδίης ἐνὶ πείρασι κερνήσοιο.
αὐτίκα δ' Αλκίνοος μετεβήσατο συνθεσίῃσιν
ὃν νόον ἐξερέων κούρης ὕπερ· ἐν δ' ὄγε χειρὶ
σκῆπτρον ἔχε χρυσοῖο δικασπόλου, ᾧ ὕπο πολλοὶ
ἰθείας ἀνὰ ἄστυ διεκρίνοντο θέμιστας.
τῷ δὲ καὶ ἑξείης πολεμήϊα τεύχεα δύντες

Φαιήκων

Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐσλιχόωντο.
ἤρωας δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἔκλυθι πύργων
βαῖνον ἐποψόμεναι· σὺν δ' ἀνέρες ἀγροιῶται
ἤντεον εἰσαΐοντες, ἐπεὶ νημερτέα βάξιν
Ἥρη ἐπιπροέηκεν. ἄγεν δ' ὁ μὲν ἔκκριτον ἄλλων
ἀρνειὸν μήλων, ὁ δ' ἀεργηλὴν ἔτι πόρτιν·
ἄλλοι δ' ἀμφιφορῆας ἐπισχεδὸν ἴσλασαν οἴνου
κίρνασθαι· θυέων τ' ἀπὸ τηλόθι κήκιε λιγνύς.
αἱ δὲ πολυκμήτους ἑανοὺς φέρον, οἷα γυναῖκες,
μείλιά τε χρυσοῖο, καὶ ἀλλοίην ἐπὶ τοῖσιν
ἀγλαΐην, οἵην τε νεόζυγες ἐντύνονται·
θάμβεον δ' εἰσορόωσαι ἀριπρεπέων ἡρώων
εἶδεα καὶ μορφάς, ἐν δὲ σφίσιν Οἰάγροιο
υἱὸν ὑπαὶ Φόρμιγγος ἐϋκρέκλου καὶ ἀοιδῆς
ταρφέα σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ.
Νύμφαι δ' ἄμμιγα πᾶσαι, ὅτε μνήσαιτο γάμοιο,
ἱμερόεν θ' ὑμέναιον ἀνήπυον· ἄλλοτε δ' αὖτε
οἰόθεν οἷαι ἄειδον ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον,
Ἥρη, σεῖό γ' ἕκητι· σὺ γὰρ καὶ ἐπὶ φρεσὶ θῆκας
Ἀρήτης, πυκινὸν φάσθαι ἔπος Ἀλκινόοιο.
αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὰ πρῶτα δίκης ἀνὰ πείρατ' ἔειπεν
ἰθείης, ἤδη δὲ γάμου τέλος ἐκλήϊστο,
ἔμπεδον ὡς ἀλέγυνε διαμπερές· οὐδέ ἑ τάρβος
οὐλοὸν, οὐδὲ βαρεῖαι ἐπήλυθον Αἰήταο
μῆνιες, ἀρρήκτοισι δ' ἐνιζεύξας ἔχεν ὅρκοις.
τῷ καὶ ὅτ' ἠλεμάτως Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες,
καὶ σφέας ἠὲ Θέμιστας ἐὰς εἰρύσθαι ἄνωγεν,
ἢ λιμένων γαίης τ' ἀπὸ τηλόθι νῆας ἐέργειν,

δὴ τότε δὴ βατιλῆος ἐοῦ τρομέοντες ἐνιπάς,
δέχθαι ἐμειλίξαντο συνήμονας· αὖθι δὲ νήσῳ
δὴν μάλα Φαιήκεσσι μετ' ἀνδράσι ναιετάασκον,
εἰσότε Βακχιάδαι, γενεὴν Εφύρηθεν ἐόντες,
ἀνέρες ἐννάσσαντο μετὰ χρόνον· οἱ δὲ περαίην
νῆσον ἔβαν· κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Αβάντων
οὔρεα, Νεσλαίους τε, καὶ Ωρικον εἰσαφικέσθαι·
ἀλλὰ τὰ μὲν σλείχοντος ἄδην αἰῶνος ἐτύχθη.
Μοιράων δ' ἔτι κεῖσε θύη ἐπέτεια δέχονται
καὶ Νυμφέων, Νομίοιο καθ' ἱερὸν Απόλλωνος
βωμοὶ, τοὺς Μήδεια καθίσσαλο. πολλὰ δ' ἰοῦσιν
Αλκίνοος Μινύαις ξεινήϊα, πολλὰ δ' ὄπασσεν
Αρήτη· μετὰ δ' αὖτε δυώδεκα δῶκεν ἕπεσθαι
Μηδείῃ δμωὰς Φαιηκίδας ἐκ μεγάροιο.
ἤματι δ' ἑβδομάτῳ Δρεπάνην λίπον· ἤλυθε δ' οὖρος
ἀκρης ἠῶθεν ὑπὲκ Διός· οἱ δ' ἀνέμοιο
πνοιῇ ἐπειγόμενοι προτέρω θέον. ἀλλὰ γὰρ οὔπω
αἴσιμον ἦν ἐπιβῆναι Αχαιΐδος ἠρώεσσιν,
ὄφρ' ἔτι καὶ Λιβύης ἐπὶ πείρασιν ὀτλήσειαν.

Ηδὴ μὲν ποτὶ κόλπον ἐπώνυμον Αμπρακιήων,
ἠδὴ Κουρῆτιν ἔλιπον χθόνα πεπλαμένοισι
λαίφεσι, καὶ σλεινὰς αὐταῖς σὺν Εχινάσι νήσους
ἐξείης, Πέλοπος δὲ νέον κατεφαίνετο γαῖα·
καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὁλοὴ Βορέαο θύελλα
μεσσηγὺς πέλαγός δε Λιβυστικὸν ἐννέα πάσας
νύκλας ὁμῶς καὶ τόσσα φέρ' ἤματα, μέχρις ἵκοντο
πρωπρὸ μάλ' ἔνθα Σύρτιν, ὅθ' οὐκέτι νόστος ὀπίσσω

νηυσὶ πέλει, ὅτε τόν γε βιῴατο κόλπον ἱκέσθαι.
πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόενθα βυθοῖο
τάρφεα· κούφη δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη·
ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται· οὐδέ τι κεῖσε
ἑρπετὸν οὐδὲ ποτητὸν ἀείρεται. ἔνθ' ἄρα τούς γε
πλημμυρὶς (καὶ γάρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο
ἦ θαμὰ δὴ τόδε χεῦμα, καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκτὰς
λάβρον ἐποιχόμενον) μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα
ἠϊόνι, τρόπιος δὲ μάλ' ὕδασι παῦρ' ἐλέλειπτο.
οἱ δ' ἀπὸ νηὸς ὄρουσαν, ἄχος δ' ἕλεν εἰσορόωντας
ἠέρα, καὶ μεγάλης νῶτα χθονὸς, ἠέρι δ' ἶσα
τηλοῦ ὑπερτείνοντα διηνεκές· οὐδέ τιν' ἀρδμὸν,
οὐ πάτον, οὐκ ἀπάνευθε καταυγάσσαντο βοτῆρα
αὔλιον, εὐκήλῳ δὲ κατείχετο πάντα γαλήνῃ.
ἄλλος δ' αὖτ' ἄλλον τετιημένος ἐξερέεινε.
"Τίς χθὼν εὔχεται ἥδε; πόθι ξυνέωσαν ἄελλαι
„ἡμέας; αἴθ' ἔτλημεν, ἀφειδέες οὐλομένοιο
„δείματος, αὐτὰ κέλευθα διαμπερὲς ὁρμηθῆναι
„πετράων. ἦτ' ἂν καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν ἰοῦσι
„βέλτερον ἦν μέγα δή τι μενοινώοντας ὀλέσθαι.
„νῦν δὲ τί κε ῥέξαιμεν, ἐρυκόμενοι ἀνέμοισιν
„αὖθι μένειν τυτθόν περ ἐπὶ χρόνον, οἷον ἐρήμη
„πέζα διωλυγίης ἀναπέπταται ἠπείροιο;
Ως ἄρ' ἔφη· μετὰ δ' αὐτὸς ἀμηχανίῃ κακότητος
ἰθυντὴρ Αγκαῖος ἀκηχέμενος ἀγόρευσεν·
"Ωλόμεθ' αἰνότατον δῆθεν μόρον, οὐδ' ὑπάλυξις
„ἔστ' ἄτης· πάρα δ' ἄμμι τὰ κύντατα πημανθῆναι
„τῇδ' ὑπ' ἐρημαίῃ πεπτηότας, εἴ κεν ἀῆται

» χερσόθεν ἀμπνεύσειαν· ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσω,
» τῆλε περισκοπέων, ἄλλα πάντοθεν· ἤλιθα δ' ὕδωρ
» ξαινόμενον πολιῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.
» καί κεν ἐπισμυγερῶς διὰ δὴ πάλαι ἤδη ἐκεάσθη
» νηῦς ἱερὴ χέρσου πολλὸν πρόσω· ἀλλά μιν αὐτὴ
» πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχθονίην ἐκόμισσε.
» νῦν δ' ἡ μὲν πέλαγόσδε μετέσσυται, οἰόθι δ' ἄλμη
» ἄπλοος εἰλεῖται, γαίης ὕπερ ὅσσον ἔχουσα.
» τοὔνεκ' ἐγὼ πᾶσαν μὲν ἀπ' ἐλπίδα φημὶ κεκόφθαι
» ναυτιλίης νόστου τε. δαημοσύνην γέ τις ἄλλος
» φήνειεν· πάρα γάρ οἱ ἐπ' οἰήκεσσι θαάσσειν
» μαιομένῳ κομιδῆς. ἀλλ' οὐ μάλα νόστιμον ἦμαρ
» Ζεὺς ἐθέλει καμέτοισιν ἐφ' ἡμετέροισι τελέσσαι.
Ὡς φάτο δακρυόεις· σὺν δ' ἔννεπον ἀσχαλόωντι,
ὅσσοι ἔσαν νηῶν δεδαημένοι· ἐν δ' ἄρα πᾶσι
παχνώθη κραδίη, χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρειάς.
οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισιν
ἀνέρες εἰλίσσονται ἀνὰ πτόλιν, ἢ πολέμοιο
ἢ λοιμοῖο τέλος ποτιδέγμενοι, ἠέ τιν' ὄμβρον
ἄσπετον, ὅσσε βοῶν κατὰ μυρία ἔκλυσεν ἔργα,
ἢ ὅταν αὐτόμαλα ξόανα ῥέῃ ἱδρώοντα
αἵματι, καὶ μυκηῖ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται,
ἠὲ καὶ ἠέλιος μέσῳ ἤματι νύκτ' ἐπάγῃσιν
οὐρανόθεν, τὰ δὲ λαμπρὰ δι' ἠέρος ἄστρα φαείνῃ·
ὣς τότ' ἀριστῆες δολιχοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
ἤλυον ἐρπύζοντες. ἐπήλυθε δ' αὐτίκ' ἐρεμνὴ
ἔσπερος· οἱ δ' ἐλεεινὰ χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες
δακρυόειν ἀγάπαζον, ἵν' ἄνδιχα δῆθεν ἕκαστος

θυμὸν ἀποφθίσειαν ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντες.
βὰν δ' ἴμεν ἄλλυδις ἄλλος ἑκαστέρω αὖλιν ἑλέσθαι·
ἐν δὲ κάρη πέπλοισι καλυψάμενοι σφετέροισιν
ἄκμηνοι καὶ ἄπασοι ἐκείατο νύχθ' ὑπὸ πᾶσαν
καὶ φάος, οἰκλίσῃ θανάτῳ ἔπι. νόστῳ δὲ κοῦραι
ἀθρόαι Αἰήταο παρεστενάχοντο θυγατρί.
ὡς δ' ὅτ' ἐρημαῖοι πεπλήγατες ἔκλυθι πέτρης
χηραμοῦ ἀπλῆνες λιγέα κλάζουσι νεοσσοί·
ἢ ὅτε καλὰ νάοντος ἐπ' ὀφρύσι Πακτωλοῖο
κύκνοι κινήσουσιν ἑὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἕρσῃς βρεμέται, ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα·
ὡς αἱ ἐπὶ ξανθὰς θέμεναι κονίῃσιν ἐθείρας
πασσύχιαι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο.
καί νύ κεν αὐτοῦ πάντες ἀπὸ ζωῆς ἐλάσθεν
νώνυμνοι καὶ ἄφαντοι ἐπιχθονίοισι δαῆναι
ἡρώων οἱ ἄριστοι ἀνηνύστῳ ἐπ' ἀέθλῳ·
ἀλλὰ σφέας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας
ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήορoι, αἵ ποτ' Ἀθήνην,
ἧμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα,
ἀντόμεναι Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο.
ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύταλαι φέρον αὐγαὶ
ἠελίου Λιβύην· αἱ δὲ σχεδὸν Αἰσονίδαο
ἔσταν, ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον.
αὐτὰρ ὅγ' εἰς ἑτέρωσε παλιμπετὲς ὄμμαθ' ἕνεικε,
δαίμονας αἰδεσθείς· αὐταὶ δέ μιν ἀμφαδὸν οἷον
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀτυζόμενον προσέειπον.
"Κάμμορε, τίπτ' ἔτι τόσσον ἀμηχανίῃ βεβόλησαι;
"ἴδμεν ἐποιχομένους χρύσεον δέρας· ἴδμεν ἕκαστα

„ ὑμετέρων καμάτων, ὅσ' ἐπὶ χθονὸς, ὅσσα τ' ἐφ' ὑγρὴν
„ πλαζόμενοι καλὰ πόντον, ὑπέρβια ἔργ' ἐκάμεσθε.
„ οἰοπόλοι δ' εἰμὲν χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι,
„ ἠρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες.
„ ἀλλ' ἄνα· μηδ' ἔτι τοῖον ὀϊζύων ἀκάχησο·
„ ἄνσλησον δ' ἑτάρους. εὖτ' ἂν δέ τοι Ἀμφιτρίτη
„ ἅρμα Ποσειδάωνος ἐΰτροχον αὐτίκα λύσῃ,
„ δὴ ῥα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβὴν,
„ ὧν ἕκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα·
„ καί κεν ἔτ' ἠγαθέην ἐς Ἀχαιΐδα νοσφήσαιτε.

Ὡς ἄρ' ἔφαν, καὶ ἄφαλλοι ἵν' ἔσλαθεν, ἔνθ' ἄρα ταί γε
φθογγῇ ὁμοῦ ἐγένοντο παρασχεδόν. αὐτὰρ Ἰήσων
παπτήνας ἀνά ῥ' ἕζετ' ἐπὶ χθονὸς, ὦδέ τ' ἔειπεν.
„ Ἴλατ' ἐρημονόμοι κυδραὶ θεαί· ἀμφὶ δὲ νόσῳ
„ οὔτι μάλ' ἀντικρυς νοέω φάτιν. ἦ μὲν ἑταίρους
„ εἰς ἓν ἀγειράμενος μυθήσομαι, εἴ νύ τι τέκμωρ
„ δήοιμεν κομιδῆς· πολέων δέ τε μῆτις ἀρείων.

Ἦ, καὶ ἀναίξας ἑτάρους ἐπὶ μακρὸν ἄυτει,
αὐσταλέος κονίῃσι, λέων ὡς, ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην
σύννομον ἣν μεθέπων ὠρύεται· αἱ δὲ βαθεῖαι
φθογγῇ ὑπολρομέουσιν ἀν' οὔρεα τηλόθι βῆσαι.
δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι,
βουπελάται τε βοῶν· τοῖς δ' οὔ νύ τι γῆρυς ἐτύχθη
ἡιγεδανὴ ἑτάροιο φίλοις ἐπικεκλομένοιο.
ἀλλοῦ δ' ἠγερέθοντο κατηφέες· αὐτὰρ ὁ τούς γε
ἀχνυμένους ὅρμοιο πέλας μίγα θηλυτέρῃσιν
ἷδρύσας, μυθεῖτο πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα.
„ Κλῦτε, φίλοι· τρεῖς γάρ μοι ἀνιάζοντι θεάων,

„ στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι ἐξ ὑπάτοιο
„ αὐχένος ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ἠΰτε κοῦραι,
„ ἔσταν ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ' ἐπισχεδόν· ἐκ δ' ἐκάλυψαν,
„ πέπλον ἐρυσσάμεναι κούφῃ χερὶ, καί μ' ἐκέλοντο
„ αὐτόν τ' ἔγρεσθαι, ἀνά θ' ὑμέας ὄρσαι ἰόντα·
„ μητέρι δὲ σφετέρῃ μενοεικέα τίσαι ἀμοιβὴν,
„ ὧν ἔκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα,
„ ὁππότε κεν λύσῃσιν ἐΰτροχον Αμφιτρίτη
„ ἅρμα Ποσειδάωνος. ἐγὼ δ' οὐ πάγχυ νοῆσαι
„ τῆσδε θεοπροπίης ἴσχω πέρι. φάν γε μὲν εἶναι
„ ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες,
„ καὶ δ' ὁπόσ' αὐτοὶ πρόσθεν ἐπὶ χθονὸς, ἠδ' ὅσ' ἐφ' ὑγρὴν
„ ἔτλημεν, τὰ ἕκαστα διϊδμεναι εὐχετόωντο.
„ οὐδ' ἔτι τάσδ' ἀνὰ χῶρον ἐσέδρακον, ἀλλά τις ἀχλὺς
„ ἠὲ νέφος μεσσηγὺ φαεινομένας ἐκάλυψεν.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐθάμβεον εἰσαΐοντες.
ἔνθα τὸ μήκιστον τεράων Μινύαισιν ἐτύχθη.
ἐξ ἁλὸς ἤπειρόνδε πελώριος ἄνθορεν ἵππος,
ἀμφιλαφὴς, χρυσέῃσι μετήορος αὐχένα χαίταις·
ῥίμφα δὲ σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην
ὦρτο θέειν, πνοιῇ ἴκελος πόδας. αἶψα δὲ Πηλεὺς
γηθήσας ἑτάροισιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.
"Αρματα μὲν δὴ φημὶ Ποσειδάωνος ἔγωγε
„ ἤδη νῦν ἀλόχοιο φίλης ὑπὸ χερσὶ λελύσθαι·
„ μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, ἠέ περ αὐτὴν
„ νῆα πέλειν· ἣ γὰρ κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα
„ νωλεμὲς ἀργαλέοισιν ὀϊζύει καμάτοισιν.
„ ἀλλά μιν ἀστεμφεῖ τε βίῃ καὶ ἀτειρέσιν ὤμοις

„ ὑψόθεν ἀνθέμενοι, ψαμαθώδεος ἔνδοθι γαίης
„ οἴσομεν, ᾗ προτέρωσε ταχὺς πόδας ἤλασεν ἵππος.
„ οὐ γὰρ ὅ γε ξηρὴν ὑποδύσεται· ἴχνια δ' ἡμῖν
„ σημανέειν τιν' ἔολπα μυχὸν καθύπερθε θαλάσσης.
Ως ηὔδα· πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἥνδανε μῆτις.
Μουσάων ὅδε μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω
Πιερίδων, καὶ τήνδε παναλρεκὲς ἔκλυον ὀμφὴν,
ὑμέας, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρταλοι υἷες ἀνάκλων,
ᾗ βίῃ, ᾗ τ' ἀρετῇ Λιβύης ἀνὰ θῖνας ἐρήμους
νῆα μεταχθονίην, ὅσα τ' ἔνδοθι νηὸς ἄγεσθε,
ἀνθεμένους ὤμοισι, φέρειν δυοκαίδεκα πάντα
ἤμαθ' ὁμοῦ νύκλας τε. δύην γε μὲν ἢ καὶ ὀϊζὺν
τίς κ' ἐνέποι, τὴν κεῖνοι ἀνέπλησαν μογέοντες;
ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος, οἷον ὑπέσλαν
ἔργον, ἀναγκαίῃ βεβολημένοι. αὐτὰρ ἐπιπρὸ
τῆλε μάλ' ἀσπασίως Τριτωνίδος οἴδμασι λίμνης
ὡς φέρον, ὡς εἰσβάντες ἀπὸ σλιβαρῶν θέσαν ὤμων.

Λυσσαλέοις δ' ἤπειτ' ἴκελοι κυσὶν αἴσσοντες
πίδακα μαστεύεσκον· ἐπὶ ξηρὴ γὰρ ἔκειτο
δίψα δυηπαθίῃ τε καὶ ἄλγεσιν. οὐδ' ἐμάτησαν
πλαζόμενοι· ἶξον δ' ἱερὸν πέδον, ᾧ ἔνι Λάδων
εἰσέτι που χθιζὸν παγχρύσεα ῥύετο μῆλα
χώρῳ ἐν Ατλαντος, χθόνιος ὄφις· ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
Εσπερίδες ποίπνυον, ἐφίμερον ἀείδουσαι.
δὴ τότε γ' ἤδη κεῖνος ὑφ' Ηρακλῆϊ δαϊχθεὶς
μήλειον βέβλητο ποτὶ στύπος· οἰόθι δ' ἄκρῃ
οὐρῇ ἔτι σπαίρεσκεν· ἀπὸ κρατὸς δὲ κελαινὴν

ἄχρις

ἄχρις ἐπ' ἄκνηστιν κεῖτ' ἄπνοος· ἐκ δὲ λιπόντων
ὕδρης Λερναίης χόλον αἵματι πικρὸν ὀϊστῶν,
μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντο.
ἀγχοῦ δ' Εσπερίδες κεφαλῇς ἐπὶ χεῖρας ἔχουσαι
ἀργυφέας ξανθῇσι, λίγ' ἔστενον· οἱ δ' ἐπέλασσαν
ἄφνω ὁμοῦ· ταὶ δ' αἶψα κόνις καὶ γαῖα, κιόντων
ἐσσυμένως, ἐγένοντο καταυτόθι. νώσατο δ' Ορφεὺς
θεῖα τέρα, στὰς δέ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι.
"Δαίμονες ὦ καλαὶ καὶ ἐύφρονες, ἵλατ' ἄνασσαι,
„ εἴτ' οὖν οὐρανίῃς ἐναρίθμιοι ἐστὲ θεῇσιν,
„ εἴτε καταχθονίῃς, εἴτ' οἰοπόλοι καλέεσθε
„ Νύμφαι· ἴτ' ὦ Νύμφαι, ἱερὸν γένος Ωκεανοῖο,
„ δείξατ' ἐελδομένοισιν, ἐνωπαδὶς ἄμμι φανεῖσαι,
„ ἤ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος, ἤ τινα γαίης
„ ἱερὸν ἐκβλύοντα, θεαὶ, ῥόον, ᾧ ἀπὸ δίψαν
„ αἰθομένην ἄμοτον λωφήσομεν. εἰ δέ κεν αὖτις
„ δή ποτ' Αχαιΐδα γαῖαν ἱκώμεθα ναυτιλίῃσι,
„ δὴ τότε μυρία δῶρα μετὰ πρώτῃσι θεάων,
„ λοιβάς τ' εἰλαπίνας τε παρέξομεν εὐμενέοντες.
Ως φάτο λισσόμενος ἀδινῇ ὀπί· ταὶ δ' ἐλέηραν
ἐγγύθεν ἀχνυμένους· καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν
ποίην πάμπρωτον· ποίης γε μὲν ὑψόθι μακροὶ
βλάστεον ὄρπηκες· μετὰ δ' ἔρνεα τηλεθόωντα
πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.
Εσπέρη, αἴγειρος· πτελέη δ', Ερυθηὶς ἔγεντο·
Αἴγλη δ', ἰτείης ἱερὸν στύπος. ἐκ δέ νυ κείνων
δενδρέων, οἷαι ἔσαν, τοῖαι πάλιν ἔμπεδον αὔτως
ἐξέφανεν, θάμβος περιώσιον, ἔκφατο δ' Αἴγλη,

μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀμειβομένη χατέοντας.
"Η ἄρα δὴ μέγα πάμπαν ἐφ' ὑμετέροισιν ὄνειαρ
„ δεῦρ' ἔμολε καμάτοισιν ὁ κύνταλος, ὅσσις ἀπούρας
„ Φρουρὸν ὄφιν ζωῆς, παλιγχύσεα μῆλα θεάων
„ οἴχετ' ἀειράμενος· σὺν δ' ἄχος ἄμμι λέλειπται.
„ ἦλυθε γὰρ χθιζός τις ἀνὴρ ὀλοώτατος ὕδριν
„ καὶ δέμας· ὅσσε δέ οἱ βλοσυρῷ ὑπέλαμπε μετώπῳ·
„ νηλὴς· ἀμφὶ δὲ δέρμα πελωρίου ἔσσο λέοντος
„ ὠμὸν, ἀδέψητον· σὺν δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης,
„ τόξα τε, τοῖσι πέλωρ τόδ' ἀπέφθισεν ἰοβολήσας.
„ ἦλυθε δ' οὖν κἀκεῖνος, ἅτε χθόνα πεζὸς ὀδεύων,
„ δίψῃ καρχαλέος· παίφασσε δὲ τόνδ' ἀνὰ χῶρον,
„ ὕδωρ ἐξερέων, τὸ μὲν οὔ ποθι μέλλεν ἰδέσθαι.
„ ἦν δ' ἄρα τις πέτρη Τριτωνίδος ἐγγύθι λίμνης,
„ τὴν ὅγ' ἐπιφρασθεὶς, ἢ καὶ θεοῦ ἐννεσίῃσι,
„ λαξὶ ποδὶ τύψεν ἔνερθε· τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ.
„ αὐτὰρ ὅγ' ἄμφω χεῖρε πέδῳ καὶ σέρνον ἐρείσας
„ ῥωγάδος ἐκ πέτρης πίεν ἄσπετον, ὄφρα βαθεῖαν
„ νηδύν, φορβάδι ἶσος ἐπισπερχέσσιν, ἐκορέσθη.
Ὡς φάτο· τοὶ δ' ἀσπασίδν, ἵνα σφίσι πέφραδεν Αἴγλη
πίδακα, τῇ θέον αἶψα κεχαρμένοι, ὄφρ' ἐπέκυρσαν.
ὡς δ' ὁπότε σμίνην περὶ χηραμὸν εἰλίσσονται
γειομόροι μύρμηκες ὁμιλαδὸν, ἢ ὅτε μυῖαι
ἀμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκερῆς λίβα πεπλήυῖαι
ἄπλητον μεμάασιν ἐπήτριμοι· ὣς τότ' ἀολλεῖς
πετραίῃ Μινύαι περὶ πίδακι δινεύεσκον.
καί που τὶς διερῆς ἐπὶ χείλεσιν εἶπεν ἰανθείς.
"Ω πόποι, ἦ καὶ νόσφιν ἐὼν ἐσάωσεν ἑταίρους

„ Ηρακλέης δίψῃ κεκμηότας. ἀλλά μιν εἴ πως
„ δήοιμεν στείχοντα δι' ἠπείροιο κιόντες.
Η, καὶ ἀμειβομένων, οἵ τ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον,
ἔκριθεν, ἄλλυδις ἄλλος ἐπαΐξας ἐρεείνειν.
ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισι
κινυμένης ἀμάθου. Βορέαο μὲν ὡρμήθησαν
υἷε δύω, πτερύγεσσι πεποιθότε· ποσσὶ δὲ κούφοις
Εὔφημος πίσυνος, Λυγκεύς γε μὲν ὀξέα τηλοῦ
ὄσσε βαλεῖν· πέμπτος δὲ μετὰ σφίσιν ἔσσυτο Κάνθος.
τὸν μὲν ἄρ' αἶσα θεῶν κείνην ὁδὸν, ἠνορέη τε
ὦρσεν, ἵν' Ηρακλῆος ἀπηλεγέως πεπύθοιτο,
Εἰλατίδην Πολύφημον ὅπη λίπε· μέμβλετο γάρ οἱ
οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Μυσοῖσιν ἐπικλεὲς ἄστυ πολίσσας,
νόστου κηδοσύνῃσιν ἔβη διζήμενος Αργὼ
τῆλε δι' ἠπείροιο· τέως δ' ἐξίκετο γαῖαν
ἀγχιάλων Χαλύβων· τόθι μιν καὶ Μοῖρ' ἐδάμασσε,
καί οἱ ὑπὸ βλωθρὴν ἀχερωΐδα σῆμα τέτυκται
τυτθὸν ἁλὸς προπάροιθεν. ἀτὰρ τότε γ' Ηρακλῆα
μοῦνον ἀπειρεσίης τηλοῦ χθονὸς εἴσατο Λυγκεὺς
τὼς ἰδέειν, ὥς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην
ἢ ἴδεν, ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι.
ἐς δ' ἑτάρους ἀνιὼν μυθήσατο, μή μιν ἔτ' ἄλλον
μαστῆρα στείχοντα κιχησέμεν· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
ἤλυθον, Εὔφημός τε πόδας ταχὺς, υἷέ τε δοιὼ
Θρηϊκίου Βορέω, μεταμώνια μοχθήσαντες.
Κάνθε, σὲ δ' οὐλόμεναι Λιβύῃ ἔνι Κῆρες ἕλοντο.
πώεσι φερβομένοισι συνήντεες· εἵπετο δ' ἀνὴρ

αὐλείτης, ὅ σ' ἐῶν μήλων πέρι, τόφρ' ἑτάροισι
δευομένοις κομίσειας, ἀλεξόμενος κατέπεφνε,
λᾶϊ βαλών· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀφαυρότερός γ' ἐτέτυκτο
υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κάφαυρος
κούρης τ' αἰδοίης Ακακαλλίδος, ἥν ποτε Μίνως
ἐς Λιβύην ἀπένασσε, θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν,
θυγατέρα σφετέρην· ἡ δ' ἀγλαὸν υἱέα Φοίβῳ
τίκτεν, ὃν Αμφίθεμιν Γαράμαντά τε κικλήσκουσιν.
Αμφίθεμις δ' ἄρ' ἔπειτ' ἐμίγη Τριτωνίδι Νύμφῃ·
ἡ δ' ἄρα οἱ Νασάμωνα τέκε, κρατερόν τε Κάφαυρον,
ὃς τότε Κάνθαν ἔπεφνεν ἐπὶ ῥήνεσσιν ἑοῖσιν.
οὐδ' ὅγ' ἀρισθήων χαλεπὰς ἠλεύατο χεῖρας,
ὡς μάθον οἷον ἔρεξε. νέκυν δ' ἀνέιραν ὀπίσσω
πευθόμενοι Μινύαι, γαίῃ τ' ἔνι ταρχύσαντο
μυρόμενοι· τὰ δὲ μῆλα μετὰ σφέας οἵ γ' ἐκόμισσαν.

Ενθα καὶ Αμπυκίδην αὐτῷ ἐνὶ ἤματι Μόψον
νηλειὴς ἔλε πότμος· ἀδευκέα δ' οὐ φύγεν αἶσαν
μαντοσύναις· οὐ γάρ τις ἀπόρσατίη θανάτοιο.
κεῖτο δ' ἐπὶ ψαμάθοισι μεσημβρινὸν ἦμαρ ἀλύσκων
δεινὸς ὄφις, νωθὴς μὲν ἑκὼν ἀέκοντα χαλέψαι·
οὐδ' ἂν ὑποτρέσαντος ἐνωπαδὶς ἄιξειεν.
ἀλλά κεν ᾧ ταπρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη
ζωόντων, ὅσα γαῖα Φερέσβιος ἔμπνοα βόσκει,
οὐδ' ὅσσον πήχυιον ἐς Αἴδα γίγνεται οἶμος,
οὐδ' εἰ Παιήων, εἴ μοι θέμις ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
φαρμάσσοι, ὅτε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν.
οὔτε γὰρ ἰσόθεος Λιβύην ὑπερέπλατο Περσεὺς

Εὐρυμέδων (καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ)
Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομίζων,
ὅσσαι κυανέου σλάγες αἵματος οὖδας ἵκοντο,
αἱ πᾶσαι κείνων ὀφίων γένος ἐβλάσθησαν.
τῷ σ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνεσπερίξαλο Μόψος,
λαιὸν ἐπισπροφέρων ταρσὸν ποδός· αὐτὰρ ὁ μέσσην
κερκίδα καὶ μυῶνα, πέριξ ὀδύνῃσιν ἑλιχθείς,
σάρκα δακὼν, ἐχάραξεν. ἀταρ Μήδεια καὶ αὐταὶ
ἔτρεσαν ἀμφίπολοι· ὁ δὲ Φοίνιον ἕλκος ἄφαστε
θαρσαλέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε·
σχέτλιος· ἦ τέ οἱ ἤδη ὑπὸ χροὶ δύετο κῶμα
λυτιμελὲς, πολλὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν χέετ' ἀχλύς.
αὐτίκα δὲ κλίνας δαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα
ψύχετ' ἀμηχανίῃ· ἕταροι δέ μιν ἀμφαγέροντο,
ἥρως τ' Αἰσονίδης, ἀδινῇ περιθαμβέες ἄτῃ.
οὐδὲ μὲν οὐσὶ ἐπὶ τυτθὸν ἀποφθίμενός περ ἔμελλε
κεῖσθαι ὑπ' ἠελίῳ. πύθεσκε γὰρ ἔνδοθι σάρκας
ἰὸς ἄφαρ, μυδόωσα σὶ ἀπὸ χροὸς ἔῤῥεεν ἀχνη.
αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον
ἐσσυμένως μακέλῃσιν· ἐμοιρήσαντο δὲ χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς κοῦραί τε, νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα
μυρόμενοι· τρὶς σὶ ἀμφὶ σὺν ἔντεσι δινηθέντες
εὖ κλερέων ἴσχοντα, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο.

Αλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νηὸς ἔβαν, πρηθόντος ἀήτεω
ἀμπέλαγος νοτίοιο, πόρους τ' ἀπελεκμήραντο
λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος, οὔ τινα μῆτιν
δὴν ἔχον, ἀφραδέως δὲ πανημέριοι φορέοντο.

ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἱλιγμένος ἔρχεται οἶμον,
εὖτέ μιν ὀξύταλον θάλπει σέλας ἠελίοιο·
ῥοίζῳ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κάρη στρέφει, ἐν δέ οἱ ὄσσε
σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώοντι
λάμπεται, ὄφρα μυχόνδε διὰ ῥωχμοῖο δύηται·
ὣς Ἀργὼ λίμνης στόμα ναύπορον ἐξερέουσα
ἀμφεπόλει δηναιὸν ἐπὶ χρόνον. αὐτίκα δ' Ὀρφεὺς
κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν ἔκλοθι νηὸς
δαίμοσιν ἐγγενέταις νόσῳ ἔπι μείλια θέσθαι.
καὶ τοὶ μὲν Φοίβου κλέρας ἵδρυον ἐν χθονὶ βάντες·
τοῖσιν δ' αἰζηῷ ἐναλίγκιος ἀντεβόλησε
Τρίτων εὐρυβίης, γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας,
ξείνῃ ἀρισθήεσσι προΐσχεθε, φώνησέν τε.
"Δέχθε, φίλοι· ἐπεὶ οὐ περιώσιον ἐγγυαλίξαι
„ ἐνθάδε νῦν παρ' ἐμοὶ ξεινήϊον ἀντομένοισιν.
„ εἰ δέ τι τῆσδε πόρους μαίεσθ' ἁλός, οἷά τε πολλὰ
„ ἄνθρωποι χατέουσιν ἐν ἀλλοδαπῇ περόωντες,
„ ἐξερέω. δὴ γάρ με πατὴρ ἐπιίσορα πόντου
„ θῆκε Ποσειδάων τοῦδ' ἔμμεναι. αὐτὰρ ἀνάσσω
„ παραλίης, εἰ δή τιν' ἀκούετε νόσφιν ἐόντες
„ Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.
Ὡς ἠῦδα· πρόφρων δ' ὑπερέσχεθε βώλακι χεῖρας
Εὔφημος, καὶ τοῖα παραβλήδην προσέειπεν.
"Ἀτθίδα καὶ πέλαγος Μινώϊον εἴ νύ που, Ἥρως,
„ ἐξεδάης, νημερτὲς ἀνειρομένοισιν ἔνισπε.
„ δεῦρο γὰρ οὐκ ἐθέλοντες ἱκάνομεν, ἀλλὰ βαρείαις
„ χρίμψαντες γαίης ἐνὶ πείρασι τῆσδε θυέλλαις,
„ νῆα μελαχθονίην ἐκομίσσαμεν ἐς τόδε λίμνης

„ κεῦμα δ' ἠπείρου βεβαρημένοι· οὐδέ τι ἴδμεν
„ πῆ πλόος ἐξανέχει Πελοπηΐδα γαῖαν ἰκέσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ χεῖρα τανύσσαλο, δεῖξε δ' ἄπωθε,
Φωνήσας, πόντου τε, καὶ ἀζχιβαθὲς σῖόμα λίμνης·
„ Κείνη μὲν πόντοιο διήλυσις, ἔνθα μάλιστα
„ βένθος ἀκίνητον μελανεῖ· ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ
„ ῥηγμῖνες φρίσσουσι διαυγέες· ἡ δὲ μεσηγὺ
„ ῥηγμίνων σῖεινὴ τελέθει ὁδὸς ἐκλὸς ἐλάσσαι.
„ κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν
„ εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ· ἀλλ' ἐπὶ χειρὸς
„ δεξιτερῆς, λίμνηθεν ὅτ' εἰς ἁλὸς οἶδμα βάλῃσε,
„ τόφρ' αὐτὴν παρὰ χέρσον ἐεργμένοι ἰθύνεσθε,
„ ἔς τ' ἂν ἄνω τείνῃσι· περιῤῥήδην δ' ἑτέρωσε
„ κλινομένης χέρσοιο, τότε πλόος ὔμμιν ἀπήμων
„ ἀζκιῶνος τετάνυσται ἀπὸ προὔχοντος ἰοῦσιν.
„ ἀλλ' ἴτε γηθόσυνοι, καμάτοιο δὲ μή τις ἀνίη
„ γιγνέσθω νεότητι κεκασμένα γυῖα μογῆσαι.
Ἴσκεν ἐϋφρονέων· οἱ δ' αἶψ' ἐπὶ νηὸς ἔβησαν
λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι εἰρεσίῃσι.
καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες· αὐτὰρ ὅγ' ὤμοις
Τρίτων ἀνθέμενος τρίῳδα μέγαν, εἴσατο λίμνην
εἰσβαίνειν· μετὰ δ' οὔ τις ἐσέῤῥακεν, οἷον ἄφαντος
αὐτῷ σὺν τρίῳδι σχεδὸν ἔπλεο. τοῖσι δ' ἰάνθη
θυμὸς, ὃ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησε.
καί ῥά οἱ Λίτονίδην μήλων ὅ τι φέῤῥατον ἄλλων
ἤνωγον ῥέξαι, καὶ ἐπευφημῆσαι ἑλόντα.
αἶψα δ' ὅγ' ἐστυμένως ἐὺ κριὸν ἆειρας
σφάξε κατὰ πρύμνης, ἐπὶ δ' ἔννεπεν εὐχωλῇσι.

"Δαῖμον, ὅ τις λίμνης ἐπὶ πείρασι τῆσδ' ἐφαάνθης,
" εἴτε σύ γε Τρίτων, ἅλιον τέρας, εἴτε σε Φόρκον,
" ἢ Νηρῆα θύγατρες ἐπικλείουσ' ἁλοσύδναι,
" ἵλαθι, καὶ νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὄπαζε.
Ἡ ῥ', ἅμα δ' εὐχωλῇσιν ἐς οἴδματα λαιμοτομήσας
ἧκε κατὰ πρύμνης· ὁ δὲ βένθεος ἐξεφαάνθη
τοῖος ἐὼν, οἷός περ ἐτήτυμος ἦεν ἰδέσθαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ θοὸν ἵππον ἐπ' εὐρέα κύκλον ἀγῶνος
στέλλῃ, ὀρεξάμενος λασίης ἐϋπειθέα χαίτης,
εἶθαρ ἐπιτροχάων· ὁ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεὶς
ἕσπεται, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ
ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται·
ὣς ὅγ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὁλκήϊον Αργοῦς
ἦγ' ἅλαδε προτέρωσε. δέμας δέ οἱ ἐξ ὑπάτοιο
κράατος, ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας ἔς τ' ἐπὶ νηδὺν,
ἄντικρυς μακάρεσσι φυὴν ἔκπαγλον ἔϊκτο·
αὐτὰρ ὑπὲκ λαγόνων δίκρη ῥά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
κήτεος ὁλκαίη μηκύνετο· κόπτε δ' ἀκάνθαις
ἄκρον ὕδωρ, αἵ τε σκολιοῖς ἐπὶ νειόθι κέντροις,
μήνης ὡς κεράεσσιν ἐειδόμεναι, διχόωντο.
τόφρα δ' ἄγε, τείως μιν ἐπιπροεέηκε θαλάσσῃ
νισσομένην· δῦ δ' αἶψα μέγαν βυθόν· οἱ δ' ὁμάδησαν
ἥρωες, τέρας αἰνὸν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόντες.
ἔνθα μὲν Αργῷός τε λιμὴν καὶ σήματα νηὸς,
ἠδὲ Ποσειδάωνος ἰδὲ Τρίτωνος ἔασι
βωμοί· ἐπεὶ κεῖν' ἦμαρ ἐπέσχεθον. αὐτὰρ ἐς ἠῶ
λαίφεσι πεπταμένοις αὐτὴν ἐπὶ δέξι' ἔχοντες
γαῖαν ἐρημαίην, πνοιῇ Ζεφύροιο θέεσκον.

ἦρι

ἦρι δ' ἔπειτ' ἀλκυόνα δ' ὁμοῦ, μυχάτην τε θάλασσαν
κεκλιμένην ἀλκυόνος ὑπὲρ προὔχοντος, ἴδοντο.
αὐτίκα δὲ Ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἦλυθε δ' αὔρη
ἀργέσταο Νότου· κήραντο δὲ θυμὸν ἰωῇ.
ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνὰ δ' ἤλυθεν ἀστὴρ
αὔλιος, ὅς τ' ἀνέπαυσεν ὀιζυροὺς ἀροτῆρας,
δὴ τότ' ἔπειτ', ἀνέμοιο κελαινῇ νυκτὶ λιπόντος,
ἱστία λυσάμενοι, περιμήκεά τε κλίναντες
ἱστὸν, ἐϋξέστῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι
παννύχιοι καὶ ἐῶ' ἦμαρ, ἐῶ' ἤματι δ' αὖτις ἰοῦσαν
νύχθ' ἑτέρην. ὑπέδεκτο δ' ἀποπροθι παιπαλόεσσα
Κάρπαθος· ἔνθεν δ' οἵ γε περαιώσεσθαι ἔμελλον
Κρήτην, ἥ τ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων.

Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπὸ σφέος ἄκρου σκοπέλοιο
ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι,
Δικταίην ὅρμοιο καλεσχομένους ἐσιωγήν.
τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων
ῥίζης λοιπὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν
Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον,
τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα.
ἀλλ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο
χάλκεος ἠδ' ἄῤῥηκτος· ὑπαὶ δέ οἱ ἔσκε τένοντος
σύριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· αὐτὰρ ὁ τῆς γε
λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο.
οἱ δὲ, δύη μάλα περ δεδμημένοι, αἶψ' ἀπὸ χέρσου
νῆα, περιδείσαντες, ἀνεκρούσαντον ἐρετμοῖς.
καί νύ κ' ἐπισμυγερῶς Κρήτης ἐκὰς ἤρθησαν,

ἀμφότερον δίψῃ τε καὶ ἄλγεσι μοχθίζοντες,
εἰ μή σφι Μήδεια λιαζομένοις ἀγόρευσε.
"Κέκλυθί μευ. μούνη γὰρ ὀΐομαι ὔμμι δαμάσσειν
„ἄνδρα τὸν, ὅσσις ὅδ' ἐσσί, καὶ εἰ παλχάλκεον ἴσχει
„ὄν δέμας· ὀπποτε μή οἱ ἐπ' ἀκάμαλος πέλοι αἰών.
„ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκλὸς ἐρωῆς
„πετράων, εἴως κεν ἐμοὶ εἴξειε δαμῆναι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντο
νῆ' ἐπ' ἐρετμοῖσι, δεδοκημένοι ἤν τινα ῥέξει
μῆτιν ἀνωΐστου· ἡ δὲ πλύχα πορφυρέοιο
προσχομένη πέπλοιο παρειαὰν ἑκάτερθε,
βήσατ' ἐπ' ἰκριόφιν· χειρὸς δέ ἑ χειρὶ μεμαρπὼς
Αἰσονίδης ἐκόμιζε διὰ κληῖδας ἰοῦσαν.
ἔνθα δ' ἀοιδῆσι μειλίσσετο, μέλπε δὲ Κῆρας
θυμοβόρους, Ἀΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν
ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγυνται.
τὰς γουναζομένη τρὶς μὲν παρεκέκλετ' ἀοιδαῖς,
τρὶς δὲ λιταῖς· θεμένη δὲ κακὸν νόον, ἐχθοδοπῆσιν
ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς·
λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῆε χόλον, ἐκ δ' αἴσηλα
δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζάφελον κοτέουσα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ μέγα δή μοι ἐνὶ Φρεσὶ θάμβος ἄγηλαι,
εἰ δὴ μὴ νούσοισι τυπῆσί τε λυγρὸς ὄλεθρος
ἀντιάει, καὶ δή τις ἀπώπορθεν ἄμμε χαλέπτει.
ὣς ὅγε, χάλκειός περ ἐών, ὑπόειξε δαμῆναι
Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου. ἂν δὲ βαρείας
ὀχλίζων λαΐγγας, ἐρυκέμεν ὅρμον ἐκέσθαι,
πετραίῳ σθένυχι χρίμψε σφυρόν· ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ

τηκομένῳ ἴκελος μολύβῳ ῥέεν· οὐδ' ἔτι δηρὸν
εἱστήκει προβλῆτος ἐπεμβεβαὼς σκοπέλοιο.
ἀλλ' ὥς τίς τ' ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη,
τήν τε θοοῖς πελέκεσσιν ἔθ' ἡμιπλῆγα λιπόντες
ὑλοτόμοι δρυμοῖο κατήλυθον· ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ
ῥιπῇσι μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε
πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν· ὣς ὅγε ποσσὶν
ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπισταδὸν ᾐωρεῖτο,
ὕστερον αὖτ' ἀμενηνὸς ἀπείρονι κάππεσε δούπῳ.
κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἔνι δὴ κνέφας ηὐλίζοντο
ἥρωες· μετὰ δ' οἵ γε νέον φαέθουσαν ἐς ἠῶ
ἱρὸν Αθηναίης Μινωΐδος ἱδρύσαντο,
ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο καὶ εἰσέβαν, ὥς κεν ἐρετμοῖς
παμπρώτιστα βάλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης.

Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας
νὺξ ἐφόβει, τήν πέρ τε Κατουλάδα κικλήσκουσι,
νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διΐσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἤ τις ἀϊδνὴ
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.
αὐτοὶ δ', εἴτ' Αἴδῃ, εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο,
ἠείδειν οὐδ' ὅσσον· ἐπέτρεψαν δὲ θαλάσσῃ
νόστον, ἀμηχανέοντες, ὅπη φέροι. αὐτὰρ Ἰήσων
χεῖρας ἀνασχόμενος μεγάλῃ ὀπὶ Φοῖβον ἀΰτει,
ῥύσασθαι καλέων· κατὰ δ' ἔῤῥεεν ἀσχαλόωντι
δάκρυα· πολλὰ δὲ Πυθοῖ ὑπέσχετο, πολλὰ δ' Αμύκλαις,
πολλὰ δ' ἐς Ορτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσειν.
Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἵκεο πέτρας

ῥίμφα Μελαντίους ἀριήκοος, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
ἦνται· δαιάων δὲ μιῆς ἐφύπερθεν ὀρούσας,
δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον·
μαρμαρέη δ' ἀπέλαμψε βιοῦ περὶ πάντοθεν αἴγλη.
τοῖσι δέ τις Σποράδων βαιὴ ἀπὸ τόφρ' ἐφαάνθη
νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ἰπνουρίδος ἀντία νήσου,
ἔνθ' εὐναὶ ἐβάλοντο καὶ ἔσχεθον· αὐτίκα δ' Ἠὼς
φέγγεν ἀνεχομένη· τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι
ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά τε βωμὸν
ποίεαν· Αἰγλήτην μὲν, ἐϋσκόπου εἵνεκεν αἴγλης,
Φοῖβον κεκλόμενοι· Ἀνάφην δέ τε, λισσάδα νῆσον
ἵσκεν, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.
ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες ἐρημαίῃ ἔνι ῥέζειν
ἀκλῇ ἐφοπλίσσειαν· ὃ δὴ σφέας ὁππότε δαλοῖς
ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλείβοντας ἴδοντο
Μηδείης θυώδεες Φαιηκίδες, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
ἴσχειν ἐν σήθεσσι γέλων σθένος, οἷα θαμειὰς
αἰὲν ἐν Ἀλκινόοιο βοοκλασίας ὀρόωσαι.
τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπισταδὸν ἔπεσσι,
χλευὴ γηθόσυνοι· γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο τοῖσι
κερτομίη, καὶ νεῖκος ἐπεσσόλον. ἐκ δέ νυ κείνης
μολπῆς ἡρώων, νήσῳ ἔνι τοῖα γυναῖκες
ἀνδράσι θηριόωνται, ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκονται.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν,
μνήσατ' ἔπειτ' Εὔφημος ὀνείρατος ἐννυχίοιο,
ἀζόμενος Μαίης υἷα κλυτόν. εἴσατο γάρ οἱ

δαιμονίη βῶλαξ ἐπιμάσσιος ᾧ ἐν ἀγοσσῷ
ἄφθεσθαι λευκῆσιν ὑπὸ λιθάδεσσι γάλακτος,
ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλειν, ὀλίγης περ ἐούσης,
παρθενικῇ ἰκέλη· μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότητι
ἄσχετον ἱμερθείς· ὀλοφύρετο δ', ἠΰτε κούρη,
ζευξάμενος τὴν αὐτὸς ἑῷ ἀπὸ τήνδε γάλακτι·
ἡ δέ ἑ μειλιχίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι·
„Τρίτωνος γένος εἰμὶ, τεῶν τροφὸς, ὦ φίλε, παίδων,
„οὐ κούρη· Τρίτων γὰρ ἐμοὶ λιθίνη τε τοκῆες.
„ἀλλ' ἐμὲ Νηρῆος παρακάτθεο παρθενικῆσιν
„ἀμπέλαγος ναίειν, Ἀνάφης σχεδόν· εἶμι δ' ἐς αὐγὰς
„ἠελίου μετόπισθε, τεοῖς νεποδέσσιν ἑτοίμη.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μνῆστιν κραδίῃ βάλεν, ἔκτ' ὀνόμηνεν
Αἰσονίδην· ὁ δ' ἔπειθε θεοπροπίας Ἑκάτοιο,
θυμῷ πεμπάζων, ἀνενείκατο, φώνησέν τε.
„Ὦ πόποι, ἦ μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος.
„βώλακα γὰρ τεύξουτι θεοὶ, πόντονδε βαλόντι,
„νῆσον, ἵν' ὀπλότεροι παίδων σέθεν ἐννάσσοντα
„παῖδες· ἐπεὶ Τρίτων ξεινήϊον ἐγγυάλιξε
„τήνδε τοι ἠπείροιο Λιβυστίδος. οὔ νύ τις ἄλλος
„ἀθανάτων, ἢ κεῖνος, ὅ μιν πόρεν ἀντιβολήσας.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀλίωσεν ὑποκρισίην Αἰσονίδαο
Εὔφημος· βῶλον δὲ, θεοπροπίῃσιν ἰανθείς,
ἧκεν ὑποβρυχίην. τῆς δ' ἔκλυδι νῆσος ἀέρθη,
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο,
οἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον ἔναιον·
Λήμνου δ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι,
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέσσιοι· ἐκ δὲ λιπόντας

Σπάρτην, Αὐτεσίωνος ἐὺς παῖς ἦγαγε Θήρας
Καλλίσλην ἐπὶ νῆσον· ἀμείψαλο δ' οὔνομα Θήρης
ἐξ ἕθεν. ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπιν γένετ' Εὐφήμοιο.

Κεῖθεν δ' ἀπλερέως, διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες,
Αἰγίνης ἀκλῆσιν ἐπέσχεθον· αἶψα δὲ τοί γε
ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηρίσαντο,
ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετὰ νῆα δραμέσθαι.
ἄμφω γὰρ χρειώ τε, καὶ ἄσπετος οὖρος ἔτειγεν.
ἔνθ' ἔτι νῦν πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας
ἀνθέμενοι κούφοισιν ἄφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσι
κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται.

Ἰλατ' ἀριστήων μακάρων γένος· αἶδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἓξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ἀείδειν
ἀνθρώποις. ἤδη γὰρ ἐπὶ κλυτὰ πείραθ' ἱκάνω
ὑμετέρων καμάτων· ἐπεὶ οὔ νύ τις ὔμμιν ἄεθλος
αὖτις ἀπ' Αἰγίνηθεν ἀνερχομένοισιν ἐτύχθη,
οὔτ' ἀνέμων ἐριωλαὶ ἐνέσλαθεν· ἀλλὰ ἔκηλοι
γαίην Κεκροπίην, παρά τ' Αὐλίδα μίλησαντες
Εὐβοίης ἔντοσθεν, Ὀπουντιά τ' ἄσλεα Λοκρῶν,
ἀσπασίως ἀκλὰς Παγασηίδας εἰσαπέβητε.

ΤΕΛΟΣ
ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

IN

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA

VARIÆ LECTIONES, NOTÆ

ET EMENDATIONES.

IN LIBRUM I. NOTÆ.

V. 1. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε. Solemnis hic est Poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: Μῆνιν ἄειδε θεά -- & Ἀνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα -- Hesiodus: Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν. Aratus: Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα -- Ab Apolline unum e suis poëmatibus exorsus fuerat Megarensis Theognis:

Ω ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαυόμενος.
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
ἀείσω.

4. μετὰ κῶας. Præpositio μετὰ sæpe adhibetur pro εἰς vel διὰ, quod tritum & tironibus etiam notum. Homerus Odyss. α'. 184.

νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι
πλώων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους
ἐς Τεμέσην ΜΕΤΑ χαλκόν.

Euripides initio Medeæ:

ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάλ[illegible]χρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον.

Theocritus in Hyla:

ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων.

7. ἐννεσίῃσι. Glossa, βουλαῖς. Hesych. βουλήσεσιν, ἐννοήσεσιν: ubi quæ adnotat interpres ad Poëtam nostrum faciunt. Perperam Florent. editio non hic solum, sed multis aliis in locis, αἰνεσίῃσι, quod ab editore Batavo, pro ea qua erat elegantia, miror revocatum non fuisse. Est enim vox illa mera barbaries, quod dudum, sed frustra,

monuit ad Callim. H. in Dianam 108. doctissimus Ernestius. Corruptelam hanc quinquies ad minimum exhibet noviſſima editio. Sed putidiores aliæ ſordes obeſas Oxonienſis Magiſtri nares non offendunt.

8. Θεὴν. Vulgo τεὴν. Gisberti Cuperi, cui debetur hæc emendatio, integram obſervationem adpoſuiſſe operæ pretium erit, e Lib. III. Cap. VII. "Βάξις pro *oraculo*, ſed „ raro, ponitur, quod venit ab antiquo βάζειν, id eſt, „ *loqui*, unde ἄβασος, de quo Suidas & alii. Pro *oraculo* „ ſumitur apud Apollon. Rhod. init. Argon.

„ ὄνειρον δ' οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων.

„ *Nec multo poſt tuo congruenter oraculo.* Quo ſenſu etiam „ *Dictio* apud Liv. lib. VIII. cap. 24. *Accito ab Tarentinis* „ *in Italiam, data dictio erat, caveret Acheruſiam aquam,* „ *Pandoſiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari.* Sed „ Apollonii locum quoties conſidero, ſemper mihi ſe offert, „ quod ancipitem requirat deliberandi curam; cum videre „ nequeam quo pacto τὸ TEHN locum ſuum tutari poſſit, „ incompoſitum plane quid & TUAM ſecum trahens: neque „ enim Apollonius alloquitur Peliam, ſed ut res geſta eſt „ narrat: an τεὴν βάξιν dicemus *oraculum quod tibi latum* „ *& datum eſt?* Sed eo pacto longe melius ſcriberetur σεὴν, „ id eſt, *ſuam*; ſed hæ conjecturæ ſunt: arbitror autem „ unius literulæ mutatione difficultatem tolli poſſe, & le„ gendum eſſe θεὴν, id eſt, *divinam*, pro θείην. Nam & „ θεώτερος apud Dionyſ. Alexandr. (v. 257.) legitur:

„ — — — — οὐκ ἂν ἐκείνου
„ νηὸν ἐν ἀνθρώποισι θεώτερον ἄλλον ἴδοιο,
„ οὐδὲ μὲν ἀφνειὴν ἑτέρην πόλιν. „

Hactenus ille, meo judicio, optime. Invocatio deſinit in verſu 4. tum incipit narratio: Poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὸ τεὴν minime ſtare poteſt.

9. Ανκύρου. Hic & lib. III. 67. nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48. διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ανκυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον. Vide Th. Munckerum ad Hygini fab. XII.

14. οὐκ ἀλέγιζεν. Gloſſa, οὐκ ἐφρόντιζεν. Sic Oeneus Meleagri pater, τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς ἐτέλεσε θυσίας, μόνης δὲ τῆς Αρτέμιδος ὠλιγώρησεν, ut ait Diodorus Sic. p. 279. Sed non tum primum Junonis contemptum oſtendit Pelias, qui dudum ante Sideronem in Deæ templo ſupplicem ad aram ipſam obtruncaverat, & poſtea καθόλου διετέλει τὴν Ηραν ἀτιμάζων, referente Apollodoro p. 41.

15. τόν γ' ἐσιδών. Sic quinque Regii codd. Vulgo τόνδ' –

17. ἠέ κεν. Vulgo ἠὲ καὶ, quod ex duplici argumento corruptum eſſe intelligitur. Primo ὄφρα ὀλέσῃ ab ἔντυε pendens ſolœcum eſt: tum friget otioſum iſtud καί. Centies in hoc poëmate καὶ & κε, vel κεν, ſpreta ſermonis proprietate, a librariis & editoribus commutata fuiſſe lector deprehendet. ὄφρ' ἂν, ὄφρα κε, cum ſubjunctivo, præcedente verbo temporis præteriti, fœpiſſime occurrunt, quorum ad exemplorum normam hic locus emendandus fuit. Infra 851.

– – Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ΩΡΣΕΝ,
Ηφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ΟΦΡΑ ΚΕΝ αὖτις
ΝΑΙΗΤΑΙ μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι λῆμος.

18. ἐπικλείουσιν. Abſurde vulgo legitur ἔτι κλείουσιν. Illud e v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaſte confirmatam revocavimus.

26. Horatius Carm. I. XII.

Unde vocalem temerę inſecutæ
Orphea ſilvæ,
arte materna rapidos morantem
fluminum lapſus celeresque ventos,

blandum & auritas fidibus canoris
ducere quercus.

29. Ζώνη nomen est loci proprium. Vide Salmasium in Plinianis p. 113. Perperam citatus hic versus in Scholiis ad Nicandri Theriaca p. 23.

37. Πειρεσιάς. Infra 584. Πειρεσικί. Hic quatuor Regii codd. Πειρεσίας dant: male in E. mutata prima litera, Τειρεσίας. Singulari numero effertur nomen in Orphicis 162.

Ἀσηγίων δ' ἐπέρησε παΐς κλεινοῖο Κομήτου,
Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Corrupte in edito Stephano Πειρασία, πόλις Μαγνησίας, legitur. Ibi codices etiam Πειρεσία dant. Inde saltem liquet genuinam esse in prima illius nominis syllaba diphthongum.

39. ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες. Hæc est quinque Regiorum codd. lectio, quorum ob consensum recipi debuit. Vulgo legitur ἀπόπροθεν, sensu diverso. Sed illud præstat. *Longo tracta in eodem fluentes alveo*, scilicet usque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. confer IV. 135. ubi commixti Lycus & Phasis:

συνάμφω
Καυκασίην ἅλαδ' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσι.

Hic ἀπόπροθι motum ad locum significans, indefinite terminum notat, ut illic Καυκασίην ἅλαδε.

48. πηοσύνη καὶ κῆδος. His ταυτολογία inesse videtur, cujus culpa facile exsolvi potest poëta, meliori harum vocum interpretatione. Satis inepte vertunt *conjugium & affinitas*. πηοσύνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν: κῆδος autem τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν Φροντίδα, quæ acceptio e lexicis nota. Itaque necesse non est posterius in κῦδος mutare.

49. εὑρήνεσσιν. Sic in Regio cod. C. scriptum, more antiquo & optima ratione. In compositis vocibus litera ϱ non

magis geminari debet, quam in ſimplicium initio, ubi tamen ſæpe perperam duplicata reperitur, ita ut coaluerint voces, quæ neutiquam jungendæ erant. Exemplo ſit verſus lib. IV. 1497. quem ſic editiones exhibent:

ὃς τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπιῤῥήνεσσιν ἑοῖσιν.

pro ἐπὶ ῥήνεσσιν, ut recte edidimus. Vide notas noſtras ad Æſchyli Prom. 1031. & ad Euripidis Hippol. 462. Barbariem hanc, ubicunque occurrit, tollimus, & fere ſemper ex codicum auctoritate.

53. νισσομένοισιν. Sic Regii codices quinque, ut recte Stephanus edidit. In Florent. editione excuſum νισομένοισιν, unde Batavus editor fecit νεισομένοισιν. Legitima verbi forma eſt νίσσομαι, in futuro νίσομαι, pro quo ſæpe reperitur νείσομαι, ex librariorum uſu, qui ι longum per ει ſcribebant, ut mox κλείνωσι pro κλίνωσι, & alibi deinceps Φλείας pro Φλίας, πείσεα pro πίσεα, Εἰλισσὸς, εἰθύοντα, aliaque infinita ex eadem cauſa depravata. Primam autem in futuro produci diſerte docet auctor Etymol. M. p. 606. quicum conferenda bonæ frugis, & ex antiquiori Grammatico petita, nota in Scholiis ad Arati Phæn. 21. ΜΕΤΑΝΙΣΣΕΤΑΙ. μεταστρέφεται. νίσσομαι γὰρ τὸ στρέφομαι. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ νέομαι, ποιητικῶς τὸ πορεύομαι, οὗ ὁ μέλλων νήσομαι, παράγεσθαι, διπλασθέντος τοῦ σ, ἵν' ᾖ ἐνεστώς. οὐδέποτε γὰρ ἐνεστὼς ἓν σ ἔχει· τοῦ μέλλοντος γὰρ τοῦτο. καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὔτε ει διφθογγος εὑρίσκεται, οὔτε η (εἰ μὴ τὸ κρεῖσσον καὶ τὸ ἧσσον, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων) διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ η εἰς ι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλῶ ἑλήσσω, ἑλίσσω τὸ συστρέφω.

54. Αμφρυσοῖο. Sic recte ſcriptum in C. & a prima manu in A. Vulgo ſibilans litera male geminatur. Callim. H. in Apoll. 48.

ἐξότ' ἐπ' Αμφρυσῷ ζευγητίδας ἔτρεφεν ἵππους.

Virgilius initio Georgic. III.

& te memorande canemus
Pastor ab Amphryso.

58. Καινείδης. Sic venustius in versu scribitur τετρασυλλάβως absque synæresi, quæ quidem scriptura regularis est & Grammaticorum canoni de patronymicis congruens. Eustathius p. 13. Τὰ εἰς δης ἀπαθῆ πατρωνυμικὰ μήτε συσκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν, μήτε πλεονασμὸν, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ πατρωνυμία γίνεται. οἷον ἡ Πριάμου γενικὴ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἐστι· Πριαμίδης ἐν τέτρασιν. ὁμοίως καὶ Νέστορος Νεστορίδης, Ἀντόος Ἀντοΐδης, Ἐκτορος Ἐκτορίδης, Ἀτρέος Ἀτρείδης, παρὰ Πινδάρῳ, κ. τ. λ. Idem observabimus in omnibus hujus formæ patronymicis.

59. Hunc & quinque sequentes versus profert Homeri Scholiastes ad Ιλ. α'. 264. unde bonæ aliquot receptæ lectiones.

61. ἀριστεύων. In hac lectione consentiunt codices B. C. D. Vulgo ἀρισθήων. Poëtæ Cæneum laudibus efferentis, proposito prius magis accommodum videtur.

63. ἐδύσατο. Barbaram & græcitati incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσσετο. Vero propius Homeri Scholiastes, ἐδύσσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia υ per se longum est. Vide Clarkium ad Hom. Ιλ. ι'. 592. λ. 16. In sup. v. ἀξηλῖναι pro vulgato ἐξηλῖναι dedit idem Scholiastes. τῷ ἀξηλῖναι *dejicere* opponitur ἄκαμπλος, ut ἄῤῥηκλος opponitur τῷ δαίξαι. ἐξηλῖναι notat *inclinare*, *in fugam vertere*. Facile hæc composita commutantur. Vide varias lectiones ad Hom. Odyss. χ'. 156. Ovidius Metam. XII.

- - - manet imperfossus ab omni,
unque cruentatus Cæneus Elateius, ictu.
- - obrutus

- - - - - - - -

obrutus immani cumulo, ſub pondere Cæneus
æſtuat arboreo. - - - - -
- - - - alii ſub inania corpus
Tartara detruſum ſilvarum mole ferebant.

74. ἦκεν. Sic Regii codd. quinque. Vulgo ἧεν.

76. ὅτε κλίνειε Φάλαγγας. Optima hæc lectio Scholiaſtæ Mſ. debetur, cujus adponam notam. ἐπαίξαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιδιῶξαι. περιττὸν μὲν τὸ μετόπισθεν. λείπει δὲ ὁ ΚΑΙ. καὶ ὅτε κλίνειε Φάλαγγας, ἤγουν εἰς φυγὴν τρέψειεν. Bene ſit illi qui nobis veram hujus loci lectionem ſervavit: ſed nugatur in iis quæ tradit de ellipſi copulæ, quæ nedum ſubintelligenda ſit, expungi deberet, ſi forte adeſſet. Regii codd. quinque dant ὅταν κλίνωσι. Editi, ὅτε κλείνωσι. De ſcripturæ in poſtrema voce depravatione egi ad v. 53. ὅτε cum optativo Poëtæ noſtro familiare. Vide II. 277. III. 788. 954. 1112. IV. 1196. Sic etiam apud Homerum paſſim.

81. δηωθῆναι. Sic recte Stephanus. Male δηϊωθῆναι edidit Batavus. Vide ad 244.

82. κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν. Sic A. C. D. E quam lectionem agnoſcit & exponit Scholiaſtes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὗ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακῶν nullus ſenſus elici poteſt. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Grævium ad Heſiodi Ἐργ. 240. & nos ad Æſchyli Prom. 28.

89. Homerus de eodem Euryto, Odyſſ. Φ'. 226.

τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανε μέγας Εὔρυτος, οὐδὲ ἐπὶ γῆρας
ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
ἔκλαγεν, οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.

τόξον autem in ſup. v. ut Euſtathius adnotat ad Ιλ. ο'. 441. οὐ τὸ σκεῦος σημαίνει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην.

91. ὁμόθεν. Heſych. ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Alibi ſigni-

ficat ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ut apud Sophoclem El. 156.

πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος.

νόσφι ultimam producit in cæsura. Sic scriptum in E.

96. Athenienſis hic Teleon, diverſus ab eo cujus meminit v. 72. Ionis filius esse possit. Vide Euripidem Ion. 1594. ἐϋμελίης accedente sex codicum auctoritate e Florent. edit. reposuimus. Vulgo ἐϋμμελίης, perperam. Vide notas noſtras ad Æſchyli S. Th. 490. Eadem ſcriptura apud Heſychium obſervatur, apud quem occurrunt ἐϋμελίω, & ἐϋμελίης: prius ex Homeri Il. δ'. 47. ubi genuinam ſcripturam veteres editiones aliquot retinent.

98. ἔχε, ultima in cæſura producta. Perperam D. εἶχε, quod ſaltem oſtendit importunum ν amovendum esse.

103. κοινὴν ὁδόν. Sic bene codd. D. E. ut jam ſcribendum conjecerat Spanheim ad Callim. H. in Jovem 59. Ceteri κείνην vel κεινὴν dant, prout illa vox a librariis fuit accepta. Prius exhibet Florent. editio, quod & prætuliſſem, ſi alterutrum eligi debuiſſet: ſcilicet *Illam*, cum emphaſi, tanquam de re celebri & decantata. Si ματαίαν in animo habuiſſet poëta, more ſuo & abſque ambiguitate κενὴν ſcripſiſſet, vel μελέην. Vertendum autem κοινὴν ὁδὸν, *communem expeditionem*, μετασχόντα τῆς ὁδοῦ.

108. ἀσίδι. Helice ſic κατ' ἐξοχὴν dicta, ſeu major Urſa. Aratus:

-- -- -- Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν.

114. ὑπ' εἰρεσίῃσιν. Sic disjunctim ſcriptum in A. D. E.

115. Φλίας. Vulgo male Φλειάς, quod jam obſervatum ad v. 53. Codd. duo Φλοίας. Dudum ex Orphicorum v. 192. & Pauſania p. 139. ubi hi verſus prolati, ſcripturæ mendam eluerant. Poſtmodo Φλίας in D. reperi. Idem nomen

reponendum videtur in Philetæ verſibus apud Stephanum v. Φλιοῦς.

Φλιοῦς ἡ πόλις ἐσῖι, Διωνύσου φίλος υἱὸς
Φλίκς ἣν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος.

120. Propertius II. 3. 51.

Turpia perpeſſus vates eſt vincla Melampus,
cognitus Iphicli ſubripuiſſe boves:
quem non lucra, magis Pero formoſa coëgit,
mox Amythaonia nupta futura domo.

125. Λυγκήϊον Ἄργος. Sic codices omnes, bene. Argos Lyncejum dicitur a Lynceo Danaï genero, qui poſt ſocerum ibi regnavit. Notus ille quidem ſatis & abunde, ut mirer ſub Voſſii nomine editam fuiſſe notam ad Valerii Flacci IV. 355. Altera lectio Scholiaſtæ memorata Λυγκήϊον depravata eſt. Ridiculum eſſet celebrem urbem, regionis caput, ab ignobili oppidulo cognominari. Si quis vero Lyncei filius fuit Lyrcius nomine, cujus rei fides penes Heſychium eſto, quem vide in Λυγκίου δῆμον, ab eo Argi denominari non potuerunt, quum ibi ille nunquam regnaverit. Succeſſores habuit Lynceus nepotes ex Abante filio Acriſium & Prœtum.

145. ἔμπυρα σήματα vocantur ſigna, quæ πυροσκόποι in victimis ardentibus obſervabant, ut omen futurorum inde captarent. Kuſter ad Suidam v. ἐμπύρου.

147. ὥρσε ultima in cæſura producta. Sic codd. C. D. E.

150. νισσομένοις. Sic bene D. In Cæſareo νεισσομένοις.

155. νέρθεν ὑπὸ χθονός. Lectionem hanc ex Ariſtoph. Schol. ad Plutum 210. ſumſi, utpote meliorem vulgata νέρθε κατὰ χθονός.

157. ὅσοι ἐν Πύλῳ. Vulgo ὅσσοι Πύλῳ. Codices pleriqueque ὅσοι Πύλῳ. In A. inſertum a ſecunda manu ἐν inter lineas. Proba eſt illa lectio. Sic Homerus ſæpe: Ιλ. α'. 252.

ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ -- λ'. 688.
ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.

160. Ovidius Metam. XII. 556.

— — — cui posse figuras
sumere quas vellet, rursusque reponere sumtas
Neptunus dederat, Neleï sanguinis auctor.

162. Arcadi Callistus filio tres filii fuere, Azan, Apheïdas, Elatus, quibus regnum suum divisit. Pausanias p. 604. Τοῖς δὲ παισὶν, ὡς νυξήθησαν, διένειμεν Ἀρκὰς τριχῇ τὴν χώραν. καὶ ἀπὸ μὲν Ἀζᾶνος ἡ Ἀζανὶς μοῖρα ὠνομάσθη .... Ἀφείδας δὲ Τεγέαν, καὶ τὴν προσεχῆ ταύτῃ ἔλαχεν. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ ποιηταὶ καλοῦσιν ΑΦΕΙΔΑΝΤΕΙΟΝ ΚΛΗΡΟΝ τὴν Τεγέαν.

166. ὅφρα κομίζοι. Sic sex codices ad rectam loquendi normam. Vulgo soloece κομίζῃ.

168. ἄρκιον δέρος non pendet a sequenti verbo πάλλων, sed ab alio suppresso verbo. Confer II. 120. Quod, licet a tenebricoso commentatore Batavo monitum, non animadvertit Oxonienses interpres. Figuram hanc luculenter illustravit Orvillius ad Charit. p. 395.

179. Εὔφημος. Librarii errore in codice minus emendato, e quo Florent. editio expressa fuit, scriptum erat Πολύφημος, quæ per omnes deinceps propagata fuit falsissima lectio. Veram ex Orphicis, Pindaro aliisque scriptoribus, immo ex Apollonio ipso, reposuisset editor, cui veterno non torpuisset animus, etiamsi codicibus destitutus eorum auctoritate emendationem illam firmare non potuisset. In quinque Regiis codd. & in Cæs. perspicue Εὔφημος scriptum, absque ullo mendosæ lectionis vestigio. Si bene Batavum commentatorem intelligo, quod sane non cuicunque concessum, dicere voluit Euphemum nostrum Orpheo ne nomine quidem notum. Diversa ille orphica ha-

buit ab iis quæ nunc tractamus, ubi v. 203. legitur:

Ταινάριος δ' Εὔφημος ἔβη, Μαλεατίδος ἄκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἁλικλύστους τε Θεράπνας.

180. ποδωκηέστατον. Sic codices & Stephanus recte. Vitiosam Florentinæ editionis lectionem ποδωκειέστατον prætulit Hœltzlinus.

182. Velocitatem pullorum, ex Erichthonii equabus a Borea initis progenitorum, hac hyperbole declaravit Homerus Ιλ. υ'. 226.

αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Virgilius ad Camillam transtulit Æn. VII. extremo:

Illa vel intactæ segetis per summa volaret
gramina, nec teneras cursu læsisset aristas:
vel mare per medium, fluctu suspensa tumenti,
ferret iter, celeres nec tingueret æquore plantas.

ultima e nostro expressa, οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας. Perperam quinque Regii codd. κάμπτεν vel κάμπτε.

188. Παρθενίην. Perperam vulgo Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Αγκαῖος νοσφισθεὶς Παρθενίην, ἕδος Ιμβρασίης Ηρης. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancæus veniebat. Confer II. 872. Insulæ Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Callim. H. in Delum 48.

-- -- ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος) ᾗχί σε Νύμφαι
γείτονος Αγκαίου Μυκαλησίδες ἐξείνισσαν.

191. ἀλκήεις. Rectam hanc scripturam enotavi e codd. A. B. D. E. Cæs. & procul dubio e sexto etiam enotari debuit; vitiosum ἀλκείης e Florentina propagatum absque codicibus etiam emendari debuerat, ad exemplum scriptu-

ræ in v. 71. quod monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 236.

197. ἐπελθέμεν. Vulgo ἐπελθέμεν. Illud dant sex codd.

204. πόδε. Vulgo πόδα. Illud dant codd. A. B. C. E. Cæs. Perperam in D. ποσί. Patrem suum referebat, quem utroque pede claudum fuisse fabulantur: ideo Poetis ἀμφιγυήεις dicitur. Mox οὐχ ἕ τις recte in recentioribus editionibus excusum: veteres & codicum plerique οὔ κε τις. σιφλὸς autem hic πηρὸς, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesychium vide, & Eustathium ad Il. ξ'. 142. p. 972. ubi rarioris meminit significationis, qua adjectivum hoc adhibuit Oppianus ἁλ. γ'. 183.

ἦ γαὰρ ἀεὶ πλωτῶν σιφλὸν γένος ὑγρὰ θεόντων.

λαίμαργον recte interpretantur veteres glossæ.

207. Ορνυτίδαο. Sic codd. B. C. D. E. Cæs. Vulgo male Ορνιτίδαο.

211. Ζήτης θ' αὖ. Quam inserui particulam obtulit cod. D.

214 ἀνερείψατο. Sic codd. sex. Vulgo male ἀνερίψατο. Thema ἀνερείπομαι. Ob metrum augmentum omissum. Homerus Il. υ'. 234. de Ganymede,

τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.

frequentes in hoc verbo librariorum lapsus, quod deinceps plus semel deprehendetur.

215. Codd. A. C. E. Εἰλισσοῦ. ει pro ι longo, quod jam animadverti ad v. 53. Aliter depravatum idem nomen legitur in Scythini Epigr. I. Analect. T. II. p. 104. ubi pro Ηλισσος, scribendum Ιλισσός. Sed ibi pro fluvio puerum designat.

217. κλείουσι, ultima in cæsura producta. Sic C. E. Male Cæsareus παραὶ ῥόον.

225. πατρὸς ἑοῖο. Sic recte cod. Guelferbytanus, cujus

varias lectiones publicavit Jo. Pierſonus, Veriſimilium Lib. II. cap. VI. In vulgato ἐῆος conſentiunt codices mei, quod manifeſto vitioſum eſt. Poëticum ἐῆος, pro ἠΐος ex ἠΰς, ſignificat ἀγαθοῦ. Nulla analogia, quidquid commenti ſint Grammatici, ἐῆος e pronomine ἑός deduci poteſt. Fraudi illis fuit prava interpretatio Homerici verſus Ιλ. α'. 393.

ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἐῆος.

Suidas: ἐῦς, ὁ ἀγαθός. παιδὸς ἐῆος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ. καὶ, θεοὶ δοτῆρες ἐάων, ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν. Ex Euſtathio autem novimus illud ἐῆος librorum deſcriptoribus adeo placuiſſe, ut in quibuſdam Homeri exemplaribus obtruſum fuerit Ιλ. σ'. 71. ubi hodie recte legimus:

ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο.

geminum gemellum exemplum eſt. Eadem ratione legendum hic πατρὸς ἑοῖο.

234. ἐπάρμενα. Sic emendo, conjectura ſane quam probabili. Vulgo legitur ἐπαρτέα, manifeſta corruptela. Non ſic ſolet limati carminis auctor eandem vocem in duobus continuis verſibus iterare. Quæ hujus vitii in hoc poëmate duo aut tria occurrunt exempla malam perinde librariorum manum teſtantur, & a noſtra medelam accipient. Heſiodus ἔργ. 601.

αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατάθηαι ΕΠΑΡΜΕΝΟΝ ἔνδοθεν οἴκου.

& 627.

ὅπλα θ' ΕΠΑΡΜΕΝΑ πάντα τεῷ ἐνικάτθεο οἴκῳ.

Simplex eadem ſignificatione, v. 407.

χρήματα θ' εἰν οἴκῳ πάντ' ΑΡΜΕΝΑ ποιήσασθαι.

239. Φαεινοί. Sic codices omnes & editiones veteres. Primùm in Batava, ni fallor, operarum errore, excuſum fuit φαιναὶ, quod quidem in numero *pancorum* illorum non erat *quæ mutare optaret* Oxonienſis Magiſter. Hunc enim

solœcismum summa religione servavit.

244. Codd. & veteres editiones δηώσειαν. Batava perperam δηϊώσειαν. V. seq. δέρος cum Stephano præferunt codd. A. B. D. E. Cæs. δέρας e Florentina revocavit Batavus editor.

246. ἄπρηκλος. i. e. δύσπρακλος, δυσεργὴς, δυσκαλόρθωτος. Ceteræ Scholiastarum expositiones nauci non sunt; latina interpretatio ineptissima. Mens loquentium hæc est: *Ætem vi cogent ut sibi vellus tradat, si ad eum pervenerint. Sed illuc perveniendum est. Quantumlibet animi & corporis robore præstent, non effugient quin longissimum iter conficiendum sit, & iter facientibus,* ἰοῦσιν, *difficillimi perferendi sint labores.* Cupiebam codex aliquis offerret πόνος δ' ἀμέναιτος ἰοῦσιν. Ominosi aliquid habere videtur illud ἄπρηκλος, & hic non placet. Eadem sententia in Idmonis vaticinio infra 440. ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ ἄεθλοι.

260. E. ἐπὶ προμολῆσιν ἰόντων.

264. ἐντυπάς, ἀντὶ τοῦ ἐντυπωδῶς καὶ ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥσλε δι' αὐτοῦ τύπον σώματος μόνον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέπαντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. Verba sunt Eustathii p. 1343. extrema, ad Il. ω'. 163. unde lineamenta sumsit noster:

παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
ΕΝΤΥΠΑΣ ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος.

Glossa in cod. A. ἐντυπάς, ἄγαν ἐντετυλιγμένος λεχέεσσι, ἱματίοις.

267. οἱ δὲ σῖγα. Sic codd. sex & veteres editiones. Perperam Stephanus ex inutili emendatione excudit δαί. Litera σ eadem vi qua litera ϛ sæpe pollet. Prunnciabant οἱ δὲσσῖγα.

268. Homerus Il. α'. 512.

Θέτις δ'

Θέτις δ', ὡς ἥψατο γούνων,
ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα.

271. κηδεμονῆες. Gloſſa συζυγενεῖς.

272. ἠγηλάζει. Sic ſcriptum hoc verbum in melioribus libris, & in ſcholiis cod. Regii A. cum ſpiritu leni. Homerus Odyſſ. λ'. 617. ἆ δείλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις. Schol. διάγεις καὶ ὑποµένεις. Sic etiam apud Suidam, Etym. M. auctorem, & in veteribus ſcholiorum editionibus.

275. Electra apud Sophoclem, 285.

οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον µοι θυµὸς ἡδονὴν φέρει.

Gloſſa: ὀρεχθεῖ, ἐπιθυµεῖ. Heſychius & Suidas ὀρεκλεῖν, ἐπιθυµεῖν.

278. αἰΦ' ὄφελον. Sic codd. omnes & editiones veteres. Typothetæ error in Stephani editione per alias propagatus fuit.

281. ταρχύσαο. Sic recte D. E. In A. ταρχύσῃς. In B. & Cæſ. ταρχύσαις. In C. ταρχύσαιο. Imperitos librarios turbavit rarior conſtructio, cujus rationem quum non perciperent, emendare tentarunt male feriati homines, quiſque pro ſuo captu. Vide quæ de ea notavi ad Æſchyli Prom. 155. & ad Euripidis Phœn. 214. Eadem ſententia & idem affectus in verbis Medeæ ad filios apud Euripidem 1031.

ἦ µήν ποθ' ἡ δύσληνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑµῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐµὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.

283. ἄλλα δὲ πάντα. Non male hîc adeſſet articulus, ſcribendo,

ἐκ σέο, τἄλλα δὲ πάντα.

285. κενεοῖσι perperam vulgo κεν ἐοῖσι. Prona cuivis attentius legenti emendatio. Sic dudum ad oram libri sui, in Regia Bibliotheca asservati, emendaverat Huetius.

295. Conferenda cum his Jasonis ad matrem, Hectoris ad Andromachen verba Il. ζ'. 486.

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα ---

& Priami ad Hecubam Il. ω'. 218.

μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδ' ἐμοὶ αὐτῇ
ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδ' ἐμὲ πείσεις.

Turnus ad Amatam, Æn. XII. 72.

Ne, quæso, ne me lacrimis, neve omine tanto
prosequere in duri certamina Martis euntem,
o mater.

301. θεοπροπίοισιν. Sic codd. A. C. E. Vulgo θεοπρομπίῃσιν.

307. Ex hoc Apollonii loco, sumtis etiam lineamentis quibusdam ex alio infra 536. ornatissimam comparationem expressit Virgilius Æn. IV. 143.

Qualis, ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta
deserit, ac Delum maternam invisit Apollo,
instauratque choros: mixtique altaria circum
Cretesque Dryopesque fremunt, pictique Agathyrsi:
ipse jugis Cynthi graditur, mollique fluentem
fronde premit crinem fingens, atque implicat auro:
tela sonant humeris.

313. οὐδέ τι φάσθαι. Sic A. B. D. E. recte. Vulgo οὐδ' ἔτι.

320. Nihil interest, utrum scribatur προμολῆς in genitivo singulari, an προμολῇς in dativo plurali, quod quidem

usitatius. Illud præferunt codd. & agnoscunt veteres Grammatici. Glossa, ἀκεραίας. Vide de voce πρόμολὴ Spanhemium ad Callim. H. in Dianam 99. Cum πρόβολὴ sæpe confunditur, ut apud Aratum, ubi v. 239. ad codicis fidem scribendum:

-- -- ἔτι δ' ἐν προμολῆσι Νότοιο
ἰχθύες.

323. ἰθύοντας. Sic omnino scribendum ex usu Poëtæ nostri, cui ἰθύνειν & ἰθύειν longe diversa sunt, nec usquam confunduntur. ἰθύνειν verbum est activum. Hesych. ἰθύνει, ἀπορθοῖ, ἐξιστοῖ. διοικεῖ, εὐθύνει, κυβερνᾷ. ἰθύειν verbum est neutrum. Idem: ἰθύει, βούλεται, ἐφορμᾷ, φέρεται. Perperam εἰθύοντα apud Lexicographum scriptum pro ἰθύοντα, ὁρμῶντα. Hic ἰθύοντας, significat ἐφορμῶντας.

324. ἀμφέχετ' ὤμους. Sic codd. omnes & editiones veteres. Batavus editor, nescio unde, ἀμπέχετ' ὤμοις. Vide ad v. 712.

332. ἐφοπλίσσασθαι. Sic ad metri legem scribendum. Vide Clarkium ad Ιλ. Ψ'. 55.

333. πάντα μάλ' -- Sic emendavit Huetius. Vulgo πάντα γάρ. Nihil expressum nec subintelligendum, quo referri possit istud γάρ.

334. τοῖό γ' ἔκητι. Particulam inserui e cod. D. Idem v. seq. ἐπιπνεύσωσιν confirmat, quod dudum ante inspectum illum codicem reposueram. Sic supra v. 245. libri omnes ἐγγυαλίξῃ exhibent, nullus ἐγγυαλίξει. Scilicet utroque in loco particula ἂν prioris membri ad alterum repetenda est.

339. ὄρχαμον ἡμείων. Sic bene A. C. E. Non enim imperium illius, quem ducem elegissent, detrectabat. Vulgo ὑμείων.

346. ὣς δὲ, id est, οὕτως δέ. Vulgo male ὥστε. In A

C. E. ὅς τε. Mox ἀναστήσεσθαι præferunt sex codices. Vulgo ἀναστήσασθαι.

356. ἐὺ κρίναντας. Sic divisim scribendum. Non est enim verbum compositum εὐκρίνω. Vide Il. π'. 199. Odyss. ξ'. 108. Facete autem monet Oxonienſis Magister, participium κρίναντας *ad boves non pertinere, sed ad servos*; id est, boves a servis, non a semetipsis, selectum iri. Hac casuum enallage nihil apud Poëtas omnes tritius. Exempla e Tragicis dedi ad Eurip. Androm. 26. & ad Æsch. Prom. 217.

357. ἐρύσαιμεν. Sic Florent. editio, recte. Codices mei omnes ἐρύσωμεν.

358. κατὰ κληῖδας. Sic recte codices sex. Abfurde vulgo κληῖδες, quod Stephanum non fugit, qui mendam tamen in textu reliquit.

359. ἐπακλίον. Sic codd. omnes & editiones veteres. Batavus munifice duplici epitheto Apollinem condecoravit, edendo ἐπακλίου, quæ Stephani conjectura fuerat, non adtendentis hujus versus lectionem e versu 403. mutandam non esse, sed vice versa, ut ad eum locum videbimus.

366. χειμερίη δὲ πάλαι. Istud πάλαι expressit ad verbum Virgilius in similis saxi descriptione, Æn. V. 125.

> Est procul in pelago saxum spumantia contra
> litora, quod tumidis submersum tunditur OLIM
> fluctibus, hiberni condunt ubi sidera Cori:
> tranquillo silet, immotaque adtollitur unda
> campus — —

cetera Græci Poëtæ exquisitius ornavit.

369. τεινάμενοι. Sex cod. θεινάμενοι. Glossa in A. τύψαντες. Unde liquet nihil hic intellexisse ludimagistros quibus glossæ illæ pleræque debentur. Veram lectionem solus offert E. margini adscriptam, γρ. τεινάμενοι. In sup. v.

codd. omnes dant ἔνδοθεν, quod quid sibi velit nondum comminisci potui. Absurdum sane videtur. ἔκλοθεν facili conjectura reponit eruditus Britannus. Sed vereor ut hoc a Poëta sit. Adeo manifestum est, funem quo navis constricta fuit extrinsecus eam cinxisse, ut hoc addidisse pene ineptum fuerit. A meliori libro expectanda hujus loci restitutio, aut a codice qui integriora scholia habeat. Nam desunt quæ ad hunc locum annotarunt veteres critici.

371. χῶρον. Sic cod. Guelferbytanus. ὅσον χῶρον τὸ εὖρος περιεκάλλετο. Minus bene, si recte judico, cum impressis codices mei χῶρος.

372. εἴσω ἁλός. Vulgo legitur ἔσσω. Codices plerique ἔσω, quod ob metrum in εἴσω, non ἔσσω, mutandum erat.

383. παρᾶσσον. Glossa, ταχέως. Vox lexicographis incognita.

384. βρίσαντες ἰῇ. Vulgo βρίσαντε μιῇ. In codd. A. C. E. scriptum βρίσαντες. Poëticum ἰῇ loco cessit glossæ μιῇ. Hesych. ἴη, μία.

389. ἐκήκιε hic edidi, ut infra 542.

396. ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν. Accusativus absolutus, loco genitivi, per ablativum latine reddendus, de quo vide Jo. Taylor indicem Atticum ad Lysiam, & Gregorium de Dialectis p. 33. editionis Gisb. Kœn. Non adeo rara sunt exempla. Coævus fere Poëtæ nostro Aratus 332. de Sirio:

— οὐκ ἔτι, κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα,
Φυταλιαὶ ψεύδονται, ἀναλδέα φυλλιάωσαι.

Pro κείνου ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόνλος: qui locus tamen ab aliis aliter acceptus est.

398. Τεγέης — ἔνακτε. Regii codices perperam ἄνασσε. Additum hoc ad perspicuitatem, ne confundatur hic Ancæus cum altero Samio, qui recensitus in catalogo v. 188.

403. βωμὸν ἐπακλιον. Sic e v. 359. & II. 689. legi oportere manifestum est. νήεον αὐτόθι ἐπὶ τῆς ἀκλῆς βωμὸν Ἀπόλλωνος Ακλίου καὶ Εμβασίου ἐπώνυμον. Apollinis cognomen est Ακλιος, non ἐπάκλιος. Si pro cognomine haberetur ἐπακλίου, invenusta esset repetitio truncati nominis illius in sequenti voce Ακλίου. Expono autem ἐπακλιον, ἐπὶ τῆς ἀκλῆς, quum non putem huc referri debere aliam hujus adjectivi interpretationem apud Etymol. M. auctorem, μέγαν, ὑψηλὸν, quam nescio, an alicubi locum habeat.

416. σοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω. Codices sex σοὶ δ' ἂν — Vulgo τοὶ δ' ἄρ' — Nihil interest, utrum σοὶ an τοὶ legatur. Sed vulgatum ἄρ' retineri debuit.

421. Homerus Odyss. ο'. 448.

καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίσθορον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.

Schol. μισθὸν, ὅ ἐστι ναῦλον, τῆς ἐπιβάσεως τῆς νεώς. Illuc referenda Hesychii glossa.

427. ἀμφὶ μετώπῳ. Sic quinque Regii codd. Vulgo μέτωπα.

441. κῶας ἄγοντας. Sic codd. sex. Vulgo ἔχοντας.

443. ὑπὸ δκίμονος. Sic codd. omnes. Vulgo ἐπὶ δ. Confer Simonidis epigramma in Megistiam Spartanum vatem ad Thermopylas cæsum apud Herodotum p. 613.

— — ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

450. Auctor Etymol. M. σλαθερὸν ἦμαρ. Ἀπολλώνιος. τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, τὸ μεσημερινὸν, ὅτε ἵσταται ὁ ἥλιος. ἦτλον γὰρ δοκεῖ τότε κινεῖσθαι. Vide doctissimum Ruhnkenium ad Timæum v. σλαθρά.

456. ἀφυσσομένων προχόησιν. In ἀφυσσομένων consentiunt codd. plerique, quod & flagitat temporum ratio. προχόησιν dant A. B. alii προχοῆσιν; ut excusum est in Florentina. Solus E. προχόοισιν, ut edidit Stephanus. πρόχοος,

πρόχους, προχόη perinde vas significant, quo aqua aut vinum funditur: aliud quid προχοή. Diversas ejusdem vocis significationes, accentu distingui solitas, in unam glossam contulit Hesychius: προχοαί. αἱ ἐκρύσεις τῶν ποταμῶν, καὶ ὑδρίαι. Sic enim legendum, non ὑδρεῖαι. Temere, ex sententia Jo. Piersoni, cujus alioquin erudita est nota ad Mœridem v. πρόχους, veterem lectionem, a Suida confirmatam, mutavi in Hedyli Epigr. Analect. T. I. p. 483.

νεκρίδα καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο προχόην.

466. Parthenopæus apud Æschylum S. Th. 531.

ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθώς.

471. Homerus Ιλ. ο'. 251.

Φάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
ἐξ Ἰδης προέηκε παρεσταμένας καὶ ἀμύνειν.

478. Θεοὺς δ' ἀνέκκεν ἀτίζειν. Sic legendum esse jamdudum viderunt Viri docti. Vulgo inepte ἀτύζειν. Illud habet in margine cod. B. & eo spectat glossa in A. καταφρονεῖν, ὑβρίζειν. Vide Ruhnkenii Epist. crit. I. p. 11?

479. οἷσί κεν ἀνὴρ θαρσύνοι ἕταρον. Codd. B. Cæs. & Florent. editio dant θαρσύνοι, quod genuinum est. Perperam a librariis obliterata potentialis particula revocanda erat. Vulgo legitur parum venuste οἷσί περ ἀνὴρ θαρσύνει.

482. υἷας Αλωϊάδας. Otum & Ephialtem, de quibus vide Homerum Odyss. λ'. 304. & schol. ad Ιλ. ε'. 385.

485. ὣς ἔφατ'. Sic codd. & Batava editio, recte. In Florent. excusum ὣς φάτ', unde male Stephanus ὣς φάτο.

487. ἔνισσε. Sic codd. omnes & Florent. editio. Aldus, nescio unde, ἐνίσσες. E. σοῖσι θεοπροπίσιν.

492. πρότερω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη. Sic distincte codd. A. C. D. E. πρότερω dat etiam Cæs. Vulgo perperam legitur πρότερωσε δὲ νεῖκος. Homerus Ιλ. ψ'. 490.

καί νυ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίσταο, καὶ φάτο μῦθον.

494. ἐν δὲ καὶ Ὀρφεύς. Id est, ἐν δὲ καὶ αὐτοῖς Ὀρφεύς. Sic omnino legendum. Vulgatum ἂν δὲ καὶ manifesto depravatum tentavit Jo. Pierſonus Veriſimil. p. 108. cui non adſtipulor emendanti κατερήτυε· σὺν δὲ καί.

496. Virgilii imitationem vide Ecl. VI. 31.

503. Ὀφίων Εὐρυνόμη τε. Hos innuit Prometheus apud Æſchylum 964.

-- -- -- οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἠσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα.

Scholiaſtes: λέγει δὲ τὸν Ὀφίωνα καὶ τὴν (perperam editum τὸν) Εὐρυνόμην, καὶ τὸν Κρόνον, ὃν ἔρριψεν ὁ Ζεύς.

515. τοίην σφιν ἐνέλιπε Θελκλὶν ἀοιδῆς. Sic e ſcriptis libris legendum eſſe dudum monui in notis ad Epigrammata græca p. 292. & nuperrime ad Euripidis Hippol. 228. Poſteriora illa cum ſcribebam, de edendo Apollonio, quem tamen emendatum habebam, ne cogitabam quidem. Codd. omnes dant τοίην -- ἀοιδῆς: plerique Θέλκλην; quidam librariorum errore Θέλκλην. Prius genuinum eſt, ſed accentu prave notatum. Gloſſa in A. ἠδονήν. Vulgatum τοῖόν σφιν ἐνέλιπε Θέλκλιν ἀοιδὴν ſolœcum & barbarum eſt: nam vocem Θέλκλις græcitas non agnoſcit. Verbalia Jonica in ὺς ultimam quandoque corripere oſtendi ad Eurip. Hippol. Supra v. 239.

πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν --

517. Libatio illa poſtrema ſuper victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Homerus Odyſſ. ν'. 136.

εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
πανέδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ Ἀργειφόντῃ,

ᾧ πυ-

ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

Confer alium ejusd. poëmatis locum, γ'. 332.

523. ἀρτυνέεσθαι. Sic D. Venustior hæc lectio vulgata ἀρτύνασθαι. Homerus Odyss. δ'. 782.

ἠρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροπῖς ἐν δερματίνοισι.

526. τό ῥ' ἀνά. Vulgo excudunt τόρρ', duabus vocibus perperam in unam coalitis. Vide Ernestii, doctissimi Viri, notam ad Ιλ. π'. 228.

538. ὁμαρτῆ -- πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν. Ex Homero Ιλ. σ'. 571.

-- -- τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῆ

μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

540. ὣς οἱ ὑπ' Ορφῆος. Sic B. Cæs. Perperam in D. ὡς οἵ γ' ὑπ' -- Vulgo, claudicante metro, editum, ὡς ὑπ' O. Varias recentiorum conjecturas referre nil adtinet, quarum nulla meliori plurium antiquorum codicum lectioni præferenda est. Hæc autem dudum innotuerat, beneficio Viri in Critica magni nominis, Orvillii, Miscell. Observ. IV. p. 194. cujus ex fide in novissima editione reponi potuisset. Sed magister noster Shawius hujusmodi libris legendis otio suo non abutitur.

542. κελαινὴ ἐκήκιεν. Sic princeps editio cum codicibus Orvillio & Piersono adhibitis.

545. τεύχεα. Scholiastes: ἅπερ εἰώθασι τιθέναι περὶ τὴν ναῦν κοσμοῦντες αὐτήν. Virgil. Æn. VIII. 91.

Labitur uncta vadis abies: mirantur & undæ,
miratur nemus insuetum FULGENTIA longe
SCUTA virum -- --

548. ἀνδρῶν μένος. E. γένος.

549. ἀκροτάτῃσι. Solœce vulgo ἀκροτάτοισι, quod secure absque codice etiam emendari poterat. Illud e C. E. Cæs. enotavi. In D. ῃ sæpissime in οι mutatum, quod scri-

pturæ vitium hic etiam codici inhæsit, e quo princeps editio expressa fuit, & multis corruptelis ansam dedit. Vide ad v. 572.

551. Ιτωνίδος. Codices nonnulli Τριτωνίδος. Prius agnoscit auctor Etymol. M. p. 479. l. 52. ubi in præc. v. σκοπιῆσιν habet pro κορυφῆσιν. Obiter moneo, ex Etymologo emendandum esse Tzetzem ad Lycophr. 355. ubi hi versus etiam laudati tanquam e Simonidis Genealogiis.

554. Φιλυρίδης. Sic A. C. E. recte. Minime necessaria est liquidæ geminatio.

558. Virgil. Æn. II. 674.

-- -- Parvumque patri tendebat Julum.

In Orphicis ad Chironem divertunt Argonautæ, Pelei rogatu filium suum videre cupientis; cujus in congressus enarratione auctori illius poëmatis pulcherrimus excidit versus, mira brevitate caritatis sensum exprimens.

παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίσχανεν ἱππότα Πηλεύς,
καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
ΔΑΚΡΥΟΕΝ ΤΕΛΟΩΝ· ΚΗΛΗΘΗ ΔΕ ΦΡΕΝ' ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

In quo manifesta Homerica imitatio.

564. δῆσάν τε. Vulgo minus bene δῆσαν δέ. In D. E. perspicue ἑκάτερθε, ut & alibi recte in fine versus impressi exhibent, sequente a consonante incipiente.

567. ξεσῖῆσι, ultima in cæsura producta. Sic D. E. & e ceteris nonnulli forte: nam hæ minutiæ in collationibus codicum aliquoties neglectæ fuerunt.

572. τῇ δὲ, scilicet τῇ ἀοιδῇ. Sic bene C. E. Ceteri codd. cum veteribus editionibus, τοὶ δέ. Batavus, nescio unde, sed perquam inepte, cumulatis duabus præpositionibus, ἐκ δέ. Veram autem esse nostram lectionem e sequenti comparatione liquet. Ut oves pastoris fistulam se-

qui solent, sic pisces tum Citharœdi sequebantur vocem. η in οι mutatum, quod supra observabam, ex prava sequioris ævi pronunciatione, quæ plures diphthongos, tum vocales ι, η, υ, eodem efferebat sono.

581. δύετο. Orpheo ἀπεκρύφθη. v. 458.

Τισαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιὰς ἀκλὴ,
Φάνθη δὲ Σκίαθος, Δόλοπός τ' ἀνεφαίνετο σῆμα.

In nostro versu cod. D. habet ἀκλὴ pro ἄκρη. Hæ voces alibi in hoc poëmate perperam commutatæ. Hic genuinum est ἄκρη. Utriusque ἄκρης & ἀκλῆς Σηπιάδος meminere diversi auctores. Vide præstantissimum Valckenarium ad Herodotum p. 593. 11.

586. παλιμπνοίῃσιν. Scripturam hanc in nullo codice reperi, sed minime dubius quin legitima & genuina sit, reposui. Vulgo πάλιν πνοιῇσιν ἔκελσαν, qua in lectione nescias an πάλιν cum ἔκελσαν jungendum sit necne. Eadem ratione cum multis verbis & nominibus πάλιν componitur. Il. α'. 60.

Ατρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
ἂψ ἀπονοσφίσσειν.

590. τανυσσάμενοι. Sic A. B. D. E. Cæs. Perperam vulgo, claudicante metro, τανυσάμενοι. Miror hanc mendam ab Oxon. Magistro, qui Clarkii ad Homerum notas legisse videtur, sublatam non fuisse. Nam ad v. 526. ἐν χέρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, Clarkium adire jubet monstrantem, qua ratione χὰρ producatur, quod tamen multo disertius declaravit Orvillius in Critica Vanno p. 391.

593. ἐκνεύσαντες. Vulgo, manifesta corruptela, εἰσορόωντες. Vocem, qua clauditur sequens versus, bis posuit ex oscitantia librarius, quod alibi sæpe factum. Vide ad v. 234. ex Orphicis v. 456. ἐκνεύσαντες reposui, quod & sententia hîc flagitat.

601. Αθω genitivus est, ut Μίνω, Τάλω.

612. ἐχθήρανλες. Sic recte Stephanus edidit, nec aliter in quinque codicibus scriptum reperi. Florent. editionis lectionem ἐχθείραντες pro mendo typographico habuissem, ni eam exhiberet etiam cod. E. Barbariem illam græcitatis eligentissimus Batavus non neglexit. Scilicet ut editoris titulo dignum se ostenderet, & aliquid ad Apollonii emendationem contulisse videretur, pravas lectiones omnes, quas merito Stephanus e textu amoverat, ille revocavit.

613. ἃς αὐτοὶ ἀγίνεον. In prima voce conspirant codices omnes. τὰς, quod Florentina, & ceteræ ex illa editiones exhibent, librario imperite metro caventi debetur. ἀγίνεον edidit Stephanus recte. Solus E. vitiosam iterum hic scripturam Florent. editionis ἀγήνεον præstat, quod & revocavit Hœltzlini stoliditas. In ἀγινῶ media producitur. Vide Etymol. M. p. 10. l. 10. Aratus in versu citato supra p. 10. Idem v. 23.

μεσσηγὺς γαῖαν· περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

Quo in loco neutralem significationem habet, ut passim apud nostrum aliosque δινεύω, & v. 356.

— — τὸ δέ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ —

623. αἴκε φύγοι. Sic recte C. Suprascripta tamen vulgata lectione φύγῃ. Optativus hic magis est ex indole linguæ. *Si forte sic posset mortem effugere.* Vide supra 171. infra 663. 827. II. 340. III. 535. & alibi passim. Sequentium constructio aliquantisper intricata: ordo est: καὶ τὸν μὲν ἐπακλῆρες ἐρύσαντο εἰς νῆσον Οἰνόην αὐδηθεῖσαν πρόσθεν, ἀτὰρ μεθύστερόν γε Σίκινον, ἀπὸ Σικίνου —

627. τῇσι. Vulgo perperam contra Poëtæ morem ταῖσι.

636. Θυιάσιν. Vulgo θυάσιν. Priori modo ex Etymol. M. scribendum observavi ad Æschyli S. Th. 500. Vide

Bentleium ad Horatii Carm. II. 19. 9. & elegantissimum Heynium ad Virgilii Æn. IV. 302.

637. ἠδ' ἅμα τῇσι. Sic codices omnes, formam Ionicam hic præferentes, a me supra repositam. Florent. editio, τοῖσι, unde Hœltzlinus fecit ταῖσι. De commutatione diphthongorum οι & η dixi supra ad v. 549.

638. ἐκέχυντο. Sic optime D. Vulgo ἐχέοντο.

640. τείως, *interea*. Glossa, ἕως οὗ ταῦτα ἐποίουν.

642. ἐπέτρεπον. Sic D. Vulgo ἐπέτρεπον.

643. σφωϊτέροιο. Abusive, ut recte observat Scholiastes. σφετέροιο non admittebat metrum. σφωΐτερος possessivum est duale *secundæ personæ: vester duorum*. Achilles Minervæ, quæ suo & Junonis nomine eum adlocuta fuerat, respondet Il. α'. 216.

χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι.

Vestrum mandatum, tuum & Junonis. Sed σφέτερος tertiæ personæ de uno & de pluribus dicitur, ut ostendi ad Æschyli Prom. 9. Contra Scholiastæ reprehensionem Poëtam defendere voluit Spanhemius ad Callim. H. in Delum 233. sed fefellit eum memoria. σφετέροιο tuetur, quod hic a Poëta scriptum non fuit, nec per metrum scribi potuit. Quæ autem ad III. 395. adnotat Hœltzlinus, nihil ad hunc locum faciunt: non enim ostendunt, quî pronomen secundæ personæ de tertia adhiberi potuerit. In numero vitium non est, sed in persona. At si vitium est, non soli Apollonio objiciendum. Antiquus auctor Carminis, Ἡρακλῆς λεοντοφόνος inscripti, quod inter Theocritea legitur, σφωΐτερος itidem pro ἑὸς adhibuit:

ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ηελίοιο,
σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ
χθιζὸς ὅγ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος.

Antiquior forte alius Poëta qui Hesiodi ἔργοις proœmium adsuit:

δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

Ubi itidem pronomen tertiæ perſonæ ad ſecundam translatum, ut illic ſecundæ ad tertiam.

651. ἀνομένοιο. Sic, præter Etymol. M. auctorem p. 111. l. 17. codd. A. B. C. E. Perperam in D. ἀνωμένοιο. Vulgo ἀνυμένοιο. Apud Aratum v. 373. ubi impreſſi libri habent ἀνυμένων ἐτέων, ſcriptus cod. dat ἀνομένων; & v. 464.

μέτρα περισκοπέοντι κατανομένων ἐνιαυτῶν.

Quæ lectio optima eſt, necdum in editionibus comparuit.

652. ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο, *flante Aquilone*, qui in Pontum perrecturis adverſus erat. Vide Weſſelingii Obſervat. L. I. cap. XXX.

656. αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' -- Sic optime E. Vulgo αὐτίκα ῥ' ἦγ' -- Homerus Ιλ. ψ'. 118.

ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἰδης,
αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους -- & alibi paſſim.

660. μίμνωσι. Sic omnino legendum. Vulgatum μίμνοιεν ſolœcum eſt. In modorum diſtinctione ſyntaxeos regulas ſuſque deque habuerunt librarii. Vide ad 683. ἄμμε recte edidit Stephanus, putidum priorum editionum mendum ἄμμι certiſſime corrigens. ἄμμι dativus eſt: ἄμμε accuſativus, quem hic ſyntaxin flagitare vel tirunculus viderit. Illud tamen revocavit Hœltzlini ſtupor, quem non excuſaret centum codicum conſenſus.

663. θυμῇδες τοῖσίν γε τόσ' ἔσσεται. Sic facili opera concinnum & fluentem hunc verſum reddidi, cujus interpolata fuit vulgata lectio, θυμῇδες καὶ τοῖσι τόγ' ἔσσεται. In pluribus codd. καὶ abeſt, quod ſane alienum eſt & inepte pro fulcro invectum. In E. θυμῇδες τοῖσι τόγ' ἔσσεται. Alii codd. & inter eos Cæſ. dant τόγε, unde vulgata quidem melior effici poteſt lectio, θυμῇδες τοῖσι τόγε ἔσσεται: ſed aſpera illa eſt. Noſtra emendatione nihil videtur melius.

665. μητίσεται e Florent. editione revocatum, quod confirmant A. C. D. In E. μητίσηται. Est a verbo puro μητίω, cujus futurum ι producit. Vide Clarkium ad Homeri Ιλ. Ψ'. 312. Bonum hoc erat, quod idcirco Hœltzlinus contemsit.

666. δεῦρο κάλεσσα. Scripserat forte Poëta δεῦρ' ἐκάλεσσα.

670. πέρι δὲ -- Codd. nonnulli πέρι δή, male, ex metri ignorantia. Sed in iis recte scriptum πέρι, non, ut vulgo, περί. Glossa, περισσῶς προεθυμεῖτο. Oblitus hîc fuit Stephanus eorum, quæ ad v. 65. recte observaverat, ubi itidem codices habent δὴν πέρι πάντων. Infra 830. πέρι γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων νήσων.

672. λευκῇσιν. Hœltzlinus interpretatur *flavis*: quam bene, ipse viderit. λευκὰς τρίχας nullibi legisse memini, nisi ubi de senectute esset sermo; ut in hoc Epigrammatis disticho:

ἤδη καὶ ΛΕΥΚΑΙ με καταστείρουσιν ΕΘΕΙΡΑΙ.
Ξανθίππη, συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης.

& in isto:

χαίρετε, καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μόλοιτε
ἥβην, καὶ ΛΕΥΚΗΝ ἀμφιέσασθε κόμην.

Quo ætas adulta & senectus designantur, ut in hoc Callimachi versu:

εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, ΠΟΛΙΗΝ τε κερεῖσθαι.

Et in alio Epigrammate:

-- -- -- -- -- ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες
ἔσχεγον, ἐς κεφαλὴν δ' ἦλυθε ΛΕΥΚΟΤΕΡΗΝ.

Synonyma sunt λευκαὶ & πολιαὶ ἔθειραι. Nullus dubito, quin Poëta scripserit ξανθῇσιν. De juvenculis puellis hîc agitur, quæ honoris & ministerii ergo anui adsidebant. Locum olim librarius non intellexit, & illas itidem ætate provectas esse debere ratus, lectionem opinioni suæ accommoda-

*

vit. Inepte, ut solet, Hœltzlinus aliena huc admovet, præcipue Theocriti versum:

-- -- -- -- ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
πυῤῥός· ὁ δ' ἠμιγένειος.

Quid, quæso, bubulco *flaventi prima lanugine malas* commune cum puellis canos capillos habentibus?

681. ἀποδρέπου. Sic Cæs. recte. Vulgo ἀποδρέπει.

683. ἀποφθινύθωσι, non expectata codicis auctoritate edi oportebat. Vulgatum ἀποφθινύθουσι cum εὖτ' ἂν solœcum est. Illud dant Cæs. & E.

688. πρόκα. Glossa, αὐτίκα. Hesych. εὐθύς, ἐξαίφνης. Alteram lectionem Scholiastæ memoratam, περιτελλομένου, exhibet in contextu Cæsar. nostra in margine adposita, cum glossa εὐθέως.

689. πεφρίκασι. Sic recte A. D. E. Cæs. Litera sibilans geminari non debet, quod e Clarkii ad Il. β'. 314. nota discere poterat Oxoniensis Magister.

692. ἦ θέμις ἐστί. Lycophron 369. ὡς φθιτῶν θέμις. Homericum: τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Virgil. Æn. XI. 23.

-- -- Qui solus honos Acheronte sub imo est.

πάρος κακότητα πελάσσαι. A. E. κακότητι, quod non deterius est.

696. ἄσσυ μέλεσθαι. Sic B. C. D. Cæs. Reliqui, ut vulgo, νέμεσθαι. Confer infra 839.

697. σφι. Sic D. E. Vulgo σφιν.

698. μετὰ τήν γε. Sic quinque Regii. In Cæs. μετὰ τήν.

706. αἴ κ' ἐθέλωσι. Sic A. B. D. Infra 715. A. D. αἴ κ' ἐθέλητε. Sed in his non requirenda codicum auctoritas. Poëticum est & Homero frequentatum verbum ἐθέλω. Confer præterea quæ observavi ad Euripidis Phœniss. 852.

711. πασσυδίη. Sic A. B. D. E. Cæs. Glossa, ὁμοῦ. In D. ἐξερέουσα.

712. ἐπέγ-

712. ἐπέπηκε. Ionice: sic quinque Regii. Unde tueri quis posset lectionem ab Hœltzlino invectam v. 324. ἀμπέχετ'. Sed utroque in loco codices sequor: postremum hoc in nullo reperi.

714. Θυμῆρες, ut supra 705. Sic quinque Regii.

717. ἐναίσιμος. E. αἰνέσιμος, transpositis syllabis, ut ἀλκείης pro ἀλκήεις: Ερμήεις pro Ερμείης. Ista observasse inutile non est, quia ad emendationem similium in aliis vocibus depravationum quasi manu ducunt.

718. εἴσαντο. Gl. ὑπέλαβον. Hesych. ἔδοξαν. Sic etiam infra 1024. Utroque in loco mallem οἴσαντο.

725. ἥ μὲν -- Vulgo τῆς μὲν, corrupte. Articulus cum ceteris construi non potest. ἐς ἠέλιον. Vulgo ἐπ' -- Illud præferunt sex codd.

730. Virgil. Æn. VIII. 424.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro - -
his informatum manibus jam parte polita
fulmen erat; toto genitor quæ plurima cœlo
dejicit in terras: pars imperfecta manebat.

734. ξείουσαν αὐτμῇ. Vulgo αὐτμὴν, quod dudum pro depravato habui, & sic emendavi. Postmodum αὐτμῇ in D. perspicue scriptum reperi. Initio versus σφύρησι ultimam in cæsura producit, maxime ob sequentem liquidam. Importunum ν imperite additum.

741. μετ' ἴχνια νίσσετο. Postremum dant quatuor Regii: Cæs. νείσσετο: vulgo νείσετο. Codices vero omnes divisim μετ' ἴχνια exhibent, ut e sola linguæ peritia excudi curavit Stephanus. Ad mendum Florent. editionis, tanquam ad venerabile antiquitatis monumentum, obstupuit Batavus editor. Quod hic pulcherrima imagine pictor ingeniosus ob oculos ponit, *corporis robore non tanta effici quam viribus ingenii*, Amphion fratri dicebat in Euripi-

dis Antiopa, de cujus Tragœdiæ fragmentis tam præclare meritus est ornatissimus Valckenarius:

τὸ σ' ἀσθενές μου, καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόσ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

743. ὀχμάζουσα. Mihi cum Scholiaste nihil negotii est: illum permultis in locis emendarem, si operam meam in eo terere vellem. Novi doctissimum Virum, qui provinciam hanc pulcre administrabit, cuique apographa duo inediti Scholiastæ lubens obtuli. Quantum a vulgato differat, ut intelligant literati homines, specimînis loco notam ad hoc verbum proponam. ΟΧΜΑΖΟΥΣΑ. Φέρουσα. οὐχ ὡς πολεμικὴ, ἀλλ' ὡς ἐφαστὴ χαριζομένη τῷ Ἄρει. σημαίνει δὲ τὸ ὀχμάζειν ἐνταῦθα τὸ φέρειν. κυρίως δὲ τὸ ἄγειν τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινὸν, ἢ ὑπὸ ὄχημα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ προσηλοῦν ἐπὶ ὄχθου τινός. (Æsch. Prom. 5. & 623.) τὸ δὲ αἰχμάζειν, σημαίνει τὸ τῇ αἰχμῇ χρῆσθαι ἐπὶ τοῦ πολέμου. Verum viderat Orvillius ad Glossas in Oppiani ἁλιευτικὰ, in Miscell. Obsery. IX. p. 127.

745. νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο. Sic libri omnes; rectene an secus, haud satis scio. Suspicor a Poëta relictum fuisse ὑπὸ μαζοῖο. Hoc sane vellet elegans quivis artifex, qui lænam hanc delinearet in æs incidendam, ut incisa videntur Achillis, Herculis & Æneæ scuta in Actis Parisiensis Academiæ.

746. δείκηλον. Sic Cæs. recte. Vide Etymol. M. in hac voce. Perperam hic vulgo legitur δίκηλον: at bene IV. 1672. δείκηλα.

747. ἔσκε λάσιος. Sic recte A. D. E. Cæs. Ultima in ἔσκε producitur tum vi cæsuræ, tum ob sequentem liquidam. Ne cavilletur quisquam minuta me sectari. Nihil minutum & negligendum est editori Poëtæ, si quis accu-

ratam & elegantem editionem adornare velit. Non fruſtra eſt, quod quæ tractaturi ſunt, cantaturos ſe dicant Poëtæ:

Arma virumque CANO.

Cantantur carmina. Demta temere aut addita litera rythmum peſſumdat. Voti in fine hujus poëmatis concepti,

αἴδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ΑΕΙΔΕΙΝ
ἀνθρώποις.

compotem Poëtam facturi non erant Hœltzlini & Shawii.

762. θρέψεν. Sic bene Stephanus & codd. plerique. Cæſ. ut Florent. editio, θρέψε, quod hîc admitti non debuit. Virgil. Æn. VI.

-- -- Terræ omnipotentis alumnum

Tityum vocat, in loco qui ex Homero, Odyſſ. λ'. 575. expreſſus eſt.

763. ὡς ἔτεον. Sic ſex codd. inſertam in impreſſis particulam non agnoſcentes.

764. ὁ δ' ἄρ' ἐξενεπόντι ἐώκει. Vulgo ἐοικώς. Hoc utcunque tolerandum, repetito e præcedenti membro verbo ἔην. Nec lectionem illam ſolicitaſſem, ſi conſentientes in ea codices vidiſſem. Sed tres dant ἔοικε. Unde nullus dubito, quin reliquerit Poëta ἐώκει, quod multo elegantius eſt.

767. δηρὸν νυν. Vulgo δηρὸν πεῤ. Illud præferunt ſex codd.

768. Ιτωνίδος. Sic omnino legendum e v. 721.

769. ὅ ῥ' Ατ- Sic in E. ſcriptum. Venatrix Atalanta in ſaltibus Mænali montis ætatem agebat; ideo Euripidi Phœniſſ. 1173. dicitur Μαινάλου κόρη. Diodorus p. 285. decori minus habita ratione, inter Argonautas illam recenſet.

780. ᾧ κέν μιν μνησῖν κομέωσι τοκῆες. Vulgo, ᾧ καί μιν μνησῖν κομέουσι. Dixi ſupra ad v. 17. καὶ, κε, κεν, in hoc poëmate ſæpiſſime commutata fuiſſe. Quinque Regio-

rum codd. lectionem repræsentavi, nisi quod D. E. κε habent, non κεν.

782. ἔξησαν, Jason & Iphinoë.

785. ἀπηλεγέως. Glossæ, ἀποτόμως, τολμηρῶς.

786. Θύρας. Sic bene quinque Regii. Vulgo πύλας.

787. ἀρηραμένας. Sic recte A. C. E. Quod vulgo legitur ἀρηρεμένας nescio quid sit. A præterito medio ἄρηρα formatur verbum ἀρήρομαι, participium ἀρηρόμενος: aoristus ἀρηράμην, participium ἀρηράμενος. Ex hoc loco in farraginem de dialectis ἀρηρέμενος retulit Maittairius.

789. καλῆς διὰ πασλάδος. Mendosam lectionem καλῆς δι' ἀνασλάδος sic restituendam esse monstravit olim Janus Rutgersius, Var. Lect. p. 9. Post illum Salmasius in Plinianis p. 856. Præclaram emendationem nuper comprobavit Jo. Piersonus in erudito ad Mœridem commentario p. 88. Horum omnium nihil in notitiam Oxonienses Magistri venit, cui ne minimum quidem corruptelæ suboluit. Non aliter olim legit Scholiastes, nec qui illum descripsit Etymol. M. auctor: ΠΑΣΤΑΣ, ἣν ἡμεῖς προσλάδα λέγομεν· καὶ εἴρηται οὕτω, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἡμᾶς σιτεῖσθαι· παρὰ τὸ πάσασθαι. Apollonius. Idem: ΠΡΟΔΟΜΟΣ, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας σλοὰ, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ομηρος· ἔνιοι μὲν, πασλάδα, τινὲς δὲ, προσλάδα, προσαγορεύουσιν, ἣν Ομηρος πρόδομον εἴρηκε.

800. Ἀήμονι. Vulgo perquam absurde, δήμου. Certissimam Jo. Piersoni emendationem recepi, qui & in fine versus ἐπαύλους pro vulgato ἐπαύλεις legendum ostendit. Sex, quibus usus sum, codices, ut Florentinus, dant ἐναύλους.

805. ἀπεσσεύοντο. Vulgo ἐπεσσεύοντο. Illud e conjectura jamdudum repositum eram, & nuper in D. reperi.

806. δαρυκλήταις. Sic quinque Regii. Non tam illorum

consensus, quam aurium judicium me movit, ut vulgarem Ionicæ formam præferrem.

812. ἀτημελέες. Elegantem hanc lectionem præstant codd. A. C. D. Vulgo ἀτημελέως, ex librarii metro caventis imperita emendatione. Vide Clarkii notam ad Ιλ. ά. 51. 7. Alia cautela librarius in D. metrum sartum præstare voluit, scribendo ἀτημελέες τ' ἀλάλκηθο.

817. κασιγνήτοισι. Hoc sententia omnino flagitat, & absque codicum etiam auctoritate reponendum erat: sed nec illa deest. Sic perspicue scriptum in A. B. E. Cæs. Vulgo inepte κασιγνήτησι.

821. ἀψ ἐσανερχομένους. Sic quinque Regii. Perperam in Florent. editione ἀψ ἀνερχομένους, unde Hœltzlini elegantia fulciendo metro fecit ἀναερχομένους. Codicibus destitutus hoc emendare non potuit Magister Shawius. Sed impressorum non major quam scriptorum librorum copia ei fuisse videtur; sin, a viro doctissimo, Criticæ Vanni p. 386. discere potuisset Θρηκῶν hic, ut infra 923. excudi debuisse, non Θρηίκων.

824. θεσσάμενοι. θέσσασθαι, τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι. De hoc verbo videndus Rich. Bentlei ad Callim. H. in Cererem 48.

829. οὐδέ τι σ' οἴω. Sic bene, E. ut illo nondum inspecto, jamdudum scripseram. Perperam vulgo οὐδέ τι σ' ἔτι οἴω. In D. οὐδέ σ' οἴω.

831. ναιετάουσιν. Hœltzlinus ναιετάουσι. Quum sequens versus a vocali incipiat, ν ἐφελκυστικὸν hic adponi debuit, quod codices non soli exhibent, sed Florentina etiam & Stephani editio. In priori legitur Αἰγαίης ὅσσαι ἁλὶ ναιετάουσιν. Illud Αἰγαίης in duobus codd. A. E. observavi; sed iidem dant ὅσσαι εἰν ἁλί.

856. διακρινθέντες. Sic D. Cæs. Vulgo διακριθέντες, quod

ferri non poteſt: antepenultimam enim neceſſario corripit. Verba ſunt Clarkii ad Hom. Ιλ. ν'. 141.

860. ἀοιδῇσι. Sic C. & Cæſ. recte. In A. & E. θυέεσσί τ' ἐμειλίσσοντο, minus bene, meo judicio, in ſpondaico verſu.

862. δηρὸν ὀΐ' ἂν ἐλίνυον. Sic perſpicue ſcriptum in B. In D. ἂν ἐλίνιον. In E. ἂν ἐλύνιον. Cæſ. conjunctim ἀνελίνυον. Stephani obſervatiunculam recudit Magiſter Shawius. Homo paulo literatior Jo. Pierſonum laudaſſet, qui hunc locum in notis ad Mœr. p. 161. tractavit: Jo. Toupium ad Suidam I. 41. Sed non aliter ac edidi ſcribere Poëtam potuiſſe, lippis & tonſoribus jamdudum notum. In ἐλινύω antepenultima natura longa eſt, nec liquida geminari debet. Vide doctiſſimum virum Jo. Aug. Erneſti ad Callim. H. in Cererem 48. &, ſi tanti eſt, me ipſum ad Æſchyli Prom. 53. ubi clementius, quam par erat, de Apollonii Oxonienſis editionis turpitudine judicium tuli.

863. ἀολλήσας. Sic bene codd. A. E. ab ἀολλέω. Heſych. ἀολλεῖ, συνάγει. Quod notabunt Græcitatis ſtudioſi. Forma iſta Homero non uno in loco reſtituenda. Vulgo hîc legitur ἀολλίσας, claudicante metro. Saltem ἀολλίσσας edere debuiſſent. Vide Clarkium ad Ιλ. ζ'. 270.

864. προσέειπε. Vulgo μετέειπεν. Illud dant A. B. D. E. Hæc verba alibi etiam commutata.

869. οὐ μάν. Sic Florentina & Stephani editio, conſentientibus ſex codicibus. Batavus, neſcio qua ex cauſa, prætulit οὐ μήν.

870. οὐδέ τι. Sic recte codd. Perperam vulgo οὐδ' ἔτι. οὔ τι valet οὐδαμῶς.

872. ἕκαστος. Sic A. C. Vulgo ἕκαστοι.

874. ἐπανδρώσῃ. Vulgo ἐσανδρώσῃ. Illud dat cod. Guelferbytanus. Hic locus ex Homero expreſſus, Ιλ. ϛ'. 236.

οἵκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται,
ἢ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἠὲ καὶ οὐκί.

881. ἄλλοτε ἄλλον. Sic ſex codices. Vulgo ἄλλοτέ τ' ἄλλον, inepte inſerta copula. Janus Rutgerſius Var. Lect. p. 10. emendabat ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, quod vulgato non præſtat: melior conjectura fuiſſet ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ.

882. ἀμέργουσι. Sic A. B. In Cæſ. ἀμέλγουσι.

883 ἐνδυκές. Perperam vulgo ἐνδυκέως, e gloſſemate, quod manifeſtum eſt. Neutrum ſingulare adverbialiter poſitum, ut νωλεμὲς, συνεχὲς, νημερτὲς, πανάλῃκὲς, & alia multa. ἀτρεκὲς etiam II. 312. gloſſæ ἀτρεκέως loco ceſſerat, in quem illud reſtituimus. Gloſſa λιγέως in locum genuinæ lectionis λιγέα itidem ſucceſſit, IV. 1299. quod & multis aliis in locis factum. Pulcherrimam comparationem Apollonius ex Homero ſumſit, Ιλ. β'. 87. utrumque imitatus eſt Virgilius, Æn. VI. 707.

ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα·
ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐσλιχόωντο
ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν --

Ac velut in pratis, ubi apes æſtate ſerena
floribus inſidunt variis, & candida circum
lilia funduntur: ſtrepit omnis murmure campus.

888. νίσσεο. Sic quinque Regii. Cæſ. νείσαιο. Mox ἀπηρέσιν pro vulgato ἀπήμοσιν dedi ex Etymol. M. ubi p. 122. l. 8. hæc leguntur: καὶ ἀπηρεῖς, ὑγιεῖς, ἄνοσοι· καὶ ἀπηχῶς τὸ ἀβλαβῶς, ὡς ἀπηχῶς τὸ σκληρῶς. Ἀπολλώνιος· καί σε θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν· αὖθις ἑταίροις. Hanc lectio-

nem vulgatæ præferendam censuit Hemsterhusius ad Hesych. v. ἀπαρές.

889. κομίσειαν ἄγοντα. Codd. A. E. dant ἔχοιλα. Vide ad v. 441. ubi hæc verba itidem commutata.

890. ὡς ἐθέλεις. Sic sex codd. Perperam vulgo ἐθέλῃς.

891. εἴ κεν ὀπίσσω -- ἐθέλοις. Vulgo ἢν καὶ -- ἐθέλῃς. A. & C. ἐθέλεις. D. ἐθέλοις præfert, recte: unde liquet præc. v. scriptum olim fuisse εἴ κεν. De permutatione vocularum καὶ & κεν dixi supra. καὶ hîc otiosum & ineptum est.

893. ῥηϊδίως σ' ἄν τοι. Sic recte codd. B. D. Cæs. In A. C. ἄν τι. Vulgo ῥηϊδίως σ' ἂν ἔοι. Quæ ad ista verba in editis Scholiis adnotata leguntur, in Regio codice non comparent.

896. ὁμῶς in quatuor Regiis scriptum observavi, non, ut vulgo, ὅμως: *pariter & absens a patria, & in eam redux.*

902. Πελίαο ἑκητι. *Pelia volente, concedente.* Sic supra 116. Διωνύσοιο ἕκητι. Contrario sensu dicitur ἀέκητι θεῶν, *diis invitis.* Scilicet Jasoni Pelias promiserat, se paternum ei regnum restituturum, si vellus aureum e Colchide reportaret.

τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
τέλεσσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὔ-
μνυμι πρόσθεν --

Verba sunt Peliæ ad Jasonem apud Pindarum, Pythion. IV. 293.

905. τέκοιο. Sic omnino scribendum ad linguæ normam. Vulgatum τέκηαι solœcum est.

909. ἐφέσσιον. Sic certissime emendo. Depravata est vulgata lectio ἐφέσσιοι, qua in exponenda & vertenda pariter ineptiunt vetus enarrator & interpretes recentiores.

Sensus

Senſus eſt: *ut ſeorſum a Pelia pater meus & mater in ſuis ædibus commorantem eum alant.* Medea apud Euripidem v. 714. Ægeo ait:

δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέσιον.

Sophocles Trach. 262.

ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέσιον.

Quem verſum perperam ſolicitat Abreſch ad Æſchylum p. 79. Euripides Ion. 662.

καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέσιον,
δείπνοισι τέρψω.

Noſter III. 116. de Ganymede:

-- -- -- τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέσιον ἀθανάτοισι.

910. ὦλλοι. Hoc ſenſus flagitat. Vulgo ἄλλοι. Voces iſtæ ſæpius perperam commutatæ.

917. ἀῤῥήτους. Sic legendum eſſe cuivis manifeſtum eſt, quod & præſtant codd. E. & Guelferb. Nec aliter editum oportuit in Orphicis v. 465. ubi dupliciter vitiata lectio partim e codice Ant. Askew facile emendari poterat:

-- -- -- ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρήκην,
ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄῤῥητα βροτοῖσιν,
ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμῆς ὑποθημοσύνῃσιν.

perperam ibi ὄργια ἀῤῥήκλα, & hîc ἀῤῥήκλους legitur.

919. προτέρω. Gloſſa, περαιτέρω.

920. οἱ λάχον. Sic codd. omnes, editiones Florent. Aldi, Stephani. In Batava, operarum vitio, excuſum λάξον, quod in Oxonienſi, editoris ſocordia, ſervatum.

921. Μέλανος. Nomen eſt proprium. Vide excerpta e Strabonis libri VII. fine p. 511. Oppianus Αλ. δ'. 514.

Θρηΐκιος δέ τις ἐσσὶν ἁλὸς μυχὸς, ὅντε βάθισσον
φασὶ Ποσειδάωνος ἐνὶ κληῖσι τετύχθαι·
ἐκ τοῦ καί τε ΜΕΛΑΣ κικλήσκεται --

925. Χερόνησον. Sic quinque Regii. Vulgo χέρνησον.

926. σφι λακτιζηρός. Sic A. C. E. recte. σφι producitur ob sequentem liquidam; qua observatione nihil in tota græcorum Poësi certius, ut importuno ν, tam sæpe ab editoribus addito, nihil musicis auribus insuavius.

932. Περκώπην. Sic codd. A. C. E. recte. Vulgo Περκώτην. Vide Cl. Ernestii Notam ad Il. λ'. 229.

934. τῆγ' ἐπὶ νυκλί. Sic A. B. C. In D. τῆς γ' -- Ad latus olim adscriptum ι mutatum fuit in σ. Vulgo τοί γ' --

938. ὅσσον τ' refertur ad τυτθὸν præc. versus. Paululum a Phrygia distans, quantum porrectus isthmus — — —

941. ἄρκλων. Sic bene edidit Hœltzlinus, quod & aliunde liquet & ex v. 1150. Codices plerique ἄρκλον μιν καλέουσιν ὄρος, ut & in Florent. editione excusum. In B. voci ἄρκλον superscriptum ἄρκλων, & nota in margine adposita ἄρκλων ὄρος. Sed considerandum, an hic ἄρκλων ὄρος nomen Insulæ sit. Si ita esset, τὸ μὲν versu sequenti totam insulam designaret, quod veritati contrarium est, & ceteris narrationis partibus repugnat. Falsum est enim, gigantes totam insulam habitasse, qui montem tantum insidebant, Dolionibus reliqua insulæ & isthmum possidentibus. Insulæ olim nomen fuit ἄρκλων νῆσος, a monte qui in ea erat & ἄρκλων ὄρος dicebatur. Strabo in descriptione Cyzici p. 862. τῆς δὲ πόλεως τὸ μὲν ἔσλιν ἐπιπέδῳ, τὸ δὲ πρὸς ὄρει, καλεῖται δ' ἄρκλων ὄρος. Igitur τὸ μὲν v. 942. de monte tantum intelligendum, cui ἄρκλων ὄρος nomen fuit, quo nomine neutiquam hic tota insula designari potest, undę manifestum est versus aliquot post v. 940. excidisse.

942. ἄγριοι ἀμφινέμονται. Sic certissime emendavit Rich. Bentlei in egregia nota ad Callim H. in Jovem 87. Vulgo ἄγριοι ναιετάουσι. In B. ἄγριοι περιναιετάουσι, unde magis liquet depravationem oscitantiæ librarii deberi, cujus

mens & oculi in fine præcedentis versus hæserint. Summi Critici, quo se jactare Britannia potest, multo notior erat illa emendatio, quam ut illius meminisset Oxonienſis Magister.

946. πλευρῇς. Ionicam formam præferunt A. B. C. E. Cæſ.

947. Ισθμὸν ὅ' ἀμπεδίον -- Sic A. D. optime. In C. omissa particula ἰσθμὸν ἀμπεδίοι. In B. E. ἰσθμὸν ὅ' ἂν πεδίον.

954. Virgil. Æn. III. 78.

-- -- Hæc fessos tuto placidissima portu
adcipit.

Duos portus insula habuit, quos diversis Poëta distinguit appellationibus. Unum, in quem Argonautæ vento delati, Καλὸν λιμένα vocat; alterum ad urbem situm, in quem incolarum suasu navem circumegerunt, Χυτὸν appellat infra v. 987. e quorum nominum notionibus intelligitur, priorem, de quo hic agitur, natura, alterum manu & arte factum fuisse. Ceterum codices omnes mei hic θέουσαν dant; nescio ex quo *Gallicano* libro Hœltzlinus lectionem πάνορμος enotaverit, e scholio petitam, adnotante enarratore, proprium huic portui nomen fuisse Πάνορμος: sed vox illa nunquam in textu fuit.

955. ἐκλύσαντες. Sic A. B. E. uti jam e Scholiaste scribendum ostenderat Jo. Pierſonus. Vitium est in duarum literarum transpositione, quam & alibi observavi. In Lycophrone v. 343. ubi vulgo legitur γαστρὸς ἑλκύσας ξυγὰ, vetustissimæ Regiæ membranæ genuinam lectionem dant ἐκλύσας, cum gloſſa ἀνοίξας, quod Virgilius expressit, *laxat clauſtra Sinon.* ἐκλύειν, *laxare.* Rursus in Musæi poëmatio v. 298. veteres libri dant ἐπέκλυσε, ubi meridiana luce clarius est, scriptum ab auctore fuisse ἐπέλκυσε, Ionum more pro ἐφέλκυσε. Sed fœdiorem labem & vix observatam contraxit ille Musæi locus quem in transcursu sanabo. Legendum:

ΤΥΠΤΟΜΕΝΗΝ δὲ
ἤδη νῆα μέλαιναν ΕΠΕΛΚΥΣΕ ΔΙΨΑΔΙ χέρσῳ,
χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.

Vulgo legitur διχθάδι, quod quid fit vel esse possit nemo unquam dixerit. διψὰς χέρσος est siccum litus. Virgil. Æn. III. 135.

Jamque fere sicco subductæ litore puppes.

963. οἵτινες εἶεν. Sic codd. plerique & Parisinæ editiones. In C. D. perperam ἦεν, ut in Florent. unde vitiosam lectionem inepte revocavit Batavus.

967. εἰσάμενοι. Codices omnes cum impressis σῆσάμενοι. Doctissimo Ruhnkenio potior videtur auctoritas Etymol. M. auctoris, qui versum hunc sic laudat, tacito Poëtæ nomine, p. 306. l. 32. ubi εἰσάμενοι exponit ἱδρυσάμενοι.

969. εὖτ' ἂν ἵκωνται — αὐτίκα τόνγε — Lectionem hanc, quam minime sinceram arbitror, quum in ea consentiant codices, mutare veritus sum. Scripsisse mihi videtur Poëta:

— — — — — εὖτ' ἂν ἵκηται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος σῆλος, αὐτίκα τοῖσγε
μείλιχον ἀντιάαν —

972. νεῖόν που. Sic optime e Scholiaste sagacissimus Ruhnkenius. Vulgo ἶσόν που. Eratosthenis versus in scholiis editis corrupti sic legendi sunt:

ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους.

Unde depravatissimam scripturam emendabit diligens lector in Etymol. M. p. 472. l. 36.

985. ὄφρα κεν αὐτοὶ θήσαιντο. Frequenti librariorum errore legitur vulgo, & ineptissime, ὄφρα καὶ αὐτοί. Tum θήσαιντο dant libri omnes. In Batava editione operarum vitio excusum θήσαντο, quod bardus ille Oxoniensis corrigere non valuit.

990. Ordo est: νειόθι φράξαν πέτρης σῆμα πόντιον ἀπειρεσίοιο Χύτου. Qui πέτρης genitivum singularem cum νειόθι jungunt, quomodo ista intelligant, ipsi dixerint; id enim divinare nequeo. πέτρης dudum scripseram, minime dubius eam hujus loci mentem esse, *Gigantes ostium portus lapidibus obturare aggressos fuisse*, πέτρης Ionice pro πέτραις; quod tamen in nullo codice observare memineram. Nec id mirum: in plerisque enim, iisque præsertim qui ex antiquioribus ducti sunt, ι quod subscribi solet, perpetuo omittitur. Sed ecce cod. E., qui nunc ad manus est, perspicue πέτρης cum subscripto ι exhibet, unde confirmatur illa expositio, & emendatio mea.

995. Vulgatum ἀμφιῤῥῶγας in solo Cæs. repertum. Quinque Regii, ut & Schol. Mss. ἀποῤῥῶγας, quod lex metri repudiat.

1004. σῆοιχηδόν. In E. & Cæs. hoc repertum. Ceteri quatuor Regii σῆελεχηδόν. Glossa in A. κατὰ σῆελέχη. Hoc seorsum consideratum verum quidem est: truncos enim arborum, recisis ramis, immergere solent fabri lignarii. Sed id ad comparationis illustrationem nil facit. Verum est σῆοιχηδόν, ad quod in apodosi refertur ἐξείης.

1017. ὅφρ' ἐπέλασσεν. Vulgo ἐπέλασσαν, quod verbum duplici modo accipi potest, vel neutraliter, relatum ad ἥρωες, vel active, relatum ad θύελλαι. Priori modo intellectum fuisse olim videtur, nam in tribus codd. A. B. E. ἐπέλασσεν reperi, quod ad ἥ v. 1015. refertur, &, me judice, præstat.

1019. αὐτονυχί. Sic B. C. D. Cæs. In E. αὐτονυχεὶ primo scriptum fuerat, sed itidem correxit librarius. Hoc ex inutili circa metrum cautela natum. ι produceretur in cæsura, si necessario breve esset in hac adverbiorum forma: sed & alibi longum occurrit, ut in Sophoclis Oed. Col. 1646.

ξύμπαντες· ἀσπασίῃ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις.

in Aj. 1227.

τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀναιμωκτὶ χανεῖν.

Apud noſtrum IV. 1130. editum αὐτονυχί.

1027. Virgil. Æn XII. 521.

Ac velut immiſſi diverſis partibus ignes

ARENTEM in ſilvam & virgulta ſonantia lauro --

Arentem ex Apollonii αὐαλέοις expreſſum. Hoc enim omiſit Homerus, cujus e fonte comparatio hæc ſumta, Ιλ. λ'. 155.

ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόῤῥιζοι πίτνουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ --

1032. ἰθὺς ἑεῖο, id eſt, ἑαυτοῦ. Sic recte codd. A. C. In ceteris perperam, ut vulgo, ἑοῖο. Quæ ad hanc vocem in Scholiis editis leguntur, in Mſſ. non comparent. Sæpiſſime in hujus poëmatis codicibus permutantur ἑεῖο & ἑοῖο, ἐμεῖο & ἐμοῖο. Pronomen perſonale, οὗ, ἕο, εἷο, ἑεῖο. Pronomen poſſeſſivum ἑὸς, ſuus, ἑοῦ, ἑοῖο. εἷο occurrit II. 635. IV. 460. ἑεῖο reponendum II. 6. III. 1065. 1335. & adhuc forte alibi. Pronomen perſonale ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. Poſſeſſivum ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο. Multis in locis diverſorum Poëtarum ἐμοῖο pro ἐμεῖο male legitur.

1036. πάντῃ δὲ περὶ μέγα πέπλαται ἔρκος. Sic recte auctor Etymol. M. p. 16. l. 30. Vulgo contra metri legem πάντῃ γὰρ περί. In Cæſ. πάντῃ περὶ γὰρ, ſalvo quidem metro; ſed præſtat veteris Grammatici lectio. γὰρ pro δὲ in hunc verſum e præc. irrepſit, quæ eſt ſolemnis librariorum alucinatio. In E. πάντῃ γάρ τοι μέγα. Certiora iis quæ adhunc verſum adnotavit adtuliſſet literatiſſimus Shawius, ſi quæ ad Poëtam ſuum viri docti obſervaſſent, per majora negotia inſpicere ei licuiſſet, in Miſcell. Obſerv. Vol. IV. p. 196.

1038. αὐτὴ ὑπὸ νυκλί. Vulgo αὐτῇ σὺ ὑπὸ νυκλί. Male insertam particulam omittunt codd. sex. Præterea Cæs. dat αὐτὴ, quod verum puto: refertur ad μοῖραν v. 1035.

1042. E. Ζέλιν. V. seq. ἐϋμελίης enotatum ex A. B. D. E. Vide ad v. 96.

1046. ἕλε. Invenuste vulgo ἕλεν. Illud enotatum ex A. B. E. Cæs.

1059. σὺν τεύχεσι. Sic codd. omnes, quod e Scholiaste & e comparatione similis loci IV. 1535. quivis paulo acutior reponere poterat. Vulgo solœce & inepte δίχα τεύχεσι, quod tuetur tamen Hœltzlinus, & pro optimo habuisse videtur Magister Oxonienſis. Virgil. Æn. XI, 188.

Ter circum accensos, cincti fulgentibus armis,
decurrere rogos.

1066. ἀψαμένη βρόχον αὐχένι. Homerus Odyss. λ'. 277. de Iocasta Oedipi matre:

ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.

Virgil. Æn. XII. 603. de Amata:

& nodum informis leti trabe nectit ab alta.

Ad quem versum vide Præstantissimi Heynii notam, cujus observatis non obstant ista apud Euripidem in Helena v. 307.

αἰσχήμονες μὲν αἰχμάναι μετάστιοι,
καὶν τοῖσι δούλοις δυσπρεπεῖς νομίζεται.

Ex persona enim Lacænæ hæc dicta, Spartanos referunt mores.

1067. χεῦαν. Scilicet αἱ Νύμφαι. Perperam in A. C. B. χεῦεν.

1072. πάσασθαι. In E. & Cæs. perperam πάσασθαι, contra metri legem. De differentia verborum πάομαι & πάσσομαι. Vide Cl. Ernesti ad Callim. H. in Cererem 69. & 128.

1074. διεζώεσκον. Sic A. C. D. E. Vulgo omittitur augmentum.

1079. κατ' αὖθι. Tres Regii & Florent. editio καταῦθι, conjunctim, quod æque bonum videri possit, ut sæpe occurrit ejusdem significationis adverbium καταυλόθι. Hîc tamen divisim melius scribitur, quia κατὰ cum verbo ἔρυκον connecti potest.

1082. πύματον λάχος. Sic codd. omnes. Inepte vulgo λέχος, quod suo more tamen exponit Hœltzlinus. πύματον λάχος ultimam, id est, tertiam noctis vigiliam notat. Homerus Il. κ'. 252.

ἄσπρα δὲ δὴ προβέβηκε· παρῴχηκεν δὲ πλέω νὺξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

Ad quem locum hæc adnotat Eustathius: ἰσλέον δὲ ὅτι τριφύλακλον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς βούλεται εἶναι τὴν νύκλα, ὅ ἐστι τριῶν φυλακῶν, τριμερῆ ποιῶν αὐτὴν, καθὰ καὶ τὴν ἡμέραν. Heroicorum temporum morem non observavit auctor dramatis Rhesi, cui nox in quinque vigilias divisa.

1093. ὀκριόεντος. Sic recte Cæs. quo refertur glossa in A. τραχέος. Vulgo ὀκρυόεντος. De permutatione harum vocum vide quæ notavi ad Æschyli Prom. 281. S. Th. 302.

1097. πεποτήλο. Sic D. E. recte, servata temporum ratione. Vulgo πεποτηται.

1101. ὦλλοι. Quinque Regii ἄλλοι. Sic etiam Cæs. in contextu: margini adposita melior lectio ὦλλοι, quam & habet Florent. editio.

1105. ἀγερομένοισιν, *congregatis*. Sic recte E. & Cæs. Ceteri εἰρομένοισιν. Margini etiam in A. nostra lectio adscripta. Vulgo ἐγερομένοισιν. Altera autem illa e codicibus enotata syllabâ truncata est, & inde orta videtur, quod olim in codice aliquo scriptum erat: καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν.

1108. ἐπ' αἰπεινήν. Sic A. B. D. E. Vulgo ἐς--

1113. ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς. Virgil. Georg. II. 45.

In manibus terræ -- --

1120. ὀκριό-

1120. ὀκριόεντι. Sic B. Gloſſa in A. τραχεῖ.

1122. ἐῤῥίζωντο. Sic ſolus E. Ceteri quinque ἐῤῥίζωνται, quod tueri quis poſſit, intelligendo Poëtam de his arboribus loqui, tanquam ſua ætate adhuc vigentibus. Vulgatum tamen præfero.

1125. ἀΐσκαλέοντες. Sic bene B. E. Cæſ. Vulgo ἐΐσκαλέοντες.

1129. Κρηταιέες. Sic bene auctor Etymol. M. p. 465. l. 26. Vulgo Κρηταέες, contra metrum: corripitur in hoc nomine α. Callim. H. in Dianam 205.

Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ Νύμφης.

Servius ad Virgilii Ecl. I. 66. fragmentum e Varronis verſione Argonauticorum Apollonii ſervavit huc pertinens:

Quos magno Anchiale partus adducta dolore,
& geminis capiens tellurem Oaxida palmis,
fundere dicta.

1132. ἐριωλάς. Codd. in hac voce omnes corrupti, vulgatum ἐργώλας exhibentes. Gloſſa ἐργώλη, ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔργου. Vox eſt nihili, quæ etſi proba eſſet, & hac ſignificatione aliunde nota, tamen hîc locum tueri non poſſet. ἐριωλὰς reponendum eſſe e IV. 1778. jamdudum obſervarunt Viri docti. Vide Heſychii interpretes ad ἐριωλαί.

1133. ἐπιλείβων. Sic etiam in Florent. editione excuſum, & ex ea in ceteris, bene. Sed eadem ſcriptura in ſimilibus vocibus ſervari debuerat. Vide ſummum Hemſterhuſium ad Ariſtoph. Plutum p. 429.

1135. ὠρχήσαντο. Sic Stephanus & codd. A. C. D.

1139. βόμβῳ. Auctor Etymol. M. p. 706. l. 25. βύμβῳ.

1145. οὐρῇσι, ultima in cæſura producta. Sic recte A. D. E. Cæſ. -- ἠδὲ καὶ --- Sic quinque Regii. Apud Homerum nihil frequentius, Ιλ. α'. 334.

χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.

Vulgo hîc ἡ δὲ καί.

1146. ὕδατι νᾶε Δίνδυμον. Inepte vulgo & barbare ναῖεν. Codices Regii omnes νᾶεν. ναίω signifiat *habito*; νάω, *fluo*. Nec aliter legit vetus enarrator, cujus observationem, fœde corruptam & mutilam in vulgatis libris, e Ms. integram hic adponam. τὸ δὲ ΝΑΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔῤῥει, ὡς καὶ Ομηρος, (Odyss. ι'. 222.) νᾶεν δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα. ὡς οὐ δεῖ γράφειν ναῖεν. καὶ γὰρ τοῦ νάω μακρὰ ἡ παραλήγουσα. ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν, ὡς τὸ, (Ιλ. δ'. 451.) ῥέε δ' αἵματι γαῖα, ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. ἢ μεταληπτέον τὸ νᾶεν εἰς τὸ κατάῤῥυτος ἦν, ἵν' ᾖ, κατάῤῥυτος ἦν τὸ Δίνδυμον ὕδασι. Simile quid apud Aratum v. 218.

οὐ γάρ πω Ελικὼν ἄκρος κατελείβετο πηγαῖς.

uti e Ms. cod. legendum esse moneo.

1148. ἄλληκτον. In D. ἄληκτον. Eadem diversitas in Homeri libris observata. Vide ad Ιλ. ι'. 632. λ'. 12. ξ'. 152. Odyss. μ'. 325. α in compositione ante liquidam produci non credo nisi in vocibus aliquot quadrisyllabis. -- Ιησονίην habent libri omnes. Operarum errore in Batava editione excusum Ιησονίαν, quod in Oxoniensi religiose servatum.

1154. ἀπολήξειε. Vide notata ad v. 1133. & Ernestium ad Homerum Ιλ. ο'. 31.

1161. τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον. Vulgo corrupte τειρόμενοι καὶ δὴ μετ -- nec melius quid dant codices. Sinceram lectionem in Etymol. M. p. 571. l. 13. latentem feliciter detexit sagacissimus Ruhnkenius.

1165. Vide Eustathium ad Ιλ. p. 123. l. 32.

1169. ἄμφω χερσὶν ἔχων. Fuit quum opinarer corruptam esse hanc lectionem & Poëtam scripsisse ἀμφοτέρῃσιν ἔχων, ut supra 472. 1130. III. 146. IV. 82. aliisque in locis. Non enim mihi placebat ἄμφω indeclinabile. Supra etiam v. 165. rescribendum putabam τῶν ἀμφοῖν γνωτὸς προγενέστερος. Hesych. ἄμφω, ἀμφότεροι. (adde e Suida

καὶ ἀμφοτέρους) ἀμφοῖν, τῶν δύο, καὶ τοῖς δυσίν· ἐφ' ἀμφοτέρων. Sed hoc, licet rarius, exemplis tamen confirmari potest. In Homerico in Cererem Hymno nuper reperto, quo de re literaria Vir optime meritus D. Ruhnkenius græcæ antiquitatis studiosos beavit, v. 15.

ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἄμ' ἄμφω
καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν.

1171 ἀήθεσαν. Sic A. B. E. Perperam vulgo ἀήθεσον. Thema est ἀηθέσσω. Vide Etymol. M. p. 23. l. 41.

1172. Homerus Ιλ. λ'. 86.

ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσαλο δόρπον
οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσαλο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
τῆμος --

1174. τετρυμένα. Perperam vulgo τετρυμμένα. υ longum est. In C. τετρεμένα. Tres τετρυμμένα.

1187. ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας. Sic optime B. In quatuor ceteris Regiis εὖ, in Cæs. ut in Florent. οἷς omissum. Vulgo εὖ οἷς.

1191. οὐ δὲ μέγα. A. E. οὐδὲν μέγα. D. οὐδ' αὖ μέγα. Commenta sunt librariorum, metro, cujus rationem non intelligebant, caventium. οὐδὲ, præcedente οὔτε confirmavi ad Æschyli S. Th. 835.

1195. αὐτοῖσι τόξοισιν. Sic forte in pluribus codicibus. Ex E. & Cæs. hanc scripturam enotavi.

1201. ὡς δ' ὅταν. Sic codd. præter D. in quo ὡς δ' ὅτ' ἄρ' --

1203. Sumta hæc videntur ex Arato 422.

εἰ δέ κε νηὶ
ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
αὔτως ἀπροφάτως, τὰ δὲ λαίφεα πάντα τινάξῃ.

1204. αὐτοῖσι σφήνεσσιν. A. D. E. αὐτῇσι.

1207. χαλκέῃ. Sic Florent. editio. Ceteræ minus bene χαλκῇ. In Cæſ. χαλκείῃ perperam pro χαλκέῃ.

1208. δίζετο κρηναίης. Sic optime A. B. D. E. Subſtantivum eſt κρηναίη formæ poëticæ, ut σεληναίη pro σελήνη, Αθηναίη pro Αθήνη. In Cæſ. etiam & in Florent. δίζετο. Tum ὥς κεν dant codd. omnes, permutatione, quam vere frequentiſſimam eſſe dixi, vocularum καὶ & κεν. Sic vulgo ſcriptus hic verſus:

δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὡς καί οἱ ὕδωρ.

1212. νηπίαχον ταπρῶτα. Sic diſtinguendæ erant hæ voces, e Florent. editione. Perperam in ceteris νηπιάχοιλα πρῶτα.

1224. ῥίον. Sic codd. omnes. Vulgo ῥόον ineptiſſime, quum ſequatur diverſi generis Nympharum enumeratio, quæ omnes hoc ῥίον, id eſt, ἀκρωτήριον incolebant, non autem omnes illum aquæ rivum. Familiaris autem eſt noſtro Poëtæ poſt nominatum genus, ſpecierum declaratio, cui præſertim libenter immoratur, quando Nympharum mentio eſt. Vide III. 881. IV. 1149. Prava in hoc verſu lectio elegantiſſimo Ruhnkenio ſuſpicionem injeciſſe videtur, verſus 1125. 6. ſpurios eſſe, & e priore hujus poëmatis editione a librariis invectos. Mihi admodum probabile eſt, prioris poëmatis, quod ſibilis exceptum fuit, perpauca extitiſſe ἀπόγραφα, quæ poſt alterum editum ita fuere neglecta, ut nemo eorum, qui poſterius illud deſcriberent, prius unquam legiſſet. In Nympharum vero enumeratione Homerum imitatur, Odyſſ. ζ'. 122.

ὥσθ' ἑμὲ κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή
Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.

1230. Homerus Odyſſ. ζ'. 237.

κάλλει καὶ χάρισι σίλλων.

1232. τὴν δέ. Sic optime quinque Regii codd. Vulgo τῆς δέ. Hunc versum nuper laudavi ad Æschyli S. Th. 836. non inspecto libro aliquo impresso, nec tum recordatus diversam esse vulgatam lectionem. Aliquot enim abhinc annis Apollonii editionibus non utor. Integrum poëma in usus meos descriptum jamdudum habebam, quod emendatius nunc, postquam e Regiis codicibus D. E. meliores innotuerunt lectiones non paucæ, in publicam lucem prodire jussi, ut laboris mei fructum perciperet universa Respublica literaria.

1237. ἄνθετο. Minus bene quatuor Regii ἔνθετο.

1238. κύσσαι. Sic recte B. & Cæs. Vulgo κύσαι, menda adeo manifesta, ut absque codicibus tolli debuisset. Supra 313.

καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς ΚΥΣΕΝ· οὐδέ τι φάσθαι.

Homerus Ιλ. Φ'. 371.

ἥ οἱ γούνατ' ΕΚΥΣΣΕ, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου.

Vide præterea Odyss. π'. 15. ρ'. 39.

1243. Comparationem hanc e Nostro petitam exornavit Virgilius Æn. IX. 59.

Ac veluti pleno lupus insidiatus ovili,
quum fremit ad caulas, ventos perpessus & imbres
nocte super media: tuti sub matribus agni
balatum exercent; ille asper & improbus ira
sævit in absentes: collecta fatigat edendi
ex longo rabies, & siccæ sanguine fauces.

1246. ποίμνησι. Sic codd. nec ulla erat ratio, cur ν in fine adderetur.

1250. ὦρτο δίεσθαι. In vulgato νέεσθαι conspirant codd. Sed melior illa lectio, quam e Suida in v. δίεσθαι eruit sagacissimus Ruhnkenius. Mox v. 1254. ἐπαΐσσων solicitatum nolim. Virgil. Æn. VI. 290.

Corripit hic ſubita trepidus formidine ferrum
Æneas, ſtrictamque aciem venientibus obfert,
& IX. 441. -- -- -- rotat enſem
fulmineum.

1251. ἕλωρ πέλεν. Sic A. C. E. recte. In Cæſ. πέλῃ. Vulgo πέλοι.

1257. πάμπρωτος. Sic ſex codd. Vulgo πάμπρωτον. Laudanda in triſtis eventus narratione brevitas. Sic Antilochus Patrocli mortem Achilli nuntiat: ſic Hecate Cereri filiam raptam indicat, in Hymno illo quem Cl. Ruhnkenio debemus, v. 57.

φωνῆς γὰρ ἤκουσ', ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ὅστις ἔην· σοὶ δ' ὦκα λέγω νημερτέα πάντα.

1261. Virgil. Æn. III. 175.

tum gelidus toto manabat corpore ſudor.

1262. ζέεν. Perperam in E. ῥέεν, quod notandum, quia verba illa alibi etiam permutata fuere.

1265. Oppianus Αλ. β'. 521.

καὶ γάρ τοι καὶ βουσὶν ἀνάρσιος εὖτε πελάσσῃ
οἶστρος, ἐνιχρίμψῃ δὲ βέλος λαγόνεσσιν ἀραιαῖς,
οὔτε τι βουφόρβων μέλεται σέβας, οὔτε νομοῖο,
οὔτ' ἀγέλης, ποίην δὲ καὶ αὔλια πάντα λιπόντες
σεύονται λύσσῃ τεθοωμένοι, οὐδέ τις αὐτοῖς
οὐ ποταμὸς, οὐ πόντος ἀνέμβατος, οὐδὲ χαράδραι
ῥωγάδες, οὐ πέτρη τις ἀφοίτητος κατερύκει
ῥιπὴν ταυρείην, ὅτ' ἐπιζέσῃ ὀξὺ κελεύων
βουτύπος, ὀτρηρῇσιν ἐπισπέρχων ὀδύνῃσι·
πάντῃ δὲ βρυχὴ, πάντῃ δέ οἱ ἅλματα χηλῆς
εἱλεῖται· τοίη μιν ἄγει δριμεῖα θύελλα.

1269. ἵησι, ultima in cæſura & ante liquidam producta: effer, ni Midæ ſimilis eſſe velis, ἵησιμμύκημα. Sic codd. D. E. Cæſ.

1271. μεταλήγων. Sic Florent. editio, codd. A. C. E. Cæſ. Vide ad v. 1133. Eadem eſt ratio in prima hujus verſus voce. συνεχέως, συνεχὲς primam producunt, quia liquida geminatur pronuntiando in prima ſyllaba. Perperam & contra meliorum librorum fidem συννεχέως edidit Stephanus, & II. 738. συννεχές. Aratus Phæn. 20.

οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Vide Cl. Erneſtii notam ad Ιλ. ο'. 31. & ad Callim. H. in Apollinem 60.

1273. Virgil. Æn. II. 801.

Jamque jugis ſummæ ſurgebat Lucifer Idæ,
ducebatque diem --

1275. Ovidius Metam. XIII. 420.

-- -- Jubet uti navita ventis.

1276. οἱ δ' ἐσίδαινον. Hoc non memini an e codice aliquo enotaverim. Sed quum ad codd. A. B. & Cæſ. collatum Poëma prima vice deſcripſi, iſtud prætuli. Vulgata lectio οἱ δ' εἴσδαινον aſpera eſt & auribus ingrata.

1282. φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ. Hoc flagitat ſyntaxeos norma, quod & præſtant codd. omnes, præter E. in quo φαείνῃ αἴγλῃ.

1283. τούσγ', Herculem & Polyphemum. Sic Cæſ. & tres Regii. In A. & E. τόνγ' -- αἰδρείῃσι ex Odyſſ. μ'. 41. repoſueram. Poſtea reperi in D. E. Vulgo ἀϊδρείῃσι.

1284. ἐν δέ σφι κρατερόν. Sic bene Cæſ. In D. ἐνθάδε σφι κρατερόν. Infra 1302. ἦ τέ σφι σύγερή.

1287. οὐδέ τι bis exhibent in hoc verſu codd. D. E. uti jam ante eos inſpectos ſcripſeram, ex alio, ut reor, codice.

1296. Homerus Ιλ. α'. 104.

-- -- ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

Virgil. Æn. XII. 101.

-- -- totoque ardentis ab ore

scintillæ absistunt: oculis micat acribus ignis.

1299. ἄλληκλον. E. ἄληκλον, quod supra ad v. 1148. ex D. enotatum. Paucæ sunt voces in quarum scriptura sibi constent librarii.

1302. ἥ τε σφι σὺγερή. Sic editiones Florent. & Stephani: aliarum lectionem σφιν male prætulit Batavus.

1307. λεύσσειν. Sic A. B. D. Cæs. In E. λεύσειν, altero σ superscripto. Vulgo λεύσειν, male. Hoc enim est futuri temporis. Thema λεύσσω, fut. λεύσω. Auctor Etymol. M. p. 100. l. 36. εἰ δὲ διὰ σσ ἐκφέρεται ὁ ἐνεστὼς, ἀεὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ· πλὴν τοῦ πλάσσω . . . . ἰμάσσω, ἰνάσσω, ἐρέσσω, πάσσω, λεύσσω. Eandem observationem repetit p. 285. l. 44. tum p. 502. λεύσσετε, ὁρᾶτε. ἄλλοι δὲ ἐνὸς σ γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ λεύσω μέλλοντος, ὥσπερ καὶ τὸ, ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην — καὶ, οἴσετε δ' ἄρνας — καὶ, καταδήσετε δίφρου. Pertinet hæc observatio ad Il. α'. 120. ad quem locum Etymologo consentit Eustathius p. 64. l. 11. Librariorum itaque imperitiæ tribuenda altera scriptura per simplex σ in præsenti.

1311. Euripides Oreste 366.

Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός.

1313. σὶδαρῇ γ' ἐπορέξατο. Particulam molliendo sono inservientem inserit B. quæ aliis librariis fraudi fuit. In A. C. D. σὶδαρῇ μέγ' ἐπορέξατο.

1325. ἔλειφθεν. Sic Cæs. & quatuor e Regiis. Perperam vulgo ἔλιφθεν.

1333. ἧκεν. Sic quinque Regii. Vulgo εἶλεν, quod habet Cæs. in contextu, & alterum in margine.

1334. Homerus Il. δ'. 362.

— ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

1342. ἔολπα δέ τοι σε — Sic recte B. & Cæs. Vulgo ἔολπα δ' ἔτι.

1349. Vul-

1349. Vulgo, claudicante verſu, legitur Μυσίδ' ἀνσῆσειν. In quatuor Regiis ſcriptum Μυσίδα ἀνσῆσειν. Facile quivis videt Poëtam ſcripſiſſe Μυσίδ' ἀνασῆσειν, quod etiam e Scholiaſte Mſ. liquet.

1353. ἀπολήξειν. Sic ſcriptum in E.

1354. ἐρέουσι. Gloſſa ζητοῦσι.

1356. κατεναύσσαλο hîc valet κατῴκισε. Apud Homerum ſemper habitandi ſenſu, ſive neutraliter adhibitum legitur. Tranſitive autem veteres κατένασσε dicebant. Vide Heſychii gloſſas. Sed qui aliquamdiu poſt Homeri ævum extiterunt Poëtæ promiſcue formis activis & mediis uſi ſunt, non ſine perſpicuitatis & venuſtatis damno. Unicum hoc ſi apud Noſtrum illius licentiæ obſervaretur exemplum, non immerito in corruptelæ ſuſpicionem caderet, & facile refingeretur verſus, ſcribendo

-- δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι παῖδας ἔνασσεν.

Sed nihil mutandum. Alibi ſic hoc verbo utitur: IV. 567.

ἔνθα Ποσειδάων Ασωπίδα νάσσατο κούρην.

v. 275. -- -- -- μυρία δ' ἄσῃ

νάσσατ' ἐποιχόμενος.

Dionyſius, Perieg. 776. de Thermodonte fluvio:

ὅς ποτ' ἀλωομένην Ασωπίδα δέκλο Σινώπην,

καί μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσαλο χώρῃ.

ἀπενάσσατο ſenſu tranſitivo occurrit apud Euripidem Iphig. T. 1270. In multis aliis verbis quantum ab Homeri uſu receſſerint poſteriores, & ipſi Tragici, pronum eſſet oſtendere: ſed hæc pervulgata ſunt.

1358. νῆν. Sic codd. omnes. In Florent edit. excuſum νῦν quod retinent Aldina & Pariſina. Neſcio an primus Stephanus correxerit ναῦν.

1362. Poſt hunc verſum vulgo legitur ultimus verſus Libri II. perquam abſurde huc retractus.

IN LIBRUM II. NOTÆ.

V. 6. Ἑεῖο, pro οὗ, id est, ἑαυτοῦ. Pronomen est personale, non possessivum; sin, solœca esset oratio: oporteret enim ἑῆς πυγμαχίης. Hic tantumdem valent verba, ac si scriptum esset, πρὶν πειρήσασθαι τῆς ἑαυτοῦ πυγμαχίης. Vide notata ad I. 1032. πυγμαχίης dant libri omnes. Mallem πυγμαχίῃ, ut infra 16. & 148.

8. Codd. A. B. Cæs. καὶ δὴ τότε. In E. καὶ δὲ, sed η superscriptum. Transpositæ fuerunt voces. Scr. καὶ τότε δή.

13. ὅς κεν Βέβρυξι. Male vulgo κε.

16. καταὶ δόθι conjunctim scriptum in quatuor Regiis: recte. Nam κατὰ hîc cum verbo connecti non potest.

18. κρατερὴ — ἀνάγκη, in nominativo. Sic quatuor Regii. In E. κραταιὴ ἀνάγκη.

23. οἷς ἀγορεύεις. Vulgo ὡς. Illud e v. infra 149. reposui, & postmodo idem Arnaldo placuisse animadverti. Græci sermonis elegantia est, cujus frequentissima, præsertim apud Atticos Poëtas, exempla occurrunt, pronomen relativum nominis, non verbi, casum sequi; sed non paucis in locis eam obliteravit librariorum lascivia. In Sophoclis Electra, ad fidem duorum optimorum codicum edidi, v. 636.

— ἄγκαλι τῷδ' ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ΩΝ νῦν ἔχω.

Ubi vulgo legebatur δειμάτων ἃ νῦν ἔχω.

24. ὑπίσχομαι. Sic Cæs. & quatuor Regii, quod &

habet Aldina editio. E Florentina perperam Stephanus ὑποσχομαι sumsit, quod ex operarum errore ortum crederem, ni in E. etiam reperiretur.

26. ὄρεσσιν. Sic E. Cæs. recte, quum sequens versus a vocali incipiat.

31. λεπλόμιτον. Sic quinque Regii. In Cæs. λεπλάον, male pro vulgato λεπλαλέον, nisi λεπλακινὸν ob oculos habuerit. Sed præstat nostra lectio.

33. αὐτῇσι περόνῃσι. Sic D. E. ut Hœltzlinus post Aldum edidit.

35. παπλήναντες. Sic sex codd. ut bene Aldus edidit. In Florent. τεκλήναντες, quod perperam revocavit Stephanus.

40. Virgil. Æn. IV. 178.

Illam Terra parens, ira inritata deorum,
progenuit.

41. ἔασιν. Sic B. D. Cæs. Florent. editio. Perperam Stephanus ἔασσιν.

48. σῖγα -- Virgil. Æn. IV. 363.

-- -- -- totumque pererrat
luminibus tacitis.

49. ὀρέχθει. Eustathius ad Ιλ. ψ'. 30. p. 1285. l. 60. diversas verbi ὀρεχθεῖν significationes percurrens inter alia hæc habet: δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ παταίγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ, καρδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Vim verbi expressit Virgilius, Æn. V. 137.

-- -- -- exsultantiaque haurit
corda pavor pulsans, laudumque adrecta cupido.

55. τῶν δέ τοι. Sic quinque codd. In E. mendose τὸ δέ τι. Postremæ voculæ superscriptum τοι.

58. πέρι τ' εἰμί. Male vulgo περί. Recte collocatum accentum observavi in A. & E. Vide ad I. 670.

62. τοὺς ἕλεν. Non male legeretur τούς γ' ἕλεν. In E. ſcriptum τούϛθ' ἕλεν.

65. τῷ θ' αὖτ' Αρ -- Sic ſex codices, bene, vitato hiatu. Vulgo τῷ θ' αὖ Αρ --

67. ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι. Sic præter Florent. editionem, Cæſ. D. Guelferb. ἐν, quod primo inſertum reperio in Pariſina, habent ceteri mei codd. a librario, metro proſpiciente, additum. Sed in ἱμὰς prima anceps eſt & ſæpe producitur.

71. θοὴ ἐπὶ νηΐ. Sic quinque Regii. Vulgo θοὴν ἐπὶ νῆα.

76. αἴσσοντ' ἀλέεινεν. Sic optime emendavit Jo. Pierſonus, Veriſimil. p. 125. Vulgo αἴσσων ἀλέεινεν, quæ ſibi repugnantia neutiquam conjungi poſſunt.

77. ἦ τε χερείων. Sic in codicibus ſcriptum. Perperam editiones Florentina, Aldi, Pariſina, ἤτε χερείων. Præterea ἀάατος dant Codices Cæſ. & Regii plerique. In B. ἀάατος, cum indicio alterius lectionis, ultimæ literæ ſuperpoſito ν.

87. φυσιόωντες. Sic quinque Regii. Vulgo φυσιάωντε. Illud, ob vitatum hiatum, præferri debuit.

88. Ovidius Metam. IX. 42.

Digredimur paulum: rurſumque ad bella coimus ---
non aliter fortes vidi concurrere tauros,
cum pretium pugnæ, toto nitidiſſima ſaltu,
expetitur conjux.

91. βουτύπος οἷα. Ovid. Metam. XII. 248.

Elatumque alte, veluti qui candida tauri
rumpere ſacrifica molitur colla ſecuri,
illiſit fronti Lapithæ ---

96. ὃ θ' ἀμφ' ὀδύνῃ. Sic jamdudum emendavi pravam librorum omnium lectionem ἄμ' ὀδύνῃ, & poſtmodo animadverti eandem in ſuſpicionem veniſſe H. Stephanum.

Res extra dubitationem posita est. Vulgatum metri lex respuit, nec satis græca est phrasis. ἀμΦ' ὀδύνῃ significat *præ dolore*. Archilochus in Analectis nostris T. I. p. 40.

-- -- οἰδαλέους δ' ΑΜΦ' ΟΔΥΝΗ. ἔχομεν.
πνεύμονας.

Oppianus Cynæg. III. 426.

ἄγριον ἀσθμαίνων, δηωΦώμενος ΑΜΦ' ΟΔΥΝΗΣΙΝ.

Idem significat περὶ ὀδύνῃ. Infra III. 866.

-- -- -- -- -- ἔσθενε δ' αὐτὸς
Ιαπετοῖο παΐς ΟΔΥΝΗ ΠΕΡΙ θυμὸν ἀλύων.

In Sophoclis versibus apud Athenæum p. 17. ἀμΦὶ θυμῷ significat *præ ira*, ut hîc ἀμΦ' ὀδύνῃ significat *præ dolore*. Breve fragmentum, quia jocosum est, adponam.

ἀλλ' ΑΜΦΙ ΘΥΜΩ. τὴν κάκοσμον οὐρένην
ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον.
ἐδειματοῦμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

99. σιγύνους. Hanc scripturam cum unico ν præferunt codd. B. D. & auctor Etymol. M. p. 712. l. 17. Vide notata ad Antipatri Sidonii Epigr. XIII. in Analectis nostris p. 122.

102. ἐρυσσάμενοι. Sic codd. omnes. In solo C. ἐρυσάμενοι. Perperam vulgo ἀρυσσάμενοι, quod nec ipsum inter *pauca* illa erat quæ *mutare optaret* Magister Shawius. -- γε μὲν ἀνέρα scriptura est codicum omnium, quam retinui, ut in re levis momenti, licet cum Jo. Pierſono depravatam eam putem. Dubium non est, quin proprio nomine Bebrycem Poëta indigitarit a Castore interfectum, quum in sequentibus singulos ab Argonautis cæsos propriis appellet nominibus. Scripserat Μεγάνορα vel Μελάνορα. Sic in Simonidis Epigr. CII. nomen proprium Μεγάρισος in μέγ' ἄριστος mutatum fuerat.

103. ἐπεσσύμενον ad Bebrycem refertur. Sic bene scriptum in Cæs. & in quatuor Regiis.

104. ἀμφοτέρους ἐκεάσθη. Vulgo ἀμφοτέροισι κεάσθη. Vide ad v. 135. Virgil. Æn. IX. 754.

-- -- atque illi partibus æquis
huc caput atque illuc humero ex utroque pependit.

107. βάλε, ultima in cæsura producta. Sic A. C. D. E.

113. ὑπὸ ζώνην. Quatuor Regii ὑπὸ ζώνῃ.

119. αἶψα μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινόν -- Vulgo perquam absurde αἶψα μέλαν τεταγὼν πέλεκυν μέγαν. Lectionem, quam dedi, ideo prætuli, quia codicis fide nititur. Sic enim scriptum est in D. Sed nec illam sinceram esse puto. Scripserat Poëta:

αἶψα μέγαν τέλαγὼν πέλεκυν χερὶ, ἠδὲ κελαινόν --

Ad κελαινὸν inter lineas siniſtrorsum versus adpositа erat glossa μέλαν, unde lectionis depravatio. Glossa illa, quæ voci χερὶ superpositа erat, hujus locum invasit. In E. scriptum αἶψα μέγαν τεταγὼν πέλεκυν μέλαν, quæ est antiquior lectio post genuinæ depravationem. In A. C. bis μέγαν scriptum. Nomine autem χερὶ absolute dextra significatur, maxime quum sequatur in altero versu σκαιῇ. Non absimile exemplum habet Stephanus in Thes. T. IV. Col. 415. G. Participium τεταγὼν interpolatorem minime redolet: sed μάλα, post tria adverbia τότε, ἄρα, αἶψα, invenustum est, nec alium auctorem quam imperitum librarium habere potest.

124. ἤματι χειμερίῳ. Virgil. Æn. II. 355.

-- -- -- -- lupi ceu
raptores atra in nebula.

125. ἐϋρίνων. Sic A. C. E.

130. Virgil. Æn. XII. 587.

Incluſas ut cum latebroſo in pumice paſtor
veſtigavit apes, fumoque implevit amaro;
illæ intus trepidæ rerum per cerea caſtra

discurrunt, magnisque acuunt stridoribus iras.
volvitur ater odor tectis: tum murmure cæco
intus saxa sonant: vacuas it fumus ad auras.

Lycophron. v. 293.

ἀλλ' ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι κατωθ
καὶ λιγυνὸς ῥιπαῖσι, καὶ γρυνῶν βολαῖς,
ἄφλαστα καὶ κόρυμβα, καὶ κληδῶν θρόνους
πυκνοὶ κυδιστῆρες ἐξ ἐδωλίων
πηδῶντες, αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν.

Eadem comparatione apum, fumo ex alveari expulsarum, usi sunt tres Poëtæ, ad diversas res exprimendas: Lycophron in depingenda Græcorum, ad naves ab Hectore compulsorum, clade: Apollonius in describenda Bebrycum fuga: Romanus *ad urbanorum discursationem & trepidationem transtulit*, ut ab Heynio observatum.

132. αἱ δ' ἤτοι. Sic quatuor Regii. Vulgo αἳ δή τοι.

135. ἀλλ' ἐκέδασθεν. Sic D. quod sane concinnius est vulgato ἀλλὰ κέδασθεν. Hinc supra v. 104. edidi ἀμφοτέροις ἐκεάσθη. Sunt ista quidem leviuscula, non tamen negligenda, in quibus licet aurium judicium apud me plus valeat quam codicum auctoritas, ab his perraro discedo. Infra 146. mallem ex similibus exemplis δεῦρ' ἐκόμισσεν, & 154. βουλῇς ἐτέτυκτο.

145. ἧσιν ἀτασθαλίῃσιν. Vulgo, consentientibus codd. legitur ἧσιν ἀναλκείῃσιν, quod nec Bebrycibus, nec Amyco eorum regi convenit. Aliud quid a Poëta scriptum fuisse acute vidit Cl. Ruhnkenius, Epist. Crit. II. 56. qui & ipse reponit ἀτασθαλίῃσιν. A vulgata lectione aliquanto minus recedit ἀπηνείῃσιν, quod occurrit infra 1202. Reponi etiam posset ἧσιν ἀλαζονίῃσιν. Horum quodcunque eligatur, vulgato præferendum erit.

148. κρινθήμεναι. Sic præter codd. D. & Cæs. Florent. editio, unde revocari debebat. Vide ad I. 856.

150. θεσμοῖσι. Sic E. bene. Etsi ultima in cæsura non produceretur, sequens liquida vicem ingrati ν sustineret.

164. δνοφερᾶς. Sic quatuor Regii; glossa σκοτεινᾶς. Vulgo δροσερᾶς.

170. ἐμφέρεται. Sic quinque Regii. Vulgo ἀμφέρεται.

172. φεύξεσθαι. E. φεύξασθαι.

173. ἐπικρέμαται. Cæs. solus ὑπερκρέμαται. Idem ὑπὲρ νέφεος, quod exhibet Florent. editio. Vitiosa illa lectio in duobus Regiis reperitur, in B. margini adscripta, & vice versa in C.

177. Βιθυνίδι. A. E. βιθυνηΐδι. Quod nec recipere nec damnare ausim. De vocis forma, quin proba sit, dubium non est; quoad quantitatem vero, in nominibus propriis magna Poëtarum licentia est. Sic in Βέβρυκες media mox correpta, mox producta occurrit.

178. οἶκον ἐπάκλιον, ut βωμὸν ἐπάκλιον, I. 359. 403.

179. πέρι. Sic recte Stephanus. Nec aliter positum accentum observo in E. Vide ad I. 670. & supra 58.

187. διὲκ νεφέων. Sic bene Cæs. quod Poëtæ nostro familiare. Vulgo διὰ νεφέων.

189. συνεχέως. Sic recte Florent. editio & codd. Perperam Stephanus συννεχέως. Vide ad I. 1271.

191. Depravati loci vulgata lectio hæc est:

-- .- -- -- -- οὐδέ τις ἔτλη
μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
ἑσπώς.

in qua nihil sani: nec in ea veteres consentiunt libri. In A. C. D. ὀδμὴν λευκανίηνδε. B. μὴ καὶ λευκανίηνδε, & in margine ὀδμῇ λευκανίηνδε. In E. καὶ μὴ λευκανίηνδε. Sententia perspicua, cui facile erat ad græci sermonis normam verba accommodare. μὴ καὶ mutandum in μὴ ὅτι, *non solum non*, *nedum*, quibus particulis, ut hic, negantibus, subjun-

ſubjungitur ſemper in altero membro, ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ. *Nec quisquam fœtidum illum odorem ſuſtinere poſſet, nedum reliquias illas ori admovens, ſed ne quidem procul ab iis ſtans.* ἑσλέως participium eſt formæ Ionicæ, diſyllabum, ut III. 748. τεθνεώτων triſyllabum. Id perperam librarius mutavit in frequentius ἑσληὼς, quod ſyllaba auctius particulam loco cedere coëgit.

195. παρεόντας. Hoc ſenſus manifeſto flagitat: male vulgo παριόντας. Pro ἐπηΐσεν codd. A. E. mendoſe ἐπήϊεν. Sequentium ordo eſt: ὧν ἰόντων, θέσφατόν οἱ ἦεν ἐκ Διός — unde liquet perperam vulgo poſt ἰόντων diſtingui, & rejiciendam fuiſſe quinque Regiorum codd. lectionem, θέσφαλον ἐκ Διὸς ἦν οἱ ἔπος —

197. ἀκήριον ἠὺτ' ὄνειρον. Oedipus apud Euripidem Phœniſſ. 1556. ſe eſſe lamentatur

πολιὸν, αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἔνερθεν,
ἢ πλανὸν ὄνειρον.

Ad quæ præſtantiſſimus Valckenarius: " Euripidea non „ dubito quin reſpexerit Apollonius, ubi Phineus,

— — — — ἀκήριον ἠὺτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος —

„ ut Oedipus Euripidis, *baculo ſenili triſte prætentans iter.* (Seneca Oed. 637.)

— — — πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκληκει· ῥινοὶ δὲ σὺν ὀσλέα μοῦνον ἔεργον.
— — — pellis ſuper oſſibus una.

„ Lucret. VI. 1268. „

198. ῥικνοῖς. Gloſſa ῥυσσοῖς. Vide Heſychii gloſſas ad hanc vocem & derivata pertinentes, inter quas illa: ῥικνοῦται, λεπτύνεται. ἐπὶ τῶν ὀσλέων τῶν γερόντων. Oppianus Αλ. ε. 593.

ἔθνεα δ' ὀσπρακόρινα, τά θ' ἑρπύζουσι θαλάσσῃ,
πόντια φάτις μήνης μὲν ἀεξομένης κυλὰ κύκλον
σαρκὶ περιπλήθειν, καὶ πλείονα ναίεμεν οἶκον·
φθινούσης δ', ἐξαῦτις ἀφαυροτέρους μελέεσσι
ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ. — Gloſſæ Mſ. ἐλαπλοῦσθαι.

Julianus Ægypt. Epigr. XXVII. in Philoctetis imaginem:

δέρμα καλεσκλήκοὺς δὲ φέρει καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι.

Noſter libro I. 669. de Polyxone:

γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι.

203. αὐλείοιο. Cæſ. & IV. Regii αὐλείου, male. In κάρος, a κάρα deducto, prior corripitur.

207. Virgil. Æn. I. 371.

Suſpirans, imoque trahens a pectore vocem.

Et II. 288.

Sed graviter gemitus imo de pectore ducens.

217. ἠδὲ θεῶν οἵσι μέμβλεσθε κιόντες. Optima hæc eſt lectio, quam merito Stephanus e Pariſina retinuit. In Florentina editione ἧς πέρι. ἀλλὰ θεῶν μέμβλεσθε κιόντες. Unde facile erat refingere περίαλλα, ſed etiam ᾗ pro ἧς reponendum erat. Noſtram lectionem exhibet E. Eandem pauliſper vitiatam præſtant A. C. D. in quibus, ἐμέμβλησθε, ἐμέμβλεσθε, ἐμβέβλησθε reperiuntur. Cæſ. & B. lectionem Florent. editionis habent: hic noſtram margini adſcriptam.

220. Ερινύς. Hîc & ubicunque vox illa recurrit, in Cæſareo ſemper unico ν ſcripta eſt. Vide quæ notavi ad Æſchyli S. Th. 490.

221. καὶ γῆρας ἀμήχυτον ἐς τέλος ἕλκω. Id eſt, καὶ ἕλκω γῆρας, ᾧ οὔ ποτε μέλλω εἰς τέλος μηρύσεσθαι. Scilicet voces ἐς τέλος non cum verbo ἕλκω, ſed cum nomine ἀμήχυτον connectendæ; quo ſi hic locus accipiatur modo, Valckenarii emendatione non indigebit, ſuadentis γῆρας ἀμή-

ρυτὸν ἄθλιος ἕλκω. Vide doctissimi Viri animadversiones ad Ammonium p. 118.

225. βᾶον. Sic quinque Regii. Perperam Cæs. ut vulgo, βεῖα.

226. ἐμόν. Sic codd. sex & editiones veteres omnes. Batavus ex interpolatis scholiis minus probandam, non tamen omnino damnandam, lectionem invexit ἑόν. Scripserat Scholiorum Auctor: τὸ δὲ ἑὸν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἐμαυτοῦ νοῦν. γράφεται δὲ καὶ ἐμόν. Unde intelligitur, illius ævo duplicem extitisse in hoc versu lectionem, aliis exemplaribus ἐμὸν, aliis ἑὸν præferentibus. Hoc si codices etiam darent, retinendum esset, utpote minime vitiosum. Pronomen ἑὸν tribus personis accommodant Poëtæ, quod dudum ostendit Guil. Canterus, Nov. Lectionum L. V. cap. XIII. Sed aliis in locis ab eo prolatis necessitate metri ad enallages usum adactum Poëtam, nihil hic urgebat, ut facili & perspicuo ἐμὸν alterum præferret.

232. ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη. Optimam hanc, & procul dubio genuinam, lectionem e Cæs. facile erui, in quo scriptum:

ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ ἴσχει δαιτὸς ἀνάγκη.

καὶ ἴσχει in κατίσχει mutatum oportuisse nemo non videt. Vulgo mendosissime legitur:

ἀλλά με πικρὴ δῆτά κε δαιτὸς ἐπίσχει ἀνάγκη.

Quibus ista nauseam non fecerant, illis profecto ἀδάμαντος ἐδηλαμένον κέαρ erat. Minime tamen mirandum, corruptelam hanc in impressos libros venisse. Non enim alius est in toto hoc poëmate versus, qui pejus a librariis vexatus fuerit. Regii A. B. C. E. dant ἀλλά με πικρὴ δαίτη καὶ δατὸς ἴσχει ἀνάγκη. Sic etiam D. nisi quod δαιτὸς habet, quod etiam in A. voci δατὸς superscriptum est.

236. εἰ δὴ ἐγών -- Sic libri omnes. Necessaria non est Jo. Piersoni emendatio, εἰμὶ σ' ἐγών.

238. κασιγνήτη Κλειοπάτρη ἧκεν ἄκοιτις. Sic quinque Regii. In Cæſ. etiam ἧκεν. In B. ν ſuperſcriptum ultimæ ſyllabæ ſingulorum nominum, quæ impreſſi libri in accuſativo exhibent cum verbo ἧγον. Bona etiam hæc lectio, cui alteram ob codicum conſenſum prætuli. In E. κασιγνήτη, ſuperſcripto ν, Κλειοπάτρην ἧκεν ἄκοιτις. In nullo codice ἧγον repertum. V. 237. πατὴρ σὸ' ἔμ' ἐγείνατ' ſcriptura eſt cod. Cæſarei.

244. σμυγερώτερον. Sic recte emendavit Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. p. 56. Vulgo σὶυγερώτερον.

256. ἐνιδάλλεο, una voce. Sic A. B.

259. ὑπένερθε. Sic D. E. Cæſ.

260. οἳ μησὶ' ὧδε θανόντι. Sic codd. omnes & Stephanus. Perperam in Florent. editione οἳ μησὶ' οἵδε, quam lectionem imperite revocavit Batavus, & pejus adhuc corruperunt Oxonienſes operæ.

261. χόλος ἔσσεται. Sic codd. ſex. Vulgo ἔπεται. In D. οὕνεκ' --

275. οὔ κεν ἐπέσθην. Sic C. D. E. Cæſ. Vulgo οὐκ ἄν.

281. Virgil. Æn. XII. 753.

-- -- at vividus Umber
hæret hians, jam jamque tenet, ſimilisque tenenti
increpuit malis, morſuque eluſus inani eſt.

Ovidius Metam. I. 533.

Ut canis in vacuo leporem cum Gallicus arvo
vidit; & hic prædam pedibus petit, ille ſalutem.
alter inhæſuro ſimilis, jam jamque tenere
ſperat, & extenſo ſtringit veſtigia roſtro;
alter in ambiguo eſt, an ſit deprenſus, & ipſis
morſibus eripitur, tangentiaque ora relinquit.

288. Βορέω. Sic bene Cæſ. ut infra 308. & alibi. In quinque Regiis perperam Βορέαο. Vulgo Βορέου.

289. Antiquiſſimis temporibus Regibus & principibus viris in more fuit canes alere, ad ædium cuſtodiam & ad venationem, alioſque, quos oſtentationis & oblectationis gratia haberent. Frequens eorum apud Homerum mentio. Inde quum Regum omnia ad Deos transferrent Poëtæ, his etiam canes dederunt: hîc Harpyiiæ Jovis canes dicuntur. Furiæ ſive Erinnyes Ditis canes vocatæ, quin ipſius Jovis apud Virgilium Æn. XII. 849.

Hæ Jovis ad ſolium, ſævique in limine regis
adparent. --

De Harpyiis vid. Cl. Heynii Excurſ. VII. ad Virg. Æn. III.

291. Homerus Ιλ. ο'. 37.

καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Virgil. Æn. XII. 816.

Adjuro Stygii caput implacabile fontis:
una ſuperſtitio ſuperis quæ reddita Divis.

294. ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν. Quatuor Regii ἐπεί κεν μόρσιμον εἴη.

298. ἔδυσαν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Male vulgo ἔδυσσαν. Vide ad I. 63.

300. μεταχθονίη. Sic quinque Regii. Margini in A. adſcriptum vulgatum μεταχρονίη. De hac voce erudite diſputat Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. p. 57. In ejus ſcriptura nullibi conſentientes codices reperio. Unice mihi placet forma etymo congrua. Si forte alteram Poëta prætulerit, quod vix credo, nec quiſquam liquido affirmare poſſit, id ſaltem verifimile eſt, eum ſibi ubique conſtitiſſe, quod & mihi obſervandum eſſe exiſtimavi.

312. ἀτρεκές. Vulgo contra metrum ἀτρεκέως. Vide ad I. 883.

317. Adumbrata hæc Phinei vaticinatio e Circes ora-

tione ad Ulyſſem, Odyſſ. μ'. 37. Utramque imitatus eſt Virgilius Æn. III. 374. ubi Helenus Æneæ navigationis caſus prædicit. Conferenda Homerica Cyaneārum rupium deſcriptio, unde Argonauticorum Scriptores columbam, qua emiſſa tranſitus tentatur, ſumſerunt.

ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
κῦμα μέγα ροχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
ἀλλά τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη·
ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἵκηται,
ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω πουλυπόρος νηῦς,
Ἀργὼ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὧκα βάλε μεγάλας ποτὶ πέτρας,
ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

In noſtro verſu perperam C. D. ἐμοῖο.

320. ἐνήρεινται. Sic quinque Regii. Compoſito uti voluit Poëta: ſin, poëticam formam ἐρηρέδαται prælaturus fuiſſe videtur. Sic III. 343.

— — — — ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
ἵσχεται.

322. κορθύνεται. Sic invitis codicibus ſcribendum, ut rectis pedibus incedat verſus. Vulgo κορθύεται, in quo antepenultima corripitur. Homerus Ιλ. ί'. 7.

— — — ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.

Heſiodus Theogon. 853.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἐὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα.

327. ἀφραδέως, ἢ θύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι. Sinceram & optimam lectionem dant quatuor Regii. In E. ἀφραδέως ἢ ἰθύνετ' -- unde, quid librarius ſcribere debuerit, adſequi facile eſt. Nec aliter legit olim græcus enarrator, cujus nota in editis ſcholiis corrupta eſt. In Mſ. ſcriptum: τὸ δὲ ΘΥΝΕΙΝ τὸ ὁρμᾶν σημαίνει· οἱ δὲ ΙΘΥΝΕΙΝ γράφοντες ἁμαρτάνουσι. Debita laude fraudandum non eſt Jo. Pierſoni acumen, qui hunc verſum & critici notam tentavit, parum quidem feliciter, Veriſim. p. 167. ſed codicum ope deſtitutus vix meliora proferre poterat. ἀφραδέως ad præcedentia pertinet, quod nunc oſtendit accuratior diſtinctio. Inter iſtud & ſequens membrum ni intercederet particula ἢ, ad recte loquendi normam participium omnino, non verbum, ſubjungi debuiſſet. ἰθύνετ' non magis admittit ſyntaxis, quam ἰθύνετ'. Vulgata ſcriptura hæc eſt:

-- μηδ' αὕτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε,
ἀφραδέως ἰθύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι.

Perperam in D. ὄλοισθε. Vide Thomam M. in μή.

329. νηὸς ἄπο προμεθέντες. Sic codd. In A. voci ἄπο adpoſita gloſſa μακράν. Vulgo ἀποπρὸ μεθέντες.

331. ἐρητύεσθε. Perperam in D. ἐρητύοισθε.

335. καὶ τἄλλα valet καὶ τὰ ἄλλα. Male vulgo excuſum καί τ' ἄλλα.

339. οὐ γάρ κε -- ἐξαλέοισθε. Sic ad linguæ normam jamdudum emendaveram, quod poſtea in D. reperi. Solus hic cod. ſinceram lectionem præſtat. In A. C. E. ἐξαλέασθε: ceteri, ut Florent. editio, ἐξαλέασθαι.

340. πέλοι. Sic recte Stephanus. Codd. & veteres editiones πέλει.

342. εἰ καί με τρίς. Vulgo εἴ κέν με τρίς. Codd. ſex εἴ κέ με τρίς. Facilis erat emendatio ſcienti, quam pronus librariorum lapſus in permutandis voculis καὶ & κε. Hoc

primus editor ob metrum in κεν mutavit, perquam imperite, quum sensus manifesto καὶ flagitet. εἰ καὶ valet *etiamsi*, ut I. 689. & alibi passim.

349. ἄκρην τε Μέλαιναν. Vulgo, consentientibus etiam codicibus, ἀκλήν. Voces illæ sæpissime commutatæ. Illud e v. 651. reponi debuit, quod alias e Geographis notum est. Corrigendus etiam Orpheus v. 711. ubi forte legendum:

Ῥηϊκίου προχοὰς, ἄκρην θ' ἱκόμεσθα μέλαιναν.

354. ἄκρη τε προβλής. Hic iterum codd. & editt. ἀκλὴ habent, manifesta menda, Jo. Piersono jam observata, Verisim. p. 16.

356. αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων ἄκρην, ἐκ -- Sic omnino scribi & interpungi debuit, ut invitis codicibus jamdudum feceram, quod nunc confirmatum reperio in E. ubi scripserat primo librarius ἄκρης: inducta postrema litera, & ν superscriptum. Confer infra 744.

358. τοῖσιν Ενετηΐος. Sic recte Florent. editio. Hanc lectionem agnoscunt B. & Cæs. alteram etiam exhibentes, quam unicam præferunt cæteri, τοῖσιν μενεδηΐος. Perperam Aldus particulam syntaxi & metro inutilem inseruit. ἐμβασίλευε dant quinque Regii.

360. ἔστι δέ τις Ελίκης ἄκρη. Vulgo ἄκρη Ελίκης, quam structuram non admittunt teretes aures.

362. τῆς καὶ ὕπερ. Sic B. D. E. Cæs. Male vulgo τῆς κεν.

363. κύρει. Glossa, προσπελάζει. Perperam in E. κυρεῖ. Hæc verbi forma priorem corripit.

371. κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι. Sic codd. omnes & editiones. In sola Batava, operarum errore, præpositio omissa, quam suo loco reponere religio fuit Oxonienſi Magistro -- ἐπ' ἄκρην habent codd. & editiones omnes, exceptis Hœltzlini binis, qui, nescio unde, ὑπ' ἄκρην dedit.

379. τοῖς

379. τοῖς δ' ἔπι. Sic recte A. C. E. Vulgo τῇδ' ἔπι.

380. ὑπώρειάν τε. Sic A. B. E. Vulgo ὑπωρείας.

381. Post hunc versum duo isti vulgo leguntur:

κάλλιvα, καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

Locus interpolatus sagaciſſimum Ruhnkenium fruſtra exercuit, recte judicantem a Poëta ſcribi non potuiſſe δουρατέοις ἐν πύργοις πύργους εὐπηγέας τεκλήναντες. Margini ad vocem οἰκία v. 381. diligens olim lector duos adſcripſerat verſus, infra poſt v. 1016. ſuo loco poſitos; quorum alter ſucceſſu temporis, deſcriptorum imperitia, prorſus excidit, alter hucuſque ſervatus fuit:

δουρατέους πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

Duo iſti verſus, oræ libri primùm adſcripti, poſtea in textum invecti fuerunt, cui quum ſine vi aliqua aptari non poſſent, interpolationis auctor vocem δουρατέους in κάλλιvα καὶ mutavit, perquam imperite & inepte. Singulorum abſurditatem, quæ cuique paulo intelligentiori manifeſta eſt, vix operæ pretium eſt demonſtrare. ἐν ξυλίνοις πύργοις τεκλήναντες οἰκία ξύλινα καὶ πύργους ξυλίνους, non ridicula ſolum ſunt, ſed quæ nauſeam movere poſſint, niſi quis ſtomachum habeat, qualem ante expulſas Harpyias habere voluiſſet Phineus, qualique gaudet beatus ille Shawius, qui nihil non concoquit. Duo illi verſus neutiquam hic locum habent, & quam etymologiam continent, eam in Phinei vaticinio ponere non debuit Poëta. Vates minime λεπτολογεῖ, non ἐτυμολογεῖ: breviter & ſummatim ſingula adtingit, quæ eadem poſtea in itineris narratione Poeta tractabit uberius & exornabit. Præterea in elaborato, correcto, & ad unguem expolito poëmate idem verſus bis in eodem libro legi non debet, nec utroque in loco a Poëta

positus fuit. Versus vulgarium editionum 383. in iisdem iterum est 1019. Itaque conjectura, si qua alia est, non dicam solum *probabili*, sed *certissima* ductus, duos qui vulgo hîc leguntur versus, tanquam addititios & ineptissime interpolatos, expunxi; tum post v. 1016. versum qui exciderat reposui, de quo speciatim agetur, quum ad eum perventum erit.

387. ὁπόσ' ἐσλρατόωνλο. Sic voces distinguendæ erant. Priscæ scripturæ vestigia retinet E. in quo duæ voces conjunctim scriptæ. Vide quæ observavi ad Euripidis Phœn. 852.

389. τῷ κἠ τε. Vulgo τῷ κέν τε. Sæpius iteranda est observatio de permutatione vocum καὶ & κε. In A. C. E. κέν τι. In D. καί τι, male pro καί τε.

391. διηνεκὲς ἐξενέποντα. Vulgo διηνεκέως ἐνέποντα. Quatuor Regii & Cæs. habent ἐξενίποντα, unde manifestum est διηνεκὲς scribi oportuisse, & διηνεκέως glossema esse. Vide ad I. 883.

399. Κυταιΐδος. Sic recte D. uti jam ante inspectum illum codicem scripseram e versu. infra 403. 1267. & IV. 511. ubi eandem scripturam habent editiones.

404. σκιόεις habent codd. omnes, ut IV. 1291. δακρυόεις. In Cæs. Ἀρεως. Scripserat forte Poëta Ἄρεως, ὅθι κώας —

407. ἀναιδέε. Sic A. D. E. recte. Vulgo ἀναιδέα.

411. δίκεο. Sic bene A. D. E. In C. δυίκεο. Vulgo δήκεο.

413. εἰ δὲ καὶ αὖτις. Male vulgo εἰ δέ κεν —

415. παρὰ σέο. In A. παρασσέο. Vide notata ad I. 267.

425. περαιτέρω. Sic recte A. D. E. quam lectionem Stephanus etiam in scriptis libris reperit. Vide Thes. L. Gr. indicem col. 1612. G. Male in C. περοιτέρω. Vulgo παροιτέρω.

426. υἱέε δοιώ. Sic codd. omnes, & Stephanus, ſive e codice aliquo, ſive e conjectura non minus certa. Mendoſe in Florent. editione excuſum δύω, quod, ne Stephano aliquid debere videretur, revocavit Batavus ſtipes, & retinuit alter Oxonienſis. Confer I. 735.

427. ἀΐξαντες. Vulgo ἀΐξαντε. Illud dant quinque Regii, quod ob vitatum hiatum præferri debuit.

449. Virgil. Æn. VI. 535.

HAC VICE SERMONUM roſeis Aurora quadrigis
jam medium ætherio curſu trajecerat axem.

Pro ἀμειϐομένων perperam in E. ἐελδομένων.

455. τῷ καί μιν. Vulgo τῷ κέν μιν. In D. E. τῷ κέ μιν.

456. σὺν τοῖσι δ' -- Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo τοῖσιν.

460. πείσματ' ἂν ἅψασθαι. Sic optime ſcriptum in C. Ceteri, ut libri impreſſi, conjunctim ἀνάψασθαι. Ni illud voluiſſet Poëta, ſcripſiſſet ἀνάψεσθαι. Aoriſtus cum particula ἂν futuri ſignificationem induit, & tempus indefinitum notat. *Ante enim Phineus Paræbio obſcure ſignificaverat, fore aliquando ut Thynidi terræ adpellerent Græci Heroës.*

471. κάμοι -- μογήσοι. Sic recte editiones Pariſina, Stephani, cum Regiis codd. In ſolo D. male μογήσει. Cæſ. κάμῃ -- μογήσῃ, quod æque bonum eſt. Quis non videt, modos hîc variari non debuiſſe? Quum in Florent. editione perperam μογήσῃ excuſum fuiſſet, id quia Stephanus repudiavit, adſumſit Batavus.

474. οὐδέ τις ἦεν. Sic recte Stephanus edidit, ex conjectura, ut videtur. Illam confirmat D. in quo ſic perſpicue ſcriptum. A. & Cæſ. οὐδ' ἔτι. B. C. E. & veteres editiones οὐδέ τι, quod, neſcio quo caſu, Batavum fugit, qui bonam Stephani lectionem retinuit.

487. ἐμεῖο. Perperam in D. ἐμοῖο: ſed bene v. ſeq. ἀθέριξε, ut ſupra 477.

490. ἂν δέ. In recentioribus editionibus ἂν excusum sine accentu, male. Hic valet ἀνέσλαν, & accentu notari debet, quem habent editiones veteres.

496. παρὰ πείσμασι. Non male in E. & constructione magis poëtica, παρὰ πείσματα. Præpositiones πρὸς & παρὰ, etiam absque motus significatione, accusativo jungi apud Poëtas, observavi ad Æschyli Prom. 348.

498. ἐτήσιαι. Sic Florent. editio hic & infra 525. Vulgo ἐτήσιοι. In scriptura hujus nominis non sibi constant codices. ἐτήσιαι hic habet D. altero in loco B. & Cæs.

500. Cyrenes Nymphæ, Apollini amatæ, historiam plenius tractat Pindarus, Pyth. IX.

504. χθονίκις. Sic D. Vulgo χθονίης Νύμφαις. In E. χθονίης Νύμφης. Illud ob euphoniam prætuli.

510. ἄνδρεσσι, ultima in cæsura producta. Sic A. D. E. Cæs.

513. ἤρανον. Glossa, προσλάτην. V. seq. ἐρυμνήν. Glossa, ὑψηλήν. De utraque voce consule Hesychium.

528. D. E. conjunctim καταὔθι. Vide ad I. 1079.

530. πᾶν ἦμαρ. Sic vere scribendum esse censuit Orvillius, Miscell. Observ. T. IV. p. 19. In quinque Regiis & in Cæs. vel πᾶν δ' ἦμαρ, vel conjunctim πανδήμαρ, ut in Florent. aliisque veteribus editionibus: Stephanus παντῆμαρ, vocem nihili, primus invexit. In editione Basileensi anni 1572. πᾶν δ' ἦμαρ, quod hic locum habere non posse, e præc. versu manifestum est.

531. ἐκ δὲ τόθεν. A. E. ἐκ δὲ τόθι.

532. ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην. Ista sic explicat Scholiastes: ἤγουν μετὰ ταῦτα πλεύσαντες εἰς τὸ πέραν τῆς ἁλὸς, ἤτοι εἰς τὴν Ασίαν, βωμὸν ἐν τῷ αἰγιαλῷ ᾠκοδόμησαν. Nihil ita obscurum est, quod sic declarari non possit. Sensum illum in verbis auctoris non video. Suspecta mihi est vox πέρην.

535. δείματι. Sic codd. omnes. Perperam in Florentina δήματι, quod sequentes retinuerunt omnes. Quæ autem ad hanc vocem in scholiis legitur, observatio recentioris Græculi est, hominis ineptissimi.

537 οὐ λάθον. Virgil. Æn. I. 130.

NEC LATUERE doli fratrem Junonis & iræ.

541. Pulchra comparatio, Homero sublecta, sed exquisitius ornata, Ιλ. ο'. 80.

ὡς δ' ὅταν αἴθῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
γαῖαν ἐλήλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ,
ἔνθ' ἤην, ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπλατο πότνια Ηρη.

545. ἰνδάλλεται. Glossa, ἐν τῇ φαντασίᾳ περιλαμβάνεται. Timæus in Platon. Lex. ἰνδάλλεται, φαντάζεται. ubi vide Ruhnkenium.

556. ὑπ' ἀνωγῇ. Sic optime Cæs. uti jam legendum esse ostenderat Piersonus. In Regiis codd. inepte, ut in impressis, ἀρωγῇ.

570. In Florent. λευκὴ — ἄχνην. Sic etiam in E. At priori voci eadem manus inter lineas ν addidit, ut esset λευκήν. Pravæ lectionis prava emendatio. Nomina illa in nominativo esse debent, a quibus pendet verbum ἀνέπλυε, quod hic neutraliter significat. Pro λευκὴ, e tribus codd. enotata diversa lectio λεπτὴ: in omnibus autem scriptum καχλάζοντος. Male vulgo καὶχλάζοντος.

571. εἴλει ῥόος. In A. C. E. ἴλλει. Scriptum forte oportuit ἴλλε ῥόος. Nam ἴλλω, non ἰλλέω, probatum est. ἴλλω autem & εἰλέω quoad significationem non differunt. Vide perdoctam Ruhnkenii notam ad Timæi Platon. Lex. V. χὴν ἰλλομένην.

575. ἔχε τρόμος. Sic quatuor Regii. Perperam vulgo ἔχεν τρόμος — αὐτῶν jungendum cum πετρέων. Vulgo legi-

tur ὅφρα μιν αὖτις, qua voce clauditur etiam præcedens versus. Ingrata illa repetitione offensus emendaveram olim αὖτε. Postea in C. reperi αὖτω, quod manifesto ex αὐτῶν depravatum.

582. ἤμυσαν. Glossa, ἐκλίνθησαν λοξώσαντες τὰς κεφαλάς.

588. Virgil. Æn. V. 188.

At media socios incedens nave per ipsos
hortatur Mnestheus: Nunc, nunc insurgite remis.

590. ὅσσον δὲ παρείκαθε. Sic bene D. Vulgo ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθε. Melius A. ἀνυπείκαθε, conjunctim: nam particula ἂν hic locum non habet.

594. κύματι λάβρῳ. Sic codd. omnes. Perperam in Florent. editione excusum λαύρῳ, quod deinceps retinuerunt omnes. Literæ υ & β sæpe confusæ. Sic καλάβροψ in multis libris pro καλαύροψ reperitur.

596. εἶχε ῥόος. Inconcinne vulgo εἶχεν.

600. Virgil. Æn. V. 241.

Et pater ipse manu magna Portunus euntem
impulit. Illa noto citius volucrique sagitta
ad terram fugit -- -- & X. 246.
-- -- et dextra discedens impulit altam,
haud ignara modi, puppim. Fugit illa per undas
ocior & jaculo & ventos æquante sagitta.

602. νωλεμές. In A. νωμελὲς, & glossa, βιαίως. F. in textu νωλεμὲς, cum varia lectione in margine νωμελὲς, & eadem glossa. Simili librariorum errore apud Hesychium νωμαλέως pro νωλεμέως legitur; nisi utrumque νωλεμὲς & νωμελὲς usu receptum fuerit, & apud Lexicographum νωμελέως reponendum sit, quod vix credo. Idem νωλεμὲς inter alia exponit ἰσχυρὸν, βίαιον, καρτερὸν, quod ad glossam nostram redit.

605. ἐμμενὲς ἐρίζωθεν. Sic scripsit Poëta, non, ut vul-

go, νωλεμές. Ejusdem vocis, duobus tantum interjectis versibus, odiosa repetitio in elaborati carminis auctorem, facili verborum copia locupletem, minime cadit; præsertim quum illius adverbii significatio, sive ἀδιαλείπτως, sive βιαίως interpreteris, hîc locum non habeat. Latentem in prava scriptura Cæsarei codicis genuinam lectionem fero detexi, diu postquam istud ἐμμενὲς in mentem mihi venerat, quod in textu reponere verebar. Multis enim conjecturas non placere sciebam. Sed nunc conjectura illa extra dubitationem posita videtur. In codice scriptum νωλεμενὲς, quod aliunde ortum non habet, quam ab antiqua lectione ἐμμενές. — ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν. Supra 294. ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν, ubi vide notam. Hîc in E. duplex lectio: μόρσιμον εἶεν ἦεν. In Homeri versibus a me laudatis ad 541 legitur vulgo ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα. Ex Eustathio ἦ κεν præferendum videtur.

606. περάσῃ. Sic A. B. D. recte. Vulgo, claudicante versu, περάσῃ. Melius ad Homericam normam scriberetur περήσῃ.

613. ἐνέπνευσε. Sic D. Cæs.

620. σεῦε μέσον. Sic A. E.

622. τί δή μοι ταῦτα. Sic optime D. qui solus genuinam structuram retinuit. A. E. τί δή μοι δὴ ταῦτα. B. C. τί μοι δὴ ταῦτα. Cæs. τί μοι ταῦτα. Vulgo inconcinne τί μοί τοι ταῦτα. Istud τοι in nullo codice reperitur.

626. μελεισὶ κεδαιόμενος. Sic A. D. E. aliique e collatis codd. Glossa in A. κεδαιόμενος, μεριζόμενος. Verbum κεδαίω e lexicis notum. Auctor Etymol. M. p. 603. l. 28. hunc versum habet: ἀκλειῶς μελεισὶ κεδαιόμενος φανέεσθαι — ἀντὶ τοῦ ἀκλεῶς καὶ κατὰ μέλος κατακοπτόμενος καὶ καταλεμνόμενος. Sic scribendum esse jam monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 144. ad Arati versum 159.

πολλάκις ἐσκέψαντο πεδαιομένους ἀνθρώπους.

Apud illum Poëtam idem verbum recurrit v. 410.

πεδαιόμενοι γὰρ ἐκείνῃ

νῆες ἀπὸ Φρενός εἰσι.

Quis jam non miretur Oxonienſem Magiſtrum, qui ad ineptam lectionem μελεισθί κε δαιόμενος nihil prorſus adnotavit? Ne hoc quidem mutatum optabat.

628. ἄϛκειμαι. Sic recte quatuor Regii & Cæſ. In A. E. hic & ſeq. verſu σὺγέω.

637. ὔμμε. Perperam vulgo ἄμμε.

642. διὲξ Αἴδαο. Sic libri omnes, ſcripti, impreſſi. In Batava editione, operarum vitio, ſyllaba omiſſa, & proinde verſu claudicante, excuſum δι' Αἴδαο, quod vel puer emendaſſet, qui nondum ferulæ manum ſubtraxiſſet: ſed Magiſter ſcandere verſus non didicit.

651. ἄκρην Μέλαιναν. Sic recte hîc libri omnes qua ſcripti, qua impreſſi, unde ſupra v. 349. ἄκρην pro vulgato ἀκλὴν repoſui. Arrianus in Periplo Ponti Euxini: τὰ μὲν ἀπὸ Βοσπόρου τοῦ Θρᾳκίου ἔς τε ἐπὶ Τραπεζοῦντα ὧδε ἔχει. τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Οὐρίου. . . . ἀπὸ δὲ τοῦ ἱεροῦ πλέοντι ἐν δεξιᾷ Ῥήβας ποταμὸς, σταδίους διέχει τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διὸς ἑνενήκοντα. ἔπειτα Μέλαινα ἄκρα ὧδε καλουμένη, πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. — παρεξενέοντο. Thema παρεκνέομαι. Sic conjunctim ſcriptum in A. D. E. Vide infra ad 1243.

652. Qui Poëtæ noſtro Φύλλις, aliis Ψίλλις vocatur. Plinius Lib. VI. initio: "A faucibus Boſphori eſt amnis Rhebas, quem aliqui Rheſum dixerunt. Deinde Pſillis, portus Calpas." Vide Strabonem p. 818. unde forte hîc ſcribendum Ψιλλητίδας.

654. φεῦγε πόλιν. Sic A. E. recte. B. & Cæſ. φεῦγε πόλιν.

659. Κάλπην. Sic bene Cæſ. Fluvius hic Straboni, loco ſupra

supra citato, & aliis, Κάλπας vocatur, seu, jonice inflexa nominis forma, Κάλπης. Illius ad ostium sita fuit urbs cognominis cum portu, de quo Plinius supra laudatus. Stephanus Κάλπαι, πόλις Βιθυνῶν. . . . ἔστι καὶ λιμὴν Κάλπη.

664. δέ σφι. Sic quatuor Regii & Florent. editio. Male B. & Cæs. δέ σφιν.

673. καμάτῳ πολυπήμονι. Sic quinque Regii. Vulgo absurde legitur πομπήμονι. Illud verum esse, jam monuerat Stephanus, Thes. T. III. col. 198. F. cui inepte obloquitur Hœltzlinus.

674. Λιβύηθεν. Sic quinque Regii. Vulgo Λυκίηθεν.

677. Homerus Il. α'. 529.

ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

679. ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ -- Homerus Il. ν'. 18.

τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

682. αὐγάσσασθαι. Sic recte B. C.

683. νεύσαντες. Sic libri omnes: mallem νεύοντες.

686. νῆσον μέν. Partitivo μὲν opponitur δὲ in sequenti membro: τὰ δὲ ῥέξομεν. Nihil hîc variant sex mei codices. Miror Jo. Pierſono probatam fuisse lectionem Germani codicis: εἰ δ' ἄγε τοι δὴ νῆσον.

690. εἰ δ' ἂν ὀπάσσῃ. C. E. ὀπάσσαι.

691. θήσομεν. Sic præter Florent. editionem D. Ceteri codd. ut Stephanus, θύσομεν.

695. ἐξερέοντες. Gloſſa, ζητοῦντες. Vide I. 1354. IV. 1443. 1546.

698. Homerus Odyss. ι'. 158.

-- αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θῆρην.

ἓκ δ' ἄρα πάντων. Sic quinque Regii. Vulgo ἐκ δέ νυ --

705. πετραίης ὑπὸ δειράσι. Sic optime D. Vulgo

πετραίῃ ὑπὸ δειράδι. Παρνησσοῖο unico σ scribi debet.

706. Δελφίνην. Sic quinque Regii, recte. Vulgo Δελφύνην. In Dionysii Periegesi codex meus antiquus & bonæ notæ, præter alios, quorum evulgatæ variæ lectiones, priorem scripturam exhibet, v. 441.

τῷ πάρα, Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἦχι δράκοντος
Δελφίνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκός --

Sic etiam Tzetzes ad Lycophr. 208. cujus verba e veteribus membranis emendata adponam: κατὰ χρησμὸν γὰρ ὁ Αγαμέμνων ἐλθὼν ἐν Δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ Απόλλωνος ἱερῷ ἔθυτε τῷ Διονύσῳ. Δελφίνιος οὖν καὶ Κερδῷος θεὸς ὁ Απόλλων. Δελφίνιος μὲν, ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι Δελφίνην δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε Λητὼ βιάζοντα, ὥς φησιν Απολλώνιος ὁ Ρόδιος.

ὥς ποτε πετραίῃ -- Δελφίνην --

Vide Spanheim ad Callim. H. in Apollinem 101.

707. γυμνὸς, *investis*, id est, *impubes*, ut recte exponit Hœltzlinus. Vide Vossii Etymologicum in *Vestis*.

710. ἐνὶ χερσίν. Sic D. Κοιογένεια, Callimacho H. in Delum 150. Κοινὶς, Cœi filia, unius e Titanibus. Vide Hesiodum, Theogon. 404.

716. ἀλλήλοισιν ἐσαιέν. Inconcinne vulgo, ἀλλήλοις εἰς αἰέν.

717. ἀπλόμενοι θυέων. Æschylus S. Th. 44.

καὶ θεσγάνοισι χερσὶ ταυρείου φόνου.

καί β' εἰσέτι. Sic quinque Regii. Vulgo καί τ' --

718. ἱρὸν εὐφρονος. Sic ad metri legem scribendum. Vulgo, claudicante versu, ἱερόν.

719. πορσαίνοντες. D. E. πορσύνοντες. Formæ illæ librariorum libidini obnoxiæ. Priorem antiquis Poëtis probatiorem fuisse puto. Vide ad IV. 897.

721. ἀκραεῖ Ζεφύρῳ. Male alii codd. εὐκραεῖ, alii ἀκραῇ. Hoc habent A. E. illud Guelferb. I. 606. ἄεν οὖρος πάϊχν

μάλ' ἀκραής. Hesych. ἀκραῆ. ἄκρως πνέοντα, οὔτε σφοδρῶς, οὔτε ἐλλειπόντως. ubi vide interpretes.

737. ὀκρυόεντος. Male in B. & Cæs. ὀκριόεντος. Nullibi non confusæ istæ voces.

738. συνεχές. Sic recte Florent. editio, codd. D. E. Perperam Stephanus συννεχές. Vide ad I. 1271.

740. τήνγε. In B. C. E. τήνδε.

742. μυχίῃσιν. Sic B. & Cæs. recte. A. E. μυχίοισιν. C. D. μυχίοισι.

747. Νισαῖοι. Sic recte A. C. E. Reliqui tres Νισσαῖοι. Vulgo Νεισαῖοι. In hoc nomine ι per se longum est. Confer observata ad I. 53. Theocritus XII. 27.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς.

Megarensium navale dictum erat Νισαία, unde cognominabantur, ad differentiam Hyblæorum in Sicilia, quorum urbs etiam Megara vocata.

749. αὐτῇσι νήεσσι. Sic A. D. E.

755. τοῖό γ' ἔκητι. Sic D. ut I. 334.

776. καταυλόθι. Sic conjunctim exhibent A. B. D. E. ἐμοὶο dant quatuor Regii. In E. primum ἐμεῖο scriptum fuerat, sed eadem manu emendante, οι diphthongo superscriptum.

779. χνοάοντα ἰούλους. Sic recte Stephanus, ad linguæ normam. χνοάοντας, e Florent. editione pessime revocatum a Batavo, habent quidem quatuor e meis codd. ex librarii errore, cujus memoriæ obversabatur versus hujus libri 43. In A. χνοάοντα. In E. χνοάοντας: sed litura inducta ultima litera. Virgil. Æn. VIII. 160.

Tum mihi prima genas vestibat flore juventa.

782. ἐξέτι. Sic conjunctim scriptum in A. B. D. E.

783. Τιτίην. In A. C. D. E. Τιτύην.

790. Παφλαγόνες θ' ἑταί. Sic D. Vulgo τε pro δέ.

792. ἀλλ' ἐμέ. Vulgo, minus concinne, ἀλλά με.

796. Vulgo legitur:

-- -- -- -- -- οὐ δέ σε φημὶ
ἤματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄξηα,
Τυνδαρίδη, Βέξυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνες.

ex nescio cujus præpostera interpolatione. Apostrophe illa ad Pollucem minime hic locum habere potest, & longe diversa dant codd. In Cæs. & quatuor Regiis οὐδέ ἑ φημί. In C. οὐδὲ φημί. Sex codd. Τυνδαρίδην: A. B. D. E. ἔπεφνεν exhibent; unde sinceram lectionem restitui, ἑ tantum in γε mutato, quæ necessaria & certa emendatio est. Virgil. Æn. II. 777.

-- -- Non hæc sine numine divom
eveniunt.

804. διαμπερές. Vulgo διὲξ ἀλός. Illud habet B. in margine, quod longe præstat. Etymol. M. διαμπερὲς, τουτέστι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ τέλους πέρας.

806. ὑψόθεν ἄκρης. Perperam vulgo ἀκλῆς. Vide ad v. 354. & infra 844.

807. Hic versus in quinque codicibus deest: eum solus exhibet E.

809. σφι μετέπειτα. Sic Cæs. recte. σφι producitur in cæsura & ob sequentem liquidam.

823. ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο. Vulgo, consentientibus etiam, quos vidi, codicibus, legitur πολυμοῖο, quæ vox absurde e v. 818. huc retracta. Hunc versum citat H. Stephanus, Thes. T. I. col. 1576. G. prout illum edidi, nescio utrum e scripto libro, an ex emendatione. Sed certum est, aliter a Poëta scribi non potuisse.

824. νίσσετ'. Sic quinque Regii. In Cæs. νείσσετ'. Vulgo νείσετ'.

828. ὀρέξατο. Glossa, ἐξέτεινε. Genitivus καπρίου pen-

det a suppressa præpositione κατά. Verbum ὀρέξκσθαι tam in illa, quam in feriendi significatione cum quarto casu construitur, ut apud Homerum Ιλ. Ψ. 805.

ὁππότερός κε Φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν.

834. ἐνικάτθαν'. Conjunctim sic scriptum in A. B. E.

835. ἐνθάδε. Male in Florent. editione & plerisque codicibus ἔνθα δέ.

836. κηδείῃ. B. C. E. κηδείην.

838. μεγαλωστί. Glossa, μεγαλοπρεπῶς. Apud Tragicos, τὸν μέγαν τρόπον. οὐ σμικρὸν τρόπον. οὐ φαύλῳ τρόπῳ — συνεκτερέϊξε. Sic Cæs. recte. Vulgo συνεκλερέϊζε.

847. Νισαίοισι. Perperam in Florentina, ut supra 747. Νεισκίοισι. Stephanus edidit Νισσαίοισι.

851. ἐσαῦτις. Mendose codices, ut vulgo, ἔτ' αὖτις.

857. Vulgo legitur:

εἰσότ' Αξαντιάδαο νέκυν κλερέϊζεν ὅμιλος.

In quatuor Regiis Αξαντιάδεω: In B. ἐκλερέϊξεν: unde prona erat genuinæ lectionis restitutio. Quatuor Regii dant εἰσόκ'. Cæs. & E. εἰσότ', quod præstat, & habet etiam A. in margine.

861. εἰλυμένοι. Sic recte quinque codd. Male in E. εἰλημμένοι: male etiam vulgo εἰλημένοι. Confer I. 264. Hesychius: εἰλυθέντες, κεκαλυμμένοι. Etymol. M. p. 299. l. 50. εἰλυμένος, τὸ κεκαλυμμένος, περιβεβλημένος.

864. καί νύ κ' ἔτι. Sic recte distinctæ voces in A. D. E. Vulgo καί νύ κέ τι.

865. Homerus Ιλ. α'. 55.

τῷ γὰρ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ηρη.

873. μή τοι. Male Regii quatuor μή τι.

874. καὶ ἄλλοι. Vulgo ὦλλοι. Illud, flagitante sensu, jamdudum reposueram, & multo post in D. sic scriptum reperi. Voces illas sæpissime male commutatas fuisse, jam animadverti ad I. 910.

878. ὀρέξατο. Sic codd. mei omnes. Gloſſa, πρόθυμος γέγονε.

882. ἡμῖν δ' ἄλλοι ἔασι. Sinceram lectionem, certiſſima, ut reor, conjectura, reſtitui. Vulgo inconcinne & ſatis inepte legitur: ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασι.

884. ἀποῤῥίψαντες. Sic ſcriptum in C. Virgil. Æn. I. 202.

-- -- revocate animos, mœſtumque timorem
mittite.

887. ποῦ δ' οἵγε -- Vulgo πῆ δ' οἵδε. In B. ποῦ δ' οἵδε. In D. ποῖ δ' οἵγε: unde meliorem concinnavi lectionem.

895. ἐτράπεθ' ὁρμῇ. Sic libri omnes. In Batava editione, operarum errore, ἐτράπετ', quod Oxonienſis corrigere veritus eſt. Laudanda modeſti hominis cautio. Enimvero intellexit, ſi quid mutare vellet, facile eventurum, ut bona corrumperet, prava non animadverteret; prudenter itaque omnia intacta reliquit. Quod autem veteribus typographicis mendis centena aliquot addiderit, id invito eo contigit, typographiæ præpoſiti culpa, qui intempeſtive, horis forte pomeridianis, madida e prelo folia correctori ſubmiſit. A temulento homine correcta illa fuiſſe, nemo non videt.

897. ὄρνυντ'. In D. & Cæſ. ὤρνυντ'.

900. σφι Ζέφυρος. Sic A. C. E. recte. Vide H. Stephani Theſ. T. II. col. 1495. E. In D. σφι Ζεφύρου. Vulgo σφιν Ζεφύρου.

903. λαίφεσι πεπταμένοις. Hoc uſus loquendi, & euphonia flagitant. Vulgo λαιφέων πεπταμένων. Vide IV. 299. 1229. 1623. Oppianus Αλ. α'. 222.

νῆα τιταινομένην ἀνέμου ζαχρηέος ὁρμῇ,
λαίφεσι πεπταμένοισιν ἁλὸς διὰ μέτρα θέουσαν.

904. Καλλιχόροιο. Orpheo v. 728. Geographisque pluribus fluvius hic Callichorus etiam Parthenius vocatus.

910. Αὔλιον. Vide Etymol. M. p. 170. l. 40.

915. προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. Sic codd. omnes & veteres editiones, quam lectionem agnoscit etiam & confirmat H. Stephanus, Thes. T. II. col. 902. F. ubi, operarum errore τε pro ἔτ' excusum. Ipse tamen e Scholiaste hîc edidit ἀνεμέτρεον. Simplex μετρέω jam adhibuit Poëta I. 930.

— τὸ δ' ἐννύχιοι Ροιτειάδος ἔνδοθεν ἀκλῆς
μέτρεον.

921. μέλαν ζόφον. Sic quatuor Regii & Cæs. recte. Vulgo μέγαν.

926. ἥγνισαν. Sic codd. omnes. Janus Rutgersius, Var. Lect. p. 10. ἧγισαν reponendum censuit, quod minime necessarium est. Hesychius ἀγνίσαι, ἀποθύσαι. ἀγνίζειν πυρὶ Poëtis est *comburere*. Euripides Or. 40.

ἕκλον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας.

Idem Supplicibus 1217.

τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώματ' ἠγνίσθη πυρί.

ἁγνίζειν absolute etiam *comburere* significat. Cæsæ in Inferorum sacris victimæ, integræ comburebantur: quæ autem Superis diis obferebantur, earum coxæ tantum aris imponebantur, reliquæ partes sacrificantium epulo reservabantur. Pueris hæc nota sunt. Inde vulgatam lectionem v. 928. μῆλ' ἔφλεγον vitiatam esse nemo non videt, & a Poëta scriptum fuisse μῆρ' ἔφλεγον, quod invitis etiam codicibus reposui. κεύαντο autem in hoc versu scripsi, ad temporum rationem, pro vulgato κεύοντο.

928. μῆρ' ἔφλεγον. Confer supra 691. 699. I. 433. Apud Homerum sæpissime πίονα μηρία καίειν. Theocritus in Ptolemæi Encomio 126.

πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει.

932. ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Vide Cl. Heyne ad Virgil.

Æn. V. 830. quem locum laudavi ad Euripidis Hec. 1010.

935. εὐκήλησιν. Sic D. Virgil. Æn. V. 216.

-- -- -- mox aëre lapsa quieto
radit iter liquidum, celeres nec commovet alas.

940. ἄλληκλον. E. ἄληκλον.

942. ὑλήεντα Κύτωρον. *Buxifer Cytorus*, Catullo.

943. ἔνθεν δ' αὖτε. Sic bene D. & Cæs. Pessime vulgo ἐνθάδε αὖτε. In A. B. ἐνθάδ' αὖτε. In E. ἔνθ' αὖτε.

945. ὁμῶς τ' ἐπὶ ἤματι. Vulgo, ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι. In quinque Regiis ὁμῶς ἐπὶ ἤματι. Copula inserenda erat. In Cæs. ὁμῶς ἐπ' ἤματι.

954. ἱμερτῆσιν. Perperam D. E. ἱμερτοῖσιν.

957. ὅθ' Ηρακλῆος ἀποπλαγχθησαν. Sic omnino legendum. Vulgo sine nexu ἀποπλαγχθέντες. In A. ἀποπλάγχθεν παρέναιον, quod habet etiam B. in margine. In D. ἀποπλαγχθέντες παρέναιον. Quæ turbatæ lectionis indicia vulgatam minime sinceram esse satis ostendunt.

961. παρᾶσσον conjunctim scriptum in A. D. E. recte, ut vulgo jam ante legebatur I. 383. Glossæ: παρᾶσσον· πλησίον τῆς νεώς. ἐπιπνείοντος· ἐπ' ὀλίγον πνέοντος.

963. ἀγχίφορον. Sic scriptum in C.

976. κατανίσσεται. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo κατανείσεται.

982. ἡ δὲ πέλας. Perperam in tribus Regiis πέρας. Tum pro νώνυμνοι quinque Regii habent νώνυμοι, quod metri lex respuit. Vide Clarke ad Il. μ'. 70.

983. ὑπεξαφύονται. A. E ὑπεξαφέωνται.

984. ὑπερεύγεται. Sic codices sex. Male vulgo ἀπερεύγεται.

987 ἐπητέες. Glossa, συγγνωμονικαί. Hesychio, præter alias expositiones, ἐπητής est δίκαιος, πρᾶος, χρηστός. Analogiæ non repugnat, a masculino ἐπητὴς formari fœmininum ἐπῆτις. In D. scriptum ἐπήτιες.

992. Αλκμο-

992. Ακμονίοιο. Sic A. E. & Schol. Mſ. Vetus enarrator ad v. 373. Δοίας καὶ Ακμων ἀδελφοί. Ab illo πεδίον Δοιάντιον: ab hoc ἄλσος Ακμόνιον. Corrupte vulgo legitur Ακμονίοιο: corruptius adhuc in Shawiana Ἀκμονίοιο.

993. εἰ μὴ ἐκ Διόθεν. Sic codd. ſex. Vulgo εἰ μὴ ἄρ' ἐκ --

994. περιηγέα κάλλιπον ἀκλήν. Vulgo ἄκρην, manifeſta menda, quod ſatis oſtendit epitheton περιηγὴς, promontorio minime conveniens. ἀκλὴ περιηγὴς eſt *curvum litus* ſinûs, in quo tum erant Minyæ: vide ſupra 970. Sic I. 559.

οἱ σ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκλήν.

995. Θεμισκύρειαι Αμαζόνες. Sic recte ſcriptum in Cæſ. Vide ſupra 371. Vulgo, claudicante metro, Θεμισκύριαι. B. D. E. Θεμισκύριαί γε Αμαζόνες. A. C. Θεμιστκύρειαί γε.

997. διὰ τρίχα. Id eſt, διακεκριμέναι τρίχα κατὰ φῦλα -- Vulgo διάτριχα: quæ vox alibi forte locum habere poſſit, ſed huc intrudenda non erat. Apud Homerum Ιλ. β'. 655. e Scholiaſte minore & ex Euſtathio manifeſtum eſt ſcribi oportuiſſe:

οἳ Ρόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες.

id eſt: τριχῶς διαταχθέντες, διακοσμηθέντες τρίχα. Sic Odyſſ. ί. 157.

-- -- -- διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες.

Callimachus H. in Jovem 61.

φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι.

ut recte in recentioribus editionibus ex obſervatione Spanhemii legitur. ναιετάασκον habent C. D. Vulgo ναιετάεσκον.

998. τῇσι. Sic C. E. recte, ultima in cæſura producta. Pro τότε perperam in quatuor Regiis δέ τε.

999. νόσφι δὲ -- Sic A. C. E.

1000. Χαδήσιαι. Sic libri omnes. Proba ſcriptura hæc eſt, unde emendandus Stephanus Byzantinus, apud quem

Χαδισία male pro Χαδησία legitur, ut & Plinius L. VI. cap. 3. " In ora autem ab Amiso oppidum & flumen „ CHADESIA, Lycastum, a quo Themiscyrena regio. „ Batavus, absque ulla auctoritate, imperite edidit Χαλήσιαι. Quod enim urbs Χαλισία apud Stephanum recensetur, id epitomatoris error est.

1003. Φυταλιή. In codicibus observavi vocem hanc esse παροξύτονον. Forte accentu distinguebatur Φυταλίη *plantatio*, a Φυταλιὴ *locus plantis consitus*. Priori sensu hîc accipi debet, utramlibet sedem sortiatur accentus.

1011. Eundem morem Corsicæ incolis tribuit Diodorus Siculus p. 341. ubi videndus Wesselingius.

1013. εὖ κομέουσιν. Sic divisim scriptum in codicibus, uti recte in Parisina & in Stephani editione excusum. Perperam ex antiquioribus Batavus excudi voluit εὐκομέουσιν.

1015. ἱερὸν αὖτ' — Sic recte scriptum in D. uti jamdudum emendaveram. Vulgo ἱερὸν σ' αὖτ' — Pejus A. B. ἱερὸν σ' αὖ.

1017. δουρατέους πύργους ἐϋπηγέας, οὓς καλέουσι — Versum hunc e sua sede in alienam avulsum, & inepte interpolatum, huc pertinere dixi supra ad v. 381. Absurde vulgo legitur, omisso illo versu:

ἦ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
μόσσυνας.

Peregrinum nomen est μόσσυν, quod Poëta adhibere non potuit, nisi materialiter, & re prius declarata, quæ eo designatur. Ridiculus fuisset dicendo, Μοσσύνοικοι ναιετάουσι μόσσυνας, ὅθεν οὕτως ἐπονομάζονται. Homini græco nulli non licebat ignorare quid esset μόσσυν.

1020. ἀμφαδίη. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo ἀμφαδίην. Formam in lexicis frustra quærendam habet au-

ctor Etymol. M. p. 88. l. 36. ἄμφαδον, ἀμφαδίῃ, quam locus hic confirmat. Quæ ſequuntur apud Etymologum verba, ἢὲ καὶ ἀμφαδίην, ex noſtro ſumta ſunt, IV. 344. ubi melius legitur εἴτε καί. -- ἀμφαδίῃ reponendum etiam, euphoniæ gratia, III. 97.

1030. Pomponius Mela Lib. I. Cap. 19. "Ultra Moſ„ ſyni turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſi„ gnant, propatulò veſcuntur, promiſce concumbunt & „ palam: reges ſuffragio deligunt, vinculisque & arctiſſi„ ma cuſtodia tenent, atque ubi culpam prave quid im„ perando meruere, *inedia diei totius afficiunt:* ceterum „ aſperi, inculti, pernoxii appulſis. „ Ad quem locum hæc adnotat Iſ. Voſſius "Etiam ob minima delicta unius diei „ fame regulos ſuos excruciabant Moſynœci: ſed vero ſi „ gravius peccaſſent, omnino eos fame enecabant. Atque „ hic quidem videtur ſenſus eſſe verborum Apollonii, quæ „ recte interpretatus eſt Mela. „ De pleriſque Ponti adcolis videndus Xenophon in hiſtoria Cyri Expeditionis: ubi p. 389. editionis Oxonienſis anni 1735. de Moſynœcis agens hæc habet: ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτῶν, ὁ ἐν τῷ μόσυνι τῷ ἐπ' ἄκρου ᾠκοδομημένῳ, ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ αὐτοῦ μένοντα καὶ ΦΥΛΑΤΤΟΝΤΑ, οὐκ ἤθελεν ἐξελθεῖν. E verbis Melæ ſupra adlatis in Græco ſcriptore legendum videtur καὶ φυλάττουσι.

1031. τοὺς παραμειδόμενοι. Codd. plerique, παρανιστόμενοι. Alterum B. in margine habet.

1033. λιαφή. Gloſſa, πρακτία. Vide Heſychium in λιαρόν.

1039. τάφον. Gloſſa, ἐθάμβησαν.

1040. ἐξείρυσσε. Sic B. & Cæſ. recte. Vulgo ἐξείρυσε.

1043. Vulgo legitur:

-- -- -- -- ἀλλά μιν ἥρως
Εὐρυλίδης Κλύτιος· πρὸ γὰρ ἀσκύλα τείναλο τόξα,

ἦκε δ' ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος. —

quæ nexu & sensu carentia corruptelæ manifesta sunt. Quatuor Regii dant ἦκεν ἐπ' — quod verum est; unde liquet pro ἀλλά μιν legendum esse ἀλλὰ μέν. Indubitata emendatio, quæ unius literæ mutatione planum sensum reddit. μιν & μὲν millies commutata.

1046. ἐσγύθι νηός. Sic quinque Regii. Vulgo ἀσχόθι.

1051. εἴ γ' ἐπικέλσαι μέλλε. Perperam vulgo εἴ κ' —

1052. ὡς ἐπέτελλεν. Mallem οἵ' ἐπέτελλεν.

1054. Vulgo legitur πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας — πλωάδας reponendum esse e veteribus Grammaticis monuit Ernestius ad Homeri Epigr. IX. Στυμφαλίδος dant tres Regii & Cæs. Ionicam nominis formam prætuli ex Homero Il. β'. 608. Στύμφηλόν τ' εἶχον —

1056. In pluribus codicibus, nescio an in omnibus, παροξυτόνως scriptum πλατάγην.

1057. αἱ δ' ἐφέζοντο. Sic distincte scriptum in quatuor Regiis, uti absque iis etiam excudi voluissem. Vulgo αἱ δὲ φέζοντο. Eundem ad modum supra v. 1042. edidi ἐκ δ' ἐφαάνθη.

1063. ἄρσατε. Sic A. C. E. In D. φράξατε, e glossemate. Vulgo, ἄρσετε.

1064. πασσυδίη. Sic codd. sex. Vulgo πανσυδίη.

1067. ἱκοίμεθα. Sic bene D. vulgo ἱκώμεθα. Sæpissime particula potentialis ἄν vel κε cum subjunctivo occurrit, ubi linguæ indoles optativum requirit. In Arati v. 573. non metri tantum, sed syntaxeos etiam lex vitii vulgatam lectionem arguit:

ἥμισυ μέν κεν ἴδοιαι μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη.

certissima est Bentleii, quem ad I. 942. laudavi, emendatio, ἴδοιο, quam confirmat Regii codicis scriptura. In eodem v. 495. recte scriptum:

— ἦχι μάλιστα δικαιόμενόν κε νοήσαις
ὀρθόν —

Ubi vulgares libri habent νοήσῃς.

1077. συναρτύναντες. Quatuor Regii συναρτήσαντες.

1080. κίδνατ'. Novam, & nullibi obviam, hujus verbi formam Oxonienſi editori debet Græcitas, κίνδνατ', quam ex auctoritate Viri doctiſſimi lexicis addant ſtudioſi.

1087. οὔ σφε κατέκλαδε. Sic recte codd. A. C. D. E. Solœce vulgo σφι. Ridiculus eſt Hœltzlinus cum ſua πλώσεων ἀδιαφορίᾳ, quam adhibere etiam poterat, ad tuendam ſimilem mendam, a Stephano perite ſublatam, I. 660.

1088. μέλαθρα. Sic recte quinque Regii. Vulgo μέλαθρον.

1096. ἵν' ἄροιντο. Vulgo ſolœce ἄρωνται.

1102. ἀήσυρος. Gloſſa, ἐλαφρῶς πνέων. Heſych. ἀήσυρον, κοῦφον, ἐλαφρόν. ubi vide interpretes.

1109. ἠδὲ καὶ αὐτὴν νῆα. Sic legendum eſſe nemo non videt, niſi qui in ſole caligat. Vulgo ἠδὲ καὶ αὖτως, repetita ob oſcitante librario ultima præcedentis verſus voce, quod & aliquot aliis in locis factum. Vide ad I. 593.

1111. ὑπ' ἐννεσίῃσι. Sic A. C. D. Cæſ. ut recte editum infra 1166. I. 7. & alibi. In B. E. male ὑφ' ἓν ſcriptum ὑπεννεσίῃσι. Peſſime vulgo ὑπαινεσίῃσι. Præter Joannem Shawium, nemo adeo ſtipes hodie repertus fuiſſet, ut duplicem, quæ ex librarii alicujus ignorantia in hac voce concrevit, labem non animadverteret; nemo adeo ſtolidus & vecors, ut ejuſmodi ſordes eruditis denuo in os & oculos oggereret. Talia qui mutata nolit, is a Poëtis græcis manum abſtinere debet.

1117. Poſt hunc verſum vulgo legitur ineptiſſimus iſte:

νῆσόν τ' ἤπειρόν τε περαίης ἀγχόθι νήσου.

Quis illius auctor extiterit, quove caſu in textum illatus fuerit a librario, qui Florentinum illum deſcripſit codicem,

e quo princeps editio expressa fuit, quivis melius me dixerit. Mihi satis fuerit, lectorem certiorem feciſſe, ſpurium illum verſum in ſex codicibus a me collatis non comparere.

1127. Poſt hunc verſum vulgo legitur iſte, quem codices etiam exhibent:

ἦ ἔνι τειρόμενοι ἄμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες.

Cum præcedentibus non cohæret. In A. voci ἐμβεβαῶτες adpoſita gloſſa ἐμβεβήκαμεν, ad cujus ductum ſi pro participio verbum poneretur, ἐμβεβάειμεν, abſoluta quidem eſſet phraſis; ſed ſenſus non melior fieret. Forte poſt illum verſum unus, aut plures excidere; ni verior eſt elegantiſſimi Ruhnkenii opinio, qui eum *e priore editione huc intruſum* cenſet. Utut ſit, in textu, quem turbat, relinqui non debuit.

1128. αἶκε πίθοισθε. Sic bene E. Vulgo πίθησθε.

1137. ὀπαπόθι γαίης. Sic omnino legendum. Mendoſe vulgo ὥς ποθι. A. B. E. ὡς πόθι. D. ἔκποθι.

1141. Ovidius Metam. XV. 497.

Fando aliquem Hippolytum veſtras, puto, contigit aures,
credulitate patris, ſceleratæ fraude novercæ,
occubuiſſe neci.

Virgil. Æn. II. 81.

Fando aliquod ſi forte tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis.

1145. Ερμείης. Vulgo Ερμείας. Vide ad IV. 121. -- νῦν κεν ἴδοισθε. Perperam C. D. ἴδησθε. Vide ſupra ad 1067. Poſt hunc verſum vulgo huc retractus legitur verſus 1270. quem veriſimile eſt ſemel tantùm a Poëta poſitum fuiſſe.

1153. κλεάτων. Vulgo κλεάνων. Illud habent quatuor Regii codd. a recto κλέας, unde dativus pluralis apud Poëtas frequens κλεάτεσσι.

1155. τῷδε Κυτίσσωρος. Sic recte Cæs. Male vulgo Κυτίσωρος, claudicante, ob secundam correptam, metro. In A. C. E. τῷ μὲν Κύτωρος: quæ lectio etiam vitiosa est; nam in Κύτωρος prima corripitur. D. τῷ μὲν Κτίσωρος. B. τῷδε Κτίσωρος. Vide Herodotum Lib. VII. cap. 197. ubi itidem hic Phrixi filius Κυτίσσωρος appellatur. Mela Lib. I. cap. 19. "Urbesque Sesamus & Cromna, & a Cytisoro Phrixi filio „ posita Cytoros. „

1160. ἄμμιν ἐόντες. Perperam D. E. ἰόντες.

1165. ἐνέψομεν. Sic A. E. Cæs. recte. Vulgo ἐνίψομεν, quod habet B. a prima manu, nostra lectione superscripta. In D. ἀλληλοῖϊν.

1170. ἱερευσόμενοι. Sic flagitante sensu recte edidit H. Stephanus. Pravum ἱερευσάμενοι pro sua elegantia revocavit Batavus. ἱερευσόμενοι habent quatuor Regii: in E. alterum a prima manu, nostro superscripto.

1172. μέγας λίθος. Sic omnino legendum, manifesta oppositione inter hoc altare ex uno grandi lapide factum, & alterum, quod e calculis structum erat. Vulgo μέλας λίθος. Hoc vidit etiam Hœltzlinus. Confer v. 522. Voces μέγας, μέλας sæpissime a librariis commutatæ. Vide ad 119. 921.

1174. ἵκοντο. Sic quinque Regii. Vulgo ἵκοιντο.

1175. μήλων ἠὲ βοῶν. Vulgo minus bene, si recte sapio, μήλων τ' ἠδὲ βοῶν. Facile commutantur ἠὲ & ἠδέ: vide ad IV. 182.

1177. δαῖτ' ἐπάσαντο. Sic legendum, ut paulo infra κῦμ' ἐκέδασσε. Vulgo δαῖτα πάσαντο.

1180. οἵ τε θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι. Vulgo inepte legitur: οἵ τε θεουδέες, οὐδὲ δίκαιοι. Illud οὐδὲ forte in textum invectum e comparatione Homerici versus, Odyss. ζ'. 120.

ἦ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι.

Sed hic contrarium obtinet, ψευδέες ἠδὲ δίκαιοι. Credat quis forte, oppositionem statuere voluisse Poëtam, ut in illo Odysseæ loco, ρ'. 563.

-- -- -- -- Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
ὥτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνησῖῆρας ἀγείροι,
γνοίη θ', οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι.

Eodem modo legi hic posset, οἵ τε ψευδέες, οἵ τ' ἀθέμιστοι, vel οἵ τ' ἀλιτῆροί. Sed potior est & indubitata prior emendatio.

1181. πατέρ' ὑμῖν. Sic B. C. D. sic etiam E. a prima manu, vulgato ἁμὸν superscripto. Elegantior est nostra lectio.

1186. μετ' ἀφνειήν. Vulgo μετὰ Φθίην absurde. Dixerant supra v. 1153. Phrixi filii se navem conscendisse, ut Orchomenum Bœotiæ urbem peterent, quo eos se vecturum Jason hic polliceri debet. Vera lectio eruitur ex eodem hoc versu qui Libro IV. inepte repetitus vulgo habetur post versum 348. nec omnino mendæ expers: ibi enim pro ἀφνειήν legitur ἀφνειοῦ. Confer III. 1073.

1188. κορυφῆς πάρα. Sic codd. sex. Vulgo πέρι. De harum præpositionum commutatione dixi ad Euripidis Phœn. 893.

1194. Φρίξοιο θυηλὰς σπέρχομαι ἀμπλήσων. Verba interpretibus minus intellecta, quorum sententiam quum non perciperent, locum sicco pede transierunt. Genitivus Φρίξοιο non pendet a θυηλὰς, sed a suppressa præpositione ὑπέρ. *Sacrificia peracturus pro Phrixo, ad placandum Phrixum*, id est, ad revocandos Phrixi manes, quibus peregre degentibus, Jupiter Aeolidis irasci non desinet. Lucem nostro adfundit Pindarus Pythion. IV. 282. ubi paternum regnum repetenti Jasoni Pelias ait:

-- -- δύνασαι δ' ἀφελεῖν

μᾶνιν

μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν
ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
θόντα πρὸς Αἰήτα θαλάμους --

ubi videndus vetus enarrator.

1197. τεύξεσθαι. C. E. τεύξασθαι.

1198. ὧδέ τ' ἔειπεν. Sic bene D. Vulgo ὣδε δ' ἔειπεν.

1200. οὔποτ' ἀρωγὴ σχήσεται. Sic B. recte. A. E. Cæf. ἀρωγῇ. Vulgo ἀρωγῆς.

1203. περιδείδια. Sic conjunctim ſcriptum in A. B. E. recte. Homerus Il. ν'. 52.

τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν.

1206. ἰσοφαρίζοι. Male A. C. E. ἰσοφαρίζει. Pro ἐνοπὴν, perperam C. ἐνιπὴν quod habet etiam a prima manu A. Sed altera lectio ſuperſcripta.

1208. τοῖός μιν. In E. τοῖος μὲν -- Vide ſupra ad 1043.

1210. Τυφωείη. Sic quatuor Regii. In D. Τυφωείη.

1214. Νυσήϊον. Sic Cæſ. bene. Vulgo Νυσσήϊον, de qua ſcriptura quædam adnotavimus ad Euripidis Bacchas 72.

1224. εἰ μὴ ὀπάσσοι. Sic quinque Regii. Vulgo ὀπάσσει.

1229. ὑπὸ ῥιπῆς. Sic ſcribendum, ut millenis aliis in Poëtarum locis: non, ut vulgo, ὑπαί. Confer, ſi tanti eſt, quæ adnotavi ad Theocriti Idyl. XXVIII. 246. ad Callimachi H. in Delum 25. & nuper ad Æſchyli Prom. 1031.

1241. ἄλλα θεῷ. Quia in præc. membro partitivum μὲν poſitum, crediderunt ex librariis aliqui, in hoc membro ſequi debere δὲ, quod e ſuo addiderunt, de illius ſede non conſentientes. In C. E. ἄλλα δὲ θεῷ. In D. ἄλλα θεῷ δ' ἀταλ --

1243. παρεξενέοντο. Sic conjunctim ſcriptum in D. E. recte. Vide ad 651. compoſitum hoc verbum exhibent vulgares libri ſupra 941. quo ex loco prava aliorum ſcriptura emendari potuerat.

1249. χαλκείῃσιν. Sic recte edidit Hœltzlinus. Male in Florentina, quam ceteræ secutæ sunt, χαλκείῃσιν, quod & habent plerique codices.

1260. Ἀργοιο ΔΑΗΜΟΣΥΝΗΙΣΙΝ. Vulgo ΑΑΗΜΟΣΥΝΗΙΣΙΝ, levi, quoad literarum ductus, discrimine; sed, quoad sensum, permagno; absurdissima est enim vulgata lectio. Facilis erat emendatio, e Scholiastæ expositione, & ex ipso Poëta, petenda. Supra 175.

τῷ καὶ Τίφυος οἰδε δαημοσύνῃσι νέοντο.

IV. 1273.

— — — δαημοσύνην δέ τις ἄλλος
φήνειεν. —

Certissimam, si qua alia est, emendationem præcepit Arnaldus, Lect. Gr. p. 240. Nulli ante audita, sed ineptissima, ad hunc locum effutiit Hœltzlinus. Illius notam non recudit Oxonienſis Magister; nescio, pudore ne, an chartæ parsimonia. Si vetuit pudor, Arnaldi saltem meminisse decebat: si chartæ pepercit, quidni sibi & nobis, qui pecuniis emuncti fuimus, sumtus universos vitavit? Pœnitet me splendidarum illarum chartarum, quæ meliores in usus reservari poterant, quasque jure epitheto illo notaverim, quo Catullus olim Volusii Annales.

1266. καχλάζων. Sic quatuor Regii & Cæs. Male vulgo καγχλάζων. Vide supra ad 570. Pro ἔχεν ὀΐ' ἐπ' — quatuor Regii minus bene dant ἔχων ἐπ' —

1270. Hic recte collocatus hic versus. Omissus tamen est in E. Scilicet intellexit librarius eum semel tantum a Poëta adhiberi debuisse, & quum illum jam scripsisset post versum 1145. eum hic repetere noluit. Sed priori loco expungi debebat. Hic post mentionem sacri Martis luci, in quo servabatur pretiosum illud vellus, sponte nascebatur occasio, novam circumstantiam addendi, vellus expansum

esse super quercus ramis. At supra, ubi de ariete loquitur Argus, nulla loci injecta mentione, in quo adservabatur vellus, satis erat Minyis dixisse, fore ut ipsi illud conspicere possint.

1281. παρηγορίῃσιν. Sic codd. omnes, ut recte Stephanus edidit. Male in Florentina excusum παρηγορέῃσιν, quod imperite revocavit Batavus. Nam παρηγορέη non est vox Græca.

1282. ἐρύσσαι. Sic B. Cæs. recte. Vulgo ἐρύσαι.

1285. ἐελδομένοις ἐφαάνθη. Sic B. Cæs. Vulgo ἐελδομένοισι φαάνθη. Vide ad v. 135.

IN LIBRUM III. NOTÆ.

V. 5. Τῷ καί τοι. Sic Florent. editio & codd. omnes. In foliis B. & Cæf. τῶ καί οἱ, fed altera lectione vel fuperfcripta, vel in margine adpofita. Ex Aldina editione Batavus οἱ fumfit, quod Stephanus merito reprobaverat. Ovídius de A. A. II. 15.

Nunc mihi, fi quando, Puer & Cytherea, favete:
nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.

15. ἦ μὲν γάρ. Sic Florent. editio, recte. Quatuor Regii ἦ γὰρ ὅδ' -- B. ἦ γὰρ ὅγ' -- Peffime Cæf. ἦ γὰρ ὁ μὲν ὑπερφίαλος.

17. παρᾶσσον. Una voce habent A. B. E. Cæf. Vide ad II. 961.

21. πολλάς. Sic quinque Regii. Mendofe vulgo πολέας. De maſculino tantum adhibetur πολέες. Heſych. πολέας, πολλούς. Emendandus Callimachus H. in Dianam 42.

-- -- πολλὰς δ' ἐπελέξατο Νύμφας.

Similem in eodem Poëta mendam fuſtulit Valckenarius, H. in Delum 28. ubi legebatur:

εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

Præſtantiſſimi Viri ingeniofam conjecturam recepi:

εἰ δ' ὀλιγοπελέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

27. Αἰήτεω. Sic Cæf. ut recte Hœltzlinus edidit. In A. B. E. Αἰήταο, ut in Florentina & Aldina. Male in Pariſina emendatum Αἰήτου. Confer II. 288.

28. Infinitivus θέλξαι non pendet ab εἰπεῖν, ſed a πί-

θῆλαι: sin, solœca esset oratio, & legi oporteret ὀϊσλεύσαντ'. Male distinguitur vulgo post πίθηται.

29. ἐννεσίῃσιν. Sic quatuor Regii & Cæs. Minus bene in B. ἐνεσίῃσιν. Vulgo barbare αἰνεσίῃσιν. Vide ad I. 7.

32. τοῖο βολάων. A. in textu, B. in margine, τοίων βουλέων. Manifesto depravata lectio, unde aliæ ortæ corruptelæ, τοῖο βουλέων, τοίων βουλάων. Illud in D. hoc in E. repertum.

36. Quinque Regii ἀναίξασαι ἐπὶ πὰρ μέγα.

37. ὅ ῥα τέ οἱ. Sic scriptum in E.

38. παραὶ Διός. Sic libri omnes, scripti, impressi. In Batava editione, operarum errore, παρὰ, quod iterum exhibet Oxonienſis.

39. αἰθούσῃ. Vide supra ad I. 789. Schol. Mſ. ΑΙΘΟΥΣΑΝ δὲ λέγει τὴν παρασλάδα. Scribendum προσλάδα.

42. ᾧ ἔνι. Tres Regii ᾗ ἔνι.

43. χάλκευε ῥιπῇ. Sic A. D. E. recte. Vulgo χάλκευεν.

45. λευκοῖσι. Sic bene E. Vulgo λευκοῖσιν. Ovidius, Amorum I. 5. 10.

Candida dividuâ colla tegente comâ.

48. εἶσω τέ σΦ' ἐκάλει. Perperam quinque Regii εἴσω τάσδ' ἐκάλει.

52. Adumbratum hoc ex Homero, Ιλ. σ'. 385.

τίπτε, Θέτι τανύσσαπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε Φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.

Confer Odyss. ε'. 87.

56. κερτομέεις. Glossa, εἰρωνεύῃ. Hesych. κερτομεῖ, χλευάζει, γελᾷ. Theocr. in Thyrside 62. κοὔ τι τὺ κερτομέω.

58. Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι. Vulgo ἠδ' ἄλλοι, mendose: articulum enim flagitat linguæ ratio. Emendaveram ἠδ' ὧλλοι. Postmodum in D. reperi αἱ δ' ἄλλοι, unde veram lectionem restitui, cujus vestigia manifesta non animadverteram servari in codice Guelferb. ubi αἵθ' ἄλλοι.

61. εἴ κέν περ -- ναυτίλληται. Vulgo εἰ καί περ, solœce. Cum εἰ καὶ scribere debuit Poeta ναυτίλλοιτο.

66. φίλατ' -- De hujus verbi prosodia vide Clarkium ad Ιλ. υ'. 304. Virgil. Æn. XI. 537.

-- -- Neque enim novus iste Dianæ
Venit amor, subitaque animum dulcedine movit.

68. Homerus Odyss. ρ'. 485.

καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.

73. δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ. Id est, ἐξέφερε διὰ προαλὲς ὕδωρ. Perspicue sic, recte distinctis vocibus, scriptum in A. D. Uti jam scribendum monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 240. Glossa in A. προαλὲς, κατάφορον καὶ ῥοῶδες. Hesych. προαλὴς, προπετὴς, πρόχειρος. ubi hic locus ab erudito interprete emendatus & illustratus. Uno ductu olim versus scribebantur indistinctis vocibus, quæ librariis medii ævi multorum causa fuit errorum. Eos corrigere debebat editorum solertia. H. Stephani acumen quidam fugere, hac de re consulendi in Præfatione ad Argonauticorum editionem. De prava vocum distinctione vide observata ad II. 387. 626.

74. ἄλληκτον. D. ἄληκτον.

75. ὀπάσσοις. Sic ad linguæ normam jamdudum emendaveram, quod postmodum in D. reperi. Solœce vulgo ὀπάσσῃς. Vide notata ad Euripidis Hippol. 474.

76. Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων. Certissima est Ruhnkenii emendatio, Epist. Crit. II. p. 60. Vulgo legitur Κύπριν δὲ νεοστασίη, ex eodem corruptelæ fonte, quem mox indicavi, ob prave distinctas voces. Quod autem suspicabatur Vir præstantissimus scribi potuisse ἐνεοστασίη λάβε θυμὸν, id librario, qui codicem E. descripsit, sponte in

calamum venerat: non enim arbitror variam esse lectionem. Sic in eo codice scriptum: λάβε θυμύθων. Et mihi quidem illa lectio elegantior videtur, quam si prætulisset alius codex, lubens recepissem. Sic infra 284.

— — τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.

96. αὐτοῖσι τόξοισι. Sic tres Regii & Cæs. recte.

97. ἀμφαδίῃ. Vide ad II. 1020. Vulgo ἀμφαδίην.

101. μετέειπεν. Vulgo προσέειπεν. Vide ad I. 864.

106. ῥαδινῆς. Glossa τρυφερῆς: Hesychio ἁπαλῆς. Theocritus in Ptolemæi Encomio 36.

τᾷ μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα
κόλπων ἐς εὐώδη ΡΑΔΙΝΑΣ ἐσεμάξαλο χεῖρας.

109. μησὶ' ἐρίδηνεν. Sic quinque Regii. Barbare vulgo ἐρίδηνε. Simili menda infra 513. πάωληνε.

110. μεταλήξει. Sic scriptum in E. Vulgo μεταλλήξει.

112. ἤδὲ καὶ — Sic quatuor Regii. Vulgo ἠ δὲ καὶ — Vide ad I. 1145.

117. Venusta imago Cupidinis & Ganymedis talis ludentium forte e celebri signo sumta, quod finxerat olim Polycletus. De eo Plinius sculptoris illius opera recensens, L. XXXIV. cap. 19. "Duosque pueros, item talis nudos „ludentes, qui vocantur Astragalizontes: & sunt in Titi „Imperatoris atrio, quo opere nullum absolutius pleríque „judicant. „ Cupidines talis ludentes memorat Asclepiades in Epigramm.

ἦν γὰρ ἐγώ τι πάθω, τί ποιήσετε; δῆλον, Ἐρωῆες·
ὡς τοπάρος, παίξεσθ' ἄφρονες ἀστραγάλοις.

119. ᾧ ἐπὶ μαζῷ. Sic D. optime. Vulgo ὑπὸ, male, quum illa præpositio v. seq. recurrat verbo juncta, ὑποσ-τχανε. Confer IV. 1734.

120. ἀγκλόν. Sic perspicue quatuor Regii. In solo

B. ἀγοσίῳ, sed ultimæ literæ superscripta emendatio ον, id est, ἀγοσίον. Cæs. ἀγοσίων, festinantis aut oscitantis librarii culpa ω pro ο scripto. Ordo est: καὶ μὲν ἤδη ὁ μάργος Ερως ὑποίσχανε ᾧ ἐπὶ μαζῷ πάμπαν ἐνίπλεον ἀγοσίον λαικῆς χειρός. Quum vulgo legeretur ἀγοσίῳ, sine sensu, deficiente substantivo, ad quod πάμπαν ἐνίπλεον referri posset, emendabat summus Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p. 211. κόλπον ἐνίπλεον; rite quidem procedente sic phrasi: sed si nudi erant pueri, unde iste Cupidinis sinus, quave ratione hic κόλπον locum habebit? Doctissimorum virorum conjecturis longe meliora & certiora plerumque dant codices, quorum quam maximum numerum consuluisse neminem unquam pœnitebit.

122. χροιῇ. Tres Regii & Cæs. χροιῆς.

129. ἐπιμειδιάας. Tres Regii minus bene ἐπιμειδιάεις.

130. νῆϊν ἐόντα. Pendent hi accusativi ab ἤπαφες, quod distinctio ostendit.

147. ἔχετ'. Sic omnino legendum. Solœce vulgo ἔχεν -- ἔχετο τοῦ χιτῶνος τῆς θεᾶς.

149. ἐπειρύσσασκ. Sic ob metrum scribendum. Vulgo ἐπειρύσασκ.

150. κύσσε. Sic Cæs. & B. recte. Vulgo κῦσε. Vide ad I. 1238.

151. ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς. Male in E. ἐμοῦ.

152. ἦ μέν σοι. Sic quatuor Regii. Vulgo τοι. Confer I. 416.

156. χρυσέῃ. Sic A. B. E. Perperam vulgo χρυσῇ. Illud in Florent. excudi debuit, in qua ΧΡΥΣΗΙ. Vide ad I. 1207. In D. χρυσέην.

160. αἰθερίας. Quinque Regii αἰθερινάς.

163. ἐρεύθεται. Sic D. uti, præter H. Stephanum, legendum esse monuerat Arnaldus, Animadv. p. 76.

164. ἄλλοτε

164. ἄλλοτε γαῖα. Sic quinque Regii, ut legendum esse suapte manifestum est, quum sequatur ἄλλοτε δ' αὖτε.

166. ἀν' αἰθέρα πολὺν ἰόντι. Sic optime A. E. In Cæs. & in B. D. ἀν' αἰθέρι. *Cupidini* ἀν' αἰθέρα πολὺν ἰόντι, *immensum aëra trananti, apparebant modo culta arva, urbes, fluvii, modo montes, terramque cingens pontus.* Absurdam vulgarium librorum lectionem eleganter & perspicuo sensu reddidit Magister noster: *circaque pontus per æthera longe ambientem.*

167. ἐῆς. Perperam D. ἑοῖς. E. ἐῇς.

170. ἠρέμας. Sic B. Cæs. Vide quæ nuper animadverti ad Euripidis Hippol. 1368.

188. Euripides Phœnissis 526.

-- -- πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Thrasonem sapienti hoc consilio ignaviam suam dissimulantem facete inducit Terentius, Eunucho:

-- -- -- -- -- Mane.
omnia prius experiri, quam armis, sapientem decet.
Qui scis, an, quæ jubeam, sine vi faciat?

190. Vulgo legitur:

-- ὅδε καί ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἕδεκλο
μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, παλρός τε φυηλάς.
πάντες ἐπεὶ πάντη, καὶ ὅτις --

Lectionem quam amplexi sumus, altera multo meliorem, dant codd. A. C. D. Eam etiam in B. exhibet margo. Sensus est: ὁ δὲ μῦθος καί ποτ' ἔπεισε Φρίξον δέχθαι.

194. ἐπῆννησαν. Sic B. D. Cæs. Vulgo ἐπήνεσσαν.

195. πασσυδίην. Sic procul dubio scripsit Poëta, ad vitandum hiatum. Ut ἀμφαδίην & ἀμφαδίη; sic πασσυδίην, πασσυδίη. Auctor Etymol. M. p. 650. in fine. πανσυδίη, ἐπίρρημά ἐστιν ἀθροίσεως, παμπληθεί· ἔστι δὲ καὶ ΠΑΝΣΥ-

ΔΙΗΝ μετὰ τοῦ ν, παντὶ τῷ πλήθει, πανσῤῥατιᾷ. παρὰ τὸ ὁμοῦ τάττεσθαι καὶ σεύεσθαι, ἤγουν ὁρμᾶν καὶ ἐπακολουθεῖν. Apud Aratum Phæn. 714. ubi vulgo legitur:

σὺν τῷ πανσυδίῃ ἀνελίσσεται --

Regius cod. multo melius habet πανσυδίην.

198. ἄφαρ σ' ἄρα νηὸς -- ἐξαπέβησαν. Sic optime quatuor Regii: sic etiam B. a prima manu, superscripta vulgata lectione ἀνὰ -- Præpositio illa ἀνὰ locum hîc habere non potest.

201. πρόμαλοι. Mendose vulgo πρόμαδοι. Hesych. πρόμαλος, μυρίκη, ἢ ἄγνος. ubi vide interpretem. Nicænetus in Epigr.

ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεύνα·
ἐγγὺς γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης,
καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν σέλφος. --

ἐκπεφύασι. In D. ἐμπεφύασι.

206. Ælianus V. H. Lib. IV. Cap. I. Κόλχοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐν βύρσαις θάπτουσι, καὶ καταῤῥάψαντες, ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρτῶσι. Ad quem locum vide interpretes.

208. ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι. Sic quinque Regii optime. Vulgo, sine ratiocinationis nexu, ἐπὶ χθονί.

209. ἢ γάρ τε δίκη. Sic omnino legendum. Vulgo ἢ γάρ κε.

210. νισσομένοις. Sic A. B. D. Cæs. Male in E. νισσομένοισι. Vulgo νεισομένοις. Ex Homero hoc sumtum, Odyss. ν'. 14.

καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινσ' ἴμεν· ἀμφὶ σ' Ἀθήνη
πολλὴν ἠέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἶη.

Virgil. Æn. I. 411.

At Venus obscuro gradientes aëre sepsit,
& multo nebulæ circum dea fudit amictu;

cernere ne quis eos, neu quis contingere posset, molirive moram, aut veniendi poscere causas.

214. ἀπεσκέδασε νέφος. Sic bene editiones Florent. & Aldi. In Parisina, quam aliæ secutæ sunt, ἀπεσκέδασεν.

217. Φρίγιος. Sic bene Cæs. forma in Homero recepta. Regii, ut vulgares libri, Φρίγιος.

218. χαλκέῃσιν. Sic quatuor Regii. Vulgo χαλκέαισιν.

225. προρέεσκε. Sic bene edidit Aldus, quam lectionem solus Cæs. exhibet. In A. B. C. προέεσκε, quod habet Florentina: in D. προέηκε. In E. προχέεσκε. Librarios turbavit minus obvius usus verbi ῥέω active significantis. Euripides, Hecuba 527.

— πλῆρες δ' ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί. —

Idem observari potuit ad II. 779. ubi activum χνοάοντα mutarunt librarii in χνοάοντας neutrum. Sic verbum ἐπαΐσσω activa significatione adhibuit Poëta I. 1254. ubi sinceram esse librorum omnium lectionem arbitror. Infra 273. τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον. Ibi transitivam significationem habet verbum ζέω, quæ Lexicographis observata non fuit.

ποτὶ, id est, πρός. Sic codd. C. D. E. In A. conjunctim ποτιδυομένησι. Male vulgo τὸ μέν ποθι. Hic autem ob metrum scribendum δυομένησι, ut I. 925. scriptum oportuit δυομένου. Nam δύω primam, ni fallor, ubique corripit, quæ in δύνω producitur. Formas illas a librariis persæpe commutatas fuisse, aliunde mihi constat.

234. κεκμηότα. Sic codd. sex. Vulgo κεκμηκότα. Vide Cl. Ernesti ad Callimachi H. in Dianam 177.

235. μέσσαυλος. A Poëtæ mente aliena sunt, quæ ad hanc vocem in scholiis leguntur. τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου τῶν βοῶν αἱ σιάσεις. Congruit hæc expositio locis Homeri-

cis, ubi vox illa occurrit. Vere Euſtathius p. 862. l. 17. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ μέσαυλος ἐπὶ ἀγροικικῆς λέγεται κατοικίας, ἤτοι ἐπαύλεως, ἢ μάνδρας. Nihil aliud Homero ſignificat μέσαυλος. Quod autem apud Sholiaſtem ſequitur: μέσαυλον δὲ οἱ Ἀτθικοὶ τὴν Φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν: id ad hujus loci illuſtrationem non magis facit. μέσαυλος Apollonio nihil aliud eſt quam αὐλὴ, ſeu ἡ περιοχὴ, τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ut idem Euſtathius exponit p. 883. l. 44.

239. τῶν ἤτοι ἄλλῳ μέν. Vulgo ἄλλον. Illud habet E. in contextu: & A. in margine. Sic verſu abhinc ſecundo, ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος.

243. Εἰδυῖαν. Sic codd. B. D. E. ſcholia Mſ. recte. Vulgo, contra metri legem Ἰδυῖαν, ut ſcriptum in C. & a prima manu in A. ſed altera lectio ſuperſcripta.

253. ᾧ Φέας. Pronomen iſtud ad Jaſonem & comites refertur, ſed maxime ad Phrixi filios, quos in Græciam profectos, quum Medea reduces inopinato videret, præ admiratione & gaudio exclamavit, ἀνίαχεν.

254. Virgil. Æn. IX. 476.

Excuſſi manibus radii, revolutaque penſa.

256. ἡ δ' ἅμα τῇσιν, *ut Medea & ancillæ*; ſic A. B. C. E. recte. In D. τοῖσιν. Sed jam ad I. 549. obſervavi in eo codice ῃ ſæpiſſime in οι mutatum fuiſſe, quod & in ceteris quandoque factum. In E. ſupra v. 215. προμολοῖσι ſcriptum pro προμολῆσι: quod e prava medii ævi pronunciatione ortum.

262. δειλὴ ἐγών. Vulgo ἐγώ. Illud ſemper adhibet Noſter, ad vitandum hiatum, ſequente vocali.

263. ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθε. Vulgata lectio hujus loci ſic ſe habet:

— — οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκ ποθεν ἄτης

λευγαλέης φρίξοιο ἐφημοσύνησι νέεσθαι
πατρός. --

Ista, Hœltzlinis & Shawiis facile intellecta, ne Sibylla quidem interpretaretur. Aliquantulo minus depravata est lectio Florent. editionis & codicis D. νέεσθε. Addita, quæ exciderat, litera, Poëtæ manum & sensum restitui. αἴρει με πόθος, αἱροῦμαι πόθον, græca sunt ubivis obvia.

269. Εἰδνῖα. Sic quinque Regii. Vide ad 243.

271. ἀμφιπένοντο. Sic quatuor Regii. Vulgo ἀμφεπένοντο.

275. ἶξεν. Sic scriptum in B. D. Cæs. ut Stephanus edidit. In Aldina ἵξεν. A. E. ut Florentina ἧξεν.

276. τετρηχώς. Nescio an melius legeretur τετριγώς -- οἷόν τε. In D. οἷός τε.

278. ὑπὸ φλιὴν προδόμου ἐνὶ τόξα τανύσσας. Primo φλιὴν dant quatuor Regii & Cæs. ut recte in Parisina & in Stephani editione legitur. Mendosissime in Florentina φλοιόν: in Aldina φλοιὴν, quod & in D. reperi. Hoc ex prava pronunciatione ortum: vide ad I. 115. Significatione vocis φλιὴ nihil notius. Glossa φλιὴ, τὸ πλάγιον τῆς θύρας, ἢ ὁ παρασπάτης. Theocritus in Amatore 18.

ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ σμυγνοῖσι μελάθροις
καὶ κύσε τὰν φλιάν.

& in Pharmaceutria 60.

-- -- -- τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
τᾶς τήνω φλιᾶς.

Bonam lectionem Batavus stolide repudiavit, & φλοιὴν, vocem nihili, revocavit. Secundo legitur vulgo προδόμῳ ἔνι. Melius D. προδόμου ἐνὶ -- ordo est: ὧκα δ' ἐντανύσας τόξα ὑπὸ φλιὴν προδόμου.

279. Homerus Il. δ'. 116.

-- -- -- -- ἓκ δ' ἔλετ' ἰὸν
ἀβλῆτα, πλεόεντα, μελαινῶν ἔρμ' ὀδυνάων.

283. Virgil. Æn. IX. 622.

-- -- -- nervoque obversus equino
intendit telum, diversaque brachia ducens --

286. Virgil. Æn. IV. 2.

Volnus alit venis, & cæco carpitur igni.

287. φλογὶ εἴκελον. In sex codicibus repertum φλογὶ, pro quo vulgo legitur πυρί. Tum codices, ut editiones primariæ, habent ἴκελον, quod Parisina recte in εἴκελον mutavit. Homerus Ιλ. ν'. 330.

οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκήν.

ἴκελος primam semper corripit, & spiritu leni effertur.

288. βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην. Sic recte D. uti post Stephanum denuo legendum esse conjecerat Arnaldus, Lect. Gr. p. 241. Mendose vulgo ὑπ' Αἰσ --

290. μνῆσιν ἔχε. Inconcinne vulgo ἔχεν. Illud habet D. Tum γλυκερῇ ἀνίῃ in tertio casu exhibent A. E. ut legi volebat Stephanus.

291. περὶ κάρφεα χεύατο. Optime in E. scriptum περί. Mendose vulgo πυρὶ, quod habet A. a prima manu, sed superscripta melior lectio περί. Ordo est: ὡς δὲ γυνὴ περιχεύατο κάρφεα μαλερῷ δαλῷ. Vitium, sensit Hœltzlinus. Male in D. E. χεύετο.

295. δαλοῦ ἀνερχόμενον. Vulgo ἀνεγρόμενον, quod, tum ratione significationis, tum ob præcedens in superiori versu ἐγρόμενον, a Poëta non esse, nemo non sentit qui palatum habeat. Conjeceram olim ἀνορνύμενον: postmodo in D. reperi ἀνερθόμενον, unde facile veram lectionem erui.

300. ἐΦαιδρύναντο. Sic A. E. recte. Vulgo ἐφαιδρύνοντο. In D. ἐποτρύναντο.

307. σωμένους. Sic recte Florentina editio. Cæs. ut Aldina σωμένοις. Illud merito prætulit Stephanus: activum est enim verbum ἐνικλᾶν significans ἐμποδίζειν. In Re-

giis σευομένοις e gloſſemate. Heſych. σώοντο, ὥρμῶντο, ἤρχοντο. Ubi vide interpretes. In D. hîc & v. 310. perperam ἐμοῖο pro ἐμεῖο.

316. ὅππη τε γλαφυρῆς. Sic recte B. C. In tribus aliis Regiis ὅππη τε. In Cæſ. ὁππότε γλαφυρῆς. Vulgo ὁππότε καί.

318. ὑποδείσας. Perperam vulgo ὑποδδείσας. Vide Erneſtium ad Homerum, cum alibi, tum ad Ιλ. ψ'. 417. In E. ſcriptum a prima manu ὑποδείσας, altero δ' poſtmodum inter lineas addito.

325. οὐδ' ἔτι. Sic A. E. recte. Vulgo οὐδέ τι.

332. ἦν ἐθέλῃς. Sic quatuor Regii & Cæſ. Solœce vulgo ἢν ἐθέλεις.

339. Αἰολιδέων. Sic B. & Cæſ. recte. A. D. E. Αἰολίδεω.

346. ἐρετμούς. Sic A. C. D. In E. a prima manu ἐρετμά: & ex emendatione ἐρετμούς. Vulgo ἐρετμοῖς.

347. εἴ τι φέρισθον. Tres Regii εἴ τε φέρισθοι.

348. Virgilius Æneidos initio:

— Multum ille & terris jactatus & alto.

349. εἴ οἱ ὀπάσσοις. Sic quatuor Regii. Vulgo ὀπάσσαις.

350. ὥς κεν ἅδῃ. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ἅδοι.

351. βησόμενος. Sic bene Stephanus edidit. Codd. & veteres editiones βησάμενος — μέμονε. Sic C. ultima in cæſura producitur.

355. ἕκαστά κε μυθησαίμην. Sic ad linguæ normam ſcribendum. Vulgo γε. Vide ad I. 20. II. 1060. & alibi paſſim.

356. ὦλλοι. Male in D. ἄλλοι.

359. οὕτω κε γνωτός. Sic Cæſ. bene. Vulgo κεν.

360. υἷε. Sic quatuor Regii. Vulgo υἷες.

365. ὦλλοι. Male in E. ἄλλοι.

370. σφε. Sic codd. ſex. Solœce vulgo σφι. Vide ad I. 660. II. 1087.

371. ἔλαμψεν. Sic quinque Regii. Vulgo ἔλαμψαν.

375. ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ελλάδα. Sic optime A. minime dubia & perſpicua ſcriptura. Sic etiam in E. a prima manu: emendator voci ὁμαρτήσαντε arcto in ſpatio ς addidit. Gloſſa ἀκολευθήσαντε, quod dualem firmat. Refertur autem iſte dualis ad δέρος & Φρίξον, quod librarii quum non intelligerent, pro lubitu mutarunt, & pulcherrimum ſenſum peſſumdederunt. Codices alii ὁμαρτήσαντες habent, quæ vulgata eſt lectio: B. paulo melius ὁμαρτήσαντλας: plerique autem ἐφ' Ελλάδα, non, ut vulgo, ἀφ' Ελλάδος. Tum plerique etiam οὐκ ἐπὶ, non οὐδ' ἐπί. Ordo eſt: πρίν τινα ὑμῶν λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φρίξον ἰδεῖν, αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ελλάδα, ſenſu perſpicuo. Eſt autem formula iratis & minitabundis apta, hodieque vulgi ſermone ſatis trita. *Maturate fugam, ni quis veſtrum vellus & Phrixum in Græciam reportare velit, quæ nunquam vidiſſe optaverit.* Scilicet his verbis ſignificat Æetes, eos, ni propere abeant, ſubito iiſdem ſuppliciis plectum iri, quæ mox dicit ſe de illis ſtatim ſumturum fuiſſe, ni hoſpitali menſa fuiſſent a ſe excepti: & ſic exſectis linguis & amputatis manibus vellus in Græciam, & Phrixum reportaſſent ſatis triſtificum. ἰδεῖν iſto ſenſu ſæpe uſurpant Græci poëtæ. Pentheus famulis mandans ut perſonatum Bacchum comprehendant, apud Euripidem Bac. 351.

κἂν ὅπερ λάθητε, δέσμιον πορεύσατε
δεῦρ' αὐτὸν, ὡς ἂν λευσίμου δίκης τυχὼν
θάνῃ, πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.

Aliter de hoc loco ſentiebant primarii viri: ſed vide quantum excellentiſſimorum ingeniorum conjecturis præſtent boni codices.

386. Virgil. Æn. I. 527.

Non nos aut ferro Lybicos populare Penates
venimus,

venimus, aut raptas ad litora vertere prædas.

Eadem est Jasonis ad Æetem in Orphicis oratio, v. 827.

οὔτε νυ λῃϊστῆρες ἐκάνομεν, οὔτε τιν' ἄλλην
γαῖαν ἐπισπρωφῶντες, ἐγείρομεν ὕβριος αἴσῃ
ἔργ' ἀδίκ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασι
τετλάμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἕνεκεν σφετέροιο.

388. Homerus Odyss. ε'. 99.

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἄσπετον;

396. ὑποσαίνων. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo ὑποσσαίνων.

397. ἐνὶ σθήθεσσι. Vulgo ἐπί. Illud præstant tres Regii.

399. πειρήσαιτο βίης. In quinque Regiis βίην.

401. ἀγορεύοις. Sic recte B. Solœce vulgo ἀγορεύεις.

402. εἰ γάρ -- Sic recte in Parisina & in Stephani editione. Juxta codices legebatur ante ἢ γάρ, quod absque judicio revocavit Batavus.

404. αἴ κ' ἐθέλησθα. Sic optime scriptum in D. Mendose vulgo ἤν κ' ἐθελ -- ἤν κε non magis græcum est quam ἢν ἂν, aut ἂν ἄν. Apud Aratum Phæn. 562. ubi recte editum,

-- -- τὰς δ' ἄν γε περισκέψαιο μάλιστα.

Regius codex habet τὰς δ' ἄν κε. Nihil frequentius illarum particularum commutatione.

408. τόν β' αὐτὸς περίειμι χεροῖν. Nisi nos monuisset Oxoniensis Magister, se nihil in textu mutasse, nec ullum scriptum codicem sibi visum fuisse, credere quis posset aut e summi Critici emendatione, aut e veteri libro lectionem esse, quam illius editio exhibet, ἐπίειμι. Sed nihil aliud est quam typographicum erratum.

410. φυσιόωντε. Cæs. & E. φυσιόωντες.

413. ὁλκοῖσι. Sic bene D. Idem & Cæf perperam ἀκλῆ.

415. δαίζων. D. δαίξας.

419. ἐς βασιλῆος. Sic editiones Florent. & Stephani. Aldina εἰς, quod Batavus prætulit, licet minus poëticum, & ingrati hoc in loco ſoni. In B. D. ἐς reperi.

421. ἀνέρι εἴξαι. In A. B. ἀνδρὶ, quod bonum eſſe poſſit, ſcribendo εἴξαι.

430. Vulgo legitur:

ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπιδήσετ' ἀνάγκης.

hanc lectionem in ſolo codice E. reperi. Ceterorum nullus ἐπιδήσετ' oſtendit, quod manifeſto interpolatum eſt. A. B. C. ἐπομείσετ'. D. ἐπαμοίσετ'. Cæſ. ἐπικείσετ', quod habet etiam A. in margine. Latentem in trium primorum codicum ſcriptura veram lectionem reſtitui. *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram neceſſitatem, quæ me huc adegit.* Id eſt: nihil mihi gravius accidere poterit ipſa neceſſitate, quæ me huc adegit.

443. Homerus Odyſſ. ζ'. 236.

ἔζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
κάλλεϊ καὶ χάρισι σὶλλέων· θηεῖτο δὲ κούρη.

445. παρὰ λιπαρήν. Perperam in D. παραί.

450. υἱάσιν. A. E. υἱέσιν.

452. ὥρμαιν'. Sic codd. ſex. Vulgo ὄρμαιν'.

453. Virgil. Æn. IV. initio.

Multa viri virtus animo, multusque recurſat
gentis honos. Hærent infixi pectore vultus,
verbaque.

& v. 83.

-- Illum abſens abſentem auditque videtque.

454. φάρεσιν ἕσσο. Sic optime D. ut apud Homerum ſæpe. Ιλ. ψ'. 67.

— — καὶ τεῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσσο.

In A. C. E. εἶτο. Vulgo ἧσο.

459. ἀμφ' αὐτῷ. Quinque Regii ἀμφ' αὐτόν.

464. Durum est ἔχει ἄχος. Scripserat forte Poëta ἔλεν ἄχος. Nullam diversitatem in codicibus reperi: proinde nihil mutavi.

470. οὔ οἱ. Sic bene excusum in Florent. editione & in Aldina: nec aliter in quatuor Regiis & in Cæs. scriptum. E Parisina propagatum fuit οὔχ οἱ. Vide Orvillium, Criticæ Vanni p. 393.

471. ἐόλητο. In D. αἰόλητο, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. extrema: ἐόλητο, ἐκεκίνητο, καὶ ἐτετάραχτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. Vide Hesychium & interpretes in ἐόληται.

477. ἐμεῖο. Perperam in D. ἐμοῖο.

493. ἄντικρυς. Sic quatuor Regii, recte: vulgo ἀντικρύ. Etymol. M. p. 114. l. 27. ἄντικρυς, σημαίνει τὸ φανερῶς· ἀντικρὺ δὲ, τὸ ἐξεναντίας. Pro κεχόλωται perperam codd. aliquot κεχόλωτο. Tum vulgo legitur ἕκασθα γάρ. In notis ad Euripidis Medeam 122. jam observavi distinctas particulas γ' ἄρ' librariorum festinatione in unam γἀρ sæpe coaluisse. Denique οὔ νύ τι in quinque ad minimum codicibus scriptum, uti recte Stephanus edidit. Manifesto vitiosam lectionem, quam metri lex repudiat, οὐ νύ τοι, ex antiquioribus editionibus stolidissime revocavit Batavus.

496. φυσιόωντε. Cæs. φυσιόωντας.

498. ἐξ ὄφιος. Sic quatuor Regii. Vulgo ὄφεος.

500. τούς γε. Sic A. B. Cæs. Vulgo τούσδε.

506. ὅ κ' ἔρξομεν. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo ὅ χ' ἔρξομεν.

511. Luxatus est hic versus in primariis editionibus: εἰ δ' οὗτοι μάλα πάγχυ θυμὸς ἐῇ ἐπιπέποιθεν. Sic etiam scriptus est in A. E. nisi quod εὖτι pro οὗτοι habent. In B.

εἰ δ' οὗτοι μάλα πάγχυ γε θυμὸς ἐῇ ἐπιπέποιθεν. In Parisina editione sic structus est versus: εἰ δ' οὗτοι μάλα πάγχυ ἐῇ θυμὸς ἐπέποιθεν. Recte concinnatum versum, ut hic legitur, primùm reperio in editione Basileensi: sic quoque scriptus est in C. levi cum menda, πέπιθεν pro πέποιθεν. Corrupta est etiam lectio Cæs. codicis. E codice D. nihil enotavi, nec quid in eo legerim memini.

513. πάπλαινε. Barbare vulgo πάπληνε. Confer notata ad v. 109.

516. σπερχόμενος, *ira concitatus*. Vide Wesselingium ad Herodotum p. 387. 94.

524. ἔσσεσθαι ἐναίσιμον. Sic Regii quatuor optime, quæ lectio e Guelferb. codice jam innotuerat. Vulgo mendosissime ἔσσεσθ' ἐνναίσιμον. In Cæs. ἔσσεσθ' ἐναίσιμον. Nescio an ἐνναίσιμος alicubi reperiatur.

532. Virgil. Æn. IV. 489.

Sistere aquam fluviis, & vertere sidera retro.

543. ὦκα δὲ Μόψος. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo αἶψα.

548. ἀθερίξειν. Tres Regii & Cæs. ἀθερίζειν.

552. ὥς γε. Vulgo ὡς δὲ nullo sensu.

553. ἀμύνειν. In D. ἀρήγειν.

555. ἐπήνησαν hîc vulgo legitur, a quinque codd. firmatum. Solus D. ἐπήνεσσαν præfert, quod habent vulgares libri supra v. 194.

561. λεύσσοντες. Sic D. & Cæs. recte. In A. B. E. λεύσοντες. Vulgo λεύσαντες. Vide ad I. 1307.

562. ὔμμιν πολεμήϊα. Codices omnes πολεμήϊα: quinque Regii ὔμμιν præferunt. Vulgo ὔμμι πολεμήϊα.

567. ἀγόρευεν. Sic codd. omnes. Vulgo ἀγόρευσεν.

571. Vulgo legitur:

μηκέτι δηθὰ κρύπτεσθαι πήσσοντας ἀϋτήν.

Elumbis, & omni pæne cæsura carens versus, Aldo debetur. Codd. omnes & Florent. editio non δηθὰ, sed δὴν exhibent. Veram & elegantem lectionem felici conjectura restituit Jo. Piersonus.

578. Μινύαισι. Sic codd. sex, ut recte Stephanus edidit. In Florent. editione Μινύεσσι, quod Batavus perperam revocavit & vano tuetur argumento. Probabiliora videri possint, quæ Reiskius Vir doctissimus, ad Theocriti XVI. 36. adnotavit. Sed ibi Σκοπάδεσσιν non minus mendosum est quam hic Μινύεσσιν. Apud Theocritum editiones aliquot Σκοπάδκισσιν habent: simili menda apud Nostrum Parisina editio, Μινύαισσι. Omnes istæ depravationes ex vitiosa pronunciatione ortæ, quæ vera est præstantissimi Valckenarii observatio.

588. Ερμείην. Sic D. E. Vulgo Ερμείαν. Vide ad II. 1145.

594. νόσφι δὲ οἱ. Vulgo νόσφιν δ' οἱ. In E. νόσφι δ' οἱ.

595. κακοῤῥέκῃσιν. Sic scriptum in E.

601. πέμπειν. Sic A. B. Cæs. ut recte Stephanus edidit. πέμπεν e Florentina perperam revocavit Batavus.

604. φράσσωνται. Sic codices, & editiones Florent. Aldi, Parisina, Stephani. E Basileensi Hœltzlinus φράσσονται sumsit.

605. πιφαύσκετο δημοτέροισι. In D. πιφάσκετο δημογέρουσι. In nonnullis codicibus etiam πιφάσκετο, quæ vitiosa scriptura est. Vide Etymol. M. in πιφαύσκω, p. 673. Apud Aratum Phæn. 411. legitur vulgo:

— — — τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα πιφάσκει.

ubi cod. Regius habet πιφαύσκει.

608. ὑπ' ἐκ κακότῆλος. Sic quatuor Regii, optime. Vulgo ὑπὲρ κακότῆλος.

613. μειλίξκιτο. Perperam vulgo, contra metri legem, μειλίσκιτο. In quatuor Regiis & Cæs. μειλίσσκιτο, salvo

quidem metro, sed forma pene barbara: characteristica futuri & aoristi in hoc verbo est ξ. Supra 105.

πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι --

I. 650.

ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας.

621. τοῖό γ' ἔκητι. Sic D. bene, ut I. 334. & aliis in locis, quos notavimus. Vide infra ad 1060.

636. δειλὴ ἐγών, οἷον. Perperam in D. ἐγὼ, οἷον. Vide ad v. 262. Virgil. Æn. IV. 9.

-- -- Quæ me suspensam insomnia terrent!

637. μὴ -- τι φέρῃ. Sic recte editiones Parisina & Stephani, codd. B. & Cæs. In A. C. D. φέροι. In E. φέρει; sed superscripta emendatio φέροι. E vitiosa pronunciatione ortæ illæ diversitates. Perperam Batavus e primariis editionibus revocavit φέρει.

640. παρθενίη. Medeæ servanda erat virginitas, quia Hecates sacerdotio fungebatur. Vide Spanhemium ad Callim. H. in Lav. Palladis 34.

645. θύρας, ut I. 786. Minus bene in tribus Regiis θύρην.

646. οἰέανος. Perperam quinque Regii ἡέανος. Vide doctissimum Musgravium ad Euripidis Hecubam 933.

648. κατ' αὐτόθι. Male quinque Regii καὶ αὐτόθι. Sic II. 232. καὶ ἴσχει pro κατίσχει e Cæs. observatum.

651. τηΰσιοι. In A. C. D. κηδόσυνοι.

652. ὅτ' ἰθύσειεν. Sic quinque Regii, perspicue in hunc modum distinctis vocibus. Vulgo ὅτι θύσειεν, menda adeo manifesta, ut ab editoribus sublatam non fuisse satis mirari nequeam. ὅτ' est pro ὅτε. In illius voculæ scriptura & expositione alucinatus est Stephanus.

653. εἰρομένην. Sic bene quatuor e Regiis. Vulgo ἐρομένην.

657. ᾧ μιν ὅπασσαν ἀδελφεοί. Hæc eſt quinque Regiorum codicum lectio, vulgata concinnior, ᾧ μιν ἀδελφεοὶ ὤπασαν. Pro ἠδὲ mallem ἠέ. Superſtitibus enim parentibus, fratrum in ſorores nullum jus fuiſſe arbitror.

659. μυχῷ σ' ἀκέουσα θαάσσει. Perperam vulgo ἀχέουσα. Illud præferunt D. E. In poſtremo hoc codice majori III. libri parti additæ ſunt vocum interpretationes latinæ, ſingulis græcis inter lineas ſuperſcriptæ characteribus græcis admodum minutis. Tantæ non mihi viſæ ſunt, ut univerſis legendis oculorum aciem mihi obtunderem. Forte tamen non inutiles eſſent ad cognoſcendam linguæ latinæ pronunciationem, eo ſaltem ævo, quo eas Grammaticus utriuſque linguæ peritus ſcripſit. Specimina aliquot dabo: 468. φυγὼν μόρον, φούγιενς φάτουμ, *fugiens fatum*. 466. ἐρρέτω, πέρεατ, *pereat*. 498. δώσειν, δατούρουμ σε, *daturum ſe*. 635. φωνὴν, βότζεμ, *vocem*. 651. εἴσω τηὔσιοι, ἴντους βάνοι, *intus vani*. 704. ἐρινὺς, φούρια, *furia*. Quandoque interpretationes illæ dubias confirmant lectiones. Hic ad ἀκέουσα adpoſitum τάτζιλα, *tacita*. 663. ἐπισλοβέωσι, pro quo in D. ſcriptum ἐπισλοβέουσι, δερίδεαντ, *derideant*. Sed de his ſatis.

663. ἐπισλοβέωσι. Vide Etymol. M. p. 364. extrema. σλοβὸς, λοιδορία, ὄνειδος. Lycophron 395. e membranis Regiis:

κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας σλοβούς.

672. δρύψε, ultima in cæſura producta. Sic C. D.

677. ἐκ πατρός. Sic codd. ſex. Vulgo παρὰ πατρός.

679. δώμαθ' ὅ γ' εἰσοράαν. Scilicet Phrixus, Chalciopes maritus. Mendoſe vulgo δῶμα τόσ' -- Confer infra 775.

686. παροίτερω, *ulterius*. Nihil hic variant codices. Melius, me judice, legeretur περαιτέρω, ut II. 425.

687. ἐπικλονέεσκον. Sic D. Vulgo ἐπεκλονέεσκον. Illud ob euphoniam prætuli.

690. κατακνώσασα. Sic optime Cæf. Vulgo κατακνώσουσα. Quatuor Regii κατακνώσσουσα. Thema eft κνώσσω, fut. κνώσω. Hinc manifeftum eft male mutatum fuiffe tempus fequentis verbi: vulgo legitur λεύσω. A. D. Cæf. habent λεύσσω. Repofui λεῦσσον, quod cum participio aorifti κκτακνώσασα congruit.

692. νίάσι. Sic B. D. Cæf. ut fupra 450. Vulgo νίέσι.

707. περικάΘΘαλεν. Sic bene A. B. D. E. fine quibus etiam, flagitante fententia, reponi debebat. Interpretatio τζιρκουμπόσουιτ, *circumpofuit*. Chalciope fororis genua amplexa, in illius finum caput demittit. Utriufque verbi πεφίσχετο & περικάΘΘαλεν fubjectum eft Chalciope.

715. ἦ Ϸ' ὑπένερθε. Sic, præeunte Cl. Valckenario, Diatr. Eurip. p. 50. lego, invitis codicibus, qui vulgatum exhibent ἠδ' ὑπέν -- Confer II. 259.

716. ἐμεῖο. Perperam D. E. ἐμοῖο.

721. ἐκ κείνου ὅδ' ἱκάνει. Sic quinque Regii. Vulgo ἐκ κείνοιο δ' ἱκάνει.

723. δόμων. Sic recte B. In C. δόμῳ. Vulgo δόμον.

725. καδδέ μιν. Sic codd. fex, ut legendum effe viderat Stephanus. μιν & μὲν innumeris in locis commutata fuiffe, obfervatum fupra ad II. 1043. Sinceram hujus verfus fcripturam difcere poterat noviffimus editor ex Orvillio, Animadv. in Charitonem p. 234.

730. εἴ τί γε σῆς ψυχῆς. Sic pravam vulgarium librorum lectionem emendo εἰ ἔτι. In A. D. E. ἦέ τι. Nec adverbium ἔτι, nec particula disjunctiva ἦὲ hîc locum habet. ἦ & εἰ alibi jam commutata vidimus, ut fupra 402. Vide ad 816.

732. αὐτὴ -- κασιγνήτη -- κούρη. Perperam vulgo illa nomina in quarto cafu leguntur. Confer IV. 368. B. genuinæ lectionis indicium dedit: in eo codice κούρη fcriptum.

739. Hunc

739. Hunc versum in nullo libro reperi: sed eum e scholiis, suadente doctissimo Ruhnkenio, in textum revocavi. εἴσομαι autem in superiori v. pro οἴσομαι reposui, quod ille in οἴχομαι mutatum volebat. Hesych. εἴσομαι, εἰσελεύσομαι. Vide IV. 145.

741. τὴν δὲ μὲν αὖτις. Vulgo sine sensu legitur τὴν δέ μιν. Vide notata ad v. 725. Scribere etiam poterat Poëta τὴν δέ τοι αὖτις.

744. ἄγε νέφας. Sic bene A. D. E. Inconcinne vulgo ἄγεν.

748. ἐκάλυσσεν. Perperam D. E. ἐκάλυψεν. Hic v. seq. pro ἠχήεις habet ἠχείης. Confer notata ad I. 171. 717.

749. Varronis interpretationem hujus & seq. versus servavit Seneca, Controv. XVI. Tomi III. p. 238.

> Desierant latrare canes, urbesque silebant:
> omnia noctis erant placida composta quiete.

Noctis autem descriptionem ex hoc loco expressit Virgilius, Æn. IV. 522.

> Nox erat, & placidum carpebant fessa soporem
> corpora per terras, silvæque & sæva quierant
> æquora: quum medio volvuntur sidera lapsu,
> quum tacet omnis ager: pecudes, pictæque volucres,
> quæque tenent lacus liquidos, quæque aspera dumis
> rura tenent, somno positæ sub nocte silenti
> lenibant curas, & corda oblita laborum.
> At non infelix animi Phœnissa, neque unquam
> solvitur in somnos, oculisve aut pectore noctem
> accipit -- --

Inventorem Græcum, meo judicio, non adsecutus est imitator Romanus. Vim somni quanto melius exprimunt ista Apollonii,

-- -- -- -- καί τινα παίδων

μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.

quam Virgilii *pecudes*, frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio!

750. Theocritus in Pharmaceutria 38.

ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
ἃ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.

754. *Φθίσθαι*. Sic recte quinque Regii, ut editiones Parisina & Stephani. Imperite Batavus e Florentina *φθεῖσθαι* revocavit. Nec hîc solum pravam scripturam sinceræ prætulit: itidem infra 767. *καταφθεῖσθαι*, & 778. *φθείσθω* probavit, nulla alia ratione inductus, quam ut a Stephano dissentiret. Cæs. *φθείσθαι* & *καταφθείσθαι* habet; sed tertio in loco *φθίσθω*. Confer notata ad I. 53.

766. Comparationem hanc ex nostro mutuatus est Virgilius, & ad Æneam diversas animo volventem curas transtulit, Æn. VIII. 19.

-- -- Magno curarum fluctuat æstu:
atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc,
in partesque rapit varias, perque omnia versat.
sicut aquæ tremulum labris ubi lumen aënis
sole repercussum, aut radiantis imagine lunæ,
omnia pervolitat late loca, jamque sub auras
erigitur, summique ferit laquearia tecti.

765. *ἐνισκίμψωσιν*. Sic codd. sex. Vulgo *ἐνισκήψωσιν*. In alio codice, teste Valckenario ad Euripidis Hippol. 1303. legitur *ἐνιχρίμψωσιν*. Hesych. *ἐνισκίμψαντες*, *ἐνερείσαντες*. Vide supra 153. IV. 113.

767. *δωσέμεν*. In D. *δώσειν* e glossemate. Vulgaris forma poëticæ non uno in loco a librariis substituta, quod contigisse arbitror II. 1190. ubi legi vellem:

πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ΕΛΘΕΜΕΝ --

767. *καταφθίσθαι*. Sic quinque Regii. Vide ad 754.

773. Φλέγει. Activum pro passivo; qua de re aliquid observavi ad Euripidis Bacchas 1041. Æschylus S. Th. 435.

Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη.

ubi itidem est pro φλέγεται, *ardet*.

778. Φθίσθω. Sic codd. sex.

789. μελάθρου. Sic recte Cæs. In quinque Regiis μελάθρῳ. Vulgo μελάθρων.

794. ἄλλυδις ἄλλαι. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo ἄλλη.

802. Φωριαμόν. Glossa κιβώτιον: καλυπτὴν κίστην Sophocli, in Ριζοτόμων fragmento apud Macrobium, quod emendatum dedit Præstantissimus Valckenarius, Diatr. Eurip. p. 167.

805. ἀσλαγές. Male vulgo ἀσλεγές. Vide in hanc emendationem consprirantes doctos viros ad Hesychium in ἀσλεγές. Interpretatio in D. ἐντεσσάντερ, *incessanter*.

807. ὅφρα πάσαιτο. Vulgo τόφρα. Illud præferunt Cæs. E. in contextu: A. in margine.

809. ἐξελάειν. Perperam C. D. ἐξελθεῖν.

816. εἰ ἑτεόν γε. Sic bene A. C. D. Vulgo ἦ. Vide notata ad 730.

818. Ηρης ἐννεσίῃσι. Sic codd. sex. Vulgo αἰνεσίῃσι. Vide ad I. 7. οὐδ' ἔτι. Hanc scripturam sententia flagitat, quod jamdudum observavit Valckenarius ad Ammonium p. 68. Vulgo οὐδέ τι: non aliter quidem distinctas voces in codicibus vidisse memini; sed interpretatio in E. ad nostram scripturam refertur, νὲκ ἄμωλιους, *nec amplius*. Vide ad 325. In præc. v. ἀποκάτθετο præferunt A. B. Cæs. vulgo ἀπεκάτθετο.

826. μήδεα. Vulgo δήνεα. Illud præstant Cæs. & quatuor Regii. In E. scriptum νήδεα, manifesta menda, sed ut dubites, μήδεα ne, an δήνεα ob oculos habuerit librarius.

833. ἀρηράμενον. In A. C. E. ἀρηρεμένον. Vulgo ἀρηρέμενον. Vide ad I. 787.

835. ἀργυφέην. Sic codd. sex & Florent. editio. Gloſſa in A. λευκήν. Interpretatio in E. κάνδιδαμ, *candidam*. Sincera lectio reponi poterat e IV. 474.

840. πορσαίνουσαι. Vulgo πορσύνουσαι. Probatior eſt altera forma, quæ in re ſimili Poëtæ placuit IV. 1107. 1119.

845. ὅ ῥά τε. Sic ſcriptum in E. Vulgata ſcriptura ὅῤῥα non magis probanda eſt quam ea, quam codices aliquot exhibent v. 848. οὔτερῥηκλός.

846. εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος. Mendoſa librorum omnium lectio; ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος.

847. Δαίραν. Male Cæſ. & tres Regii κούρην, e gloſſemate. Δαίρα nomen eſt Proſerpinæ, quæ etiam κόρη appellata. Mox Cæſ. & duo Regii pro δέμας habent μένος.

856. καυλοῖσι. Sic A. D. E.

859. Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ. Hæc obtinet ſcriptura in A. E. ideo probanda, quod ſic numeroſior eſt verſus. Vulgo Κασπίῃ ἐν κόχλῳ. Mediam ſæpius producit Κάσπιος in Dionyſii Periegeſi. Vide 21. 53. 696. 706. 719. 738.

861. ἀϛκαλέσασα. Quatuor Regii ἐϛκαλέσασα. Frequens in horum compoſitorum permutatione librariorum lapſus. Vide ad I. 1125.

862. χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν. Male in E. χθονίοις ἐνέροισιν. Dativus ἐνέροισιν hic pro genitivo poſitus, de quo ſchemate vide notata ad Euripidis Phœn. 85.

863. σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι. Sic B. Vulgo ὀρφναίοις φαρέεσσι.

866. ἀλύων. Male in D. ἀχεύων.

867. τό ῥ' ἥγ' — Minus bene A. B. E. τόῤῥ' ἥγ', ut Florent. editio. In D. τῷ ῥ' ἥγ' — τὸ refertur ad Φάρμακον, v. 845. ut τό γ', v. 851. Perperam Aldus edidit τόν

ῥ' ἤγ', manifesta menda, quæ per ceteras deinceps editiones propagata fuit. Pro ἐξανελοῦσα perperam in D. ἐξανιοῦσα.

868. ἔερτο. Perperam quatuor Regii ἄωρτο.

873. πείρινθος. Glossa πείρινς, τὸ ἐπάνω τῆς ἀμάξης, εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον. Vide de hac voce Eustathium ad Ιλ. ω'. 190 p. 1344. & ad Odyss. ο'. 131. p. 1777.

876. Παφλαγονίοιο. Fluvius est Paphlagoniæ, de quo II. 936.

877. Αμνισοῖο. Sic Cæs. & tres Regii. Minus bene in D. E. Αμνισσοῖο. Perperam vulgo Αμνησοῖο. Homerus Odyss. τ'. 188.

σῆσε δ' ἐν Αμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης.

Callimachus H. in Dianam 15.

δὸς δ' ἐμοὶ ἀμφιπόλους, Αμνισίδας εἴκοσι Νύμφας.

ad quem locum videndus Spanhemius.

879. διεξελάσησι. Subjunctivus pro indicativo. Schema hoc Ιδύκειον vocant Grammatici.

881. τῇ δ' ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες. Virgil. Æn. I. 499.

— — — — quam mille secutæ
hinc atque hinc glomerantur Oreades.

882. Αμνισίδος. Sic codd. omnes.

884. ὑποτρομέοντες. Vix notatu digna est prava codicum aliquot scriptura ὑποτροπέοντες.

886. ἀλευόμενοι. **Hanc scripturam** flagitat temporum ratio. Vulgo ἀλευάμενοι.

887. πόλιος. In E. πόλκος, errore librarii, cujus forte memoriæ obversabatur versus libri I. 317.

895. ἀγέροντο. Sic legendum esse vel cœcus viderit. Vulgo ἀγέρονται. Terminationes illæ librariorum erroribus obnoxiæ. Vide ad I. 1122.

899. ἀπονισόμεθ'. Sic bene D. Vulgo ἀπονεισόμεθ'. Vide ad I. 53.

900. καὶ δέ κε σύν. Perperam D. E. omissa potentiali particula, quam abesse non patiuntur sensus & linguæ ratio, καὶ δὴ σύν.

901. συναρέσσετε. Confer IV. 373. unde liquet sollicitandam non esse hanc lectionem, nec præter codicum fidem reponi oportere συναρήξετε.

906. ῥύσασθαι. In D. λύσασθαι.

909. μετὰ σφίσιν. Vulgo κατὰ σφίσιν. Illud flagitat Græci sermonis ratio, quod vere monuit H. Stephanus. -- εἴ κεν ὀπάσσοι. Sic bene D. Vulgo ὀπάσσῃ.

911. πέλεσθ' ἐμοί. Vulgo πέλεσθέ μοι. Illam scripturam præferunt quatuor Regii.

912. ἀπὸ μοῦνον. Sic codd. mei omnes. Librarii errore in Guelferb. ἀπὸ νόσφιν, quod Jo. Piersono elegantius visum non fuisset, si animadvertisset easdem voces supra, uno tantum interjecto versu, extare.

916. ἅμα δέ. Sic codd. sex. Vulgo μετὰ δέ.

935. ἔπωνται. Perperam Cæs. C. D. E. ἕπονται.

938. ἀτεμβομένη. Glossa μεμφομένη. II. 56.

-- -- ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.

ad quem locum Scholiastes hæc tradit: τὸ δὲ ΑΤΕΜΒΕΣΘΑΙ οἱ μὲν παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ σλερίσκεσθαι ἔτασλον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι, ὡς ἐνταῦθα.

945. ἀπεσσόμεθ'. Perperam quatuor Regii ἐπεσσόμεθ'.

949. μελπομένης περ ὅμως. Sic quatuor Regii. Vulgo ὁμῶς.

950. ἐφήνδανον. Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἐφήνδανεν.

951. μεταλήγεσκεν. Sic etiam vulgares libri. Vide ad I. 1133. 1271. & Ernestium ad Ιλ. ρ'. 599.

953. παυλαίνεσκε. Sic omnino legendum, ut constet temporum ratio. Male in tribus Regiis παυλήνεσκε. Vitium lectionis e prava pronunciatione ortum. Vide supra ad 513. Mox pro παρακλίνουσα E. παρεγκλίνουσα.

954. δοῦπον ἢ ποδὸς, ἢ ἀνέμοιο. Sophocles Acrifio apud Stobæum, Floril. Grotii p. 51.

ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Virgil. Æn. II. 728.

Nunc omnes terrent auræ: ſonus excitat omnis
ſuſpenſum.

957. Fundus comparationis ex Homero petitus Ιλ. ε'. 5. quem Virgilius Æn. VIII. 589. imitatus eſt. Sed aliorſum transtulit noſter.

δαΐῃ οἳ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο.

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer unda,
quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
extulit os ſacrum cœlo, tenebrasque reſolvit.

960. ἐπήλυθεν. Perperam quinque Regii ἐσήλυθεν.

962. Homerus Ιλ. κ'. 93.

— — — — οὐδέ μοι ἦτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δέ μοι ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

970. ὑπὸ ῥιπῆς. Sic A. E. Cæſ. recte. Confer notata ad II. 1229.

972. φθέγξασθαι. Aoriſtum hîc agnoſcunt codd. omnes. Vide quæ notavimus ad Æſchyli Perſ. 738. & Miſcell. Obſ. Nov. III. 1. ad Xenophontis Epheſii verba, ὑπισχνούμενος τὰ καθ' αὑτὸν διηγήσασθαι.

974. ὑποσαίναν. Sic quatuor Regii & Cæſ.

976. οὔ τι ἐγών. Sic A. E. bene. Vulgo οὔ τοι.

977. ἐνιαυτάσκον. Utrum ſic conjunctim, ut in A. & B. an diviſim, ut vulgo, ſcribatur, nihil aut parum intereſt. Formam autem quam recepimus, ναιεταάσκον, præferunt A. C. D. Cæſ.

980. ἀλλήλοισιν ἰκάνομεν. Sic quatuor Regii & Cæſ. ut editiones Pariſina & Stephani. Male in Florentina ἀλλήλοις, quod imperite revocavit Batavus.

985. πρός σ' αὐτῆς Ἐκάτης. Sic recte Cæſ. uti ſcribendum conjecerat Orvillius, Crit. Vanni p. 352. In quinque Regiis male πρός τ' αὐτῆς: pejus vulgo πρὸς αὐτῆς. Familiaris eſt Græcis Poëtis uſus illius pronominis ſic præpoſitioni πρὸς juncti in obteſtationibus, cujus exempla aliquot congeſſimus ad Euripidis Medeam 326. quibus adde ex eodem Tragico, Troad. 1049. Hel. 1257. Meleager in Epigrammate:

μὴ, μὴ, πρὸς σὲ Διὸς, μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ φιλάδουλε,
κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον.

987. ξεῖνός τέ τοι. Sic quinque codd. In E. τέ τι, permutatione frequentiſſima vocularum τοι & τι, quæ nobis obſervata fuit ad Euripidis Or. 488. Male vulgo ξεῖνός τ' ἔτι.

988. χρειοῖ. Sincera lectio in pluribus codicibus depravata. Cæſ. A. C. E. χρειῇ. D. χροιῇ.

992. ὣς δὲ καὶ ὧλλοι. Sic bene Florent. editio, & ex ea ceteræ. In ſex codicibus ἄλλοι.

993. κλήσουσιν. D. κλείσουσιν.

995. γοάουσι. Hanc formam præferunt ſex codd. Vulgo γοάασιν.

996. ἀνίας. Cæſ. ἀνείας. Nempe ει ſcriptum pro ι longo, quod plus ſemel jam obſervatum.

1001. τὴν δὲ καὶ αὐτοί. Male in D. αὐτήν.

1005. εἴ κε σαώσαις. Sic bene D. quod antequam reperiſſem, conjeceram εἴ γε σαώσεις. Vulgo εἴ κε σαώσεις.

1007. ἐπιτείῃσι. Perperam quatuor Regii & Cæſ. ἐπιτίῃσι. Simili menda legebatur I. 1283. αἰδρίῃσι.

1011. προτιμυθήσαιτο. Sic A. D. E.

1015. καί

1015. καί νύ κέ οἱ. Perperam quatuor Regii κέν οἱ.

1016. ἀγαλλομένη. Sic quinque Regii bene. Vulgo ἀγαιομένη.

1018. σπάσσεν. Perperam B. C. D. πέμπεν, e gloſſemate. Sic etiam A. in contextu, altera lectione in margine notata. σπάσσω hic tranſitivum eſt, cujus neutralis tantum ſignificatio lexicographis obſervata fuit. ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν. Ovidius Am. III. 12.

Perque tuos oculos, qui rapuere meos.

Et II. 19.

Tu quoque, quæ noſtros rapuiſti nuper ocellos.

1020. περὶ ῥοδέεσσιν. Sic codd. A. C. D. E. Margo in A. ῥοδέοισιν, quæ eſt lectio Cæſ. codicis & vulgarium librorum. In B. περὶῥῥοδέοισιν: in Guelferb. περὶῥῥοδέεσσιν. Neſcio quid ſit ῥόδεον. Græcum eſt ῥοδῆ. Euſtathius p. 1963. l. 48. οὕτω δέ, φασι, καὶ ῥοδῆ περιστωμένως παρ' Ἀρχιλόχῳ, παρ' ᾧ κεῖται καὶ τὸ, ῥοδῆς καλὸν ἄνθος. Confer Ammonium p. 123. Hic itaque ῥοδέεσσι poſitum pro ῥοδῇσι e dialecto. Dores η in εε mutant. Partim vera ſunt, quæ ad Theocritum obſervavit Reiskius, nobis laudatus ſupra ad v. 573. Hanc lectionem qui non probarit, per me licet reponat ῥοδέῃσιν. Eſt autem ῥοδέη ſeu ῥοδῆ, τὸ Φυτὸν, *frutex* roſas producens. Sumta ex Homero comparatio, Ιλ. Ψ. 597.

— — — — τοῖο δὲ θυμὸς
ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σλαχύεσσιν ἐέρση
λωΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε ῥίσσουσιν ἄρουραι.

1023. ὁτὲ δ' αὖτις. Quatuor Regii τοτὲ δ'.

1029. διαμοιρηδά. Sic, unico μ, A. C. D. Cæſ. In E. διαμοιραδά.

1033. ἀδαίετον. Vide infra 1209. Virgil. Æn. VI. 253.

Et ſolida imponit taurorum viſcera flammis.

1034. εὖ νηήσας. Perperam quatuor Regii ἐννήσας.

1035. μειλίσσειο. Sic A. B. E. In D. μειλίσσαιο. C. ut vulgo, μειλίσσοιο. Cæſ. μειλίσσο. Sincera eſt forma quam recepimus. Imperativus eſt Ionicus μειλίσσεο: inſerto ob metrum ι, μειλίσσειο. Sic apud Homerum Ιλ. κ'. 285. σαεῖέ μοι, pro σαέο. λ'. 610.

ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε, Διὶ φίλε, Νέσλος' ἔρειο.

ἔρειο pro ἔρεο, ab ἔρομαι.

1037. Vulgo ſine nexu & ſolœce legitur:

ἔνθα σ' ἔπειτα θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι.
ἆψ σ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο.

Perperam codd. aliquot pro θεὰν habent θεῶν.

1048. οὐσ' ἄσχετος. A. C. E. ἄσπετος.

1054. ἀνασλαχύωσι. Sic recte B. Vulgo ἀνασλαχύουσι.

1058. καρχαρέοι. Vulgo καρχαλέοι. Illud tuetur auctor Etymol. M. p. 493. l. 1.

1060. τοῖό γ' ἔκητι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo τοῖό ῥ' ἔκητι. In E. τοῖο ἔκητι, ut pluribus in locis a nobis emendatis vulgo legebatur.

1061. νίσσεο. Sic Cæſ. & E. Vulgo νείσεο.

1062. ἦ τοι ἔαδεν. Sic codd. ſex optime. Vulgo εἴ τοι.

1065. ἑεῖο. Vulgo ἑοῖο. Vide ad I. 1032.

1066. ἐπιπλάγξασθαι. B. Cæſ. ἐπιπλάγξεσθαι. Vide ad 972.

1068. δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμούς. In omnibus codd. ſcriptum, ἤδη γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμούς: ſyllaba redundante. Primus editor οἱ omiſit, quod ad phraſin neceſſarium eſt. ἤδη in δὴ mutandum erat.

1076. πατρὸς — ἐμοῖο. Sic recte quatuor Regii. Vulgo ἐμεῖο.

1081. μηδέ κεν ἄλλον. Vulgo μηδέ τιν' — cum ſubjunctivo προΐαλησι particulam κεν omnino requirit exacta loquendi ratio.

1083. εἰ δέ τοι. Sic recte quatuor Regii & Cæs. Vulgo εἰ δέ τι.

1086. πάμπαν εὐρειτος. Vulgo εὐρρήνος, quam lectionem solus E. in contextu habet, margini in A. additam. Hic autem in contextu & C. εὐρρύντος habent: B. εὐρρήντος: D. εὐρρειτος, quod verum esse credo. πολλοὺς ἔχουσα ῥειτούς. Vide Hesychium in ῥειτοὶ, & Etymol. M. in ῥείτης, p. 703. Ad nostram autem lectionem unice spectat Scholiastæ observatio: πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων ἐσβαλλόντων εἰς τὴν Θεσσαλίαν ποταμῶν, τέσσαρές εἰσιν οἱ μάλιστα δόκιμοι, Πηνειὸς, Ενιπεὺς, Πάνισος, Απιδανός. τούτων δὲ μισγομένων ὁμοῦ, κρατήσας τῶν ἄλλων ὁ Πηνειὸς, μόνος τε εἰς τὴν Θάλατταν ἐκβάλλει, καὶ τοὺς ἄλλους ἀνωνύμους ποιεῖ. In Cæsareo lacuna est post v. 1083. ad versum usque 1128.

1090. τήν γε. Sic quinque Regii. Vulgo τήνδε.

1091. Ιωλκός. Sincera hæc est scriptura. Codices, ut Florentina editio, claudicante versu Ιωλκός. Minus bene Batavus emendavit Ικολκός. Homerus Ιλ. β'. 712.

Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ ἐυκλείμενην Ιαωλκόν.

Eadem hujus nominis forma apud Pindarum Nemeon. δ'. 89. Isthmion. η'. 87. πόλις præferunt A. B. E. & codex Orvillio adhibitus, quem vide Criticæ Vanni p. 337.

1102. καταψήχων. Sic recte B. Vulgo καταψύχων. Hesych. καταψήχων, κολακεύων. ubi vide interpretes, & Ernestium ad Callim. H. in Cererem 46. Pro ἀάροισι incepte in quatuor Regiis ἀγανοῖσι. Prius habet E. margini etiam in A. additum.

1113. αὐτήν γε. Sic quinque Regii. Vulgo αὐτήν με.

1114. Ιωλκόν. Codices & editiones, exceptis binis Hœltzlini, Ιωλκόν. Vide supra ad 1091.

1124. ἤδέ σε. Sic bene D. Vulgo οἱ δέ σε.

1130. τῆσδ' — Minus bene D. τῆς δ'. Confer I. 274.

1133. ἀπαρνήσεσθαι. Vulgo ἀπαρνήσασθαι. Futurum hic præferunt quatuor Regii & Cæs.

1135. ἵκοιτο. Sic omnino legendum ad recte scribendi normam. Solœce vulgo ἵκηται. Terminationum illarum commutationis frequentissimæ plura in superioribus observata fuerunt exempla. Vide ad I. 166. 660. 905. supra 75. & alibi passim.

1136. λιποῦσα γε. Omissum γε in tribus Regiis & Cæs.

1139. ἂψ οἰκόνδε. A. B. E. εἰς οἰκόνδε. D. εἰς οἶκον.

1144. ὑποφθάμενον. A. D. ἀποφθάμενον. E. ἀποφθίμενον.

1151. μεταχθονίη. Sic Florent. editio & ex ea ceteræ. At sex codd. μεταχρονίη.

1152. αὐτομάτοις. Sic Cæs. ut Florent. editio. In quinque Regiis αὐτομάτη. Illud, ut elegantius & magis Poëticum, pro genuino habeo. Supra 651.

— τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

1155. τὴν δ' ἀνιοῦσαν. Sic bene D. Vulgo τὴν δ' ἀῤ ἰοῦσαν.

1166. ἡρώων ἐς ὅμιλον. In A. C. E. desiderantur hæ voces, quarum in loco istæ leguntur οἱ δ' ἔκλυον ἔκαστα. In D. πέλασσεν.

1171. ἐπεὶ κνέφας. In duobus Regiis & Cæs. ἐπί. Supra 208. ἐπὶ & ἐπεὶ commutata vidimus.

1172. εὔκηλοι ἐμέλοντο. Sic dudum emendavi in notis ad Leonidæ Alex. Epigr. XII. Analect. T. III. p. 175. quam conjecturam nuper confirmatam reperi scriptura codicis D. Ceterorum codicum alii μέλλοντο, alii μέλοντο præstant, prius sine sensu, posterius contra metri legem. Illud referunt editiones primariæ. Pessime Stephanus e Parisina edidit μελέοντο, quod ne græcum quidem est.

1177. ἐς ἄεθλον. Tres Regii ἐπ' ἄεθλον.

1180. Ἀρητιάδι. Sic A. B. E. optime. Barbarum est

quod vulgo legitur Ἀρητιάδη. De cæso a Cadmo dracone vide Chori canticum in Euripidis Phœn. 647. & Tiresiæ vaticinium, ibidem v. 942.

1186. ἐπὶ γηγενῆ εἵσατο. Sic optime quinque Regii. Vulgo γαιηγενῆ εἵσατο. Vox illa γαιηγενὴς nescio an alibi occurrat.

1188. ἔπορε μετά. Sic tres Regii bene. Vulgo ἔπορεν.

1189. οἴσσατο. Perperam vulgo οἴσατο. Illud dant tres Regii & Cæs.

1195. ἐϋφεγγέες. Vulgo minus bene legitur Ελίκης ἐϋφεγγέος ἀστέρες ἄρκλου.

1196. πανεύκηλος. Perperam in quatuor Regiis παρεύκηλος.

1204. εὐαγέως. A. C. εὐρῆος. D. εὐρεῖος. Sincera lectio εὐαγέως in A. margini adposita.

1209. αὐτόν τ' εὖ. D. E. αὐτὸν σ' εὖ.

1211. ἐπαρωγόν. In D. ἐπαρηγόν', quod non deterius est.

1214. ἱροῖς. Sic B. recte. Vulgatum ἱεροῖς non admittit metrum.

1215. Nescio an huc referri debeat Varronis Atacini versus apud Nonium in Angues:

Cujus ut adspexit torta caput angue revinctum.

Quernis ramis & serpentibus coronari solitam fuisse Hecaten, ostendit Scholiastes, adlato cantici fragmento e Sophoclis Ριζοτόμοις, quod a præstantissimo Valckenario Diatribes Eurip. p. 167. maximam partem emendatum hîc proponam:

Ηλιε δέσποτα,
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Εκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ολύμπου
πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη

δρυσὶ καὶ πλεκλαῖς
ὠμῶν σπείρῃσι δρακόντων.

1216. Virgil. Æn. VI. 256.

Sub pedibus mugire ſolum, & juga cœpta moveri
ſilvarum, viſæque canes ululare per umbram,
adventante dea.

Seneca Tragicus in Oedipo 569.

Latravit Hecates turba. ter valles cavæ
ſonuere mœſtum. tota ſuccuſſo ſolo
pulſata tellus.

Theocritus in Pharmaceutria:

— ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται
ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι. —

In Hecates comitatu ſemper memorantur canes, quod illi ſacrum fuit animal, ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a neſcio quo poëta dictum. Ipſam quoque deam canino capite finxerunt veteres: has ob cauſas Orpheo σκυλακῖτις, Lycophroni κυνοσφαγὴς appellatur.

1218. πίσεα. Sic recte legitur in vulgaribus libris I. 1266. perperam autem hic πείσεα. Vide Etymol. M. in Πίσα, p. 673. — αἱ δ' ὀλόλυξαν Νύμφαι. Virgil. Æneid. IV. 168.

— ſummoque ULULARUNT vertice Nymphæ.

Non alio ſenſu apud Romanum Poëtam accipiendum eſt verbum *ululârunt*, quam hic ὀλόλυξαν. Græciſſat illic Virgilius, quem vix intelligunt, qui græcè neſciunt. Ridiculus eſt Gallicus interpres DESFONTAINES, qui, tanquam ſi de lupis eſſet ſermo, vertit: *le ſommet de la montagne retentit du hurlement des Nymphes.* ὀλολύζειν verbum eſt ad ſacra pertinens, proprie de fœminarum precibus, tam in fauſtis, quam adverſis rebus, adhiberi ſolitum. Euſtathius alicubi exponit σὺν οἴκτῳ εὔχεσθαι. Præter auctores, quos

laudavi ad Theocritum XVIII. 64. vide Spanhemium ad Callim. H. in Delum 258. in Palladem 139.

1219. ποταμηΐδες. In quatuor Regiis & Cæſ. ποταμήτιδες.

1234. πελέμιξε. Sic recte D. In B. πλολέμιξε: ſed ſuperſcripta emendatio, πλελέμιξε. Heſych. πελεμίχθη, διεσείσθη. ubi vide Interpretes.

1237. χερσὶν ἔχεν. Forte ſcripſerat ἕλεν, ut ſupra de Medea, αὐτὴ σ' ἠνί' ἔδειλο: iterumque καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἠνία.

1243. μετὰ δὴ θαμὰ — Vulgo μετὰ δῆθ' ἅμα. Quatuor autem Regii νίσσεται præferunt: Cæſ. νείσσεται. Vulgo νείσεται.

1250. τυτθόν γέ που. Sic bene quatuor Regii. E. ut vulgo, γέ περ.

1258. Timæus Lex. Platon. σφριγῶντες, ἀκμάζοντες. ubi vide doctiſſimum interpretem.

1259. Ex Homero plura mutuatus eſt noſter, Ιλ. ξ'. 506. ubi Paris e Troja ad pugnam egrediens equo comparatur.

1264. ἐνὶ χερσί. Sic D. Vulgo ἐν χερσί.

1267. ἄγωνται. Sic quinque Regii. Vulgo ἄγονται.

1269. ἰδρυνθέντες. Sic Regii codices. Cæſ. ut primariæ editiones, ἱδρυθέντες.

1270. ῥίμφα μάλ'. A. B. δηθὰ μάλ'. Sed alterum in A. margini adpoſitum.

1273. γίγνεται. Minus bene tres Regii γίνεται.

1286. ὄθριμον. Perperam tres Regii ὄμβριμον. Vide notata ad Æſchyli S. Th. 796.

1287. ἐρείσας. E. ἀείρας.

1294. Homerus Ιλ. ε'. 618.

ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη

ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐξοχος ἐοῦσα·
ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν.

Virgil. Æn. X. 693.

Ille, velut rupes, vastum quæ prodit in æquor,
obvia ventorum furiis, expostaque ponto,
vim cunctam, atque minas perfert cœlique marisque:
ipsa immota manens.

εὖ διαβάς. Tyrtæus apud Lycurgum:

ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
σληριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χείλος ὀδοῦσι δακών.

ubi vim verbi probe explicuit & abunde illustravit Klotzius.

1298. ἀνώχλισαν. Sic Cæs. & B. Ceteri quatuor Regii ἐνώχλισαν.

1299. ἐύρινοι. Perperam vulgo ἐϋῤῥίνοις. Prius flagitante sententia jamdudum reposueram, licet in vulgata lectione quinque tum collatos codices consentientes vidissem. Follium e coriis compactorum epithetum est ἐύρινοι, quod inepte fornacibus tribueretur. Nunc in E. lectionem illam reperio, ἐύῤῥηνοι, admodum frequenti librariorum errore, η pro ι posito. Sic supra 1231. pro πολύρινον in eodem codice πολλύρηνον, in A. πολύῤῥηνον scriptum. Similes scripturæ mendas, quæ variarum lectionum in censum referri non debent, prudens negligo, ne futilibus notis molem libri augendo ridiculus fiam.

1300. ἀναμορμύρουσι. Vulgo ἀναμαρμαίρουσι. Egregiam Ruhnkenii emendationem recepi, quem vide Epist. Crit. I. p. 31.

1302. ἐξ αὐτῶν. Scilicet τῶν Φυσῶν. Sic recte quinque Regii. Vulgo ἐξ αὐτου. ὁπόσ' ἀίξῃ subjunctivum præferunt codd. sex. Mendose in D. ἀέξῃ. Sic etiam E. a prima manu;

manu; sed emendatum αἴξῃ. Hujus autem verbi nominativus est αὐτμὴ, e præcedenti versu repetendus.

1303. Φυσιόωντες. Sic bene codd. sex, vitato hiatu. Vulgo Φυσιόωντε.

1304. ὁμάδουν. Perperam quatuor Regii ὁμάδων: Cæs. ὁμάδω.

1306. δεξιτεροῖο κέρας βοός. Sic dispositæ voces in A. C. E. Vulgo βοὸς κέρας.

1307. ὅφρ' ἐπέλασσε. Quinque Regii ὄφρα πέλασσεν. Vulgo πελάσσῃ male. ὄφρα hic *donec* significat, non *ut*.

1310. ἔσφαλε. Sic bene A. E. In B. D. ἔσφηλε. Vulgo σφῆλε.

1317. αὐτὰρ ὅ γ' εὖ. Vulgo ingrato & insolito cum hiatu ὁ εὖ -- λόφοις præferunt quinque Regii, bene. ἔδησε ἐν τοῖς λόφοις τὰ ζυγά.

1319. ὑπ' ἐκ πυρός. Sic bene quinque Regii. Vulgo ὑπὲρ πυρός. Similis menda observata fuit supra v. 608.

1320. ἄνθετο. Quatuor Regii & Cæs. ἔνθετο.

1326. οἱ δὲ τέως μὲν δή. Sic recte Basileensis editio, & ex illa Hœltzlinus. Absque metro in primariis, οἳ δή τοι εἵως μὲν δή. In quinque Regiis ἐμμέτρως quidem, sed minus bene, οἳ δὴ τείως μὲν περιώσια.

1331. ἧῖσαν. Sic codd. sex & primariæ editiones. Parisina, quam Stephanus expressit, ἧεσαν. -- ὀκριόεσσα: glossa, τραχεῖα. Perperam vulgo ὀκρυόεσσα.

1335. βαθμόν. Nescio quo errore aut casu A. B. λαιὸν, E. λαΐϊον. Margini in B. βαθμὸν adpositum. -- τῆλε δ' ἑεῖο: i. e. ἑαυτοῦ. Male vulgo ἑοῖο.

1346. αὐτὰρ ὅ γ' ἄψ. Perperam vulgo αὐτὰρ ὃ ἄψ. Vide ad 1317.

1348. Euripides Phœnissis 1258.

παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,

λόγοις ἐθάρσυνόν τε --

1350. ἐνεπλήσατο. Sic D. Vulgo ἐμπλήσατο. Perperam vulgo hic locus interpunctus. Quam exhibeo distinctionem, eadem comparet in A. E. forte & in ceteris. Nam minutias istas e singulis enotare necesse visum non fuit.

1351. συὶ εἴκελος. Sumta ex Homero comparatio, Ιλ. ν'. 471.

ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
ὅσσε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ῥίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

1355. Ῥίξεν -- Αρηος τέμενος. Sic recte B. D. Perperam vulgo Ῥίξαν, quod ad Gigantes relatum elegantius esse, præter Jo. Shawium nemo viderit. Admissa enim eximia illa elegantia, quo referenda erunt verba Αρηος τέμενος Φθισιμβρότου? Qua ratione cum ceteris construentur? V. seq. λαμπομένῃσιν dant quatuor Regii & Cæs. Solœce vulgo λαμπομένοισιν. Homerus Ιλ. ν'. 339.

ἔῤῥιξεν δὲ μάχη Φθισίμβροτος ἐϊσκέῃσι
μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων.

Virgil. Æn. VII. 525.

-- -- -- -- -- atraque late
horrescit strictis seges ensibus, æraque fulgent
sole lacessita, & lucem sub nubila jactant.

Et XI. 601.

-- -- -- -- tum late ferreus hastis
horret ager, campique armis sublimibus ardent.

Inde satis confirmatur nostra lectio Ῥίξεν.

1357. ἵκετο. D. ἵετο.

1360. ἐκίδασσαν ἀῆται. Hæc lectio in margine cod. B.

adnotata, quam vulgatæ ἄελλαι præferendam duxi.

1361. πάντ' ἐφαάνθη. Vulgo πάντα φαάνθη.

1366. Homerus Ιλ. ε'. 302.

— — — ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ' · ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

& μ'. 445.

Ἕκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
εἰστήκει πρόσθεν, πυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἦεν · τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
ῥηϊδίως ἐπὶ ἅμαξαν ἀπ' οὐδεος ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ' · ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

Virgil. Æn. XII. 896.

— — — — Saxum circumspicit ingens,
saxum antiquum, ingens, campo quod forte jacebat,
limes agro positus, litem ut discerneret arvis.
Vix illud lecti bis sex cervice subirent,
qualia nunc hominum producit corpora tellus.
Ille manu raptum trepida torquebat in hostem.

1367. ὑπὸ τυτθὸν ἄειραν. Sic bene D. ut infra 1396. πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι. Observanda est tmesis: τυτθὸν ὑπαέιραν γαίης. Perperam vulgo ἀπό.

1377. Comparatio ex Homero sumta, Ιλ. δ'. 75.

οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω,
ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρεῖ λαῶν,
λαμπρὸν · τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται ·
τῷ εἰκυῖ' ἵππεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη.

1378. οἵ μιν ἴδωνται. Quatuor Regii ἴδονται.

1384. ὤμων τελομένους. Vulgo perquam inepte στελλομένους. Extra omnem reprehensionem fuisset, qui prius e conjectura reposuisset, & fatuum editorem esse arbitror, qui ad hujusmodi sordes eluendas codicum opem expectet.

Sciat tamen lector, noſtrum τελλομένους in ſex codicibus repertum fuiſſe, ſine ullo vulgatæ lectionis veſtigio.

1392. κρηναῖαι. A. E. κρηνάων.

1393. οἱ μὲν ὀκλάξ. Vulgo legitur ὀδάξ, perquam abſurde. Iſtud ὀδάξ cum πίπτον neutiquam jungi poteſt, & ὀδὰξ λαζόμενοι ὀδοῦσι adeo ineptum eſt, ut Poëtæ tribui non poſſit. Genuinum ὀκλάξ certiſſima conjectura reposuit Abreſchius, Dilucid. Thucyd. p. 547. Deſcribit Poëta varios pugnantium caſus: alii proni *in genua*, alii ſupini, alii in latus cadunt. Prima in ὀκλάξ corripitur ante tenuem & liquidam, ut ἀπρὶξ apud Theocritum in Heracliſco, 54.

θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα.

Quod monere vix neceſſe videtur.

1399. ὀμβρήσαντος. Perperam quatuor Regii ὀμβρίσαντος. Similis menda ſublata fuit I. 863.

1401. κλασθέντα ῥίζηθεν. Sic Cæſ. & E. In A. C. κλινθέντα. B. κλινθένταῤῥίζηθεν. D. κλιθέντα. Virgil. Æn. IX. 435.

Purpureus veluti cum flos, ſucciſus aratro,
langueſcit moriens; laſſove papavera collo
demiſere caput, pluvia quum forte gravantur.

1402. κατηφείη. A. E. κατηφίη. Vide ad 1007.

1406. ἦ κέ σφι. Sic A. B. E. Perperam vulgo ἤ κέ σφι. In D. εἴ κε.

IN LIBRUM IV. NOTÆ.

V. 4. Hέ μιν, id est, τὸν κάματον.

12. βαθείης. Genitivus est cum ξυλόχοιο construendus. Solœce vulgo legitur βαθείῃς in dativo plurali. Homerus Il. φ'. 573.

ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον.

& λ'. 415. de apro:

— — ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο.

Hic vero ducem suum deseruit Oxonienſis. Nam quum Hœltzlinus perite edidisset βαθείης, ille vitiosam priorum editionum lectionem βαθείῃς reposuit. En hominis fidem & judicium!

14. οἴσσατο. Sic bene quatuor Regii & Cæs. Vulgo οἴσατο.

18 λαυκανίης. Perperam tres Regii λευκανίης. Etymol. M. λαυκανίη, ὁ λαιμός· ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως. Sic etiam Eustathius p. 531. λαύω, ἐξ οὗ ἀπολαύω, καὶ λαυκανία, ὁ λαιμός. — ἐπεμάσσατο. Sic bene Cæs. Vulgo ἐπεμάσσετο.

20. ὑπὲρ μόρον. Sic divisim scriptum in A. E. Vulgo ὑπέρμορον.

24. κόλπων. Sic recte quatuor Regii & Cæs. Subaudienda præpositio ἐκ vel ἀπό. ἐχεύατο ἐκ τῶν κόλπων κατὰ τοῦ φωριαμοῦ ἄμυδις πάντα τὰ φάρμακα. *Confestim e sinu suo medicamenta omnia defudit in arculam.* Scilicet extraxerat medicamenta, illud selectura, quo mortem sibi con-

ſciſceret. Vulgo κόλπον, ſenſu, ſi modo ſenſus aliquis in ea lectione eſt, e diametro oppoſito.

26. κύσσε. Perperam vulgo κῦσε. Vide ad I. 1238. Virgil. Æn. II. 490.

Amplexæque tenent poſtes, atque oſcula figunt.

33. διέρραισε, ſine importuno ν. Sic A. D. E. Virgil. Æn. IV. 657.

Felix, heu nimium felix, ſi litora tantum
nunquam Dardaniæ tetigiſſent noſtra carinæ.

Supra v. 29. perperam in A. E. αἰνῇ pro ἀδινῇ.

36. ἥν τε νέον. Sic libri omnes ſcripti & editiones primariæ. In ſola Baſileenſi, typothetæ, ut videtur, errore, excuſum νέκυ, quod adſumſit Batavus.

43. γυμνοῖσι. Sic A. B. E. Super. ν. pro ἀοιδαῖς in Cæſ. ſcriptum ἀοιδῇς.

50. ἔνθεν ἴμεν νηόνδε. Sic recte Hartungus lectionem conſtituit. Vulgo, male diſtinctis vocibus, legitur ἔνθ' ἐνὶ μὲν νηόνδε. Hoc ſolus e Regiis B. exhibet, alia margini adſcripta lectione, quam quatuor ceteri unicam agnoſcunt, ἔνθ' ἄρα νηὸν μὲν μάλ' ἐφράσσατο, e ſcioli emendatione.

59. σῇσι, κύον, δολίῃσιν ἀοιδαῖς. Vulgo σεῖο -- δολίαισιν. Codd. A. E. σῇς habent, ob metrum mutandum in σῇσι. Iidem κύων præferunt. δολίῃσιν eſt in Cæſareo. V. 64. pro ἔρχεο Pierſonus reponi vult οἶχεο, abſque ulla neceſſitate; prius agnoſcunt libri omnes.

73. τεκμήραιο. Hoc flagitat temporum ratio. Perperam vulgo τεκμαίρετο.

77. μετὰ τήν γε. Quatuor Regii τήνδε. Codices omnes ἐλάασκον. Vulgo ἐλαέσκον.

80. ἀπ' ἰκριόφιν. Sic optime B. in margine. Vulgo ἐπ'--

86. πρὶν τόν γε. Vulgo minus bene τόνδε.

88. ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις. Sic bene ſex codd. editiones Aldina, Pariſina, Baſileenſis. Perperam ceteræ ἐπί.

94. θάρσυνέν τε. In D. φώνησέν τε.

97. ἔνι θήσεσθαι. Codices ſex ἐνισθήσεσθαι. Vulgo ἐνιθήσασθαι. Futurum merito reponi volebat Stephanus. Sed θήσασθαι ἄκοιτιν Græcum non eſſe, recte ſtatuit Pierſonus, cujus optimam emendationem recepi.

103. Homerus Il. τ'. 242.

αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τελέεσθο δὲ ἔργον.

Ovidius Metam. IV. 549.

-- -- -- -- res dicta ſecuta eſt.

Terentio, *dictum factum*: Gallis, *auſſitôt dit que fait*.

111. ἀλευόμενοι. Minus bene vulgo ἀλευάμενοι. Illud flagitat temporum ratio.

116. κεκμηότα. Perperam in tribus Regiis & Cæſ. κεκμηκότα. Vide ad III. 234.

117. νώτοισι. Sic Cæſ. & E.

119. εἴσατο. A. E. e gloſſemate θείματο.

121. Ερμείης. Vulgo Ερμείας. In D. Ερμήεις.

125. Virgil. Æn. VIII. 622.

-- -- -- qualis, quum cærula nubes
ſolis inardeſcit radiis, longeque refulget.

126. Φλογερῇσιν. Sic recte A. B. E. Cæſ. Perperam vulgo Φλογεροῖσιν.

127. αὐταὲ ὅ γ' ἀντικρύ. Vulgo ὃ ἀντικρύ -- τείνατο. Sic D. Vulgo τείνετο.

129. νισσομένους. Sic D. uti Stephanus edidit. ῥοίζει δὲ πελώριον. Virgil. Æn. III. 172.

Clamorem immenſum tollit: quo pontus & omnes
intremuere undæ, penitusque exterrita tellus
Italiæ, curvisque immugiit Ætna cavernis.

& VII. 513. Alecto ex Inferis a Junone excita,

ardua tecta petit ſtabuli, & de culmine ſumma
paſtorale canit ſignum, cornuque recurvo
Tartaream intendit vocem: qua protenus omne
contremuit nemus, & ſilvæ intonuere profundæ.
audiit & Triviæ longe lacus: audiit amnis
ſulfurea Nar albus aqua, fontesque Velini:
& trepidæ matres preſſere ad ubera natos.

Terrore perculſorum infantium, matrumque eos foventium imaginem, movendo affectui idoneam, plenius expreſſit Noſter, unde præcipua lineamenta ſumſit Romanus. Apollonio præivit Euripides, apud quem Chorus in Troadibus Trojæ excidium deplorans, hæc canit, v. 559.

Φονία δ' ἀνὰ πόλιν
βοὰ κατεῖχε περγάμων
ἕδρας· βρέφη δὲ φίλια περὶ
πέπλους ἔβαλε ματρὶ χεῖρας
ἐπλοκμένας.

134. συνάμφω. Melius ſic conjunctim ſcribitur, quam diviſim, ut vulgo.

142. εἰλίγοισιν. Gloſſa, συσπειραῖς. In ſcriptura hujus nominis nil variant codices. De ea vide Jo. Pierſonum ad Mœridem p. 196. ubi conjicit εἰλιγμοῖσιν, vel εἰλίγχοισιν.

144. ἀζαλέῃσιν. Perperam in D. ἀζαλέοισιν.

145. κατ' ὄμματος. Sic recte A. C. D. E. Vulgo κατόμματον, quod quid ſit neſcio. -- εἴσατο, ἐπορεύσατο. Gloſſa, ὥρμησεν. Sic III. 739. εἴσομαι. Perperam in Cæſ. εἴσετο.

150. ἀνελύετ'. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ἀναλύετ'. Virg. Æn. VI. 422.

-- -- -- immania terga reſolvit
ſuſus humi, totoque ingens extenditur antro.

156. ἀρκεύθοιο, *Juniperi*. Habet arbor illa vim contra ſerpentes, ut docet Plinius libro XXIV. cap. VIII. "Ejus

„ duo

„ duo genera: altera major, altera minor. Utraque accen-
„ ſa ſerpentes fugat — ſunt qui & perungant corpus
„ e ſemine ejus in ſerpentium metu. „ Nihil ad rem faciunt, quæ ad hanc vocem habet Scholiaſtes. Virgil. Æn. V. 854.

— — — ramum Lethæo rore madentem,
vique ſoporatum Stygia, ſuper utraque quaſſat
tempora; cunctantique natantia lumina ſolvit.

157. ἀοιδαῖς. A. E. ἀοιδῇ.

163. ἐσθηνΐα. Sic quatuor Regii & Cæſ.

164. ἔψηχε. Sic C. D.

166. ἤνωγε. Sic A. E.

168. ὑπωρόφιος. Sic bene quinque Regii: refertur ad παρθένος. Vulgo ὑπωρόφιον.

170. δερκομένης. Vulgo, conſentientibus meis codicibus, δερκομένῃ. In Mediceo a ſecunda manu δερκομένης, quod multo elegantius & procul dubio genuinum eſt. Sic III. 1010.

— — — ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
αἴνῳ ἀειρομένης.

172. παρειάσιν. Sic A. B. C. E. Nec aliter in D. eſſe credo, quem codicem fere ad emendatum meum apographum contuli. In Cæſ. παρηίασιν. Aut παρειάσιν, aut, quod malim, παρηΐσιν legendum. Nam vulgatum παρῇασιν Græcum non eſt.

175. γίγνεται. Minus bene plerique codd. γίνεται. — ἀχαιϊνέην. De hujus nominis ſignificatione & origine vide Salmaſium in Plinianis p. 156.

178. νισσομένοιο. Sic D. & Cæſ.

182. ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν. Sic optime D. ut dudum ante inſpectum illum codicem emendaveram. Vulgo ἠδέ.

187. αὐτοὺς μὲν ἐρήτνε. Vulgo legitur ἄλλους, quod.

ut Arnaldo, mihi quoque ſpurium videtur. Eruditi Viri conjecturam recepi, Lect. Gr. p. 242.

188. ἐνεείσατο. Sic bene quatuor codd. In A. ἐν κείσατο. In E. ἐϝκείσατο. Perperam vulgo ἀνεείσατο. εἵσατο κούρην ἐν πρύμνῃ ἀνθέμενος.

199. ἀλλ' οἱ μέν. Sic perſpicue in D. ſcriptum, ut in Guelferb. optime. Vulgo ἄλλοι μέν. In A. C. ἄλλη μέν.

206. ὣς φάτο, δῦνέ τε. Perperam vulgo δῦνε δέ.

208. Virgil. Æn. IV. 579.

-- -- dixit: vaginaque eripit enſem
fulmineum, ſtrictoque ferit retinacula ferro.

210. νηῦς. A. E. ναῦς.

216. Virgil. Æn. VI. 309.

Quam multa in ſilvis autumni frigore primo
lapſa cadunt folia.

219. μαιμώωντες. Sic bene quatuor Regii, a verbo μαιμάω. Perperam vulgo μαιμώωντες. -- εὐτύκῳ. Codd. aliquot εὐποιήτῳ e gloſſemate.

226. νηῦς ἤδη, κρατερῇσιν. Ordo eſt: ἤδη δὲ πόντον ὑπεκπρὸ ἔταμνεν ἡ νηῦς, κρατερῇσιν -- Perperam vulgo hic locus interpunctus.

233. ἄξουσι. Sic editiones Florent. & Aldina, ex iisque Batava: nec aliter ſcriptum reperi in A. C. D. E. Cæſ. Perperam Pariſina, & ex ea Stephanus ἄξουσιν.

237. εἰρύσσαντο. Perperam vulgo εἰρύσαντο. Vide Clarkium ad Il. χ'. 306.

243. ἵκοιτο. Sic ad linguæ normam ſcribendum: non, ut vulgo, ἵκηται. Vide ad III. 1135.

244. ἐνὶ τριτάτῃ. Sic D. Vulgo ἐν.

245. ἀκτῆσι. Vulgo ἀκλιτῆσι. Illud præfert D.

247. ὅσσα κούρη τιτύσκετο, πορσαίνουσα θυηλήν. Hic eſt verborum ordo, quorum perſpicuus ſenſus. Male vulgo

legitur θυηλῇ. Noſtram lectionem exhibet cod. D. Tum vulgatum πορσαμένουσα, quod temporis eſt futuri, quum ſyntaxeos ratio reſpuat, omnino in πορσαίνουσα mutari debuit.

251. ὅ ῥα. Sic ſcriptum in E.

255. ἀνώϊστος δ' ἐτέτυκτο. Sic diſtinctæ voces in A. D. E. Vulgo δὲ τέτυκτο.

257. νεύμεθ' ἐς Ορ-- Sic primus edidit Aldus, cujus lectionem confirmant quinque Regii. Sic quoque Pariſina editio, a qua hîc diſceſſum fecit Stephanus, Florentinæ lectionem revocans νεισόμεθ' Ορχομενόν. -- τὴν ἔχραεν. Ellipſis ſic ſupplenda: τὴν ὁδὸν, ἣν ἔχραεν.

267. ἦμος ὅτ'. Sic recte quinque codd. Perperam in A. inſertum δέ. Vulgo mendoſe ἦμος ἔτ'--

269. ποταμὸς Τριτωνὸς εὔροος. In quinque Regiis Τρίτωνος εὔῤῥοος. In Cæſ. ut in Florent. editione Τρίτων εὔῤῥοος. Aldus, e conjectura, ut videtur, καλλίῤῥοος invexit. Si Τριτων in codicibus, quos inſpexit, reperit Aldus, promptior erat emendatio, ἠΰῤῥοος. Sed optima eſt codd. Regiorum lectio. ποταμὸς Τρίτωνος, idem eſt, quod ποταμὸς Τρίτων, ut II. 1267. πόλιν Αἶης, pro πόλιν Αἶαν, & III. 1094. Ορχομενοῖο ἄσσυ, pro ἄσσυ Ορχομενόν.

271. ἅλις. Adverbium hoc ad ἀνασταχύουσιν pertinet, non ad præcedens verbum δεύει. Prava eſt recentiorum editionum interpunctio. Nos, flagitante ſic ſenſu, veteres ſequimur & codices. προχοῇσιν ἀνασταχύουσιν. Sic bene quatuor Regii. Vulgo προχοαῖσι δ' ἀν-- Euripides initio Helenes:

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαὶ,
ὃς, ἀντὶ δίας ψεκάδος, Αἰγύπτιον πέδον,
λευκῆς τακείσης χιόνος, ἀρδεύει γύας.

275. νάσσατ'. Gloſſa, κατῴκισε. Vide notata ad I. 1356.

278. οὗς ὅς γε. Vulgo, titubante versu, legitur ὅγε.

279. γραπλῦς. Sic accentu notandum hoc nomen; non, ut vulgo, γράπλυς. Substantivum est γραπλύς, γραπλύος: accusativus pluralis, γραπλύας, γραπλῦς. Glossa νόμους. Nomen κύρβιας, quod sequitur, ἐπεξηγητικῶς additum. Libri omnes γράπλυς præstant, bene quoad scripturam, male quoad tonum. E conjectura, sed ea neutiquam probanda, Gesnerus in Prælectione I. de Phœnicum navigationibus extra Columnas Herculis p. 434. citat γραπλοὺς κύρβιας. — εἰρύονται. Perperam E. εἰρύοντο. Vide ad III. 895.

281. ἐπινισσομένοισιν. Sic Cæs. In D. ἐτινισσομένοισιν.

286. ὑπὲρ πνοιάς. Vulgo ὑπὲρ πνοιῆς. In D. ὑπαὶ πνοιῇ. Vel ὑπὸ πνοιῇ, *sub flatu*, vel ὑπὲρ πνοιὰς, *ultra flatum*, legendum. Hoc maxime probabile est. Regionem quamdam hyperboream fingebant veteres, quo incognita omnia locabant.

288. Θρηκῶν. Perperam vulgo Θρηίκων. Vide ad I. 821. ἐπιδήσεται præferunt quinque Regii. Vulgo ἐνιδήσεται.

291. σχιζόμενος, scilicet ὁ ποταμός. Perperam tres Regii σχιζόμενον.

292. γαίῃ ὅς ὑμετέρῃ. Sic bene A. B. E. Loquitur Argus in Colchide natus. Præterea sic scribendum esse e seq. versu manifestum est. Mendose quidem D. sed tolerabiliori menda, in utroque versu primam personam præfert. Mox vero γαίης ὑμετέρης, transpositis vocibus, vitato hiatu, in quatuor Regiis scriptum.

294. τοῖσι δέ. Sic editiones primariæ. In Parisina, addito sine necessitate fulcro, τοῖσιν. Illud in C. reperi.

297. ὅππη καὶ ἀμεύσιμον ἦεν. Genuinam & elegantem lectionem in Etymol. M. latentem feliciter detexit, sedique suæ perite restituit, sagacissimus Ruhnkenius, Epist. Cr. II. p. 54. Corrupte vulgo legitur ὅππη καὶ μόρσιμον ἦεν. Virgil. Æn. II. 693.

-- -- de cœlo lapſa per umbras
ſtella facem ducens multa cum luce cucurrit.

298. κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες. Id eſt, καταλιπόντες αὐτόθι. Diviſim in codicibus ſcriptæ illæ voces, uti recte excuſæ ſunt in Stephani editione.

303. Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι. Perperam D. E. αὖ ἄλλοι, Alibi commutatæ illæ particulæ. Vide ad II. 65.

306. Καλὸν, hic proprium eſt, non appellativum. Plinius L. IV. ſect. 24. ubi Iſtri oſtia recenſet: "Secundum „ oſtium Naracuſtoma appellatur: tertium Calonſtoma, „ juxta inſulam Sarmaticam.

308. πανέσχατον. Perperam Cæſ. & Regii aliquot παρέσχατον, vel παρ' ἔσχατον. Similis menda obſervata ad III. 1196.

312. καλέουσι Νάρηκος. Perperam vulgo καλέουσιν Αρηκος. Hoc modo in E. ſcriptum: in ceteris Regiis καλέουσιν Αρηος. Confirmatur noſtra lectio e Plinii loco ſupra citato, ad quem videndus Harduinus, & Salmaſius in Plinianis p. 131.

315. κατ' ἀκροτάτης. Tres Regii ὑπ' ἀκρ—

316. εἰαμενῆσι. Vulgo εἰαμεναῖσι. Paſtoris, *qui navem nunquam ante vidiſſet, ut procul divinum & novum vehiculum Argonautarum e monte conſpexit*, admirantis & perterriti verba, ex Attii Tragœdia, vide apud Ciceronem de Nat. Deorum II. 35.

319. πάρος ποτε. Sic recte B. D. Tres ceteri Regii ποθε. Vulgo ποθί. Ordo: οὐ γὰρ πώποτε πάρος γε ἴδοντο.

320. Σίγυνοι unico ν ſcriptum in A. B.

321. οὔτ' οὖν. A. C. E. οὐτ' αὖ.

323. ἐπεὶ τἄζγουρον. Id eſt, τὸ Αζγουρον.

324. Καυλιακοῖο. Sic quinque Regii; quam lectionem ſequuntur editiones Aldina & Pariſina. Καυκασίοιο habet

Florentina, & ex ea Stephanus. Præter Scholiastem, scripturam nostram tuetur Stephanus Byzantinus in Καυλικοί.

326. πεδίον τε τὸ Λαύριον. Sic quinque Regii. Mendose vulgo πεδίον τε Τραλαύριον. Facilis erat emendatio e v. 321.

330. Βρυγηΐδας. Perperam vulgo Βρυτηΐδας. Vide v. 470. & Stephanum Byzantinum in Βρύξ.

331. τῶν ἤτοι. Sic bene E. Inutilem particulam δὲ vulgo inserunt.

333. πολλῶν λίπον ἔνδοθι. Mendose vulgo πολλόν. Quatuor Regii & Cæs. πολέων. Vide ad III. 21.

340. συνθεσίας -- ἐτάμοντο. Sic bene quinque Regii. Vulgo συνθεσίῃ, quod margini in B. adscriptum. ἀλευόμενοι, flagitante temporum ratione, pro vulgato ἀλευάμενοι, edidi.

341. ἐπεί. Sic recte quatuor Regii. Vulgo mendosissime ἐπί. Commutatas has voces jam observavimus. Vide ad III. 1171.

343. εὐδικίῃ. Perperam codices aliquot εὐθυδικίῃ.

345. τόδε γὰρ πέλεν. Codices, titubante versu, τὸ γὰρ πέλεν. Emendatum in Florent. editione τό γε γάρ: in Aldina τό τε γάρ: neutrubi bene.

348. Post hunc versum vulgo legitur ineptissime huc retractus libri II. v. 1186.

εἴτε μετ' ἀφνείου θείου πόλιν Ορχομενοῖο.

In Florent. editione & plerisque codicibus, fœdiori adhuc menda, ἀφνειοῖο θείου. Postquam versus ille in textum intrusus fuit, intellexit ludimagister aliquis, absurdum ex triplici illa conditione sensum emergere, cui vitio ut mederetur, εἴτε sequentis versus mutavit in καί τε. Hoc exhibent A. B. D. E. In quæstione de Medea habenda unicum hoc dispiciendum erat, an Colchis tradenda esset, patri restituenda, nec ne? Si Colchis abjudicaretur, judicum

parum intererat, Orchomenumne peteret an Theſſaliam. Ridicula hic Orchomeni mentio, tanquam urbis extra Græciam ſitæ: nam Ελλὰς apud Noſtrum univerſam Græciam notat. Medeæ pulcherrima expoſtulatio cum illa Didonis apud Virgilium Æn. IV. 305. & Ariadnes querelis apud Catullum LXII. comparari ſolet.

356. λαθιφροσύναις. Sic recte B. D. Cæſ. Barbare vulgo λαθηφροσύναις. Mox perperam quatuor Regii ἀνέηκαν.

359. ὑποσχέσιες. Vulgo ὑποσχεσίαι. Illud dant A. B. D. E. Iidem v. ſeq. ἧς habent, non, ut vulgo, αἷς.

362. νοσφισάμην. Gloſſa, κατέλιπον. Homerus Odyſſ. τ'. 339.

-- -- ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰών.

& 579.

τῷ κεν ἄμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
κουρίδιον.

& δ'. 261.

-- -- ἄτην δὲ μετέσλενον, ἣν Αφροδίτη
δῶκ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ παλρίδος αἴης,
παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε, πόσιν τε.

Qui νοσφισσαμένη ibi legunt ad Venerem relatum, ſignificationem illi verbo tribuunt Homero inuſitatam.

363. λυγρῇσι. Sic A. E. Cæſ. In D. λυγροῖσι.

368. Andromache ad Hectorem, Ιλ. ζ'. 429.

Εκλορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δ' ἐμοὶ θαλερὸς παρακοίτης.

370. πρόφρων ὑπερίσλασο. Mendoſe vulgo & abſurde προφέρων. Homerus Ιλ. ξ'. 357.

πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναι.

Noſter III. 131.

εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ τί κεν εἴπω.

Passim hoc nomine utitur uterque Poëta. Hîc autem νυν valet οὖν vel δή: perperam vulgo νῦν.

371. ἐποιχόμενος βασιλῆας. Sic recte quatuor Regii. Mendose vulgo βασιλῆος.

374. ἀμῆσαι. Infinitivus aoristi activi, pro imperativo, ut III. 1032. infra 761. & alibi passim. Scriptura est codicum & editionis Aldinæ. Vulgo ἄμησαι. Hac significatione activa forma usitatior.

375. ἐπὶ ἦρα φέρωμαι. Id est, ἐπιφέρωμαι ἦρα. Vide Hesychii Interpretes ad ἦ ῥα. Perperam vulgo ἐπίηρα.

377. τῷ ἐπίσχετε. Sic codd. A. B. Cæs. & Aldina editio. In E. τῷ ὑπόσχετε. Vulgo ᾧ.

380. οἷα ἔοργα. Sic codd. sex. Vulgo οἷά τ' ἔοργα.

383. ἐπικυδιάεις. Sic conjunctim quatuor Regii. -- μνήσαιο δέ κεν ποτ' -- Mendose vulgo καί ποτ'. Non optat, sed minatur, ut v. 381. Particula κεν hîc omnino necessaria est.

385. ἐκ δέ τε πάτρης. Perperam vulgo, ἐκ δέ σε πάτρης αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐρινύες. Alterutra in sede pronomen σε spurium est. Paulo melius A. E. ἐμαί γ'.

389. ἐπικλίζοντες. Nescio ex quo corruptelæ specu prodiit lectio trium Regiorum ἔπειθ' ἵζοντες.

390. δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι. Sic optime Cæs. Vulgo ἔσσεσθε ἔκηλοι.

391. ἀναζείουσα βαρὺν χόλον. Sic perite emendat Ruhnkenius, Epist. Crit. II. p. 68. corrupte vulgo ἀνιάζουσα. Verbum ἀνιάζω sæpe neutraliter adhibetur, ut III. 1138. I. 299. & alibi: unde apud Hesychium ἀνιάζειν, ἀνιᾶσθαι. Sed ἀνιάζειν χόλον mera est barbaries.

393. ἐν δὲ πεσεῖν αὐτῇ μαλερῷ πυρί. Hinc Dido apud Virgilium, Æn. IV. 604.

-- -- faces in castra tulissem,
implessemque foros flammis, natumque patremque

cum

cum genere exstinxem, MEMET SUPER IPSA DEDISSEM.

400. ἄγοιτο. Scilicet Ἀψυρτος. Perperam vulgo ἄγοιντο. Illud, flagitante sententia, olim reposueram, & multo post in D. perspicue sic scriptum reperi. Subauditur particula potentialis ἄν.

402. ὅπου καί. Sic bene quinque Regii. Vulgo ἀμέτρως, ὅ τι καί.

405. εἰσαίοντες — ἦρα φέροιεν. Optima hæc & genuina est lectio, quam e pravis singulorum codicum concinnavi. In A. B. C. ἀντιόωντες — φέροιεν. E. ἀντιόωντο — φέροιεν. Cæs. ἀντιόωντες — φέροντες. Denique D. εἰσαίοντες — φέροντες. Prius optimum videtur: quatuor codicum consensu confirmatum φέροιεν sumsi. Sensus est: *Neque finitimi, audita Regis morte, Colchis auxilium tulerint.* Vide infra 497. ἐσαθρήσαντας ἕκαστα. Si Colchi Regis necem celarent, ita ut facinoris fama ad regionis incolas non perveniret, manerent illi in eadem sententia & Colchos omni ope juvarent. Itaque ut ab horum societate finitimi seducerentur, necesse erat, ut illis mors Regis innotesceret. εἰσαίοντες igitur sententiam illustrat, cui minime prodest ἀντιόωντες. Hujus enim notio in ἦρα φέροιεν continetur. *Colchis auxilium ferre* nihil aliud est, quam *Minyis adversari.*

408. καὶ δ' ἂν — ὑπείξαιμι. Vulgo οὐδ' ἂν — ὑπείξομαι. In quatuor Regiis καὶ δ' ἂν repertum, quod verum esse sententia ostendit. Tum codices omnes & editiones primariæ ὑπείξομαι, metro titubante, cui melius, quam sensui, consuluit Basileensis, invecto ὑπείξωμαι. Scripsit Poëta ὑπείξαιμι. *Ipse vero Colchis arma inferendi necessitate solutus fuerim, quum mihi transitum non intercludent.* Rite procedit phrasis: οὐδ' ἂν φέροιεν — καὶ δ' ἂν ὑπείξαιμι. Perperam libri aliquot πολεμίξειν. Genuinum esse ὑπείξαιμι, præter alia ostendere possit consensus librorum in sequen-

tis verbi scriptura per πλ, quæ in πόλεμος & derivatis fere locum non habet, nisi præcedente vocali brevi ob metrum producenda.

409. διατμήξωσι. Sic quatuor Regii. Vulgo διεξείργωσι, quod glossema sapit, in E. & Cæs. fœde depravatum, διεξίωσι. Supra 328. ὑπελμήξαντο κελεύθους.

410. ὑποσαίνων. Sic scriptum in A. C. D. E. Cæs.

412. μητιάασθαι. Sic A. E. Vulgo μητίσασθαι.

416. φαιδροῖς. A. B. D. φαιδρῶς, superscripto altero in A.

417. Hæc intelligo, tanquam si plenius sic scriptum esset; εἴ κέν πως πεπίθοιμι κήρυκας ἀπέρχεσθαι, καὶ συναρθμῆσαι τὸν Ἄψυρτον οἰόθεν οἷον τοῖς ἐμοῖς ἑπέεσσι. *Si forte præconibus persuasero, ut, quum frater meus accesserit, a nobis discedant, solumque eum mecum committant.* Si enim colloquio interessent præcones, opprimi non posset Apsyrtus. Erant autem illi præcones ministri publici templi Dianæ, quibus Medeæ custodia mandata.

419. τόδε γ' ἔργον. A. B. E. τόδέ τ' ἔργον. Vulgo τόδε ἔργον.

421. ἠρτύναντο. Sic D. Vulgo ἠρτύνοντο.

426. μεταῦτις. Sic conjunctim in codicibus scriptum. Manifesta imitatio loci Homerici de sceptro Agamemnonis Il. β'. 101. Confer Moschum in Europa 37.

427. πολέσι μετά. Sic A. C. E. Vulgo πολέσιν.

434. Κνωσόθεν. Geminari non debet in hoc nomine litera sibilans, ut e nummis & lapidibus constat. *Cnosia regna* apud Virgilium, & *Cnosia litora* apud Catullum accuratiores editiones exhibent.

435. ἦ δέ γε. Sic A. E. Vulgo ἦ δ' ὅτε.

438. ὥς κεν. Non minus bene scriberetur ὣ κεν.

440. πέρι. Sic codices. Adverbium est, non præpositio.

445. Virgil. Æn. IV. 412.

Improbe Amor, quid non mortalia pectora cogis?

454. ἦεν, ab εἶμι, πορεύομαι. Perperam vulgo ἦεν.

458. ἐπεδήσατο. Perperam vulgo ἐπεδήσετο. Vide Clarkium a Ιλ. β'. 35. Simili menda in sequenti versu Florentina editio habet πειρήσετο. Librariorum imperitiæ debentur istæ formæ δύσετο, βήσετο, εἴσετο, & si quæ aliæ hujus commatis in libris occurrunt, quas Græcitas non agnoscit.

460. Perperam vulgo distinctus hic locus, & male posita parentheseos signa. Ordo est: πειρήσατο μύθοις εἴο κασιγνήτης, εἴα ἀταλὸς παῖς πειρήσαιτ' ἂν χαράδρης χειμερίης, ἣν οὐδὲ αἰζηοὶ διαπερόωσιν. In quatuor Regiis pro οὐδὲ δι', scriptum οὐδέ κεν, non male ad sensum, modo aptetur tempus verbi, reponendo περοῷεν. Sed bonam per se vulgatam tuentur alii codices.

464. πυκινοῦ ἐξᾶλτο. Sic legendum. Vulgo πυκινοῖσ ἐπᾶλτο. In D. & Cæs. πυκινοῦ.

467. τυπέντος. D. πεσόντος.

470. Βρυγοί. Perperam in E. Φρυγοί. Tum codices omnes ἀντιπέρηθεν.

472. χερτὶ μέλαν. Sic D. E. Cæs. recte. Vulgo χερσίν.

474. ἀργυφέην. Quatuor Regii hic ἀργυρέην exhibent, merito damnatum ad III. 835. Solus E. ἀργυφέην.

477. ἐξάργματα τάμνε θανόντος. Tragicis μασχαλίζειν hoc dicitur, ut Sophocli in Electra 444.

ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥσθ' ὑσμενὴς
ἐμασχαλίσθη.

Vide Hesychii interpretes ad V. μασχαλίσματα.

478. ἀπέλειξε φόνου. Perperam A. C. D. E. φόνον. V. seq. C. E. ἱλάασθαι. D. ἀλάσθαι. Nostras lectiones tuetur auctor Etymol. M. in ἀπάργματα, p. 118.

480. κρύψε νέκυν. Sic bene editiones Florent. & Al.

dina: non, ut ceteræ, κρύψεν. Illud in A. B. E. Cæſ. obſervavi. Sed Regii minus bene νεκρὸν habent. D. κρύψεν νεκρόν.

485. Κόλχων -- σλόλον. A. E. Κόλχον -- σλόλον. Non male, nec ſine quadam elegantiæ ſpecie.

490. ἤντησε μεμαώς. Sic bene Cæſ. Vulgo ἤντησεν.

491. ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο. E. ſine ſenſu, ἀμφ' αὐτοῖσι. Scribere poterat Poëta, ut III. 1172. ἀμφ' αὐτῷ ἐμέλοντο. Sed præſtat librorum lectio. ἀμφὶ & περὶ hoc ſignificatu cum ſecundo & tertio caſu perinde conſtruuntur.

492. πυκινήν. Sic Florent. editio & cod. Guelferb. Peſſime Aldus πυκινῆς edidit, quod non ceteræ ſolum editiones ſervarunt, ſed tenent etiam codices omnes mei, ex librarii errore. ἔνθα δὲ ἑζόμενοι πυκινὴν βουλὴν μητιάασκον περὶ ναυτιλίης. Ineptum eſt βουλὴν περὶ πυκινῆς (vel ut aliquot habent e meis libris πυκινῆς) ναυτιλίης.

496. ᾧ ῥ' ἐπέχουσι. Sic optime D. Ceteri Regii ᾧ γ'. Vulgo ᾧ ἐπέχουσι.

497. ἐσαθρήσαντας. Sic D. Vulgo ἐπαθρήσαντας.

498. οὐχ ἕνα. Sic codd. ſex, editiones Aldina & Pariſina. Stephanus e Florentina οὐδένα. V. ſeq. perperam codd. aliquot οἵά τ'. V. 502. ἠδείη τέ κ' ἔπειτα: & v. 503. E. ἤνεσσαν. Quæ diligentiæ meæ oſtendendæ magis, quam utilitatis, cauſa obſervo.

504. ἐπερρώοντ'. Sic A. B. D. Cæſ. In E. ἐπιῤῥώαντ'. Perperam vulgo ἐπερρώωντ'.

513. ἐφορμηθέντες. Perperam in D. ἀφωρμηθέντες. Similis menda in Dionyſii Periegeſi, e noſtro cluenda, v. 489.

ἐξείης δὲ πόροιο πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο
Ἀψύρτου νήσων ἀναφαίνεται ἄσπετος ὄλκὸς,
τάς ποτε Κόλχων υἷες ΕΠΕΔΡΑΜΟΝ, εὖτ' ἐμόγησαν
ἴχνια μαστεύοντες ἀλήμονος Αἰητίνης.

Male ibi vulgo legitur ἀπέδραμον.

518. Ἐχελεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικόν. Straboni p. 502. Ἐχέλιοι dicti. De situ tumuli Cadmi & Harmoniæ apud Enchelios Apollonio consensit Dionysius Perieg. 387. ubi hæc de Adriatico sinu:

-- -- ἐπὶ δ' ἄσπετον ὁλκὸν ἄγουσα
Ἰλλυρικὴν περὶ χέρσον ἑλίσσεται, ἄχρι κολώνης
οὐρέων τ' ἠλιβάτων, τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.
κεῖνον δ' ἂν περὶ χῶρον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
τύμβον ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.
κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο,
ὄφρα τόθ' ἁπ' Ἰσμηνοῦ λιπαρὸν μετὰ γῆρας ἵκοντο.

At tumulum illum in intimo sinus recessu ad Polam Istriæ urbem collocat Callimachus, fragm. CIV.

οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμά,
λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης τάφιον
ἄσυφον ἐκλίσαντο. τὸ μὲν ΦΥΓΑΔΩΝ τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε ΠΟΛΑΣ.

528. ἀειράμενοι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἀειρόμενοι.

532. ἰδρυνθεῖεν. Vulgo ἱδρυθεῖεν. Vide ad III. 1269.

536. ὥς κεν -- πέλκται. Male vulgo, non observata temporum ratione, πέλοιτο.

537. καταιθόθι una voce in codicibus, ut in Parisina editione.

539. Post hunc versum in recentioribus editionibus legitur iste, genuinus quidem, sed alienissimo loco perquam absurde positus,

τυτθὸς ἐὼν ποτ' ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα.

qui nobis est 545. Versus ille in editionibus Florent. & Aldina positus est post v. 540. quam sedem occupat etiam in E. Prorsus abest in codd. A. C. D. In B. omissus quidem est in textu; sed margo eum exhibet, cum signo il-

lius sedem indicante post v. 539. Signum autem in litura est, eique alterum subfectum, versum remittens post v. 547. Quamlibet e tribus indicatis sedibus elegeris, quo fluctuantem illum versum stabilias, illum exturbabit sensus, cui nullibi aptari potest, & spurius videbitur. Temeritatis crimen effugeret, qui istud de eo ferret judicium, suffragantibus tribus ad minimum codicibus: nec aliter diu existimavi. Sed forte fortuna in librum incidi, ubi hunc Apollonii locum citatum reperi, longe aliter constitutum, quam eum usque antehac legeram. Auctoris vero, doctrina non minus quam dignitate EMINENTISSIMI, ANGELI QUIRINI, Cardinalis Romani, ea fuit religio & modestia, ut nemo suspicari possit optimi Poëtæ textum ab eo interpolatum fuisse; sed lectionem illam, quam post eum secutus sum, eruerat procul dubio Vir eruditissimus e codice aliquo præstantissimæ illius Pontificiæ Bibliothecæ, cui præfectus fuit. Vide Primordia Corcyræ, p. 28. Jam causa omissionis illius versus in aliquot codicibus, & omissionis in omnibus versus 544. lectori in oculos incurrit. In codice D. permultæ sunt lacunæ, ex eadem librarii oscitantia: ille enim, quoties fere paucis interjectis duo versus iisdem vocibus finiuntur, intermedios omisit.

546. οὐ γὰρ ὅγ' ἤθήσας. Quinque Regii οὐδ' ἄρ' ὅδ' ἀκμάσας. Metro congrueret ἀκμάσσας. Sed glossema est. αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο. Perperam vulgo ἐνείλδετο, quæ absurda compositio est. In A. & D. divisim scriptum ἐν ἔλδετο: in B. ἐνέλδετο. Ordo est, οὐ γὰρ ὅγ' ἔλδετο ναίειν ἐν αὐτῇ νήσῳ. Bene itaque rescripsimus ἐνὶ ἔλδετο.

547. κοιρανέοντος ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο, *subjectus superbo imperio Nausithoi.* εἶναι ἐπί τινι, *in potestate alicujus esse.* ὀφρύες *superbiam* notat. Interpretis indiget Shawii ver-

sio, *dominantis sub superciliis Nausithoi*, quæ verba omnibus Hœltzlini tenebris obscuriora sunt. Tanti non erat novam versionem facere.

565. Δυσκέλαδος non appellativum est, sed proprium. An revera hoc nomine extiterit insula, necne, aliis disquirendum relinquo: sed geminata copula, eam fuisse Poëtæ nostri sententiam, manifesto ostendit: eique potius quam Is. Vossio fidem habuerim. *Celadussæ* apud Plinium nihil aliud esse videtur, quam corruptum e *Dyscelados* nomen.

566. παραὶ Κέρκυραν. Sic bene Aldus. Florentina παρὰ, quod exhibent etiam A. D. E. Cercyram Asopi filiam a Neptuno in Corcyram Phæacum, non in Melænam translatam fuisse, alii auctores tradunt. Vide Diodor. Sic. p. 316. 47. V. seq. pro κούρην, in D. Νύμφην.

573. Κεφωσόν. Sic A. D. E. Vulgo Κερωσσόν.

577. ἀμφ' αὐτοῖς. Codd. sex αὐτούς: minus bene. Vide ad III. 439.

579. ἀνίκερὺ, ταῖς αὖτις — Sic A. B. E. Cæs. In C. ταῖς δ' αὖτις. Vulgo τοὶ δ' αὖτις, quod exhibet D. & in B. margini adscriptum est.

580. νήσου ἐπὶ κρανκῆς. ἐπὶ, motum ad locum significans, sic cum genitivo constructum vide in Æschyli Prom. v. 663. & quæ ad eum locum notavi.

582. αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ. Sic optime codd. A. B. D. E. Cæs. Absurde vulgo αὐδῇ ἐν γλαφυρῇ. --τό ῥ'. Sic scriptum in E. Vulgo τόρρ'. Vide ad I. 526. ubi eadem versus clausula, & sequens integer extant.

586. οὔτε πόρους. Quatuor Regii & Cæs. πόνους.

588. νίψειε. Sic bene Florent. editio, & ex ea ceteræ. Plerique codd. νίψειεν. In D. a prima manu νίψειε. Postmodo ν superscriptum.

591. Πέρσης. A. B. Πέρρης. In hoc alteri ρ superscri-

ptum σ. In E. Πέρρη τε. Ex Atticiſmi uſu error imperitorum librariorum ortus, qui crediderunt Πέρρη ſcribi debere, ut Τυρρηνὸς pro Τυρσηνός: ἄρρην pro ἄρσην. Fuit autem Πέρση Oceani filia & Tethyos, quam Heſiodus Theog. 356. Perſeïdem proprio nomine, non patronymico, vocat:

Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε.

& 955.

Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περσηὶς Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.

Homero, Odyſſ. κ'. 139. eadem illa Oceani filia Πέρση appellatur:

Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα.

Hecate autem Dea πατρωνυμικῶς appellatur Περσηΐς, ut III. 467. 478. & alibi, quia Perſæ Titanis filia erat. Apollodorus: Πέρσου δὲ καὶ Ἀστερίας Ἑκάτη. Heſiod. Theog. 409.

Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν - - - - -
γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἑκάτην τέκε.

596. ἔς τ' ἔβαλον. Vulgo minus bene ἐς δ' ἔβαλον. -- ἔς τε, donec, ut 690. 849. & alibi.

597. τυπείς. Gloſſema πληγείς, fruſtra renitente metro, genuinæ lectionis locum occupavit in quatuor Regiis.

599. πολυβενθέος. Sic Florent. editio, bene. Aldina & Pariſina πολυανθέος, qua in menda conſentiunt ſex mei codices.

601. τανύσσας. Sic B. D. E. Cæſ. Vulgo τανύσας. A. C. τανύσσαι. Vide infra 771. Virgil. Æn. VI. 239.

Quam

Quam super haud ullæ poterant impune volantes
tendere iter pennis.

602. μεσηγύ. In D. μεσσηγύ. Vulgo μεσηγύς.

604. ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι. Perperam A. D. E. ταναοῖσιν. In Florent. editione ταναῇσιν ἐφήμεναι αἰγείροισιν: quod nobis Heliades repræsentat, tanquam aves, arborum ramis insidentes. Melius illis foret, si sub arboribus sederent, ὑφήμεναι, quomodo scribendum esse olim arbitratus fui. Nam quod ἐφήμεναι vertunt *indutæ*, id quovis nomine appellari sinam, modo ne interpretatio dicatur. *Indutæ* esset ἐφειμέναι, ἐπειμέναι: sed ἐφήμεναι nihil aliud est quam *insidentes*. In Aldina, Parisina, Basileensi, ἀείμεναι, quam lectionem quinque exhibent codices. Hoc vero quid sit juxta cum ignorantissimis scio. Denique in D. extat perspicue scripta illa lectio, quam secutus sum, ἐλιγμέναι, *involutæ*, *indutæ*. Participium ἐλιγμένος eodem significatu occurrit in Homerico in Mercurium hymno, v. 304.

σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐλιγμένος.

Perinde autem est, utra constructione dicas ἀμφελιγμέναι τὰ σώματα αἰγείροις, aut ἀμφελιγμέναι τοῖς σώμασιν αἰγείρους. Lectionem hanc sensui & linguæ satisfacientem, codicisque auctoritate firmatam recipere debui. Superest tamen aliquid quod scrupulum injicere possit, nempe vox βλεφάρων, Heliadibus, postquam in arbores mutatæ fuerunt, non amplius conveniens. Aliter Ovidius:

Inde fluunt lacrimæ: stillataque sole rigescunt
de ramis electra *novis*.

Sed, licet populis involutas, eas dicit Poëta μύρεσθαι κινυρὸν μελέας γόον: fingit itaque flebiles puellas arborum cortice velatas, sub eo tegmine & pristinos sensus, eundemque corporum habitum, servasse. De Phaëthontis sororum numero inter auctores non constat. Hyginus fabula-

rum initio, quatuor recenſet: Fab. CLIV. ſeptem: Heraclitus περὶ ἀπίστων Cap. 37. tres, quarum nomina ſunt Φοίβη, Λαμπετὼ, Αἴγλη. Eoſdem, quos Heraclitus, auctores ſecutus eſt Ovidius, qui trium tantum meminit. Duarum apud illum nomina ſunt, Phaëthuſa, eadem, quæ Φοίβη: Lampetie, eadem quæ Λαμπετώ: tertiæ, quæ Αἴγλη, nomen non indidit.

606. βλεφάρων. In cod. D. qui optimum ἐλιγμέναι modo ſuppeditavit, abſurda hîc obſervatur lectio, λεχέων.

608. Sic vulgo leguntur hi verſus:

εὖτ' ἂν δὲ κλύζωσι κελαίνης ὕδατα λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο.

Lectionem codicis A. prætuli, in quo κλύζῃσι — οἴδματι — πνοιή. In B. C. E. Cæſ. κλύζῃσι: in D. κλύζουσι. E. οἰδματι. C. D. οἴδματα.

610. Comparetur cum noſtro Dionyſius Perieg. 288.

— — — καὶ δώματα Κελτῶν,
ἀγχόθι πηγάων καλλιρόου Ηριδανοῖο·
οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ηλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφημένοι αἰγείροισι
δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.

Succini natura melius Apollonio cognita fuit: non enim ab arboribus delapſum excipitur; ſed marinis ejectum fluctibus in litore colligitur. Vide Philoſtrati Imagines L. I. cap. XI. ἐς Ηριδ— Quatuor Regii ἐπ' Ηριδ—

613. συμφέρεται. Sic quinque Regii. Vulgo ἐμφέρεται.

616. Λακέρεια, πόλις Θεσσαλίας. Vide Pindarum Pythion. γ'. 59.

617. Αμύρoιο. Perperam tres Regii Αμύνοιο. Vide I. 596.

621. περὶ βληχρόν. Sic diviſim ſcriptum in pleriſque codicibus. περὶ aut cum βαρύθουλες, aut cum ὀδμῇ jungi poteſt.

627. εἰσανέβησαν. Vulgo εἰσεπέρησαν, quod in nullo codice reperi. Solus D. proxime ad vulgatam lectionem ἐξεπέρησαν. Ceteri quinque εἰσαπέβησαν.

628. μετανίσσεται. Sic D. In E. & Cæs. μετανείσσεται.

631. ἐπερεύγεται. Male tres Regii ἀπερεύγεται.

634. ἴει ῥόον. Sic codices sex. Vulgo ἰεὶς ῥόον.

636. ἀθέσφατοι. Sic A. D. E. Vulgo ἀθέσφατον.

637. ἀπορρώξ. In pronunciando ρ geminatur. Sic unico ῥ scriptum a prima manu in Mediceo.

639. εἰσβαλέειν. Quinque Regii εἰσβάλλειν.

640. καθ' Ερκυνίου. In quatuor Regiis κατ' Ερκυνίου.

644. τὴν οἶμον. Sic quinque Regii. Perperam vulgo τήνδ'--

646. ἐννεσίῃσι. Sic codices mei sex & Mediceus. Vulgares libri αἰνεσίῃσι.

648. νισσομένοισι. Sic D. & Cæs. In E. νεισσομένοισι.

654. Αἰθαλίκην. Latinis Ilva: nunc *Elva*. Perperam in D. Οἰχαλίκην.

657. εἴκελαι, scilicet αἱ Ψηφῖδες. Male vulgo legitur εἴκελοι.

658. Αργῷος. Perperam A. B. C. E. Αργαῖος. In B. margini adscriptum Αργῶος. Strabo p. 342. Εσλι δὲ κατὰ τὴν Αἰθαλίαν λιμὴν Αργῶος ἀπὸ τῆς Αργοῦς, ὡς φασίν. ἐκεῖσε γὰρ πλεῦσαι τὴν τῆς Κίρκης οἴκησιν ξητοῦνλα τὸν Ιάσονα, τῆς Μηδείας ἐθελούσης ἰδεῖν τὴν ΘΕΙΑΝ. καὶ δὴ καὶ ἀπὸ τῶν ἀποσλεσγισμάτων παγέντων, ἃ ἐποίουν οἱ Αργοναῦται, διαμένειν ἔτι καὶ νῦν διαποικίλους τὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ψήφους. Male vulgo apud Geographum legitur τὴν Θεάν; nec interpreti mendæ suboluit, vertenti, *quam deam Medea cupiebat visere*. Vertendum, *cupiente Medea amitam visere*. Θεία, *amita*, patris soror. Præterea mendosum est quod vulgo legitur ἀποσλελεσγισμάτων. Recte auctor libri περὶ

θαυμασίων ἀκουσμάτων Aristoteli tributi, p. 107. editionis Sylburgii: καὶ ἐν τῇ Αἰθαλείᾳ δὲ νήσῳ, τῇ κειμένῃ ἐπὶ τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει, ἄλλα τε δεικνύουσι μνημεῖα τῶν ἀριστέων, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ψήφων δὲ λεγόμενον. παρὰ γὰρ τὸν αἰγιαλὸν ψήφους φασὶν εἶναι ποικίλας. ταύτας δὲ οἱ Ἕλληνες, οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες, λέγουσι τὴν χροιὰν λαβεῖν ἀπὸ τῶν στλεγισμάτων, ὧν ἐποιοῦντο ἀλειφόμενοι. ἀπὸ γὰρ ἐκείνων τῶν χρόνων, οὔτε πρότερον ἑωρᾶσθαι μυθολογοῦσι τοιαύτας ψήφους, οὔθ' ὕστερον ἐπιγεγεννημένας.

673. οὐδὲ μὲν οὐδ'-- Perperam in E. οὐδέ μιν. -- ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλων. Sic Florent. editio, & ex ea ceteræ; quam bonam lectionem exhibent Cæs. & solus e Regiis E. Tres cum Mediceo ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλων. D. ἐπ' ἄλλῳ.

676. πρότερης ἐξ ἰλύος. Sic bene sex mei codices & Mediceus. Vulgo πρότερους. V. seq. vulgo legitur ἀρηρεμένους. Vide ad I. 787.

687. καταρέξασα. Sic scriptum in E.

691. κέλευσεν. Sic D. Vulgo κέλευεν.

693. αἴξαντες. Sic Florent. editio, & ex ea ceteræ. Sed codd. omnes αἴξαντε, quod tamen, ob hiatum, minus probo.

695. ἀμφοτέραις. A. E. ἀκροτέραις. D. ἀκροτάταις.

697. κλάνεν. Perperam duo Regii κλάναν.

703. νηλειεῖς. Sic bene A. C. E. Vulgo νηλεῆς. Quod reponebat Vir doctissimus e conjectura, νηλιτεῖς lex metri respuit.

708. μείλισσε fine importuno ν scriptum in D. E. Mox perperam in A. ἐγκαλέουσα.

709. παλαμναίων ἱκεσιάων: id est, τῶν ὑπὲρ φόνου γιγνομένων. Varias significationes habet nomen παλαμναῖος. Et primo quidem est φονεύς, ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελών, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι οἰκείῳ. Tum παλαμναῖοι dicuntur Furiæ,

quæ homicidas exagitant, a cæsorum manibus immitti creditæ veteribus: ut in istis Cyri verbis apud Xenophontem K. Π. p. 655. τὰς δὲ τῶν ἀδίκα παθόντων ψυχὰς οὕτω κατενοήσατε οἵους μὲν φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν; οἵους δὲ ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΥΣ τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι; Jupiter ipse Παλαμναῖος dicitur, ὁ τοὺς φονέας τιμωρούμενος. Juxta primam significationem τὸ παλαμναῖον substantive μίασμα notat, ut apud Euripidem Iphig. T. 1226. μὴ παλαμναῖον λάβω;

712. μείλικρά τε. In Guelferb. codice μελίκρατά τε, quod nec in Mediceo, nec in sex meis repertum. *Longe pulcherrimam* hanc lectionem vocat Pierſonus ad Mœridem p. 255. quanquam vulgatam *recte defendi poſſe* fateatur. Mihi cum καῖεν vel δαῖεν non placet μελίκρατα. Florent. editio δαῖεν: codices ſex καῖεν.

714. παύσειεν. Sic bene Pariſina editio, & ex ea Stephanus, ut in quinque Regiis & Cæſ. ſcriptum. Primariæ editiones ſolœce παύσῃσιν, quod, pro ea qua erat vanitate & imperitia, revocavit Hœltzlinus.

717. ἐμφύλῳ. Vulgo ἐμφυλίῳ, contra metri legem: υ enim in hoc nomine longum eſt. Vide infra 725. I. 865. In Orphicis 1160.

-- -- -- -- νῦν αἰὲν Ερινὺς
αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Αψύρτοιο
ὑσληρόπους ἕπεται.

Homerus Odyſſ. ο'. 273.

οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακλὰς
ἔμφυλον.

720. μύθῳ. Vulgo μύθοις. Illud præferunt codices mei ſex & Mediceus.

723. ἰδρύνθησαν. Quatuor Regii & Cæſ. ἱδρύθησαν.

724. δῦνε ſine importuno ν recte ſcriptum in D. -- ὀρ-

μαίνουσαν. Sic optime E. Vulgatum ὁρμαίνουσα, quod non alio referri poteſt quam ad μνῆσις, ſenſu caret. ἦ γὰρ φρονλίζουσαν αὐτὴν δῦνε φρένας μνῆσις ἀεικελίη ὀνείρων. Eleganter accuſativus perſonæ poſitus pro genitivo, vel dativo, familiari Poëtis conſtructione, cujus exempla congeſſi ad Æſchyli S. Th. 836. Heſychius: ὁρμαίνονλα, διανοούμενον. ὁρμαίνων, φρονλίζων, ἐν διανοίᾳ ἔχων.

728. μαρμαρυγῇσιν -- χρυσέην ἴεσαν αἴγλην. Ovidius Am. III. 3. 9.

Argutos habuit, radiant ut ſidus, ocellos.

ad quem locum vide Burmanno notata.

736. παισὶ Φρίξοιο. Sic D. E. Cæſ. Vulgo παισίν.

738. ἐλέηεν. Male vulgo ἐλέκιεν.

742. ἔργ' ἐτέλεσσας. Sic A. B. E. venuſte & more antiquo. Perperam vulgo ἔργα τέλεσσας. Eadem ratione III. 1361. πάντ' ἐφαάνθη edidimus, quod procul dubio exhiberent, ſi qui reperirentur, emendatius ſcripti codices.

743. ἐμεῖο. Sic recte edidit Stephanus, ut in codicibus ſcriptum eſt. Hic iterum ſe prodit ſtolidus Hœltzlini livor, qui pravam lectionem ſequi maluit, quam H. Stephano aliquid debere. ἐμοῖο e prioribus editionibus revocavit.

746. ἀείρεο. Sic quinque Regii & Mediceus. Vulgo ἀνείρεο.

758. λαιψηρῇσι. Sic quatuor Regii bene. Vulgo λαιψηροῖσι.

769. Φαιήκιδα νῆσον. Perperam codd. aliquot Φαιήκων νῆσον.

771. τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. His celerrimus volatus non minus exprimitur, quam ſi ſcripſiſſet Poëta τινάξαμένη. Supra 601. διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας οἰωνός. Has lectiones ſollicitaret forte quis, ex iis quæ docte ad Oppianum obſervavit Arnaldus, Lect. Gr. p. 198. Nullus

volatus fieri potest, nisi expansis alis; nec τανύσσασθαι simpliciter volatum illum significat, qui expansis & immotis alis fit, quem nos *planer* dicimus, quo alioqui pernicissime ferri alites videmus. Sed Cynæg. I. 282. Arnaldi emendationem probo, quia rus sapere mihi videtur ταναῇσι τανυσσόμενος πλερύγεσσι.

774. ἐννεσίης. Sic B. D. Cæs. Mediceus. Vulgo αἰνεσίης. In A. librarii errore hujus versus initium & præcedentis finis desunt, binis sic in unum contractis:

πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν εἰς ἔ νέεσθαι.

ὥρσε sine ν in D. scriptum.

775. ἐδύσατο. Vulgo ἐδήσατο. Illud dant A. D. In E. ἐδύσσατο. C. mendosissime ἐάσατο.

778. ὄφρα δὲ καὶ τῷ. Hanc Florentinæ editionis lectionem habent Mediceus, Cæs. Guelferb. In A. B. C. ὄφρα δὲ καὐτῷ. In E. ὄφρα δὲ καὶ αὐτῷ. In D. ὄφρα καὶ αὐτῷ.

781. θεάν. Minus bene tres Regii θεά.

782. ἆσσον ἐεῖο. Perperam vulgo ἐείο.

785. οἵ τ' ἄλλοι. Vulgo ἠδ' ἄλλοι. Cæs. & Mediceus οἱ δ' ἄλλοι. Vide ad III. 58.

786. οἵως τε. Sic Florent. editio: quæ optima lectio in solo Guelferbytano codice reperta. Mediceus & sex mei οἵη τε habent. Hoc prætulit Aldus, & ex eo ceteri editores, excepto docto nostro H. Stephano, cui merito suo placuit Florentina lectio, idcirco Batavo reprobata.

791. Juno apud Homerum de Thetide eadem fere dicit, Il. ω. 59.

— Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
θρέψα τε, καί ῥ' ἀτίτηλα, κνὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι·
πάντες δ' ἀνίκασθε, θεοὶ, γάμου.

795. ἀθανάτης. Sic D. Perperam in tribus Regiis θνη-

τοῖσιν, ſolemni librariis errore, ex prava pronunciatione ῃ & οι confundente, qua de re ſæpius jam monui.

796. ἐμὲ αἰδομένη. Vulgo ἐμέ τ' -- Inſertam copulam non agnoſcunt quatuor Regii.

801. πέπρωται. Sic quatuor Regii, Cæſ. Med. editiones Aldina, Pariſ. Baſil. bene. In aliis πέπρωτο.

807. τέκνα τε φιτύσαιο. Primùm τε habent codices omnes, & Florent. editio, e qua perite ab H. Stephano revocatum, quum Aldus & qui eum ſecuti ſunt δὲ edidiſſent. Hœltzlinum a Stephano edoceri non paſſus eſt livor. Deinde φιτύσαιο habent C. & Cæſ. perſpicue & emendate ſcriptum. In B. & Med. tranſpoſitis vocalibus φυτίσαιο. In Guelferb. φυτύσαιο. Ceteri, ut vulgo, mendoſe & barbare φυτήσαιο. Nam φυτάω vox græca non eſt. Legitima verbi forma eſt φυτεύω, prima ſemper correpta. Sed φιτύω diverſæ formæ, ejuſdem vero ſignificationis, primam ſemper producit. Vide Miſcell. Obſerv. T. II. p. 196. ubi te docebunt congeſta exempla, in hujus verbi ſcriptura ſæpiſſime a librariis peccatum fuiſſe. Moſcho, in Europæ fine, e Cæſ. codice illud reſtituimus:

-- ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας.

In ſcholiis autem ſcribendum: φιτύσαιο δὲ, ἀντὶ τοῦ φυτεύσαις, καὶ βλαστήσαις. Gloſſa etiam φυτεύσαις. -- θεοὺς δ' ἐς δαῖτ' ἐκάλεσσα. Vulgo εἰς δαῖτα κάλεσσα. Vide ſupra ad 742. ἐς habet D. in quo, librarii errore, ἐς δῶμα κάλεσσα.

808. σέλας ἀνέσχον. Matris ſcilicet functa officio. Jocaſta apud Euripidem, a Scholiaſte laudatum, Phœn. 354.

ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ.

814. Ideo Lycophron v. 174. Achillem vocat

τὸν μελλόνυμφον εὐνέτην Κυταιϊκῆς
τῆς ξεινοβάκχης.

817. ἐπι-

817. ἐπινίσσεται. Sic D. Vulgo ἐπινείσεται. In Cæſ. ἐπινείσσεται.

819. πρήσοντα. Sic A. D. E. Futurum participii verbi πρήθω. Male vulgo πρήσσοντα. Cum παύομαι, λήγω, λωφῶ, aliisque ejuſdem ſignificationis verbis, eleganter participia junguntur, ſed ea fere temporis præſentis. Mallem hîc legere λωφήσειν πρήθοντα, quo quidem refertur gloſſa καίοντα.

823. ἔασι, & mox ἐάσῃς. Perperam in Stephani editione ἔασσι & ἐάσσῃς. Prius in Batava editione correctum, relicto altero. In D. & Cæſ. ἐάσῃς. Sed in his ad codices non adtendendum. Vide Clarkium ad Ιλ. δ'. 42.

826. ἀναβρόξασα. Codices, & editiones ante Batavam omnes habent ἀναβρώξασα. Mendam ex Homero recte ſuſtulit Hœltzlinus. Odyſſ. μ'. 240.

ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.

Ad quem locum hæc tradit Euſtathius p. 1719. l. 56. τὸ δὲ ἀναβρόξειε ταὐτόν ἐστι τῷ ἀναῤῥοιβδεῖν. ἄμφω δὲ ἶσον δύνανται τῷ ἀναῤῥοφεῖν — θέμα δὲ τοῦ ἀναβρόξειεν ἄχρηστον, τὸ βρόχω. ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχθος ἐπὶ λαιμοῦ, καὶ βροχθίζειν, τὸ διὰ τοῦ τοιούτου βρόχθου προάγειν.

828. ἣν τέκε Φόρκῳ νυκτιπόλος Εκάτη. Sic quinque Regii, Cæſ. Medic. Guelferb. Mendoſe vulgo ἣν τέκε Φόρκυν, νυκτιπόλος θ' Εκάτη. Diverſæ formæ ejuſdem nominis ſunt Φόρκος, Φόρκου: Φόρκυν, Φόρκυνος: Φόρκυς, Φόρκυος. Poſtrema hæc apud Heſiodum occurrit Theog. 270. 333. Media apud Homerum ſæpe. Φόρκος legitur apud Apollodorum, Bibliothecæ L. I. cap. 2. Πόντου δὲ καὶ Γῆς Φόρκος. Phanocles in Analectis noſtris T. I. p. 414.

ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους
πέτρας, καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.

Ad quem locum Apollonii emendatio jam propoſita fuit.

Eadem forma Latinis Phorcus appellatur marinus ille Deus. Virgil. Æn. V. 240.

Nereïdum Phorcique chorus, Panopeaque virgo.

Noſter autem in Scyllæ genealogia Homerum, quem ſequitur, illuſtrat: Odyſſ. μ'. 124.

ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν,
μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν.

834. ἠδὲ θύελλαι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἠέ. Sæpe commutantur hæc voculæ. Vide ad II. 1175. mox v. 847. ubi editiones bene ἠὲ βολάων habent, in D. ſcriptum ἠδέ.

851. εὗρε. Sic D. E. Cæſ. Medic. & primariæ editiones. Male in recentioribus εὗρεν.

854. ἔμπεδον. Hic valet ἀσφαλῶς, ἀληθῶς, φανερῶς. Vide Heſychium in ἔμπεδα. Infra 1429. bene exponas φανερῶς. 1389. poſitum eſt pro ἀληθῶς. Cognatæ omnes illæ ſignificationes.

858. ἐφετμῇς. Vulgo ἐφετμαῖς. Illud præferunt codices ad minimum ſeptem.

859. πασσυδίη. Sic quinque Regii. Vulgo πανσυδίη.

861. ῥυσόμεναι. Sic bene Cæſ. ut etiam in Medic. a manu ſecunda ſcriptum. Vulgo ῥυσσόμενοι. D. ῥυσάμεναι. Ceteri quatuor Regii ῥυσέμεναι.

865. ἐδύσατο. Sic A. B. E. Cæſ. Med. Perperam vulgo ἐδύσσατο. In D. ἐβήσατο.

869. Unde hæc ſumta ſint, nuper didicimus Præſtantiſſimi Ruhnkenii beneficio. Homericum in Cererem Hymnum ob oculos habuit Noſter, ubi eodem modo Demophon a Cerere educatus narratur. Ut prompta ſit lectori comparatio, antiquioris Poëtæ locum integrum apponam:

ὣς ἡ μὲν Κελεοῖο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱὸν,
Δημοφόωνθ', ὃν ἔτικτεν ἐΰζωνος Μετάνειρα,

ἤρεφεν ἐν μεγάροις. ὁ δ' ἀέξετο δαίμονι ἶσος,
οὔτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος. Δημήτηρ
χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὡσεὶ θεοῦ ἐκλεγαῶτα,
ἡδὺ καταπνείουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα.
νύκτας δὲ κρύπτεσκε πυρὸς μένει, ἠΰτε δαλὸν,
λάθρα φίλων γονέων. τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο,
ὡς προθαλὴς θελέθεσκε, θεοῖσι δὲ ἄντα ἐώικει.
καί κεν μιν ποίησεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε,
εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίῃσιν ἐΰζωνος Μετάνειρα,
νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο
σκέψατο, κώκυσεν δὲ, καὶ ἄμφω πλήξατο μηρὼ,
δείσασ' ᾧ περὶ παιδὶ, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,
καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον Δημοφόων, ξείνη σε πυρὶ ἐνὶ πολλῷ
κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν.
ὣς φάτ' ὀδυρομένη· τῆς δ' ἄϊε δῖα θεάων.
τῇ δὲ χολωσαμένη καλλισφύρανος Δημήτηρ,
παῖδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε,
χείρεσσ' ἀθανάτῃσιν ἀπὸ ἕο θῆκε πέδονδε,
ἐξανελοῦσα πυρὸς, θυμῷ κοτέσασα μάλ' αἰνῶς.

In Batava editione, typothetæ errore, σάρκος excusum, quam mendam eximere noluit Oxonienſis Magiſter.

873. ἀνεπάλμενος. Vulgo ἀναπάλμενος. Illud dant D. & Guelferb. & in eo conſentiunt codices omnes, II. 825. Hujuſmodi compoſitorum præpoſitiones ſæpe commutarunt librarii. In Bionis Idyl. II. ἐπάλμενος fuerat editum, ubi nunc recte legitur de Cupidine:

οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὑτῶ
ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθίξει.

877. Virgil. Æn. II. 794.

Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno.

880. τῷ μὲν ἀμηχανίη δῦσε φρένας. Vulgo μιν — δῦσεν

legitur. μὲν in quatuor Regiis repertum. In iisdem, in Cæs. & in Guelferb. δῆσε. τῷ μὲν, id est τῷ Πηλεῖ. μὲν & ἀλλὰ καὶ sibi invicem respondent.

888. ἄλλα τε πάντα. Perperam in quinque Regiis ἄλλα τε πόντῳ.

890. εἴρυσαν. Vulgo ἔρυσαν. Illud jamdudum a me repositum, sic in Guelferb. scriptum esse nunc comperio. Vide supra ad 237.

892. ἀνθεμόεσσαν, *floridam*. Appellativum est, non proprium nomen. In Promontorio Minervæ Sirenum quondam sedes fuisse perhibetur. Homeri tamen Scholiastes insulam Ἀνθεμοῦσσαν nomine agnoscit ad Odyss. μ'. 39.

895. Ἀχελῴῳ. Sic bene quinque Regii. Vulgo Ἀχελωΐῳ.

897. πορσαίνεσκον. Vulgo πορσύνεσκον. Illud ex Etymol. M. reposui, & sic in Medic. scriptum esse nunc comperio: nec aliter in Guelferb. scribi debuit, ubi προσένεσκον.

898. De Sirenibus operæ pretium erit legisse, quæ congessit Vir elegantis ingenii, Janus Broukhusius ad Tibullum p. 361.

908. ὄφρ' -- ἐπιξρομέοιντο. Sic omnino legendum, ne in solœcismum incurrat oratio. Vide ad 243. ὄφρα & ἵνα cum optativo semper apud nostrum construuntur, præcedente verbo temporis præteriti. Præter exempla in superioribus observata vide I. 822. 918. 1118. IV. 871. quibus infinita alia addi possent, quæ singulæ ostendunt paginæ. Vulgo ἐπιξρομέωνται. In quatuor Regiis & Guelferb. ἐπιξρομέοιντο. Quod autem in Oxonienſi comparet, ἀποξρομέωνται, id supinitatis est Shawianæ.

914. Βούτης. Librariis qui Regios codices descripserunt monstrosum quid huic nomini subesse visum fuit: ei quatuor μούσης substituerunt; unus in D. μούσῃ.

918. ἀνερείψατο. Vulgo, satis inepte, e nescio cujus,

sive librarii, sive primi editoris emendatione, ἀνετρέψατο. Quinque Regii ἀνερύσατο. In Cæs. scriptum ἀνερέψατο, unde facile veram lectionem restitui ἀνερείψατο. In Medic. quoque & Guelferb. ἀνερέψατο. Vide ad I. 214.

930. σφιν. Quatuor Regii & Cæs. σφι.

931. ὄπιθε πλέρυγος. In D. ὄπισθε. Vulgo ὄπιθεν.

932. πλαγκλῆσι δ' ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἔρυσσαν. Sic optime B. Eadem scriptura in A. C. D. nisi quod ἔρυσαν habent. Vulgo πλαγκλῆσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρύσσαι. In D. ἔρυσαν: cetera, ut vulgo.

933. εὐδιόωντες. In B. εὐδιόωντος, ut scribendum esse confidenter affirmat Arnaldus, Lect. Gr. p. 243. sed egregie fallitur Vir eruditus. ἀλὸς generis est sequioris & cum εὐδιόωντος jungi nequit. Tum verbum εὐδιάω, tam mari vectis & piscibus, quam ipsi mari aptum est. Vide I. 424. II. 903.

934. ἐλίσσωνται. Sic bene Cæs. Vulgo ἑλίσσονται.

935. ὁρώμενοι. Male quatuor Regii ὁρμώμενοι.

938. κελεύθους. Sic quinque Regii. Vulgo κέλευθον.

939. ἐνιχρίμπτεσθαι. Sic quinque Regii. Vulgo ἐνιχρίμψεσθαι. Guelferb. ἐνιχρίμψασθαι.

943. κόπτε ῥόος. Sic olim scripseram. Vulgo κόπτεν. Nunc in Guelferb. codicis collatione reperio κόπτε ῥόον, partim bene, partim male. Cæs. quoque ῥόον habet.

944. ἐπικαχλάζεσκεν. Sic quatuor Regii & Cæs. Vide ad II. 570. 1266.

952. μεταχθονίην. Sic A. E. Vulgo μεταχρονίην.

953. ὣς αἵ. Sic C. D. E. Medic. editiones veteres quatuor. Primus ὣς καὶ edidit Stephanus: consulto ne, an typothetæ errore, nescio. Veterem lectionem revocavi. Elegans articuli repetitio: αἱ δ', ὥσθ' -- ὣς αἵ, ut I. 536. 540. Mutationi occasionem dedit sequens verbum in singulari numero πέμπε, quod ab ἄλλη pendet.

955. ξέεν ὕδωρ. Vulgo θέεν. Certissimam emendationem J. F. Facii recepi, pag. ultima Epistolæ criticæ in aliquot Orphei & Apollonii loca, quæ prodiit Erlangæ A. 1772. in 4°. Quia forte libellus ille extra Germaniæ fines paucis literatis innotuit, integram docti Viri adponam observationem. "ἐρευγόμενον ὕδωρ & θέεν sibi invicem „ non respondere, *aures* statim sentiunt. Qui θέειν & ξέειν „ sæpissime a librariis inter se permutari scit, ni fallor, „ adsensum præbebit huic correctioni,

— περὶ δὲ σφιν ἐρευγόμενον ΖΕΕΝ ὕδωρ.

„ Homerus Ιλ. Φ'. 365.

ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ξέε δ' ὕδωρ.

Hactenus ille. ξέεν Poëtam scripsisse, non auribus, sed menti ostendunt versus 942. & sequentes. ξέεν in ῥέεν mutatum vidimus ad I. 1262.

961. ἤματος αἶσα, periphrasis est, & nihil aliud significat, quam ἦμαρ, ut apud Homerum Odyss. τ'. 84.

— — — ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

Eustathius exponit, τουτέστιν ἐλπὶς περιφραστικῶς.

974. καλαύροπα. Sic D. Cæs. Med. Guelferb. recte. Vulgo καλαύροπα. Vide Hesychii interpretes ad hanc vocem.

978. χρυσέοις κεράεσσιν κυδιάασκον. Vera & legitima hæc est scriptura. In D. χρυσείοις κεράεσσιν. In E. χρυσέοις κεράεσσι. Cæs. etiam & Medic. habent κεράεσσι. Vulgo χρυσέοισι κεράεσι. Poëtica forma est κεράεσι, in qua semper corripitur α, quod in alia ejusdem nominis forma κεράασι producitur.

984. ἵλατε Μοῦσαι. Formula deos placandi, & veniam poscendi, si quid temere dictum, quod iram eorum concitare possit. Vide II. 708. Hic autem Aratum imitatur Nonnus, Phæn. 637.

Ἀρτεμις ἱλήκοι· προτέρων λόγος, οἵ μιν ἔφαντο

ἑλκῆσαι πέπλοιο, Χίῳ ὅτε θηρία πάντα
καρτερὸς Ὠρίων σὺν Σαρῇ ἐπέκοπλε κορύνῃ
θήρης ἀρνύμενος, Χίῳ χάριν Οἰνοπίωνι.
ἡ δέ οἱ ἐξαυτῆς ἐπελείνατο θηρίον ἄλλο,
νήσου ἀναρήξασα μέσας ἑκάτερθε κολώνας,
σκορπίον, ὅς ῥά μιν οὖτα, καὶ ἔκλανε πολλὸν ἐόντα,
μειότερος προφανείς· ἐπεὶ Ἄρτεμιν ἤκαχεν αὐτήν.
τοὔνεκα δὴ καὶ φασὶ περαιόθεν ἐρχομένοιο
σκορπίου, Ὠρίωνα περὶ χθονὸς ἔσχατα φεύγειν.

Quamvis longiusculum, integrum locum appoſui, tum quia amœnam continet μυθολογίαν, tum quia in eo quædam emendationis indigebant. V. 2. Χίῳ primitivum eſt, inſulæ nomen: at v. 4. gentile eſt & contractum ex Χιΐῳ, ideo primam producit. V. 5. ἐξαυτῆς adverbium eſt. Heſychius: ἐξαυτῆς, παραυτίκα. Poterat ſignificatio illa e probatioribus auctoribus confirmari, ut Polybio apud Suidam, & Oppiano Αλ. α'. 782. Κυν. δ'. 418. V. antepen. μειότερος ad rei veritatem, & phraſeos elegantiam lego: ſtatuitur oppoſitio inter Orionem πολλὸν ἐόντα, & ſcorpium, puſillum animal. Denique ἐρχομένοιο dat cod. Regius.

994. ἀγανῆσιν. Sic B. D. Cæſ. Med. Guelferb. Λ. e correctione. Vulgo ἀγανοῖσιν. Depravatiſſima lectio in tribus Regiis obſervata: ἐξ ἀλός. ἢ δάμνησιν.

1017. κούφῃσι. Sic quinque Regii. Vulgo κούφαισι. Cæſ. κούφοισι.

1018. ἐμοί. Quinque Regii minus bene ἐμοῦ.

1019. μαργοσύνης. In D. μαχλοσύνης, e gloſſemate, ut videtur, ad reſtringendum alterius nominis ſenſum, qui paullo laxior eſt. Alioqui μαχλοσύνη vox eſt poëtica, & bonæ notæ. Vide Suidam.

1021. ἰγών. Perperam D. & Cæſ. ἰγώ. Vide ad III, 262.

1022. ἀφορμήθην. Sic B. Vulgo cum augmento ἀφωρμήθην. A. D. E. ἐφορμήθην.

1023. τῆσδε φυγῆς. Perperam duo Regii τῆς γε.

1026. τεόν τε. Sic omnes Regii, bene. Vulgo τεὸν δέ. — σοὶ δ'. In E. τοὶ δ'. Vide ad I. 416.

1030. ἐναμοιβαδίς. Sic Cæſ. Med. Guelferb. Vulgo ἐπαμοιβαδίς. Illud extat I. 380.

1031. Prava & intricata horum verſuum conſtructio. Ordo eſt: ὦ πέρι δὴ μέγα φέρταλοι, οὕνεκεν ὑμῶν, καὶ ἀμφ' ἀέθλοις ὑμετέροις, ἀτύζομαι.

1038. αὖτις. Sic B. C. D. E. Cæſ. Vulgo αὖθις. Nulla quoad ſignificationem differentia: ſed illud Ionicum & poëticum eſt; nec aliter fere vox illa apud Noſtrum ſcripta occurrit.

1043. ἰοῦσαν. Subauditur με, pro ἰούσης ἐμοῦ. Accuſativus eſt abſolutus, de quo vide notata ad I. 396. *Timete deorum indignationem, quam experturi eſtis, dedita me*, id eſt, *ſi dedar Æetæ, acerbiſſimis plectenda ſuppliciis.*

1048. ἐπὶ γούνατα. Sic quinque Regii, Cæſ. Med. Vulgo γούνασι.

1051. νῦν δὲ μέθεσθε. Sic quinque Regii. Vulgo νῦν δ' ἐλάθεσθε, e gloſſemate, ut videtur.

1057. ἀντιάσειε. In Guelferb. ἀντιάσειεν. Sic etiam in Mediceo e correctione. Vulgo ἀντιάσειαν. Genuinum eſt, quod prætulimus. *Si iniquum Medea pateretur judicium, ſi injuſta ſententia opprimeretur.* Judicium enim de nova hac conteſtatione ferre debebat Alcinous. Vide ſupra 1009. Cimmeriis & plus quam Hœltzlinianis tenebris mentem Poëtæ involvit Magiſter Shawius, vertens: *Nec defuturos ſe auxilio affirmabant, ſi cauſæ iniquæ obſtarent.* Scribere etiam potuerat Poëta, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονες ἀντιάσειαν. *Si obſtarent, ſi vim inferrent, juris & legum contemptores.*

Hoc

Hoc quidem olim præoptaveram. Sed ἀλιτήμονος tuentur codices omnes.

1063. τὴν δ' ἄμφι. Sic bene D. Vulgo τῇ.

1065. μνωομένης. Sic bene D. Vulgo μυρομένης. Illud in B. quoque margini adscriptum. In Guelferb. μνωομένη. -- ἐπὶ σμυγερὴ λάβεν αἶσα. Sic quinque Regii & Cæs. Male in Mediceo conjunctim ἐπισμυγερή. Præpositio ad verbum pertinet: οἵη μιν ἐπέλαβε σμυγερὴ αἶσα. Vulgo ἐλυγερή.

1077. ἡ δέ νυ κούρη. Sic bene D. Vulgo ἥδε δὲ -- Sup. v. idem codex & Guelferb. habent οὔτε τι.

1089. ἑῆς. Hoc e D. recepi, ubi perpetuo librarii errore scriptum ἑοῖς. Vulgo ἑαῖς.

1093. De Echeto Epiri Rege, illiusque filia vide scholia minora in Homerum ad Odyss. σ'. 84. & Eustathium p. 1838. l. ult.

1096. ὣς ἔφατ' ἀνιομένη. Perperam Florent. editio ὣς φάτ', ut scriptum est in B. E. Cæs. Med. In A. ὣς φάτο, ut in Stephani editione. Recte Basileensis ὣς ἔφατ'. Vide ad I. 485.

1100. ἀτίσσαι. Sic ad prosodiæ legem scribendum, ut I. 615. II. 9. III. 181. Quod jamdudum e quatuor codicibus reposueram, nunc in E. reperio, & sic etiam in Med. scriptum esse comperio. Vulgo ἀτίσαι.

1103. ἐφ' Ελλάδα νεῖκος ἄροιτο. Sic A. B. C. E. In D. ἐς Ελλάδα νόσον ἄροιτο. Vulgo ἐφ' Ελλάδι νεῖκος ἄγοιτο.

1105. οὐδέ σε κεύσω. Sic D. & Guelferb. ut vulgo editum est. Ceteri codices κεύθω. Confer. III. 332.

1115. ἐφημοσύνησιν. Vulgo ἐπιφροσύνησιν. Illud habet Guelferb. & in B. quoque margini adscriptum est: genuinum esse credo. Mox ἐποτρυνέοντα, flagitante, ut mihi videtur, sensu, invitis codicibus edidi, in quibus etiam,

ut vulgo, ἐποτρυνέουσα. *Suum præconem adlocuta est, consiliis suis Jasonem incitaturum ut cum puella concumbat.* Sed ne sic quidem locus omnino integritati suæ restitutus. Mihi dubium nullum est, quin προσέειπεν spurium sit. Vide quam belle omnia procedant, sic legendo:

σῖγα δ' ἐὼν κήρυκα καλεσσαμένη, προέπεμψεν,
ἧσιν ἐθημασύνῃσιν ἐποτρυνέουσα μιγῆναι
Αἰσονίδην κούρῃ.

1120. ἀποτμήξειν. Quatuor Regii ἀποτμῆξαι cum Guelferb.

1124. εὗρε. Sic editiones veteres. Perperam in recentioribus εὗρεν. Illud reperio in D. E. Med.

1130. αὐτονυχί. A. E. αὐτονυχεί. Vide notata ad I. 1019. Ultima itidem producitur in ἀναιμωτὶ, II. 986. -- ἔνδυον præferunt quatuor Regii, Cæs. Med. Vulgo contra prosodiæ legem ἔντυνον. Hoc tamen tuetur Clarkius ad Il. ί. 720. cujus ad liquidum perductæ rationes mihi non videntur. In Moschi laudato versu legendum censeo, καί οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι. Sane supra v. 969. πόρσυνον temporis est aoristi & mediam producit. Si vera esset Clarkii sententia, scribendum illic esset πόρσυναν. Imperfectum sæpe loco aoristi adhibetur; sed non ideo prosodiam mutat.

1134. Νυσήϊον. Sic bene Cæs. ut primariæ editiones. Perperam recentiores Νυσσήϊον.

1143. τιμήεις ὁ γάμος. Sic quatuor Regii bene. Vulgo τιμήεις τε γάμος.

1144. ἀμεργόμενοι. Perperam quinque Regii ἀμελγόμενοι. Vide ad I. 882.

1147. δαΐζε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος. Vulgo γλυκερὸν πόθον. Illud præferunt quinque Regii: optime. Qui mutarunt, verbo δαΐζε quum activam significationem tribuerent, crediderunt accusativum illi subjungi debere. Sed

δαῖε activæ formæ passive hîc significat. Vide ad III. 773. Melius emendassent δακίετ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος.

1150. Μελιτηίου. Sic codices & editiones veteres. In Basileensi, errore, ut videtur, typothetæ, excusum Μελετηίου, unde in Hœltzlinianas migravit.

1157. ἀΐδηλος. Sic optime D. & Guelferb. Vulgo ineptissime ἀϊδήλος. Hoc primùm in A. scriptum fuerat, sed ϱ litura inductum.

1158. κράατα δ' εὐφύλλοις. Quinque Regii κρᾶτα δ' ἐϋφύλλοις.

1159. ὑπὸ λίγα. Vulgo ὑπαί. Vide infra 1735.

1161. μενέηνε. Sic A. E. Vulgo μενέαινε.

1165. *Callimachum forte ante oculos habuit Noster*, fragm. 418.

-- -- ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι
ἀκλαυτὶ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσιν ἔδωκε.

Apollonium pressius imitatus est Ovidius, *Metam. VII.* 453.

-- usque adeo nulli sincera voluptas;
sollicitique aliquid lætis intervenit -- RUHNKEN.

1169. ἦ τελέοιτο. Sic bene E. Ita quoque A. in margine. Vulgo sine sensu εἰ τελέοιτο.

1170. ἀμβροσίοισιν. Sic D. Cæs. Med. Guelferb. Solœce vulgo ἀμβροσίῃσιν.

1171. αἱ δ' ἐγέλασσαν. Auctor Homerici in Cererem Hymni, v. 13.

κηώδει δ' ὁδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.

Theognis Gnomarum initio:

πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

quæ Megarensis Poëta ex Hymno in Apollinem sumsit, 118.

Locutionem γελᾷν ὁδμῇ in linguam Romanam transtulit Catullus, de nuptiis Pelei & Thetidos, 284.

Queis permulsa domus jucundo risit odore.

Qui versus ex Hymno in Cererem manifesto expressus. Antiquissimum Carmen, cujus utinam integrior repertus fuisset codex, Latinis Poëtis lectitatum fuisse aliæ ostendunt imitationes. Anna apud Virgilium Æn. IV. 33. hæc ait:

Solane perpetua mœrens carpêre juventa,
nec dulces natos, Veneris nec præmia noris?

Ibi *Veneris præmia*, sunt concubitus gaudia, ut in Hymno v. 102.

— — ἥ τε τόκοιο
εἵρηται, δώρων τε Φιλοσταφάνου Αφροδίτης.

Locum hunc Virgilio obversatum fuisse, nemo non agnoscit.

1173. πεδίων. Male A. E. πεδίου: & v. 1175. Μακριδίοις.

1176. μετεδήσατο. Perperam vulgo μετεδήσετο. Vide ad 458.

1177. ἐν δ' ὅγε χειρί. Sic Florent. editio, postremis editoribus non satis inspecta. Sic etiam A. B. D. E. Medic. Guelferb. Perperam Aldus, & ex eo ceteri, ἔνθ' ὅγε. V. seq. Cæs. & Guelferb. recte ἔχε sine importuno ν.

1180. τῷ δὲ καί. Tres Regii δὲ omittunt.

1186. ἀεργυλήν. Male in quatuor Regiis scriptum ἀεργιλήν.

1188. ἀπὸ τηλόθι. Sic divisim scriptum reperi in plerisque codicibus, ut supra 1174 recte editum ἀπὸ τηλοῦ.

1192. θάμβεον δ' — Sic bene scriptum in A. D. E. Ore fiebat contractio & pronunciabatur θάμβεν, quod vulgares exhibent libri, sed id in scriptura non observabatur, ut infinitis exemplis constat. Sic v. 176.

τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον.

pronunciabatur χρυσοῦν, quod tamen scriptum non opor-

tuit. Sic χρυσέῃ pro χρυσῇ disyllabum est III. 156. Supra 1132. μελισσέων pro μελισσῶν trisyllabum. Posteriorem scripturam præfert E. librarii errore. In Theognidis gnomis non longe ab initio recte Aldus edidit:

ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει· Θεόγνιδός ἐσλιν ἔπη.

1196. ὅτε μνήσαιτο, scilicet Orpheus. Sic omnino legendum. Vulgo contra manifestum loci sensum, μνήσαιντο. Quoties in cantico, quod ad lyram canebat Orpheus, nuptiarum meminerat, saltantes Nymphæ Hymenæum acclamabant: interdum vero seorsum canebant, solæ, quiescentibus Orphei lyra & voce. Si μνήσαιντο legas ad Nymphas relatum, quid sibi vult illud quod sequitur, ὀιόθεν οἶαι? ubinam oppositio? si quis Græcæ linguæ rudis e versione Shawii aut Hœltzlini Apollonium nostrum æstimaret, mirarer ni eum pro ineptissimo omnium quotquot unquam fuere, scriptorum haberet. Operam luserunt boni viri. Verissimum est quod nuper Ruhnkenius professus est, *melius* esse, *Græcos Poëtas ignorare, quam ex versione cognoscere.*

1199. σεῖό γ' ἔκητι. Sic bene D. Vulgo particula omissa.

1203. ἔμπεδον ad ἀλέγυνε refertur. Perperam vulgo locus hic distinctus.

1205. ἐνιζεύξας conjunctim in plerisque codicibus scriptum.

1208. ἀπὸ τηλόθι. Sic divisim in plerisque codicibus, ut supra 1188.

1210. δέχθαι ἐμειλίξαντο. Sic D. vulgo verbum augmento caret.

1228. Ἀμπρακιήων. Vetus est hæc scriptura, in Poëta cujusvis antiquitatis studioso reponenda. Vide Wassium ad Thucydidem p. 231.

1229. Κυρῆτιν. Perperam Aldina editio cum codd. B. D.

Cæſ. Med. Κουρίτιν. Florent. editio cum cod. Guelferb. Κουρήτων. Verum eſt Κουρῆτιν, quod ceteri exhibent codices: unde confirmatur emendatio in Stephano Byzant. v. Κούρης, ubi perperam quoque Κουρίτις legitur. Vetus Epigramma apud Strabonem & in Analectis noſtris T. III. p. 193.

Αἰτωλὸς ποτε τόνδε λιτῶν αὐτόχθονα δῆμον
κλήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ, πολλὰ καμών.

1232. καὶ τότ' ἀναρπάγδην. In D. τότ' ἄρ' ἁρπάγδην.

1235. Σύρλιν, ὅθ' οὐκέτι. Sic B. D. E. recte. In Cæſ. & Med. ὅτ' -- Vulgo minus concinne Σύρλιν, ἵν' οὐκέτι.

1236. βιῴατο, Ionice pro βιῶντο contracto ex βιάοντο. Perperam quinque Regii & Medic. βιάατο.

1238. κούφη. Sic bene emendat Valckenarius ad Ammonium p. 134. Vulgo κωφή.

1239. ἠερίη σ' ἄμαθος. Sic libri omnes. Perperam in Baſileenſi editione, & ex ea in Hœltzlinianis γε pro δέ.

1243. ἐνέωσε τάχιστα. Guelferb. ἐνέωσεν ἄγεσθαι.

1244. παῦρ' ἐλέλειπτο. Sic D. Vulgo παῦρον ἔλειπτο, vel ἔλιπτο. Multo elegantior eſt noſtra lectio. Homerus Ιλ. β'. 700.

τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο.

παῦρον pro gloſſemate olim genuinæ voci ſuperſcriptum fuit.

1248. καταυγάσσαντο βοτῆρα αὔλιον. Vulgo κατηυγάσσαντο βοτήρων. Verbum abſque augmento melius exhibent quatuor Regii, & Cæſ. Tum βοτῆρα præferunt quinque Regii, quod elegans & procul dubio genuinum eſt. Græcis Poëtis ſubſtantiva pro adjectivis ſæpe adhiberi, tironibus etiam notum, ut γυναῖκα μαζὸν, ἄνθρωπον ἦθος, Σκύθην οἶμον, βοῦς ἀροτῆρ, σαρκὸς ἐδωδῆς, aliaque multa.

1255. μενοινώοντας. Sic bene A. D. a verbo μενοινώω. Vulgo, forma inuſitata, μενοινώωντας. A verbo μενοινάω

esset μενοινόωντας, quod habent B. & E. Sed salva metri lege stare non potest. Sic supra 219. μαιμώοντες reposuimus, ubi simili menda legebatur μαιμώωντες. At infra 1544. recte μαιμώοντι habent vulgares libri.

1260. ἀκηχέμενος. Vulgo legitur, contra Poëtæ mentem, ἀκηχεμένοις. Illud in E. a prima manu scriptum. Mutarunt librarii e præpostera circa metrum solicitudine. Vide Clarkium ad Il. Φ'. 248.

1262. ἄμμι — πεσπηότας. Vide quæ notavi ad Æschyli Prom. 217.

1266. πολιῆσιν. Sic sex mei codd. Med. Guelferb. Vulgo πολιοῖσιν.

1269. μεταχθονίην. Sic, ut vulgo legitur, Guelferb. & solus e meis E. Ceteri & Medic. μεταχρονίην. Mediam hic in πλημμυρὶς corripit Noster, ut Homerus Odyss. ι'. 486.

τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,
πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.

At supra 1241. & II. 576. producitur media, quam prosodiam observant Tragici, si bene commemini, semper. Producitur etiam in πλημμύρα, quæ diversa est ejusdem nominis forma. Crinagoras in Epigr. Analectorum T. II. p. 148.

οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ.

1273. Perperam in Regiis & Mediceo scriptus & interpunctus est hic versus:

ναυτιλίης· νόσου δὲ δαημοσύνην γέ τις ἄλλος —

δαημοσύνη sæpe cum genitivo rei, cujus peritia alicui tribuitur, junctum occurrit, ut apud Oppianum Αλ. β'. 327.

— — — — ὅς βά τε χειρῶν
ἠνορέῃ πολέμου τε δαημοσύνῃσι πεποιθώς.

Sæpe absolute usurpatur, ut apud Nostrum II. 1260. Prior constructio hic locum non habet.

1281. ἢ πολέμοιο. Sic quatuor Regii, Cæſ. Guelferb. Vulgo πὶολέμοιο.

1282. λοιμοῖο. Quatuor Regii λιμοῖο, frequenti harum vocum permutatione.

1285. φαὶλάζωνται. C. D. φαὶλάζονται. Iidem v. abhinc ſecundo φαείνει habent pro φαείνῃ, concinente E. Quæ lectiones non omnino contemnendæ. Solemnis eſt in hujusmodi comparationibus temporum variatio. Minus probarim Florent. editionis lectionem φαείνοι, licet eam præſtent Cæſ. & Mediceus. Hinc Virgilium *ebrium diſceſſiſſe*, pro ſolita ſua elegantia monet Hœltzlinus, reſpiciens Georgicorum I. finem, ubi pulcherrimis verſibus prodigia, quæ poſt Cæſaris necem urbem terruerunt, recenſet Poëta. Utinam ejuſmodi ebriacorum plura haberemus carmina! Nec ſobrius fuit Tibullus, ubi eorundem prodigiorum meminit El. V. Libri II. cui Apollonii hunc locum, prioribus interpretibus non obſervatum, perite admovit Heynius noſter in luculenta, quæ nuper prodiit, editione:

Hæ fore dixerunt, belli mala ſigna, cometen,
multus ut in terras deplueretque lapis:
atque tubas, atque arma ferunt crepitantia cœlo
audita, & lucos præcinuiſſe fugam.
ipſum etiam Solem defectum lumine vidit
jungere pallentes nubilus annus equos,
& ſimulacra deûm lacrimas fudiſſe tepentes,
fataque vocales præmonuiſſe boves.

1289. ἤλυον ἐρωὺζοντες. Sic ineptam librorum omnium lectionem, ἤλυθον, certiſſime emendo. Supra III. 866. ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων. Heſychius: ἀλύω, ἀδημονῶ, ἀθυμῶ. In re non valde abſimili eodem verbo utitur Oppianus, Αλ. γ'. 337. Venuſtiſſimam comparationem adponam:

ὡς δ' ὅτε τηλύγετον μήτηρ γόνον, ἢ καὶ ἀκοίτην
εὐνέτις,

εὐνέτις, ἀλλοδαπὴν τηλέχθονα γαῖαν ἰόντα
αἴσχυμένη σθέλῃσι, νόος δέ οἱ ἔνδον ΑΛΥΕΙ,
ἔσση οἱ μεσσηγὺς ἁλὸς χύσις, ὅσσα τε κύκλα
μηνῶν· ἀκροτάτοισι δ' ἐπεμβαίνουσα θαλάσσης
κύμασι, δακρυόεσσαν ἐπὶ σθόμα γῆρυν ἵησι,
σπεύδειν λισσομένη, καί μιν πόδες οὐκέτ' ὀπίσσω
ἐεμένην φορέουσιν, ἔχει δ' ἐπὶ πόντον ὀπωπάς.
ὣς — —

1292. ἀποφθίσειαν. Sic B. C. Cæſ. Guelferb. & a ſecunda manu Mediceus: nam primum in eo ſcriptum fuerat ἀποφθείσειαν, qui notatus error ad III. 754. Vulgo perperam ἀποφθίσσειαν. Ceteri tres Regii ἀποφθίσειεν, quod non deterius eſt.

1295. νύχθ' ὑπὸ πᾶσαν. Sic bene Florent. editio, ut Guelferb. codex. In Aldina, ut in Mediceo, νύχθ' ἐπὶ πᾶσαν. Codices mei νύκτ' ἐπί.

1296. κοῦραι, nempe ancillæ illæ duodecim Corcyræ, quas Medeæ Arete dederat; ſupra 1221.

1299. λιγέα κλάζουσι. Sic A. B. E. Cæſ. Medic. optime. In E. λίγα: in Guelferb. λιγέας. Vulgo λιγέως e gloſſemate. Vide ad I. 883.

1301. κινήσουσιν. Sic A. B. E. Cæſ. Medic. Vulgo κινήσωσιν. Futurum indicativi cum ὡς comparativo apud Homerum non raro occurrit, ut Ιλ. κ'. 183. ο'. 382. π'. 298. & alibi.

1306. νώνυμνοι. Quatuor Regii νώνυμοι, ut II. 982.

1307. ἐπ' ἀέθλῳ. Sic octo codices. Male vulgo ὑπ' ἀέθλῳ.

1316. αὐταὶ δέ μιν. Sic omnino legendum. Manifeſta menda, codices & impreſſi libri αὐτὸν δέ μιν.

1319. δέρας. C. & Med. δέρος. Sic etiam A. pro varia lectione. Utro modo legatur, nihil intereſt. Vide ad I. 244.

1320. ἐπὶ χθονός. A. E. ἐπὶ χθόνα. Iidem infra 1359. ἐπὶ χθονὸς habent.

1321. ἔργ' ἐκάμεσθε. Sic olim absque ulla auctoritate scripseram. Vulgo ἔργα κάμεσθε. Nunc in E. reperio ἔργ' ἐκάμνεσθε. In A. jam videram ἔργα ἐκάμεσθε.

1322. οἰοπόλοι, *deserta habitantes*, idem quod ἐρημονόμοι, infra 1333. ut recte explicat Arnaldus Lect. Gr. p. 104. Perperam vero Scholiastes exponit, περὶ τὰς ὄϊς πολοῦσαι. Triton a Pindaro vocatur οἰοπόλος δαίμων, Pythion. IV. 49. ubi non adeo insulsus fuit latinus interpres, ut verteret *pecorarius deus*. Mox sex mei codd. & Medic. χθόνιαι. Vulgo χθόνιοι.

1323. Λιβύης. Libye Epaphi filia, Neptuno amata, quæ tertiæ orbis parti nomen suum dedit. τιμήοροι, id est, ut recte interpretatur auctor Etymol. M. ἔφοροι.

1324. μηδ' ἔτι. Sic A. C. E. bene. Vulgo μηδέ τι.

1327. τίνετ'. Mediceus, Cæs. & duo Regii τείνετ', nempe ει pro ι longo scripto, quem morem librariorum, ex ore dictantis verba excipientium, fuisse, aliunde notum est. V. seq. ἔκαμε in tribus Regiis scriptum.

1332. ἀνά ῥ' ἕζετ'. Sic bene excusum in Florent. editione. Libri aliquot scripti & impressi ἄν ἄῤ' ἕζετ'. In Aldina ἀνάῤῥ' ἕζετ'.

1334. ἄντικρυς. Hoc pro vulgato ἀντικρὺ reposui. Vide ad III. 493.

1336. δήομεν. Vulgo δήωμεν. Hoc solœcum & corruptum esse qui non videt, græcè nescit. Illud e codicibus, in quibus tamen mendosa scriptura est, reposuimus. In A. C. E. δήομεν, transpositis elementis. In D. δήομεν. In Medic. a prima manu δήμεν, & e prava correctione δήωμεν. Vide infra 1460.

1339. αἱ δὲ βαθεῖαι -- βῆσσαι. Sic omnino legendum

Vulgo βαρείᾳ, quod ad φθογγῇ referunt. Non satis aptum leonis rugitui epithetum illud est, quod tamen si ei Poëta tribuere voluisset, scripsisset βαρείῃ, non βαρείᾳ. Sed nec hoc in plerisque codicibus reperitur. In quatuor Regiis perspicue scriptum βαρεῖαι, quod unius literæ mutatione, flagitante sensu, emendari debuit.

1346. πιφαυσκόμενος. Quatuor Regii πιφασκόμενος. Vide ad III. 605.

1348. σλέρφεσιν αἰγείοις. Hesych. σλέρφος· δέρμα, βύρσα. Accuratam in minimis rebus peritiam ostendit Poëta morum, habitus, cultusque diversarum, quarum meminit, gentium, ut ex comparatione Herodotei loci, in recensione populorum Africæ libro IV. p. 364. constabit. καὶ δὴ καὶ τοὔνομα κατηγορέει, ὅτι ἐκ Λιβύης ἥκει ἡ σλολὴ τῶν Παλλαδίων. αἰγέας γὰρ περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα φυσαγωτὰς αἱ Λίβυσσαι, κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ. Moris hujus rationem reddit Hippocrates, a Wesselingio ad Herodotum laudatus. Nicænetus in Epigr. Analect. T. I. p. 416.

Ἠρῷσσαι, Λιβύων ὄρος ἄκλιον αἵτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ σλεπλοῖς ζωσάμεναι φυσάνοις,
τέκνα θεῶν —
ἠρῷσσαι, Λιβύων χαίρετε δεσποτίδες.

1349. ἰξύας. Sic bene Cæs. & Medic. In B. ἰξίας. Ceteri perperam, ut vulgo, ἰξύος.

1350. ἐκ σ' ἐκάλυψαν. Sic D. Vulgo ἀν σ' ἐκάλυψαν.

1354. ἔκαμε, ut supra 1328. Sic duo Regii & Cæs.

1357. τῆσδε. Sic sex mei codices. Vulgo τῆσγε.

1359. ἐφ' ὑγρήν. Sic sex mei codices, & Medic. ut supra 1320. Florent. editio cum Guelferb. hic ἐφ' ὑγρῆς habet, quam lectionem secutus est Stephanus. Aldinam merito prætulit Hœltzlinus.

1361. οὐσ' ἔτι. Sic bene Cæs. Vulgo οὐδέ τι. Mox in D. ἀλλά πη ἀχλύς.

1364. Μινύαισιν. Sic sex mei codices. Florent. editio Μινύεσσιν, ut in Medic. a prima manu scriptum; sed emendatum Μινύῃσιν. Vide ad III. 578.

1373. ἣ γὰρ, id est, αὕτη γάρ. Sic bene A. D. E. Vulgo ἦ γάρ. Quæ sequuntur sic in Guelferb. codice constituta sunt:

-- -- -- κατὰ νηδύος αἰὲν ἔχουσα
ἡμέας ἀργαλέοισιν ὀϊζύει καμάτοισιν.

Quæ lectio, licet vulgatæ præferri non debeat, tolerari tamen potest. E duabus bonis conflata est pessima primariarum editionum lectio, κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα ἡμέας ἀργ-- Hoc exhibent B. Cæs. & Mediceus.

1378. ὑποδύσεται. Perperam vulgo ὑποδύσσεται. Illud est in quatuor Regiis, Cæs. Mediceo.

1381. Incredibilem rem narraturus, fidem facti Musarum auctoritate communit. Eodem artificio usus Virgilius Æn. IX. 77.

Quis deus, o Musæ, tam sæva incendia Teucris
avertit? tantos ratibus quis depulit ignes?
dicite. prisca fides facto, sed fama perennis.

1382. ὀμφήν. D. αὐδήν.

1384. ἦ τ' ἀρετῇ. Copulam inserui ob molliorem sonum. θῖνας. Male duo Regii δίνας.

1385. μεταχθονίην. Sic Florent. editio. Aldo placuit μεταχρονίην, quod exhibent quatuor Regii, Cæs. Med. Mox pro ἄγεσθε iidem codices, quibus accedit Guelferb. dant ἄγεσθαι.

1388. ἀνέπλησαν. Lectio est Aldinæ editionis, quam tuentur quatuor Regii cum Med. & Guelferb. In Florent. editione ἀνέτλησαν. Utrumque sensus admittit. Leve scripturæ discrimen librarios fefellit. Supra 15. αἶψα δὲ πᾶσιν ἀναπλήσειν κακότητα. Eadem varietas observata ad

Oppiani Αλ. α'. 708. ubi e tribus codicum lectionibus optimam electam fuisse arbitror:

-- -- -- -- ἀμφὶ δὲ παισὶ
καὶ θανέειν, καὶ πᾶσαν ὀϊζυρὴν κακότητα
πρόφρονες οὐκ ἀέκοντες ἀναπλῆσαι μεμάασιν.

1390. ἀναϊσκαίῃ βεβολημένοι. Sic quatuor Regii. Vulgo βεβιημένοι. Frequenter illud participium adhibet Noster cum diversis substantivis, ἀμφασίῃ, ἀμηχανίῃ, ἀνίῃ, οἴστρῳ, & aliis forte.

1391. οἴδμασι λίμνης. Sic A. C. E. Vulgo ὕδασι e glossemate. In D. ἔνδοθι.

1392. ὡς φέρον, ὡς εἰσβάντες -- Posterius ὡς abest in A. D. & Mediceo. *Simulac ad Tritonidem lacum venerunt, statim deposita nave in eam ingressi sunt.* Hic est loci sensus, quem e latinis versionibus vix eruas. Schema est, quod ὑστερολογίας, seu πρωθύστερον vocant: nam juxta rerum seriem scriptum oportuisset, καὶ ἀπὸ σιδηρῶν ὤμων θέντες τὴν νῆα, εἰς αὐτὴν ἔβαν.

1394. ξυρὴ -- δίψα. Perperam vulgo ξυρῇ. Ad casum substantivi flectendum erat adjectivum, non vice versa, quod tamen fecit Aldus, edendo δίψῃ. In A. ad marginem emendatum ξυρή. Parum aptum mihi videtur sequens verbum ἔκειτο, quod vereor ut genuinum sit: mallem ἔτειρε, aut simile quid.

1398. χώρῳ ἐν Ατλαντος, *in loco, quem habitaverat Atlas*; ut Ελλήνων τόπος, Πέλοπος τόπος, apud Æschylum. χθόνιος ὄφις, *serpens a terra genitus.* Aliam originem ei tribuit Hesiodus a Scholiaste, & inde a compilatoribus male citatus, Theog. 333.

Κητὼ δ' ὑπλόταλον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Eidem Hesiodo Hesperides Noctis sunt filiæ: alii Atlantem, alii Hesperum patrem illis dant. Nec earum in numero magis consentiunt auctores: quatuor recenset Apollodorus p. 117. editionis Th. Gale.

1399. ἐφίμερον ἀείδουσαι. Hesperides Hesiodo λιγύφωνοι: Euripidi, ὑμνῳδοὶ & ἀοιδαὶ dicuntur.

1402. ἄκρῃ οὐρῇ ἔτι σπαίρεσκεν. Vulgo ἄκρῃ οὐρὴ ἔτι σκαίρεσκεν. In quatuor Regiis ἄκρῃ οὐρῇ reperi: σπαίρεσκεν e conjectura reposui; alterum manifesto mendosum est.

1403. ἐκ δὲ λιπόντων. Absurdissima est ad hunc locum Batavi editoris adnotatio. Planus est sensus: τῶν δὲ τοῦ Ηρακλέους ὀϊστῶν ἐκλιπόντων ἐν τῷ τοῦ ὄφιος αἵματι πικρὸν κόλον ὕδρης Λερναίης -- Serpentem sagittis confixerat Hercules: sagittæ vero in serpentis vulneribus & proinde sanguine admiscuerant & reliquerant lethale virus Lernææ hydræ, quo olim intinctæ fuerunt. Ideo quæ vulneribus insidebant muscæ, gustato venenato tabo, statim arescebant & moriebantur. Vide uter sit intellectu facilior, Græcusne poëta, an Latinus interpres: dijudica an Shawii versio *explicatio dici possit*, an *ipsa per se intelligi queat*, an de literis bene meritus sit artium ille Magister, quod tam putida versione Apollonium infamem fecerit. En illius latina: *Et e linquentibus hydræ Lerneæ bilem cruore amaram sagittis muscæ putrescentia ad vulnera siccabant.*

1407. οἱ δ' ἐπέλασσαν. Sic concinne scriptum in tribus Regiis. Vulgo οἱ δὲ πέλασσαν.

1410. σλὰς δέ σφε παρηγορέεσκε. Vulgo ineptissime legitur: τὰς δέ σφι παρηγορέεσκε. In quatuor Regiis perspicue scriptum σλάς. Tum σφι in σφε commutari debuit, flagitante syntaxi. Verbum activum παρηγορέω accusativum regit, non dativum. Vide ad II. 1087. III. 370.

1411. καὶ εὐφρονες. Sic recte in quatuor Regiis scriptum.

1413. οἰοπόλοι. Vide supra ad 1322.

1418. εἰ δέ κεν -- ἱκώμεθα. Quatuor Regii, Cæs. & Med. solœce εἰ δὲ καὶ ἱκώμεθα. Absque particula κεν scribendum fuisset ἱκοίμεθα. Jam plus satis observatum fuit frequentissimam esse commutationem vocum καὶ & κε.

1422. λισσόμενος ἀδινῇ. Salvum est metrum, cui ut succurrerent librarii in A. & E. scripserunt λισσόμενός τ' -- Vide supra ad 1260. ἐλέηκαν scriptum oportuit, ut supra 1308. Vulgo, non observata temporum ratione, ἐλέαιρον.

1425. τηλεθόωντα. Sic bene E. In A. τηλεθέοντα. Florent. editio τηλεθάωντα, quod in τηλεθάοντα mutatum fuit. Poëtica forma vulgari præferri debebat.

1427. Ερυθηΐς. Male in duobus Regiis Ερυθρηΐς. Apollodoro Ερυθία. V. seq. Regii aliquot perperam ἰτύης.

1433. ἔμολε. Sic tres Regii perspicue. Ambigua ob compendiariam notam scriptura est in E.

1435. ἀειράμενος. Sic, ut bene Aldus edidit, scriptum in plerisque codicibus. ἀειρόμενος, quod e Florent. editione sumsit Stephanus, est in Guelferb.

1438. πελωρίου. Tres Regii minus bene πελώριον.

1442. καρχαλέος. Homerus Ιλ. Φ'. 541.

δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι -- --

ubi vide Ernestii notam. In Cæs. καρφαλέος.

1444. ἦν δ' ἄρα τις πέτρη. Sic quinque Regii, ut in Parisina editione. In primariis ἦδε δέ τις: pejor Hœltzlini lectio ἦδε δέ τις. Optimum esset ἔστι δέ τις.

1445. ἐννεσίῃσι. Putidum αἰνεσίῃσι in nullo octo codicum reperitur.

1447. πέδῳ. Inepte in duobus Regiis πόδας.

1455. ἄπλητον. Sic quinque e meis codicibus & Med. In E. ἄπλητον, forte pro ἄπλησον, quod Arnaldo in

mentem venerat. Vulgo absurde ἄπληκλον. Formicarum similitudine usus est Virgilius, sed aliorsum transtulit, Æn. IV. 402.

1459. κεκμηότας. Sic quatuor Regii, Medic. Guelferb. Vulgo κεκμηκότας. -- εἴ πως valet *utinam*, ut εἰ γὰρ Tragicis frequentatum. Vide quæ notavi ad Euripidis Or. 1104.

1460. Ut supra 1336. δήωμεν solœce pro δήοιμεν legebatur, sic hoc loco, ubi recte vulgares libri cum septem codicibus δήοιμεν præstant, Guelferb. δήωμεν habet.

1461. οἵ τ' ἄρμενοι. Sic sex mei codices. In Guelferb. ut in Florent. editione οἵ θ', quod in οἵ γ' commutarunt. V. seq. ἐρεείνειν præter Aldum & Parisinam editionem tuentur sex mei codices & Medic. Bona lectio est. οἵ τε ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον ἦσαν, ἐκρίθησαν πρὸς τὸ, vel ὥστε, ἐρείνειν. -- Stephanus e Florentina, diversa cum interpunctione, ἐρέεινον.

1463. ἐπηλίνδητ'. Pluspamperfectum passivum verbi ἐπαλινδέω. Sic quatuor Regii, Cæs. Guelferb. In D. ἐπηλινδοῖτ', forte pro ἐπηλινδεῖτ'. Sed tempus imperfectum hic aptum non est. Perperam Stephanus e Florent. editione ἐπηλίνδετ'.

1465. ποσσὶ δὲ κούφοις. Sic quatuor Regii & Medic. Vulgo ποσσί τε.

1473. ἕζετ διζήμενος. In A. C. E. ἐμήσατο διζήμενος. Forte olim quidam codices habebant ἐμήσατο διζέμεν Ἀργώ. Quod, licet non contemnendum, vulgato non præoptaverim. E duabus bonis lectionibus conflata est illa pessima.

1479. Virgilius Æn. VI. 452.

-- -- adgnovitque per umbram
obscuram, qualem primo qui surgere mense
aut videt, aut vidisse putat per nubila lunam.

1482. ὡς δὲ καί. Sic quatuor Regii. Vulgo οἱ δὲ καί.

1484. μοχθή-

1484. μοχθήσαντες. Sic bene A. E. Vitiose in D. μοχθίσαντες, e frequenti commutatione literarum η & ι. Vide ad III. 1399. In B. μοχθήσοντε. Cæs. & Guelferb. μοχθήσαντε. Pluralis numerus hîc requiritur, quia participium istud tam ad Euphemum quam ad Boreadas pertinet. Perperam vulgo μοχθίζοντες.

1487. αὐλείτης. In quatuor Regiis αὐλήτης, quam scripturam agnoscit Hesychius. αὐλήτην, τὸν τοῦ κώπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. Qua in glossa κώπρος *stabulum* notat. -- Tum scribo ὅ σ' ἐῶν, pro vulgato ὃς ἐῶν. Relativum ὅ pro ὃς Homero ceterisque heroicis poëtis frequens, & pronomen σε salvo sensu omitti non potest. -- τόφρ'. Solus Guelferb. ὄφρ'. Promiscue ὄφρα & τόφρα tam pro *donec*, quam pro *ut* adhibent Poëtæ, ut εἵως & τείως. Utilis est posterior forma ad vitandum vocalium concursum. Supra III. 807. retineri poterat vulgatum τόφρα:

Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.

1489. ἐστεὶ οὐ μὲν -- Sic bene A. C. E. Vulgo sine ullo sensu οὔ μιν.

1491. Acacallidis Minoïs filiæ ex Nicandro meminit Antoninus Liberalis, cujus ex narratione, cap. 30. colligere quis possit, non temere hîc a Poëta Apollini epithetum Ἀνωρείοιο tributum fuisse, sed ad nominis etymon eum respexisse.

1497. ἐπὶ ῥήνεσσιν. Sic recte Stephanus excudit, ut in A. C. E. scriptum est. In D. ἐπὶ ῥίνεσσιν, ex ea erroris causa, de qua supra ad v. 1484. In Florentina, licet ρ geminatum sit, quod minime necesse est, saltem distinctæ sunt voces, ad hunc modum ἐπὶῥ ῥήνεσσιν. Vitiosam scripturam inepte revocans Hœltzlinus, pejus adhuc illam corrupit. Quum litera ρ tanquam duplex pronunciaretur, ubi producenda erat brevis vocalis, eum in scripturam

morem intulerunt librarii quidam imperiti. Hoc in cod. B. fere perpetuo obſervatum, e quo ſi Hœltzlinus Apollonium edidiſſet, quot monſtra protuliſſet! Supra 1470. pro γὰρ οἱ in eo codice ſcriptum γὰῤῥ οἱ.

1500. πευθόμενοι. Sic bene Stephanus e Pariſina editione, ut in quinque Regiis ſcriptum eſt. E primariis editionibus Batavus ſtolide πυθόμενοι revocavit, quod, ſi a πυνθάνεσθαι deducatur, non admittit metrum, ſi a πύθειν, abſurdum eſt. -- γαίῃ τ' ἔνι ταρχύσαντο μυρόμενοι· τὰ δὲ μῆλα -- Sic optime diſtinxit, & duarum vocularum tranſpoſitione ſenſum reſtituit Hœltzlinus. Antea poſt ταρχύσαντο diſtinguebatur, & legebatur μυρόμενοι δὲ τὰ μῆλα -- ut in omnibus etiam codicibus ſcriptum eſt. Quot culpas bona illa emendatione redemerit, aliis decernendum relinquo. -- Mox pro μετὰ σφέας, in Guelferb. κατὰ σφέας. Illas præpoſitiones male commutatas vide III. 909.

1508. μελαίχιμον. Sic primariæ editiones, & codd. melioris notæ, ut Cæſ. Guelferb. B. Perperam Stephanus e Pariſina μελαίχυμον edidit. Vide quæ notavi ad Æſchyli Perſ. 299.

1510. οὐδέ' ὅσσον. Sic bene D. Vulgo οὐδέ' ὁπόσον. -- γίγνεται. Perperam codices aliquot γίνεται.

1511. οὐδέ' εἰ -- Φαρμάσσοι. Sic Cæſ. Guelferb. Medic. B. & editiones primariæ. εἰ eſt etiam in C. D. In A. & E. peſſime ἤ, non ἤν: ſed quatuor hi codices Φαρμάσσῃ habent. Veterem lectionem mutavit ſciolus, cui non placuit εἰ bis in eodem verſu.

1514. καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ. Quatuor Regii & Cæſ. habent καλέσκε. Non male ſcriberetur:

Εὐρυμέδων, τόδε γὰρ καλέεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ.

κάλεσκε tuetur Clarkius ad Il. ο'. 338. cujus rationes non mihi omnino perſuadent legitimam illam formam eſſe.

1516. κυανέου. Quatuor Regii κυάνεαι. -- Fabulam hanc e Noſtro ſumſit Ovidius, apud quem Perſeus, Metam. IV. 614.

Viperei referens ſpolium memorabile monſtri
aëra carpebat tenerum ſtridentibus alis.
cumque ſuper Libycas victor penderet arenas,
Gorgonei capitis guttæ cecidere cruentæ:
quas humus exceptas varios animavit in angues;
unde frequens illa eſt, infeſtaque terra colubris.

1520. κερκίδα. Pollux II. 191. τοῦ μείζονος ὀσίου, ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον.

1521. καὶ αὐταί. Sic emendo. Abſurde vulgo καὶ ἄλλαι.

1523. ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε. Vulgo mendoſe legitur, ἕνεκ' οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρε. In margine codicis B. & Cæſ. ſcriptum eſt ἐπεὶ pro varia lectione, quod, ut optimum, recepi. Vox ἕλκος librarii errore e præc. v. repetita, hîc abſurdiſſima eſt. Sane ὑπέρβιον erat vulnus illud, quo ſtatim mortuus eſt Mopſus. Sed quum ratio reddenda eſſet, cur ille *vulnus audaciter contrectaret*, addidit poëta, *vulneris dolorem non ita magnum fuiſſe*, quod in carnium putredine & gangrena ſolemne eſt.

1525. χέετ' ἀχλύς. Quatuor Regii κέχυτ'.

1531. μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔῤῥεεν ἄχνη. Sic olim legendum eſſe conjeceram: eamque lectionem diu poſt, perſpicue ſic ſcriptam, reperi in D. Vulgo ἔῤῥεε λάχνη. Pilorum defluvium morbus eſt, & vitii ſignum in vivo corpore: ſed illius vix mentio facienda erat ad cadaveris putredinem deſignandam, quæ manifeſtiori ſigno, & in omnibus corporis partibus, non iis ſolum, quæ pilis veſtiuntur, conſpicuo, declarari debuit; ſcilicet putrificæ uliginis efluxu, ſpumæ illius, quæ liqueſcentibus carnibus oboritur. Hoc ſignificat ἄχνη, qua voce in genere notatur πᾶν

λεπλομερὲς καὶ κοῦφον, seu πᾶσα λεπλότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ.

1537. πρήθοντος ἀήτεω. Vulgo πρήσσοντος. In quatuor Regiis πρήσσοντος. Vide supra ad 819.

1538. πόρους τ' ἀπελεκμήραντο. Sic B. & Cæs. recte. Vulgo πόρων τ' ἀπετεκμαίροντο. ἀπελεκμήραντο est etiam in Medic. & scribi debuit in Guelferb. ubi ἀπελεκμήροντο.

1549. δαίμοσιν ἐγγενέταις. Tres Regii δαίμοσι γηγενέταις. -- νόσῳ ἔπι μείλια θέσθαι. Perperam codices aliquot ἐπιμείλια, ut in primariis editionibus excusum. Eadem menda in Homero Ιλ. ί. 147.

1552. γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας. Id est, ἀναείρας γαίης. Vide ad III. 1367. Male in Florentina γαῖαν δ'.

1560. παραλίης. Sic bene E. & Guelferb. quæ scriptura in plurimis Dionysii codicibus observata. Geminatio literæ ρ librariorum imperitiæ debetur.

1561. Pindarus Pythion. δ'. 57.

-- -- Φάτο δ', Εὐρύπυλος
γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
ἔμμεναι. -- --

ad quem locum videndus Scholiastes.

1567. ἐνὶ πείρασι. Vulgo ἐπὶ -- Illud præferunt sex mei codd. & Mediceus.

1568. μεταχθονίην. Sic cum Florent. editione E. a prima manu. Septem ceteri codices μεταχρονίην.

1570. ἐξανέχει. In D. ἐξανάγει, quæ lectio in aliis codicibus diversimode obscurata reperitur: in A. ἐξενάγει: in C. ἐξενέγει.

1575. ἡ δὲ -- Sic codd. non ἠδὲ, quod e veteribus editionibus revocavit Batavus.

1582. τότε πλόος -- Ordo est, ex quo manifestus sensus elucet: τότε (id est, ὅταν ἵκηται πρὸς τὸν τόπον, ὅθι ἡ χέρσος ἑτέρωσε κλίνεται, καὶ ἀξκῶνα ποιεῖ) πλόος ἀπήμων

τελάνυσθαι ὑμῖν, ἰοῦσιν ἀπὸ τοῦ προὔχοντος ἀϛκῶνος. In septem codicibus (nam in Guelferb. collatione nihil ad hunc versum adnotatum; vix tamen dubito, quin eandem, quam ceteri, lectionem habeat) scriptum:

ἀϛκῶνος τελάνυσθαι ἰθὺς ἀπὸ προὔχοντος ἰοῦσιν.

Quod si primi editores in codicibus suis repererunt, turpiter se dederunt in illius versus emendatione. Nam quum ἰθὺς sensui contrarium sit, & ob primæ syllabæ modulum metro repugnet, ea vox eximenda erat, & retineri debebat altera, ἀπὸ, quam & sensus poscit. At ii contrariam inierunt rationem, ἰθὺς retinentes, & eximentes ἀπό: sicque sensum pessumdederunt, & versum claudicantem fecerunt. Nam semper & ubique ἰθὺς primam producit.

1585. γιγνέτθω. Sic C. E. bene. Vulgo γινέτθω. Vide Valckenarium ad Euripidis Phœn. 1396. & nos ad Medeam 14.

1588. αὐτὰρ ὅγ' ὤμοις. Vulgo legitur αὐτὰρ ὁ τείως. Adverbium istud τείως adeo otiosum, frigidum & ineptum est, ut nemini non spurium videri debeat. Præterea quum sequatur ἀνθέμενος, quod significat, *quum sibi imposuisset*, addi debuit, quo, cuinam corporis parti, impositum tripodem abstulerit: nam capiti, humero, brachio imponi potuit. Nullibi, quod meminerim, ἀνθέσθαι sic absolute adhibet Noster. II. 1061. ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν — III. 1320. σάκος ἄνθετο νώτῳ. IV. 1375. ὤμοις ὑψόθεν ἀνθέμενοι — 1386. ἀνθεμένους ὤμοισι — 1770. ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας ἀνθέμενοι.

1593. Αἰσονίδην. In solo D. Αἰσονίδῃ, errore, ut videtur librarii, sed absque menda. Verbum ἀνώγω construitur cum tertio & cum quarto casu. Vide Nostrum I. 693. IV. 100. Aratus Phæn. 266.

ὃς σφίσι καὶ θέρεος καὶ χείμαλος ἀρχομένοιο

σημαίνειν ἐκέλευσεν.

1595. ἐσσυμένως ἐὺ κρίνατο. Vulgo ἐσσυμένως ἐκρίνατο. In D. ἐπεκρίνατο, quod ex noſtro ἐὺ κρίνατο depravatum. Solemne hoc, ubi de eligendis victimis agitur. Vide ad I. 356.

1597. τῆσδ' ἐφαάνθης. Sic diſtinctæ voces in A. E. Vulgo τῆσδε φαάνθης.

1598. εἴτε σύ γε Τρίτων. Perperam quatuor Regii, Cæſ. Med. εἴτε σὲ Τρίτων, vel Τρίτων'. — Φόρκυν. Vulgo Φόρκυν. Illud præfert B. Vide ſupra ad 828.

1601. ἐς οἴδματα. Sic A. C. D. E. Vulgo ἐς ὕδαλα.

1604. ἐπ' εὐρέα. Vulgo ἐς. Illud præferunt ſex mei codices.

1605. σλέλμι. Sic quatuor Regii, Cæſ. Medic. Vulgo σλέλμει.

1607. ἐνὶ σλομάτεσσι. Minus bene quatuor Regii, Cæſ. Medic. cum Florent. editione ἐπὶ σλομάτεσσι.

1612. ἄντικρυς. Vulgo ἀντικρύ. Eadem confuſio, quæ ſupra v. 1334.

1613. ὑπὲκ λαγόνων. Sic optime D. Vulgo ὑπαὶ λαγόνων. — δίκρη ῥά οἱ. Vulgo δικραίρα οἱ, quæ ſcriptura, *quum durius aliquanto dictum videatur*, *cauda biceps*, corruptelae ſuſpicionem injecit Adriano Heringa, cujus pereruditam diſputationem operæ pretium fuerit legiſſe, Obſervat. Cap. XIII. ubi reponendum cenſet δικραία. Melius quid dederunt codices. In C. primùm reperi δίκραιρά οἱ, unde, quum mihi compertum eſſet, quam ſæpe a librariis αι & η fuiſſent commutata, ſtatim vidi duas voces in unam coaluiſſe, & ſcribendum δίκρη ῥά οἱ. Eandem poſtmodo ſcripturam δίκραιρά οἱ in D. obſervavi: nunc plenius confirmatur mea conjectura, ope codicis E. in quo diviſim ſic ſcriptum δίκραι ῥά οἱ. Græcum eſt optimæ notæ vocabulum δίκρος, δί-

κρη, δίκρον. Adeat modo lector laudatum doctissimi Medici Batavi librum. His demum scriptis, animadverti in accuratissima Parisina editione excusum esse δικρὰ ῥά οἱ, quod e codice aliquo petitum, nihil aliud est, quam ipsissima nostra lectio, aliquantisper depravata: inde sinceram scripturam facile restituere poterat Stephanus.

1614. ὀλκαίη. Florent. editio, ἀλκαίη. Illud præferunt octo codices, editiones Aldina & Basil. ἀλκαίη proprie de leonis cauda dicitur, & καταχρηστικῶς aliis etiam tribuitur animalibus, ut ex observatis ad Callimachi fragm. 317. videre est. Sed pisci parum convenit.

1617. τόφρα οἱ ἄγε, τείως. Sic Florent. editio, bene. In ceteris ἄγεν. Salvo metro scribere potuisset, τόφρα οἱ ἄγεν, εἵως — quod &, meo judicio, præstaret. Sed, ut supra ad 1487. observavi, ἕως & τέως promiscue adhibent poëtæ. Vide supra 821. sic Hymno in Cererem Homerico 138. & apud quosvis passim.

1618. νισσομένην. Sic D. & Cæs. bene. Vulgo νεισομένην.

1619. ἐν ὀφθαλμοῖσιν. Sic Guelferbytanus codex. Perperam vulgo ἐπ' ὀφθ — ἐν & ἐπ' sæpissime commutarunt librarii. Lectionem nostram satis confirmat Homerus, apud quem passim reperitur ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ὁρᾶσθαι. Vide Il. α'. 587. γ'. 306. σ'. 135. 190. sicque alii Poëtæ. Theocritus in Pastoribus, v. 7.

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιεν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπαν;

1628. χήραντο. Vulgo κεχάρωντο. Illud præferunt quatuor Regii, quod & temporum rationi magis congruit. B. κεχάραντο. Medic. χάρωντο. Pro ἀργέσλαο Guelferb. habet πρυμνήταο.

1634. ἰοῦσαν. Sic bene A. D. E. Vulgo sine sensu ἰοῦσι.

1640. ἐπιωχήν. Male in Florent. editione, & exinde in ceteris ἐπ' ἰωχήν. Perite Hœltzlinus duas voces in

unam contraxit. Hesychius: ἐπιωγαὶ, οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ ὑποσκέπην, καὶ καλαγωγάς. — ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι. Homerus Odyss. ε'. 404.

οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ἔχοι, οὐδ' ἐπιωγαί.

Oppianus Αλ. β'. 550.

— λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαί.

Gloſſa, καταδύσεις.

1643. Talus ille, quem Europæ a Jove datum fuiſſe fabulantur, Minoïs fuit famulus, cujus in adminiſtrando regno opera utebatur. Præter Luciani interpretem in Philopſeude, nemo, ut opinor, Minoïs eum filium fuiſſe tradidit. In Luciani verbis ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνως, ſubintelligitur ὑπηρέτης, δοῦλος, vel ſimile quid, non vero υἱός.

1647. ὁ τῆς γε, nempe τῆς σύριγγος, λεπτὸς ὑμὴν ἔχει πείρατα ζωῆς καὶ θανάτου. Vulgo abſque ullo ſenſu legitur τήν γε.

1650. ἀνεκρούεσκον, cum augmento, Ionice. Sic quatuor Regii.

1653. σφι Μήδεια. Sic D. E. ut I. 697. 926. & alibi.

1654. δαμάσσειν. D. δαμάσσαι.

1655. καὶ εἰ Latinorum eſt etſi, cujus aggregati, primam ſedem occupante particula καὶ, unicum exemplum ex Ιλ. ν'. 316. afferri poſſe credidit eruditus auctor Doctrinæ Particularum, p. 350. En alterum ex Apollonio noſtro, ubi ſalvo metro particulæ transponi nequeunt; cui tertium addam e veteri Poëta apud Plutarchum de S. N. V:

αἳ καὶ ἀναμπέχονοι, γυμνοῖς ποσὶν, ἠΰτε δοῦλαι,
ἠῶαι σαίρεσκον Αθηναίης περὶ βωμὸν
νόσφι κρηδήμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ νῆφας ἱκάνοι.

1656. πέλοι. Vulgo πέλει. Illud præferunt C. D. Medic.

dic. recte. Sic ὅτε μὴ cum optativo conſtruit Noſter, ſupra 587. & Homerus Odyſſ. π'. 197.

οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ, ΟΤΕ ΜΗ Θεὸς αὐτὸς ἐπελθών,
ῥηϊδίως ἐθέλων ΘΕΙΗ νέον, ἠδὲ γέροντα.

1660. ἐρετμοῖσι, abſque ν. Sic C. D. E. Cæſ. Medic.... ἥν τινα ῥέξει. Sic primariæ editiones, B. Medic. Guelferb. Vulgo ῥέξοι.

1663. βήσατ'. Perperam A. D. βήσετ'.

1664. διὰ κληῖδας. Perperam vulgo κληῖδος. Eadem menda ſublata fuit I. 358.

1665. ἀοιδῇσι absque ν. Sic C. D. E. bene. Tum μέλπε δὲ Κῆρας lectio eſt quatuor Reg. Cæſ. & Medicei. In ſolo E. vulgatum θέλγε reperi, quod & in Guelferb. eſſe videtur. Editiones etiam Aldina & Baſil. μέλπε præferunt: recte omnino. Significatio enim verbi θέλγειν hujus loci aliena eſt. Fraudis notio illi verbo ineſt, ut ſupra 147. 436. 667. 894. & alibi paſſim. Non *deliniendæ*, non *fallendæ*, non *ſopiendæ* erant Parcæ, ſed *invocandæ*, & in Talum incitandæ.

1671. λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῖε χόλον. Hujus locutionis rationem forte non expediam: id tamen affirmabo, ineptiſſimum eſſe, quod Hœltzlinus ſuſpicatus eſt, Poëtam ideo verbo πρίειν uſum fuiſſe, ut ad ſerræ inventorem Talum adluderet. Talus ille ſerræ inventor Dædali ſororis filius fuit, a Talo æreo diverſiſſimus. Vide Diodor. Sicul. T. I. p. 319. Alia hujus verſus lectio, ſed mendoſa, apud auctorem Etymol. M. p. 688. reperitur. πρίσ. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάβε ἐσθί. λευγαλέος δέ οἱ πρίεν χόλος. Ἀπολλώνιος. Verbum πρίω ſerrandi & frendendi notione hîc poſitum non eſt, ſed ſufflandi. Vide Etymol. M. in πρήθω, p. 687. & Heſychii interpretes ad gloſſam πρίεται, φυσοῦται.

1672. δείκηλα. Perperam Regii omnes δίκηλα. Vide ad I. 746.

1674. λυγρὸς ὄλεθρος. Sic D. meo judicio, optime. Vulgo legitur μοῦνον ὄλεθρος, hoc sensu: εἰ δὴ μὴ μόνον νόσοισι τυπῆσί τε ὄλεθρος ἀντιάει. Sed in similibus phrasibus μόνον elegantius supprimitur, & huc e glossemate invectum fuisse, nemo non videt.

1677. ἀν -- ὀχλίζων. Sic bene editiones primariæ cum sex codicibus. Perperam Parisina, & ex ea Stephanus ἐν, quod in solis A. & E. repertum.

1680. μολύβδῳ. Sic Parisina editio, bene. In tribus Regiis μολύβδῳ.

1685. ῥιπῇσι, absque ν. Tres Regii ῥιπαῖσι. Fundus comparationis apud Homerum Ιλ. ν'. 389.

ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεηκέσσι, νηΐον εἶναι.

1691. ἱρόν. Perperam Medic. ἱερὸν, eadem menda, quam sustulimus II. 718.

1695. Hunc versum citat Suidas: κατουλαί. ἡ σκολιὴ νύξ· διὰ τὸ ὁλοὴν αὐτὴν εἶναι. οἷον, Νὺξ ἐφόβει -- ad quem locum videnda egregia Kusteri nota.

1696. οὐκ ἀμαρυγαί. Vulgo οὐδ'. Illud præferunt quinque Regii, Cæs. & Mediceus.

1697. μέλαν χάος. Sic quatuor Regii & Cæs. In D. μέγα χάος. In Guelferb. μελάγχαλος. Vulgo perquam mendose legitur μελάγγχροος, ubi editorum supinitatem quis non miretur? Nam absurdissima hæc lectio scrupulum alicui injicere debebat & suspicionem, melius quid in vetustis libris forte repertum iri. Optimam nostram lectionem quærentibus obtulisset Florentina editio. -- ἤ τις αἰδὴ ὠρώρει σκοτίη. Vulgo legitur ἠέ τις ἄλλη, quod licet ab Hœltzlino, in-

optissima quæque comprobante, explicatum, summo Hemsterhusio depravatum visum est, quicum ego sentio; sed aliter emendo. Reponebat ille ἠέ τις Αιδου. Ab ΑΛΛΗ minus recedit ΑΙΔΝΗ, quam ΑΙΔΟΥ. Præterea vocis hujus, quæ uno interjecto versu recurrit, notio jam continetur in μυχάτων βερέθρων.

1710. μαρμαρέη -- αἴγλη. Sic quatuor Regii in casu recto, optime, modo scribatur βιοῦ. Vulgo μαρμαρέην δ' ἀπέλαμψε βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλην.

1712. ἀντία νήσου. Non minus bene in Guelferb. ἐγγύθι νήσου. Hoc enim ob oculos habuit librarius, cujus errore scriptum ἐγκόθι.

1714. φέῖγεν ἀνερχομένη. Sic sex mei codices & Guelferb. Vulgo absurdissime legitur φεῦγεν.

1718. μιν -- ἀνέφηνε. Mendose vulgo legitur μεν, quod jam animadverterat Stephanus.

1719. ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες -- ἐφοπλίσσειαν. In Guelferb. οἷά κεν ἄνδρες. Scribe:

ῥέζον δ' ὅσσα κεν ἄνδρες --

optativus ἐφοπλίσσειαν particulam κεν flagitat.

1721. ἐπιλείβοντας. Sic quatuor Regii. Divisim in B. ἐπὶ λείβοντας. Male vulgo ἐπιλλείβοντας. Vide notata ad I. 1133. ἐπιλίγδην apud Homerum Ιλ. ῥ'. 599. eadem ratione secundam producit.

1723. γέλων. Sic A. C. E. Vulgo γέλω. Priorem formam prætuli, quæ apud Homerum occurrit, Odyss. σ'. 349.

κερτομέων Οδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξε.

Altera forma sine ν dialecti Atticæ est. Vide Herodiani Philetærum p. 439. Accusativus Μίνω ibi enotatus confirmari potuerat ex Nostro III. 1107.

1725. ἐπισποβέεσκον. Sic D. In B. a prima manu ἐπισπομέεσκον. Vulgo cum augmento ἐπεσποβέεσκον. A. C. ἐπεσπομέεσκον. Vide ad III. 663.

1730. ἱλάσκονται. B. & Cæs. ἱλάσκωνται.

1733. Somnia in Mercurii potestate esse credebant veteres. Homerus in Hymno eum vocat:

ληϊστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων.

Hinc si quis somnium vidisset, Mercurium venerabatur.

1735. ὑπὸ λιβάδεσσι. Sic A. C. E. bene. Vulgo ὑπαί.

1738. ἠΰτε κούρη. Sic bene A. C. D. E. Homerus Ιλ. π'. 7.

τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
νηπίη;

V. seq. τὴν αὐτός. Sic in quatuor Regiis & in Guelferb. bene. Denique ἀτίτηλε scripsi, ut melius constaret temporum ratio. Vulgo autem perperam ad hunc modum scriptus est & distinctus hic locus:

— — — ὀλοφύρετο δ' ἠΰτε κούρην
ζευξάμενος, τὴν δ' αὐτὸς ἑῷ ἀτίταλλε γάλακτι.

Sensus est: *lacrimabatur, tanquam puella, quod rem habuisset cum ea, quam ipse suo aluerat lacte.*

1743. παρακάτθεο. Vulgo contra sensum παρακάτθετο. Emendationem certissimam præcepit Jo. Piersonus. Orat gleba, ut se Nereïdibus custodiendam committat. Quod quum jussisset Jason v. 1750. Euphemus dicto paret, & glebam in mare projicit v. 1757.

1745. νεπόδεσσιν, *nepotibus.* Theocritus in Ptolemæi encomio:

ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.

1746. τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μνήστιν κραδίη βάλεν. Casus est rectus κραδίη. τῷ δ' ἄρα κραδίη μνῆστιν ἐπέβαλε. Imperite vulgo editum κραδίῃ, qua ratione verbum βάλεν substantivo caret, a quo pendeat. Oppianus Αλ. γ'. 503.

— — — κραδίη τέ οἱ ἄλλοτε λαιὴν,
ἄλλοτε δεξιτερὴν ἐπιβάλλεται ἀτραπὸν ἐλθεῖν.

1749. ὦ πόποι. Guelferb. ὦ πέπον.

1751. ἐννάσσονται. Sic bene ſex mei codices & Medic. Vulgo εὐνάσσονται. Guelferb. ἀνάσσονται.

1753. οὔ νύ τις. Sic ſex mei codices cum Mediceo. Vulgo οὐδέ τις.

1759. Σιντηΐδα. Perperam vulgo, & reclamante metro, Σιντιάδα, quod tamen codices omnes exhibent. Socors fuiſſem & Shawio ineptior, ni ex I. 608. illud repoſuiſſem.

1763. Male hic verſus omiſſus in Guelferb. Eum exhibent ceteri codices omnes, & ſententiæ omnino neceſſarius eſt, ita ut non intelligem quî eo carere potuiſſet Jo. Pierſonus. Nonne dictum oportuit *quo*, *in quem locum*, relicta Sparta, Theras Euphemi poſteros duxerit? Nempe in inſulam Calliſtam, quam ille ſuo nomine Theram appellavit. Callimachus in Elegiæ fragmento:

ΚΑΛΛΙΣΤΗ προπάροιθε, τὸ δ' ὕσλεγον οὔνομα ΘΗΡΗ,
μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Omiſſus autem fuit a librario hic verſus, quia præcedens in eandem vocem deſinebat. Nam in codicibus aliquot Spartani viri nomen Ionica forma ſcriptum, ἐὺς παΐς ἤγαγε Θήρης. Sic in Regiis A. D. E. Theræ patri nomen fuit Αὐτεσίων, non Αὐλεσίων, quod cur Spanhemio placuerit, ad Callim. H. in Apollinem, 73. neſcio. Priori modo ſcriptum hoc nomen plus ſemel legitur apud Pauſaniam, & apud Herodotum p. 344. & 460.

1767. δηρίσαντο. Guelferb. δηριόωντο.

1771. ἀνθέμενοι. Minus bene vulgo ἐνθέμενοι.

1778. ἐνέσλαθεν, *obſtiterunt*. Sic B. & Mediceus.

1779. παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες. Obſerva tmeſim. ἀλλὰ ἔκηλοι παραμετρήσαντες γαίην Κεκροπίην καὶ Αὐλίδα. Sæpius occurrit apud Noſtrum παραμετρέω.

APPENDIX

VARIARUM LECTIONUM, NOTARUM

ET

EMENDATIONUM

IN

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-159915-p0439-4

APPENDIX IN LIBRUM I.

V. 4. Μετὰ κῶας. Auctor Hymni in Cererem nuper reperti, v. 106.

ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὑήρυτον —

Sed in Mimnermi versibus apud Strabonem p. 80. & in Analectis nostris T. I. p. 63. librarii errore debetur præpositio μετὰ, in μέγα commutanda:

οὐδ' ὁκόταν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέτας ἀλγινόεσσαν ὁδὸν,
ὑδρισθῆ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ωκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον.

Sic apud Nostrum μέγα κῶας occurrit IV. 171. 184. 439.

15. τόν γ' ἐσιδών. Sic Medic.

30. ἐπήτριμοι. Perperam sæpe in codicibus scriptum reperitur ἐπίτριμοι, quod hic habent A. E. Glossa in illo πυκναί. Hanc scripturam ad ἐπήτριμοι post ἐπιτρίμμαλα in Hesychio frustra tuetur Abreschius. Sinceram in Oppiani locis ibi citatis reposuit Schneiderus noster.

38. In Stephani editione Ενιπατεὺς mendum est typographicum.

48. Male in A. & Guelferb. ἐνικριθῆναι. Vide ad I. 856. II. 148.

68. A. E. ναιεταέσκε.

90. Typothetæ incuria hic versus omissus in editione Stephani.

94. Hunc versum sic citat Pindari Scholiastes ad Nemeon. ε'. 25.

Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναίε λιασθείς.

Epithetum ἐριβώλαξ, ut multis aliis urbibus & regionibus,

bis Phthiæ tribuit Homerus in Iliade, unde forte e memoria citanti grammatico error obrepsit.

100. μεταπρέποι. Sic bene vulgo, ad syntaxeos normam, consentientibus plerisque codicibus. In A. C. μεταπρέπει, cum glossa in priori λάμπει. Non minus solœce E. μέλαπρέπη.

112. Ἀρεσιορίδης. Sic libri omnes. In nullo repertum Ἀλεκλορίδης, quod reponi volebat Meziriacus. Vide Burmanni Catalogum Argonautarum. Ridiculus esset conatus mythorum scriptores ad concordiam redigere volentis.

114. Vulgarium librorum scriptura ὑπειρεσίῃσιν, quam quinque codices exhibent, non minus mendosa est, quam ὑπεννεσίῃσιν, de qua voce dictum ad II. 1111. & videndus H. Stephanus in Præfatione editionis Argonauticorum.

134. ἦ γὰρ ἔην. A. E. ὃς γάρ.

165. τῶν ἄμφω γνωτός. Parisina editio τῶν ἀμφοῖν, quod nondum animadverteram, quum notam scribebam ad I. 1169.

166. ὄφρα κομίζοι. Sic Guelferb.

170. καλιῇ. Medic. ut Florent. editio, καλειῇ, e pravo, quem notavi, more, ι longum per ει scribendi. Sic infra 599. idem codex, ut Aldina editio, pro κλίτεα habet κλείτεα. Medic. iterum καλειῇ habet IV. 1095. ubi in Florent. editione recte excusum καλιῇ.

179. Εὔφημος. Sic legendum esse, & nomen Πολύφημος librarii errore substitutum fuisse, jamdudum monuerat Hardionius in Actis Paris. Academiæ T. III. p. 392.

180. Male Medic. & Guelferb. ποδωκειέσσατον. V. 191. ἀλκείης, & 197. ἐπελθέμεν.

204. πόδε σιφλός. Medic. πόδας σιφλός.

207. Guelferb. quoque Ὀρνυτίδαο.

214. ἀνερείψαλο. Guelferb. ἀνεθρέψαλο. Vide ad IV. 918.

ubi, tenuissimo mendæ discrimine, vulgares libri ἀνετρέψατο habent.

215. Ιλισσοῦ. In quibusdam codicibus Κηφισσοῦ olim lectum fuisse docet, nota margini in A. adscripta. Librarii error scholiorum concinnatoribus fraudi fuit. Cephissus fluvius est Bœotiæ. Ad Ilissum Atticæ fluvium raptam fuisse Orithyiam, auctor est Apollodorus L. III. cap. 14. & Dionysius, Perieg. 422.

πρόσθε γε μὴν ἰσθμοῖο πρὸς αὐγὰς Ατλικὸν οὖδας,
τοῦ διὰ θεσπεσίου φέρεται ῥόος Ιλισσοῖο,
ἔνθεν καὶ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ωρείθυιαν.

229. περιναιετάοντες. Sic codices omnes, & e conjectura Hœltzlinus. Male ante eum περιναιετάοντας vulgo legebatur.

244. Medic. & Florent. editio αὐτῆμαρ καὶ δόμους, manifesta menda, quam sustulit Parisina editio. Sæpius jam observavi, millies a librariis commutatas fuisse voculas καὶ & κε, quod editoribus fere non fuit animadversum, nisi quando, ut hîc, alterutram metri lex repudiabat.

260. A. eandem, quam E. lectionem habet. Pessime Guelferb. ὑπὸ προμολῇσι κιόντες.

267. οἱ δὲ σῖγα. Sic etiam Medic. & Guelferb. δαὶ Stephanus e Parisina adsumsit.

281. Medic. ταρχύσας. Guelferb. τάρχυσα χέρεσσι.

346. Guelferb. etiam ἀναστήσεσθαι. Confer notata ad III. 972. 1133.

354. Medic. ὄφρα δ' ἴασιν.

358. Medic. & Guelferb. κληΐδας. Iidem superiori v. ἐρύσαιμεν.

384. Poëticum ἴη apud Homerum occurrit, ubi alterum μίη metri lex admisisset. Ιλ. ι'. 319.

ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

Ibid. λ'. 174.

πάσας· τὴ δέ τ' ἰὴ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.

Elegantius infra v. 497. legeretur:

τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰὴ συναερηρότα μορφῇ.

416. Mediceus etiam σοὶ δ' ἂν ὀπίσσω. Guelferb. σὺ δ' ἄν.

441. Medic. & Guelferb. κῶας ἄγοντας. Iidem etiam v. 443. noſtram lectionem præferunt ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ.

480. Medic. θαρσύνει.

485. ὣς ἔφατ'· ἐκ-- Bonam lectionem ex editione Baſileenſi ſumſit Hœltzlinus. Vide ad IV. 1096.

487. Aldinam lectionem ἐνίσπες præferunt Medic. & Guelferb. quæ ſi hîc recipiatur, eandem ob rationem, nempe ad vitandum hiatum, reponenda erit etiam in Libri III. v. 1. licet ibi ἔνισπε tueantur libri omnes ſcripti & impreſſi.

491. μελαμώνιον. Sic codices & primariæ editiones. Solus Stephanus μελαμώλιον edidit, e Scholiaſta, qui variæ hujus lectionis meminit, illud vero in textu habuit. Interpolata eſt in vulgaribus libris Grammatici nota. – εἴ κεν ἀλῴης. Perperam Medic. ut Florent. editio, ἤ κεν. -- ει & η millies a librariis commutata fuiſſe, ſupra jam monui. V. ſeq. Medic. etiam προτέρω.

502. αὐτῇσι Νύμφῃσι. Sic bene Baſil. editio, & ex ea Hœltzlinus. Ceteræ αὐτῆσιν. Prius agnoſcunt E. Medic. Guelferb. &, ni fallor, e reliquis plerique. — πάντ' ἐγένοντο. Male A. E. πάντα γένοντο.

508. ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς. Elegans repetitio adverbii ἔτι. Eſt autem hæc lectio codicum & primariarum editionum. Stephanus e Pariſina pravum ἐπὶ φρεσὶ ſumſit.

515. Medic. quoque ἀοιδῆς. Guelferb. θελκτὴν ἀοιδήν.

540. ὣς οἱ ὑπ' Ορφῆος. Sic quoque Medic. οἱ cum accentu excudi debuit in textu: est enim pro οὗτοι. Elegans est ea articuli repetitio. Confer IV. 953. Auctor Homerici in Cererem Hymni v. 174.

αἱ δ', ὥστ' ἢ ἔλαφοι, ἢ πόρτιες εἴαρος ὥρῃ
ἄλσονδ' ἀν λειμῶνα, κορεσσάμεναι φρένα φορβῇ,
ὡς αἱ ἐπιστιχόμεναι --

548. ἀνδρῶν μένος. Regii etiam A. C. & Guelferb. γένος. Hic v. seq. & Medic. ἀκροτάτῃσι.

560. In μήτι ultima producitur ob contractionem ex μήτιϊ, ut II. 383. & Ιλ. ψ'. 316. Perperam primariæ editiones & codices aliquot μῆτι.

572. τῇ δὲ βαθείης. Sic etiam A. In Florent. editione, unde id Stephanus sumsit, τοὶ δὲ -- Aldina & Parisina τοὶ δ' ἐν βαθείης. E Basileensi Hœltzlinus ἐν δὲ βαθείης.

588. Typothetæ errore in Stephani editione διπλόα δ' αὐταῖς.

590. Medic. τανυσσάμενοι.

601. ἀνέτελλε. A. ἀνέτειλε.

612. Medic. quoque ἐχθείραντες.

613. τρηχὺν ἔρον, ἃς -- Medic. quoque ἅς. In ἔρον ultima producitur vi cæsuræ, & ob sequentem aspiratam, ita ut necesse non sit adsumere ἔρων, quod præstat A.

637. ἠδ' ἅμα τῇσι. Sic etiam Medic.

651. ἀνομένοιο. Recepta jam hæc lectio in Parisina editione, unde eam adsumere debebat Stephanus. Sic vulgo legitur II. 494. III. 1340.

656. αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' -- Sic etiam A. II. 1082. αὐτίκ' ἄρ' οἶγε.

672. λευκῇσιν. Genuinum esse arbitror ξανθῇσιν. Medeæ ancillis ξανθαὶ ἔθειραι tribuuntur IV. 1303. Itidem Hesperidibus, 1407.

680. ἀφικάνει. Medic. in margine ἐφικάνει. Idem v. seq. ἀποτρέποι.

687. διειρύσσουσιν. Sic primariæ editiones & codices plerique. Mendose A. E. διερρύσσουσιν. In Stephani editione, errore, ut videtur, typothetæ, διερύσσουσιν.

689. εἰ καί μ'. Perperam primariæ editiones εἴ κέν με.

697. ἐν δ' ἀγορὴ πλῆτο θρόου. Ut primariæ editiones, Medic. ἀγορῇ. Idem v. seq. τήν γε.

706. Mendosissime in Stephani editione, typothetæ errore, ἄν κε θέλωσι. Vide notata ad III. 404.

711. Medic. quoque παυσυδίη.

717. In A. quoque αἰνέσιμος.

721. Ἰωνίδος. Eadem hic in libris varietas, quæ supra v. 551.

739. In primariis editionibus conjunctim excusum καμημογέοντι. Errorem Stephanus notavit in Præfatione. Non minus dignum hoc erat Hœltzlini elegantia, quam similis compositionis vox in altero abhinc versu, μετίχνια, quæ jam emendate legitur in Parisina.

742. Κυθερείη. Sic A. B. E. Nec aliter forte in duobus aliis Regiis scriptum, qui ad emendatum apographum collati fuerunt. Minus bene vulgo Κυθέρεια.

752. πεπονήατο. Male Medic. ut primariæ editiones, πεπονείατο.

770. 771. Hi versus transpositi in primariis editionibus & in plerisque codicibus.

796. γύας. Sic Florent. editio, bene. Aldus γέας, ut perperam scriptum in A. C.

799. Θρηϊκίων. Sic Hœltzlinus e probabili conjectura. Editiones primariæ & plerique codd. Θρηϊκίην. In E. Θρηϊκίης, quæ lectio etiam in A. margini adscripta.

803. σφιν. Medic. σφι.

817. κασιγνήτοισι dat etiam Medic.

829. πατρὸς ἐμοῖο. Male Mediceus ἐμεῖο.

832. ἔνισπε. Medic. ἐνίσπες.

837. ὀπάζεις. A. C. E. ὀπάζοις.

860. Mediceus etiam θυέεσσί τ' ἐμειλίσσοντο. Usque ad hunc versum lacuna est in Guelferb. a v. 560.

871. τις ἑλὼν θεός. A. E. pro ἑλὼν habent ἐκών. In C. neutrum comparet, hiante versu.

879. περιδρομέουσι. Guelferb. περιδρομέωσι.

888. νίσσεο. Medic. νείσαιο.

890. ὡς ἐθέλεις. Sic Medic. & Guelferb.

891. πατρὸς ἐμοῖο. Sic A. E. ut vulgo recte legitur v. 829. Hic autem impressi libri habent ἐμεῖο.

925. Guelferb. χερόνησον.

946. Medic. πλευρῆς.

955. Medic. ἐκλύσαντες.

963. ἦεν mendose etiam in Medic. & Guelferb. In nota ad hunc versum quas communi appellatione *Parisinas editiones* indigetavi, eæ sunt Parisina minor, & quæ ex ea expressa fuit Stephani editio. Hanc, nescio qua incogitantia, tanquam si Parisiis excusa fuisset, Parisinam falso vocavi. Hoc semel monuisse sufficiat, si forte alibi idem error recurrat.

995. ἀμφιβρῶγας habent Medic. & Guelferb.

1005. ὄφρα νοτισθέντα. In A. C. E. ὄφρα κε νοτισθέντα, reclamante metro. Sed istud κε non de nihilo est, nec temere additum. Sequente verbo in optativo, particula illa abesse non potest. Scribe igitur ὥς κε νοτισθέντα. Confer III. 293. IV. 766. 841. ὄφρα sine potentiali particula subjunctivum adscisceret, ut III. 438. & alibi passim.

1019. αὐτοννυχὶ dant etiam Medic. & Guelferb. Iidem v. 1059. σὺν τεύχεσι.

1065. Typographicam mendam Parisinæ editionis, ἁψαμένῃ, retinuit Stephanus.

1082. λάχος. Sic etiam Guelferb. Vitiosum & ineptum λέχος solus dat Mediceus. Confer infra notam ad III. 1340. Moschus in Europa:

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.

1093. ὀκριόεντος. Sic Medic. & Guelferb. Prior etiam v. 1120. ὀκριόεντι.

1096. ἀλκυόνος ἁλίης. Versum sic recto pede stare non credentes librarii aliquot, ἀλκυόνης scripserunt, quod in A. E. repertum.

1100. εἰσαναβαίνει. Medic. & Guelferb. εἰσαναβαίνῃ. B. C. E. εἰσαναβαίνοι.

1105. Eo probabilior est conjectura, olim lectum fuisse καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν, quod hujus lectionis partem retinuerit Florent. editio, quæ σφιν, non σφίσιν, exhibet.

1106. ἀγόρευεν. Guelferb. ἀγόρευσεν.

1122. Medic. & Guelferb. ἐῤῥίζωνται, ut primariæ editiones. In Parisina ἐῤῥίζοντο, unde Stephanus bene ἐῤῥίζωντο.

1139. ῥόμβῳ agnoscit Eustathius, cujus verba e Commentario in Dionysium v. 1134. adferam. Απολλώνιος οὖν ἐν Αργοναυτικοῖς λέγει ΡΟΜΒΩι ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΩι ὑπὸ Φρυγῶν τὴν Ρέαν ἱλάσκεσθαι. ἔστι δὲ καὶ φαρμακίδων τροχὸς ὁ ῥόμβος παρὰ Θεοκρίτῳ, καταγοητευόμενος ἐν τῷ στρέφεσθαι. τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν, καὶ τροχοειδῆ κίνησιν. ἀπὸ τούτου δὲ τὰς κινήσεις ὁ Απολλώνιος (IV. 144. ad quem locum vide Scholiastem) ῥυμβόνας καλεῖ. Euripidis hi versus sunt:

Σὲ, τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',

ὃν πέρι μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναίη
Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ' ἄστρων
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Bene autem Parisina editio, & ex ea Stephanus τυπάνῳ. In primariis excusum τυμπάνῳ, ut in codicibus etiam scriptum, quod metri lex respuit. Illud tuetur auctor Etymol. M. loco quem citavimus. Græcorum imitatione Catullus in Galliambico carmine:

Niveis citata cepit manibus leve typanum,
typanum, tubam Cybelles, tua, Mater, initia.

1160. ἠερέθοντο. Sic Parisina editio, ut in Regiis codd. scriptum. Ceteri tres cum primariis editionibus ἠερέθονται. Nihil frequentius harum terminationum permutatione, præsertim in versuum fine.

1171. ἀήθεσαν habet etiam Parisina editio, quod miror a Stephano fuisse neglectum. A themate ἀηθέσσω occurrit participium ἀηθέσσουσα, IV. 38.

1178. Vide Strabonem in Ponti descriptione L. XII. ὑπέρκειται δὲ τῆς Προυσιάδος ὄρος, ὃ καλοῦσιν Αργανθώνιον. ἐνταῦθα δὲ μυθεύουσι τὸν Υλαν, ἕνα τῶν Ηρακλέους ἑταίρων συμπλεύσαντα ἐπὶ τῆς Αργοῦς αὐτῷ, ἐξιόντα δὲ ἐπὶ ὑδρείαν, ὑπὸ Νυμφῶν ἁρπαγῆναι. Hunc versum citat Suidas, correctus a Viro doctissimo Jo. Toupio, v. Αργανθώνη, ubi mendose vulgo legitur Αργανθώνειος κλίνη. Postremæ vocis loco κρήνη reponendum esse, probabiliter conjecit Sevinus noster in Parisiensis Academiæ Historia T. V. p. 227.

1182. λεχαίην φυλλάδα. Hunc locum ob oculos habuit Propertius I. 20.

Hic manus heroum placidis ut constitit oris
mollia composita litora fronde tegit.

1201. ὡς δ' ὅταν. Non D. sed A. B. E. dant ὡς δ' ὅτ' ἄρ' —

1208. Medic. δίζετο κρήνης. Guelferb. δίζετό τε κρήνης, inepte inſerta copula ad fulciendum metrum. Sed poſterior bene ὥς κεν: prior ὡς καί.

1222. Πηγάς. Propertius in Elegia modo laudata:

Hîc erat Arganthi, Pegæ, ſub vertice montis
grata domus Nymphis humida Thyniaſin.

1224. ῥίον. Sic etiam Guelferb. Mendoſe Medic. ῥύον.

1238. Guelferb. κύσσαι.

1257. Medic. πάμπρωτος. Idem v. 1283. τούσγ' —

1284. σφι κρατερόν. Sic etiam Guelferb.

1320. ἐξανύσῃ. Guelferb. ἐξανύσαι.

1321. αὖτως σὶ' αὖ. Quatuor Regii αὖτις σὶ' αὖ.

1325. Medic. ἔλειφθεν.

1333. ἦκεν. Sic etiam Medic. e correctione.

1342. Medic. & Guelferb. ἔολπα δέ τοι σε.

1343. δηρίσεσθαι. Sic quinque Regii. Ceteri tres δηρίσασθαι.

1353. μασλεύοντες. Perperam Medic. ut veteres editiones, μασλεύσοντες. Illud a Stephano perite repoſitum tuentur codices mei & Guelferb. Confer notata ad IV. 819.

1358. νηῦν habet Guelferb. At Medic. νῦν.

APPENDIX IN LIBRUM II.

V. 4. Βιθυνὶς Μελίη. Diversimode hæc accipi possunt. Prius nomen proprium esse possit, vel gentile: Μελίη appellativum esse possit, idem significans quod Δρυὰς, seu Ἀμαδρυὰς, vel proprium Nymphæ nomen. Mihi placet Βιθυνὶς proprium, & Μελίη appellativum. Quoad primum consentit Apollodorus, L. I. cap. IX. sect. 20. ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἀμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυνίδος. Potior in his veterum Græcorum auctoritas, quam Latinorum Poëtarum, quorum nonnulli in diversa abierunt. Ovidius Am. III. 6. ubi Fluviorum amores recenset:

Inachus in Melië Bithynide pallidus isse
dicitur, & gelidis incaluisse vadis.

8. χρειὼ μιν. A. C. χρειὼ μέν.

11. Perperam impressi libri κέκλυτ' ἀλίπλαγκτοι, quod absque codicum ope emendari poterat. In Cæs. & Guelferb. κέκλυθ' --

24. Medic. ὑπίσχημαι.

33. Guelferb. καλάβροπα. Vide ad IV. 974.

35. Medic. παπλήναντες.

48. οὐ μάν. A. E. οὐ μήν. Iidem infra 1207. οὐ μὰν habent, ubi Guelferb. μὴν præfert.

55. Medic. τῶν δέ τοι. Pessime Guelferb. τῶν δέ κεν, ὅν κ' ἐθέλοισθα.

60. ἐρίδηνεν. Guelferb. ἐρίδαινεν.

63. Male A. E. Cæſ. & Guelferb. Βιαντίδης.

77. Medic. & Guelferb. ἀάατος.

102. Guelferb. ἐρυσσάμενοι.

103. Medic. ἐπασσύμενον.

111. οὖτα. Perperam in omnibus editionibus οὔτα, quod tertia perſona eſt imperfecti verbi οὐτάω, & ultimam neceſſario producit. Vide Clarkium ad Ιλ. δ'. 526. Etymol. M. p. 642. l. 47. οὖτά με Τυδέος υἱός: -- ἀντὶ τοῦ ἔτρωσέ με. ἀπὸ τοῦ οὐτάζω, ὁ μέλλων οὐτάσω· ὁ ἀόριστος, οὔτασα, οὔτασε· καὶ κατὰ συγκοπὴν, οὖτα.

125. ἐϋρίνων. Sic etiam in Guelferb. ſcriptum.

126. ἐπαίξαντες. A. E. ἐπαίξοντες.

148. Medic. κρινθήμεναι.

172. A C. quoque Φεύξασθαι.

190. ἀκάχοιτο. A. E. ἀκάχητο.

192. λευκανίηνδε. Scribe λαυκανίηνδε, quæ forma hic, ut IV. 18. præferri debuit. Eadem obſervatur varietas in Homeri codicibus ad Ιλ. χ'. 325. ubi λαυκανίης tantum agnoſcit Euſtathius, cujus adferam verba, p. 1271. l. 58. λαυκανία δὲ παράγεται, ὅθεν καὶ ὁ λαιμός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ λάω λαμὸς καὶ λαιμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ λάω λαύω λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικὸς, φασὶ, τόπος.

216. Φοίβου τ' ἄμφι. Vertunt *per Phœbum*: quam bene, ipſi viderint. ἀμφὶ non idem valet, quod πρὸς, in obſecrationibus. ἀμφὶ Φοίβου *propter Apollinem*, *Apollinis gratia*, eodem ſenſu quo ſequitur εἵνεκεν Ἥρης, *propter Junonem*, prorſus ut vernacula lingua dicimus, *pour Dieu*, *pour l'amour de Dieu*. Sic I. 120 τῆς δ' ἄμφι δύνη ἐμόγησε βαρεῖαν. Nullibi, quod meminerim, occurrit exemplum præpoſitionis ἀμφὶ adhibitæ eodem ſenſu quo πρός. Hujus vicem ſuſtinet ὑπὲρ, III. 701. & ἀντὶ apud Sophoclem, Oed. Col. 1326.

οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἱκετεύομεν.

232. Peſſime Medic. ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ δατὸς ἴσχει ἀνάγκη.

238. Guelferb. κασιγνήτη. V. ſeq. Medic. ἧκεν.

246. ἀΦραδίῃσι. Medic. adſcriptam habet variam lectionem: ϰϱ. ἀτροπίῃσι. Hoc habet Guelferb. in contextu, ſed depravatum, ἀτροπίδῃσι.

260. οἵ μηδ' ὧδε. Sic etiam Guelferb. Primariarum editionum mendoſam lectionem οἵδε præfert Medic. Uterque v. ſeq. ἔσσεται.

275. Guelferb. οὐκ ἐνεπέσθην. Medic. οὐκ ἐν ἐπέσθην. Noſtræ lectionis depravationes.

280. Θείωσι. Sic A. D. E. Guelferb. Vulgo Θείωσιν.

288. Medic. & Guelferb. Βορέω.

298. Medic ἔδυσαν. In Guelferb. Εἴρις pro Ιρις.

300. μεταχθονίη. Gloſſa in A. ἐπηρμένη.

316. χατέωσι. Perperam Medic. ut primariæ editiones, χατέουσι.

323. Medic. ut primariæ editiones, περὶ σλυφελῇ βρέμει ἀκλῇ.

324. πίθεσθε. Medic. πίθεσθαι, quod non contemnendum. Infinitivus eſt pro imperativo, ut IV. 374. Sic v. 328. idem codex, πειρήσασθαι, v. 335. πονέεσθαι habet. Ad eundem modum Florent. editio v. 338. σλέϰεσθαι, quo tollitur ingratus hiatus. Non parum venuſtatis huic loco accedit iſta modorum variatione.

342. Medic. εἴ ϰέ με.

351. E. διὲξ ἀλὸς, ἀλλ' ἀντιπεραίαν. A. C. διὲξ ἁλὸς, ἀλλὰ περαίαν.

358. Medic. & Guelferb. τοῖσιν μενεδήϊος.

362. Medic. τῆς ϰαί.

364. περιγνάμψαντι. A. E. παραγνάμψαντι. C. & Cæſ. περιγνάψαντι.

374. μετὰ δέ. Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus, μετά τε.

391. Medic. ἐξενέποντα.

393. Φιλύρων σ' ἐφύπερθεν ἔασι. Sic bene Hœltzlinus, ut ante inſpectam illius editionem conjeceram. In codicibus & primariis editionibus ἐξύπερθεν, manifeſta menda. Sublata illa quidem, ſed minus bene, in Pariſina editione, ubi δὲ ὕπερθεν.

401. δινήεις. Medic. δεινήεις.

407. ἤδυμος. Male Medic. cum primariis editt. ἤδιμος.

411. διίκεο. Homerus Ιλ. τ'. 186.

ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.

& ι'. 61.

ἀλλ' ἄγ', ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἐξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι.

449. In A. quoque ἐελδομένων. In C. ἐελδομένοις, unde ſuſpicari quis poſſit, ſcriptum olim fuiſſe ἀμειδομένοις.

455. Emendationem meam confirmant Medic. & Guelferb. in quibus τῷ καί μιν.

456. σὺν τοῖσι σ' — Sic etiam Medic. & editiones Florentina, Aldi, Pariſina.

457. ἀσπάσιος. Sic codd. & primariæ editt. E Pariſina Stephanus ἀσπασίως ſumſit.

467. μετηύδα. Male Guelferb. προσηύδα.

470. δεῦρ' ἦλθεν. Sic octo codices. Vulgo ὧσ' ἦλθεν.

479. ἦ ἔπι. Male Guelferb. ἦ ἔτι.

488. Guelferb. οὐσ' ἀθέριξε.

494. ἀνομένοιο. Guelferb. ἀνυμένοιο.

496. In A. quoque παρὰ πείσματα. Homerus Odyſſ. μ'. 32.

οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πευμνήσια νηός.

& Hymno in Cererem 128.

δεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ πευμνήσια νηός.

πρὸς itidem cum accusativo construitur absque motus significatione. Automedon in Epigrammate:

πρὸς τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον ἐχθὲς ἐδείπνουν.

Euripides Ione 916.

ὦή· τὸν Λατοῦς αὐδῶ,
ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς
πρὸς χρυσέους θάκους,
καὶ γαίας μεσσήρεις ἕδρας.

507. πολυλήϊοι. A. E. perperam πολυλήϊον.

510. Medic. ἄντροισι

525. Medic. ἐτήσιαι in hoc versu habet.

532. Quod me solicitavit, adverbium πέρην, hîc non *ultra* significare videtur, sed πέλας. ἐπὶ τῇ ῥηγμῖνι, πέλας ἁλός. ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥηγμῖνος, *in litoris extrema ora ad mare.* πέλας, vel πάρος forte olim legebatur.

535. Mendosam lectionem δήματι in Guelferb. reperisse videtur Vir doctus, cujus diligentiæ debetur collatio qua utor. Sic etiam in Medic. scriptum fuit a prima manu, sed emendatum δείματι.

556. ὑπ' ἀνωγῇ habet etiam Medic. e correctione.

580. Mendose Medic. cum primariis editionibus, καί σφιν: & v. 582. λοξῆσι.

594. Medic. λαύρῳ: recte Guelferb. λαίδρῳ.

622. Medic. Τίφυ, τί μοι ταῦτα. Guelferb. τί ἤ μοι, mendose pro τίη μοι ταῦτα.

628. Medic. ἄϊκειμαι.

630. βαίνωμεν. Sic etiam Parisina editio, e qua suam Stephanus expressit, in qua typothetæ incuria excusum βαίνομεν. Eadem menda in Guelferb.

633. φρικζόμενος. Sic bene ad ſenſum Florent. editio: ad Jaſonem enim refertur. Perperam Medic. quatuor Regii, & Aldina editio φρικζόμενοι.

654. Medic. φεῦγε πόλιν.

673. Perperam Medic. ut Florent. editio, Θυνίδος, pro Θυνιάδος.

677. Homerus Hymno in Cererem 177.

— — — — ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὦμοις ἀΐσσοντο κροκηΐῳ ἄνθει ὁμοῖαι.

682. Medic. αὐγάσασθαι.

696. εἴ κέ τιν' — Veteres editiones εἰ καί τιν' — quod primùm in Baſil. fuit emendatum.

730. εἰς ἄλα κεκλιμένη. Sic A. C. Vulgo δεδεγμένη. Illud habet etiam B. in margine.

737. Medic. & Guelferb. ὀκριόεντος. V. ſeq. recte Medic. συνεχὲς, & 742. μυχίῃσιν.

745. ἠΐην. Sic codices. Perperam in primariis editionibus ἠοίην. Genuinam formam repoſuimus in verſibus e Plutarcho citatis ad IV. 1655.

775. εὖ γὰρ ἐγώ μιν. In quatuor Regiis perperam αὐτὰρ ἐγώ μιν.

776. πατρὸς ἐμοῖο. Sic Medic. e correctione. Scriptum primo fuerat ἑοῖο.

798. Medic. & Guelferb. Τυνδαρίδην.

807. In Mediceo quoque deeſt hic verſus.

827. τυπέντος. Sic bene Florent. editio. Aldus cum Mediceo perperam τυπέντες.

861. Medic. εἰλυμένοι.

880. ἴσχομεν αὖτως. A. C. αὐτοῦ, quod non deterius eſt.

906. κατενάσσαλο. Vitioſe Aldina editio cum Medic. κατεμάσσατο.

915. Medic.

915. Medic. προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον, & verſ. 921. μέλαν ζόφον.

929. ἐκ τοῦ δὲ Λύρη. Typothetæ errore in Stephani editione ἐκ δὲ τοῦ.

938. εἰσαναβαίνει. B. Cæſ. Medic. Guelferb. εἰσαναβαίνη. E. εἰσαναβαίνοι, quæ lectio in A. vulgatæ ſuperſcripta.

945. Medic. ὁμῶς ἐπ' ἦματι.

984. Medic. & Guelferb. ὑπερεύγεται.

989. μεμήλει. Hoc flagitat temporum ratio. Vulgo μέμηλε. Vide Clarkium ad Ιλ. β'. 614.

1000. Χαλήσιαι eſt in Aldina & Baſil. Neſcio an in Florentina. In exemplari quod habeo hujus editionis, anceps litera atramento adeo ſaturata eſt, ut diſcernere nequeam, utrum Λ an Δ ſit. Codex etiam Medic. habet Χαδήσιαι.

1003. Φυταλιή. Medic. ut Florent. editio, Φειταλιή.

1020. Medic. ἀμφαδίῃ.

1061. ἀνθέμενοι. Perperam A. C. ἐνθέμενοι.

1064. Medic. πασσυδίη.

1074. Ex Homero ſumta comparatio, Ιλ. π'. 212.

ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

1111. Medic. ὑπ' ἐννεσίῃσι.

1116. ἕε. Perperam Mediceus, ut Aldina editio, νῖε.

1117. Verſus ſpurius abeſt in Mediceo: margini additus fuit a recentiori manu.

1128. αἶκε πίθοισθε. Sic etiam C. In A. πίθοικε, mendoſe: adpoſita in margine correctio πίθοισθε.

1145. νῦν κεν ἴδοισθε. Perperam Cæſ. Medic. Guelferb. cum primariis editionibus, ἴδησθε. Sincera lectio primùm in Pariſina comparuit.

1155. τῷδε δὲ, Φρόντις. Vulgo legitur τῶδέ τε. Nullus hìc locus copulæ. τῶδε δὲ, *huicce vero*. Partitivum δὲ poſt ὅδε ſæpiſſime poſitum reperitur, ut III. 356. 362. τόνδε μὲν -- τόνδε δ' ἄρ' -- Euripides Med. 315.

νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν.

1160. Medic. ἰόντες.

1166. Cæſ. Medic. ὑπ' ἐννεσίῃσιν ὀΐω.

1181. πατέρ' ὑμίν. Sic quoque Guelferb. & Aldi editio, cum ſola in accentu differentia.

1186. Medic. εἴτε μετὰ Φθείην.

1197. τεύξεσθαι. A. etiam τεύξασθαι.

1200. Medic. ἀρωγῇ.

1215. Perperam Medic. cum Aldina editione Στερῳωνίδος.

1222. οἰόμ' ἐπισλαμένους. Cæſ. Medic. cum primariis editt. οἴω.

1240. ἦλθ'. Sic Cæſ. & E. In A. C. Guelferb. ἔνθ'. Hoc etiam habet B. ſed ſincera lectio ſuperſcripta. Hic verſus cum duobus præcedentibus in D. omiſſus. Medic. cum primariis editionibus ἔνθ' habet.

1281. Medic. & Guelferb. παρηγορίῃσιν.

APPENDIX IN LIBRUM III.

V. 15. Medic. ἦ γὰρ ὁ μέν. Guelferb. εἰ γὰρ ὁ μέν.

17. Guelferb. conjunctim παρᾶσσον.

26. αἶκε πίθηλαι. In hac lectione conſentiunt codd. quam tamen ſinceram non credo. Ex indole linguæ & Poëtæ noſtri uſu ſcribendum videtur αἴ κε πίθοιτο. Vide ad I. 623. Ad II. 1128. IV. 417. Infra 180. 693. 909. & alibi paſſim.

27. Medic. a prima manu Αἰήταο: correctum Αἰήτεω. Guelferb. Αἰήτου.

29. Medic. ἐννεσίῃσιν. Guelferb. ἐνεσίῃσιν.

37. δεῖμεν. Guelferb. δεῖμε.

45. λευκοῖσι ſine ν habent etiam primariæ editiones.

49. εἶσέ τ' -- Typothetæ errore in Stephani editione εἰσέτ'.

53. τί ὀΐ' ἱκάνετον; Perperam Medic. ut primariæ editt. τόθ' ἱκάνετον.

79. μή τοι τι κακώτερον. Mallem μήτ' ἄν τι κακώτερον. Eodem ſenſu Terentianus Senex, Heautontim. A. I. Sc. I.

Malo quidem me dignum quovis deputem,
ſi id faciam.

100. ἐσέδρακον. In E. ſuperſcriptum ἐσέδρακμον, quam ineptam lectionem habet A.

109. ἐρίδηνον. Eadem forma II. 877. ὀρόθυνον.

123. ἄλλον ἔθ' αὖτως. Florentina ἔτ' αὖτως, non minus bene.

163. Guelferb. ἐρεύθελαι.

166. Medic. & Guelferb. ἀν' αἰθέρι.

170. Medic. ἠρέμας.

181. πίσυνος δὲ βίῃ. A. E. πίσυνός γε.

215. Comparanda deſcriptio ædium Alcinoi, Odyſſ. η'. 86.

241. ἄλλῳ θ' Ἀψυρτος. Guelferb. hîc, ut ſupra 239. ἄλλον.

243. Guelferb. Εἰδυῖαν.

248. ἡ μὲν ἄρ' ἤει. Abſurda lectio in B. Medic. Guelferb. τῇ μὲν ἄρ' οἵγε. Sic etiam Cæſ. niſi quod τὴν habet, ut Florent. editio. V. ſeq. μετιοῦσαν cum principe editione ſoli dant Medic. & Cæſ. In Pariſina editione primum recepta noſtra lectio, quam præſtant codices complures. Altera forte prioris editionis eſt, ſed verſus additus erat, ad ſenſus integritatem neceſſarius, quem inepte omiſerunt interpolatores:

— — — — τὴν μὲν ἄρ' οἵγε
ἐκ θαλάμου θαλαμόνδε κασιγνήτην μεδιοῦσαν

ἴδον, ἐνόησαν, aut ſimile quiddam verbum, in ſequenti verſu erat.

256. ἡ θ' ἅμα τῇσιν. Sic etiam Medic. & Guelferb.

265. τί δέ κεν πόλιν. Guelferb. τί δέ κε πόλιν.

287. Medic. & Guelferb. Φλογί. Hic ἴκελον: ille ἴκελλον. Guelferb. v. ſeq. ὑπ' Αἰσονίδην.

290. κατείβετο. Peſſime Guelferb. κατήγετο.

295. Pro vulgato ἀνεγρόμενον, in A. B. ſcriptum ἀνευφόμενον.

307. Medic. & Guelferb. σωομένοις.

317. τοῖά μιν. Perperam Medic. τοῖα μέν.

318. ὑποδείσας. Sic etiam editt. Aldina & Pariſina.

332. ἦν ἐθέλῃς. Sic Medic. & Guelferb. Iidem v. 339. Αἰολιδέων.

347. E duabus bonis lectionibus tertiam peſſimam conflavit librarius in Medic. εἴ τι φέριστοι.

350. Medic. ὥς κεν ἄδῃ. In Guelferb. ἄδει.

364. ἐκγεγαώς. Prave Medic. ἐΐγεγαώς. Frequentiſſima horum compoſitorum commutatio.

369. μενέηνε. Guelferb. μενέαινε. Medic. μενέεινε.

371. ἔλαμψεν. Sic quoque Medic. & Guelferb.

377. εἰ δέ κε μή. Editiones primariæ εἰ δὲ καί. Vide notam ad I. 244. in Append. Sublata menda in edit. Baſileenſi.

410. Medic. φυσιόωντες. Sic etiam infra 496.

413. Medic. & Guelferb. ἀκλῆϊ.

419. Medic. εἰς βασ --

430. Medic. ἀνθρώποισι κακῆς ἐπικείσετ' -- E Guelferb. nulla varietas enotata.

450. Medic. & Guelferb. νίέσιν.

454. ἔσλο. IV. 1438. δέρμα πελωρίου ἔσλο λέοντος.

456. δίσσατο. A. E. εἴσατο. Scriptum oportuit ἐείσαλο. Confer notata ad I. 718.

459. ἀμφ' αὐτῷ. Infra 638. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται. Vide notam ad IV. 577.

460. Medic. φθείσειεν. & 465. φθείσεται. Vide notam ad 754.

470. Medic. οὔ οἱ.

471. Medic. & primariæ editiones αἰόλητο. Sublata menda in edit. Baſil.

477. ὑπέκλυες. Guelferb. & Florent. editio ἐπέκλυες. -- ἐμεῖο. Veteres editiones ἐμοῖο. Illud perite repoſuit Stephanus.

482. Poſt μετελεύσομαι diſtinxi, ut intelligeret lector adverbium ἐξαῦτις, *iterum*, ad iſtud verbum unice pertinere, & cum participio ἀντιβολήσων jungi non debere, quod abſurdum foret. Jamdudum conjeceram legendum eſſe ἐξαυτῆς, *extemplo*, eodem ſenſu, quo v. 538. Argus

in Minyarum concilio dicit, ἤματι τῷδ' αὐτῷ. Hoc in textu reponere veritus non fuiſſem, ſi prius mihi innotuiſſet ſcriptura, quam nunc compertam habeo, Medicei codicis, ἐξαῦτης. Poſſit illa quidem e librarii errore eſſe, quum nihil frequentius ſit permutatione literarum ι & η: ſed non minus veriſimile eſt, errorem tantum eſſe in accentu. De adverbio ἐξαυτῆς vide notam ad IV. 984.

486. Homerus Ιλ. β'. 8. βάσκ' ἴθι, οὖλε Ονειρε.

499. σὺν τεύχεσιν. Prave Guelferb. σύν τ' ἔντεσι.

500. τούσγε. Sic etiam Medic. & Guelferb.

507. ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν. Confer II. 334.

511. Scriptus eſt hic verſus in Medic. ut in primariis editionibus. E Guelferb. nihil varietatis enotatum.

531. μειλίσσετ' ἀϋτμήν. Sic codd. & Hœltzlinus e conjectura. In primariis editt. μειλίσσεται ἀϋτμή. Non omnino recte Pariſina emendavit μειλίσσει ἀϋτμήν.

540. Idea hujus oſtenti ex Homero ſumta, Ιλ. Ψ'. 245. ubi Agamemnoni divinam opem imploranti felicis exitus ſpem ſimili augurio facit Jupiter.

αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρὸν,
ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ἕζεσκον Αχαιοί.

Ingenioſe Noſter Veneri ſacram avem in præſagium adſumſit, qua nihil opportunius. Hunc locum Virgilius ante oculos habuit Æn. VI. 190.

542. Αἰσονίδεω. A. E. Medic. Αἰσονίδαο: Guelferb. Αἰσονιδάω, frequentiſſimo in his formis permutandis & depravandis errore. Infra 621. ubi metrum Αἰήταο flagitat, Medic. habet Αἰήτεω.

561. λεύσσοντες. Sic quoque Medic. In Guelferb. βλέποντες: nempe gloſſa pro genuina lectione.

562. πολεμήϊα habet etiam Medic. -- μέλοιτο. Prave Medic. & Guelferb. πέλοιτο.

567. Medic. ἀγόρευεν.

571. Medic. & Guelferb. δήν. Verbo ὑποβλήσσειν frequentissime utitur Oppianus, ut Αλ. β'. 544.

-- -- -- -- -- οὐδέ τις ἄντην
ὅσσε βαλεῖν τέτληκεν, ὑποβλήσσουσι δ' ἄνακλος
τηλόθεν ἄλμαλα δεινὰ καὶ ἄσθμαλα φυσιόωντος.

578. Medic. Μνίεσσι, ut quoque in Guelferb. esse videtur.

588. Ερμείην. Sic etiam A.

601. Guelferb. τῷ κε ἐελδ' -- Medic. τῷ κε καὶ ἐελδ' -- Idem perperam πέμψεν.

613. Guelferb. μειλίσσαιτο. Sic etiam Medic. e correctione: scriptum primo fuerat μειλίσσετο.

634. μόλις. Guelferb. μόγις.

637. Guelferb. φέρῃ. Medic. perperam φέρει.

651. τηΰσιοι. In Cæs. & Medic. τήσιοι, manifesta vulgatæ lectionis depravatione. In Guelferb. τηϋσίην, eadem varietate, quæ ad v. 1152. observata fuit.

657. ὦ μιν ὅσσασαν ἀδελφεοί. Sic quoque Medic.

661. δαιομένη περ. Sic codd. omnes, editiones Aldi & Parisina. In Florent. καιομένη, quod male Stephanus revocavit. δαίω verbum est poëticum, & hic præferri debuit, ut IV. 713. Pro ἔνδοθι male Medic. & Regii aliquot ἔνδοθεν, quod non monerem, nisi inde suspicio enasci posset, aliud participium olim hic lectum fuisse, ut ἀχνυμένη aut simile quid. Sed menda est ex librarii ignorantia, quæ centies recurrit.

677. ἐκ πατρός. Sic quoque Medic. & Guelferb.

686. φθογγή. Perperam in Parisina φθογγῆ, & inde in Stephani editione φθογγῇ. Alias res agebat doctus ille Ste-

phanus, quum in ejus officina Apollonius excudebatur, cujus emendationi parum curæ adhibuit. V. 679. ubi δῶμα τόδ' exprimi debuerat, operarum mendam reliquit δῶμα τότ'. --- παροιτέρω. Guelferb. παραιτέρω, mendose pro περαιτέρω, ut legendum esse conjeceram.

687. ἐπικλονέεσκον. Sic quoque Guelferb.

690. Medic. κατακνώσσουσα -- λεύσσω. Idem v. 692. νιάσι.

693. εἴ κε μιν αὐτή. Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editt. εἰ καί μιν. Menda sublata in Basileensi.

696. τοῖ' ἐσάκουσεν. Sic codd. editt. Aldi & Parisina. In Florent. ἐσάκουεν, quod perperam revocavit Stephanus.

701. ὑπὲρ μακάρων, *per deos*. ὑπὲρ hic tantumdem valet ac πρός. II. 215. Ικεσίου πρὸς Ζηνός. Homerus Ιλ. ω'. 466.

καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.

704. Medic. hic & 776. Ερινύς. Idem 712. & IV. 714. Ερινύκας: & sic fere semper unico ν.

707. περικάΘΘεκλεν. Sic quoque Guelferb.

716. & 721. Ubi ἐμεῖο perite edidit Stephanus, veteres editiones habent ἐμοῖο. Perpetua horum pronominum confusio.

724. τῇ δ' -- A. E. τῆς δ' --

725. καδδέ μιν. Sic perspicue Guelferb. In Medic. non discernitur utrum μιν an μεν scripserit librarius.

733. Guelferb. κασιγνήτη -- κούρη. In Medic. κασιγνήτην -- κούρη.

738. εἴσομαι, quod e conjectura reposui, præstat Medic.

740. Optima sane esset lectio τὴν δέ τοι αὖτις. Vulgata tamen defendi potest, modo distinctione & interpretatione juvetur, sic: τὴν δέ, μιν αὖτις --- *quod autem ad alteram attinet, illam* --

765. ἐνισκίμ-

765. ἐνισκίμψωσιν. Guelferb. ἐνιχρίμψωσιν.

817. ἀποκάτθετο. Sic A. B. D. Cæſ. Medic. editt. Aldi, Pariſina, Baſil. Stephanus e Florent. ἀπεκάτθετο ſumſit. V. ſeq. Med. ἐννεσίῃσι.

821. ἀντιάσειεν. Sic A. E. Vulgo ἀντήσειεν.

826. μήδεα. Sic quoque Medic. & Guelferb. Iidem v. 835. ἀργυφέην.

847. Medic. etiam κούρην & μένος.

862. χθονίην. In A. B. C. etiam χθονίοις.

867. τό ῥ' ἥγ' -- Sic quoque Medic.

875. ἀνάειρον χιτῶνας ἄχρις ἐπιγουνίδος. Heſych. ἐπιγουνίδα, τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος. IV. 940. Nereïdes

αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας.

Auctor Homerici in Cererem Hymni, v. 176.

ὣς αἳ ἐπισχόμεναι ἐανῶν πτύχας ἱμεροέντων
ἤϊξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν. --

ubi forte alius codex ἀνασχόμεναι daret. E noſtro profecit Paulus Silentiarius in Epigrammate, Analect. T. III. pag. 73.

κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα
ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.

877. Medic. quoque Αμνισοῖο.

906. ἀποδεξαμένην. Guelferb. ὑποδεξαμένην.

909. ὀπάσσοι. Guelferb. ὀπάσσειν.

916. ἅμα δέ. Sic quoque Medic. & Guelferb.

935. Perperam quoque Medic. ut primariæ editt. ἕπονται. Mendam ſuſtulit Stephanus.

945. Guelferb. etiam ἐπεσσόμεθ'.

963. ἤχλυσαν. Bene Guelferb. ἤχλυσεν. Sic etiam Medic. e correctione.

970. ὑπὸ ῥιπῆς. Sic quoque Medic. & Guelferb.

977. Guelferb. etiam ναιετάασκον.

987. Guelferb. ξεῖνός τέ τοι. Perperam Medic. ut primariæ editt. ξεῖνος δ' ἔτι.

994. αἴ νύ ποτ' -- Optime Guelferb. αἴ νύ που.

997. ὑπελύσατ'. Guelferb. ὑπέλυσεν, quod ſine cauſa Pierſono præferendum videbatur. Promiſcuus uſus utriuſque formæ. Supra v. 62.

λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν.

1002. τέκμαρ. Bene Guelferb. τέκμωρ, forma Homero uſitata.

1060. τοῖό γ' ἔκητι. Sic quoque Medic. & Guelferb.

1064. λιαροῖσι, *tepidis*. Frequens lacrimarum apud Poëtas epitheton. Hinc corrigenda vulgata lectio apud Ovidium, Am. III. VI. 68.

Dixerat: illa, oculos in humum dejecta modeſtos,
ſpargebat TEPIDO flebilis imbre ſinus.

E noſtro Apollonii loco diſtichon hoc expreſſum, quod Ovidii interpretibus obſervatum non fuit.

1066. Medic. & Guelferb. ἐπιπαλάγξεσθαι. Iidem v. 1068. ἤδη γάρ οἱ.

1076. γεγαυῖαν Πασιφάης. *Filiam Paſiphaës*. Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus Πασιφάην. Mendam ſuſtulit Pariſina editio.

1083. εἰ δέ τοι. Sic etiam Medic.

1090. Medic. & Guelferbit. τήν γε. V. ſeq. πόλις. V. 1102. καταψήχων.

1139. Guelferb. ἆψ εἰς οἰκόνδε. E gloſſemate εἰς ortum.

1152. Guelferb. αὐτομάτοισι πόδεσσι.

1172. Pariſinæ editionis lectionem μελέοντο habet Guelferb. In Medic. μέλλοντο.

1189. Medic. οἵστατο. V. 1214. ἱροῖς, e correctione.

1238. ἀέθλῳ. Sic bene Florent. editio. Aldina & quæ eam inſecutæ ſunt, cum Medic. aliisque codicibus aliquot, ἀέθλων. Illud perite revocavit Stephanus.

1243. Guelferb. *νίσσεται.*

1303. *Φυσιόωντες.* Sic quoque Medic.

1304. Medic. cum primariis editt. *ὁμάδῳ.* Guelferb. *ὁμάδουν.* Stephano debetur genuinæ lectionis reſtitutio.

1331. *ὀκριόεσσα*, quod abſque codicis alicujus auctoritate repoſueram, præſtat Guelferb.

1335. *λαιὸν* habent quoque Medic. & Guelferb. *Unde alii forte veram Apollonio manum reſtituent.* Verba ſunt Jo. Pierſoni. *βαθμὸν ἐπιπιέτας σιδαρῷ ποδί. Forti pede gradum firmans, fortiter pedem figens, veſtigia premens.* Niſi Græcorum hic eſt ſenſus, quid poëta in mente habuerit, divinare nequeo. Nec voce *βαθμὸν*, nec quavis alia, quæ ad *λαιὸν* proxime accedat, aratri partem aliquam ſignificari uſquam vidi.

1340. *τρίταλον λάχος.* Confer notata ad I. 1082. Guelferb. hic, eadem menda, quæ illic ſublata fuit, habet *λέχος* & *ἀνυμένοιο.*

1343. *τῆμος ἀρήροτο.* Florent. editio *ἆρ ἤροτο*, quod male Stephanus revocavit. Bene Aldus ediderat *ἀρήροτο*, quod habet etiam Pariſina editio.

1355. Guelferb. *Φρίξεν.* Idem v. ſeq. cum Medic. *λαμπομένῃσιν.*

1360. *ἆῆται.* Sic etiam Medic. e correctione.

1367. Eadem conſtructio & ſimilis tmeſis IV. 1552. *γαίης οἳ ἀνὰ βῶλον ἀείρας.*

1381. *οὗτα.* Editiones omnes *οὔτα.* Vide notata in Appendice ad II. 111.

APPENDIX IN LIBRUM IV.

V. 14. Medic. οἵσσατο.

17. πλῆντο. B. E. Medic. Guelferb. πλῆτο. Non male. Sic III. 1545. ἐν δέ οἱ ὄσσε λάμπεῖαι. Peſſime Cæſ. πλῆσε.

33. Guelferb. etiam διέῤῥαισε.

57. Λάτμιον ἄντρον. Guelferb. οὖρον, mendoſe pro οὖρος.

70. ὄρθια. Auctor Hymni in Cererem 20.

— — ἰάχησε σὶν ἄρ' ὄρθια φωνῇ.

ubi vide doctiſſimum Ruhnkenium.

77. ἐλάασκον. Sic quoque Medic.

80. ἀπ' ἠριόφιν. Sic etiam optime in Guelferb.

88. ἐνὶ σοῖσιν. Sic quoque Medic.

97. ἔνι θήσεσθαι. Medic. ἐνισῖήσεσθαι.

117. νώτοισι. Sic etiam Medic. -- Μινυήϊον. Sic codd. quod, flagitante metro, primus repoſuit Hœltzlinus. Ante eum Μινύϊον legebatur.

126. Φλογερῇσιν. Sic quoque Guelferb.

150. ἀνελύετ' -- & 163. ἐσῖηνῖα, ſunt etiam lectiones Medicei codicis.

154. ἔψηχε. Sic quoque Guelferb.

170. Guelferb. δερκομένης, quam optimam lectionem, ut permultas alias, Pierſono non obſervatam fuiſſe miror.

171. ἐναείρατο. Guelferb. ἀναείρατο.

174. ὄσση. Sic primariæ editiones & complures codd. A. E. Guelferb. ὄσσος, quod in Pariſ. edit. repertum ſervavit Stephanus.

175. ἀγρῶσθαι. Perperam Medic. cum primariis editt. ἀγρῶται. Mendam sustulit Stephanus.

177. λήνεσσιν. Codicum hæc lectio reposita in Paris. editione: vitiose in primariis λήναισιν.

188. ἐνεείσατο. Sic quoque Medic.

202. νῦν ἐνὶ χερσί. Vulgo νῦν δ' ἐνὶ — Frigide insertam particulam expunxi.

219. Alibi nomen εὐπρίητος ex interlineari glossa in textum illatum observavi, quod & contigisse suspicor in Homerico versu Hymni in Venerem 174. in loco, quem nuper emendavit Præstantissimus Ruhnkenius ad Hymnum in Cererem p. 26. Vide an concinnior fiat versus sic constitutus.

ἐσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ δῖα θεάων,
ἕσθη πὰρ κλισίῃ· ἀτὰρ εὐτύκτοιο μελάθρου
κῦρε κάρη.

222. δινωτόν. Perperam Medic. δεινωτόν.

257. νεύμεθ' — Medic. & Guelferb. νεισόμεθ'. Bonum esset νισόμεθ', futurum verbi νίσσομαι, seu νίομαι. νεύμεθ' tempus est præsens contractum ex νεόμεθ'.

267. ἦμος ὅτ'. Sic quoque Medic.

269. Guelferb. Τρίτων εὔρεος. Medic. Τρίτων ἐύῤῥοος.

275. ναιετάουσιν. Nihil obstabat, quin scriberet Poëta ναιετάονται. Sed illud priscæ elegantiæ est. Homerus Il. β'. 626.

οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
νήσων, αἳ ΝΑΙΟΥΣΙ πέρην ἁλὸς —

ad quem locum hæc disserit Eustathius, p. 306. τὸ δὲ εἰπεῖν, αἳ ναίουσι, σχηματισμόν τινα ἔχει οὐ πάνυ συνήθη. κεῖται γὰρ τὸ, ναίουσιν αἱ νῆσοι, ἀντὶ τοῦ ναίονται. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς· (Aj. 596. Ω κλεινὰ Σαλαμὶς) σὺ μέν που ναίεις ἀλίπλαγκτος, ἀντὶ τοῦ, ναιομένη τυγχάνεις. καὶ μεταγέλαι οὕτω τὸ ἔργον τῶν κατοικούντων, εἰς τὰ κατοικούμενα. ναίουσι μὲν

γὰρ ἄνθρωποι· ναίονται δὲ τόποι. ὥστε τὸ εἰπεῖν ὅτι ναίουσιν οἱ τόποι, ἀντέστραπται τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Frequens hic usus Homero verborum ναίειν, ναιετάειν, significatione passiva. Ιλ. ζ'. 415.

ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν.

id est, ναιομένην, ut idem Eustathius observat.

279. γραπτῦς. Guelferb. γράπτας.

292. Guelferb. εἰ ἐτεόν γε.

303. Κόλχοι θ' αὖτ' ἄλλοι. Perperam E. & primariæ editt. αὖ ἄλλοι. Vide ad II. 65. In Guelferb. Κόλχοι δήτ' --

320. Medic. Σίγυνοι e correctione.

351. ἐλέλιξαν. A. ἀνέλιξαν. E. ἀνελέλιξαν.

356. Medic. λαθιφροσύναις. Guelferb. λαθηφροσύνες mendose pro λαθιφροσύνης. Reponenda Ionica forma.

360. ἧς ἐγώ. Sic etiam Medic. & Parisina editio.

366. ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη. Guelferb. ἔπειτ' ἐπαΐσιος ἐτύχθην. Medic. ἐπί τε παισὶ ἐτύχθη. Perspicuæ lectionis miræ hæ sunt & incredibiles depravationes.

377. τῷ ἐπίσχετε. Sic quoque Medic.

381. Medic. & Guelferb. ὀτλήσω; οὐδέ κε -- titubante versu. Concinnius legeretur:

ὀτλήσω; σὺ θ' ἂν οὐ θυμηδέα νόστον ἕλοιο.

390. Medic. ἔσεσθε εὔκηλοι. Guelferb. ἔσσεσθαι εὔκηλοι.

402. ὅπου. Medic. & Guelferb. ὅ τοι

403. εἴ σε θανόντες. Perperam Cæs. Medic. & quatuor Regii ἢὲ θανόντες. A. C. E. ἔλῳ κύνεσσι. B. ἔλωρα κύνεσσι.

405. Medic. ἀντιόωντες.

408. Medic. & Guelferb. ὑπείξομαι. Iidem v. 409. διεξίωσι.

412. μητιάασθαι. Sic etiam Guelferb. Perperam Medic. μητίσασθαι.

421. ἀρτύνασθο. Sic etiam Guelferb.

448. δυσμενέων ἐπὶ παισὶ κορύσσεο. Virgil. Georg. III. 513.

Dî meliora piis, erroremque hostibus illum!

Ovidius Amor. III. 11.

Eveniat nostris hostibus ille pudor.

Solemnis infausta deprecandi formula.

464. πυκινοῦ. Sic quoque Medic.

470. Medic. ἀντιπέρηθεν. E Guelferb. nihil varietatis enotatum.

472. χερσὶ μέλαν. Sic etiam Medic. & v. 498. οὐχ ἕνα.

504. Medic. ἐπερρώοντ'.

513. Perperam Guelferb. ἀφορμηθέντες, ut & Medic. a secunda manu; nam primo scriptum fuerat ἐφορμηθέντες.

534. ὅδε. Guelferb. ὅγε.

577. μέγαν χόλον. Guelferb. βαρὺν χόλον, quod non elegantius est, sed librarii errore e v. 585. huc retractum.

580. ἄφνως. Vulgo ἄφνω. Priori modo ob euphoniam scripsi. Perinde græcè dicitur ἄφνω & ἄφνως. Hoc in Hesychii glossis leviter obscuratum reperitur: ἀφνὸς, ἐξαίφνης. Repone ἄφνως. Vetus Epigramma lapidi insculptum in Musco Veronensi, & inde in Analectis nostris T. III. p. 305.

Λαΐνεος σήκλη με πέριξ ἔχει· ἐκ σ' ἐμὲ πασῶν
νύμφην κἀκ θαλάμων ἥρπασ' ΑΦΝΩΣ Ἀΐδας
Πόλλαν, λυγρὰ γονεῦσι λιπὼν μνημήϊα τέκνου.

582. Medic. γλαφυρῆς & τό ῥ'.

590. ἔμπροσθε. Guelferb. ἔντοσθε.

591. Prave in Mediceo quoque Πέρρης.

599. Medic. & Guelferb. etiam vitiosum πολυανθέος exhibent.

601. τανύσσας. Sic quoque Medic.

604. Medic. & Guelferb. ἀείμενοι.

608. Medic. κλύζησι. Guelferb. loco vulgati ὕδατα habet οἴδατα, mendose pro οἴδματα.

619. οὐδὲ ποτοῖο. Guelferb. οὔτε. Melius ſic legeretur:

τοὺς δ' οὔτε βρώμης ἧρει πόθος, οὔτε ποτοῖο,
οὐδ' ἐπὶ γηθοσύνας --

Millies οὔτε & οὐδὲ a librariis perperam commutata fuerunt.

627. βαθὺν ῥόον. Perperam Guelferb. βαρύν. At bene v. ſeq. μετανίσσεται.

634. Medic. editt. Aldi, Pariſina & Baſileenſis, ἴει ῥόον. E Florent. Stephanus ἰεὶς revocavit.

644. τὴν οἶμον. Sic quoque Medic.

657. εἵκελαι. Perperam vulgo εἵκελοι. Hoc Atticiſtarum eſt, e quorum conſuetudine multæ in Poëtis ortæ hujusmodi depravationes. Bene I. 636. vulgo etiam legitur ἵκελαι. In Oppiano Αλ. β'. 446. e codicibus edi debuit:

-- -- -- -- αἱ δ' ἐφέπονται
ἀσθεμφεῖς, μυίαις ἐναλίγκιαι.

ut ὅ. 179. recte editum:

κίγλαι ναιετάουσιν, ἀλίγκιαι ἀρτιγάμοισι
νύμφαις --

673. ὁμὸν δῆμας. Guelferb. ὅλον. Scripſerat, ut opinor, Poëta ὁμοὶ δῆμας, ut præcedenti participio ἐοικότες, & ſequenti adjectivo συμμιγέες, reſponderet in hoc verſu ὁμοὶ, ad idem ſubſtantivum θῆρες relatum. Perperam Guelferb. ἐπ' ἄλλων.

693. αἴξαντες. Sic Medic. In Guelferb. ut in meis, ἀΐξαντε.

695. ἀμφοτέραις. Bene Guelferb. ἀμφοτέρῃς.

709. ἱκεσιάων. Guelferb. ἱκεσίῃσι.

713. δαΐεν. Medic. & Guelferb. quoque καΐεν. Vide ſupra ad III. 661.

714. παύσειεν præſtat quoque Medic. Mendoſum παύσῃσιν fuiſſe videtur in Guelferb. Nam in collectione ad Batavam editionem inſtituta, nihil varietatis adnotatum.

723. Medic.

723. Medic. & Guelferb. ἰδρύθησαν.

724. δῦνε φρένας ὁρμαίνουσαν. Sic etiam Guelferb. Optima lectio Jo. Pierſono neglecta, notatu dignior erat, innumeris quæ obſervavit ſcripturæ mendis. Librarios ſæpe fefellit iſta conſtructio. In Oppiano Αλ. β'. 570. legendum ex uno e Regiis codd.

δὴ τότε μιν καὶ μόχθος ὑπὸ φρένα δύεται ἤδη.

ubi dativum οἱ in locum accuſativi μιν alii librarii ſuffecerant. Sic apud Noſtrum III. 612.

-- -- -- δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν.

ὁρμαίνω autem de perſona ſemper adhibetur. III. 697.

καὶ σ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα.

Vide ibid. 18. 452. 620. IV. 3.

728. ἀποτηλόθι. Diviſim excudi debuit ἀπὸ τηλόθι, ut infra 1188. & 1208. Sic ſcriptum in A. E.

741. ἤθεα γαίης. Guelferb. ἔσχαλα γαίης.

767. ὑπ' ἠέρι. Guelferb. ἐν ἠέρι. Idem v. 774. ἐννεσίης.

800. κατέλεξεν ἅπαντα. Guelferb. ἕκαστα.

810. νημερτέα. Guelferb. θυμηδέα.

819. Guelferb. πρήσσοντα.

861. ῥυσόμεναι. Vulgo ῥυσσόμεναι. Sic corrigendus typothetæ error in nota.

865. ἐδύσαλο. Guelferb. quoque ἐδήσατο.

985. ἔπος. Guelferb. λόγος, mendoſe pro λόγον, e gloſſemate.

1000. θωρήξεσθαι. Medic. θωρήξασθαι.

1049. ἀλλά κε πᾶσι. Perperam primariæ editiones ἀλλὰ καὶ πᾶσι. Mendam ſuſtulit Stephanus.

1072. κουρίδιον. Guelferb. κουριδίη.

1086. μήτ' αὐτὸς ἑκών. *Neque ipſe ultro:* id eſt, *neque tu e ſola libidine, nullo cogente, absque ulla ratione.* Perperam vulgo legitur αὐτὸν, quod ad Αὐσονίδην relatum frigide, &

pæne inepte, otiosum est. Eadem significatione αὐτὸς ἑκὼν apud Homerum legitur, Odyss. β'. 133. quem locum temere solicitavit Ernestius.

— — κακὸν δ' ἐμὲ πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴ κ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.

1089. λίην. Guelferb. αἰὲν, e frequenti commutatione literarum A. & A. Idem ἑαῖς περὶ παισί.

1111. βάλετ'. Guelferb. βάλεν.

1188. θυέων τ'. Guelferb. θυέων δ'. In B. θυέων ἀπὸ τηλόθι.

1200. Ἀρήτης. Optime Guelferb. Ἀρήτῃ. Sic Homerus Il. α'. 55.

τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἡρη.

θ'. 218.

εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Ἀγαμέμνονι πότνια Ἡρη.

& sic passim cum dativo personæ.

1207. ἠὲ Θέμιστας. Perperam Guelferb. ἠδέ. Vide notata ad 834.

1209. δὴ τότε δή. Guelferb. δὴ τότε μέν. In Florent. editione, claudicante metro, δὴ τότε βασιλῆος. Eadem male cum Medic. & Guelferb. τρομέοντας.

1242. ἐπερεύγεται. Perperam A. B. E. ἀπερεύγεται. Similis permutationis exempla habes supra 631. & II. 984.

1273. γέ τις. Vulgo δέ τις. Illud habent quinque Regii. Sed Medic. νόσου δὲ δαημοσύνην δέ τις ἄλλος.

1274. φήνειεν. Mendose Cæs. Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus φαίνοιεν.

1279. χύτο δέ. Guelferb. χύτο καὶ.

1308. ἐλέηραν. Male Guelferb. ἐλέαιρον. Hæ diversorum temporum formæ sæpe commutatæ. Vide supra ad 738. 1422. 1538. In Homero, Il. φ'. 147. legendum:

τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδιώξε κατὰ φόον, οὐδ' ἐλέηρεν.

1336. ἀρείων. Guelferb. ἀρίστη.

1343. ἑταίροιο φίλοις ἐπικεκλομένοιο. Repone ocius φίλους e Florentina editione. Sic quoque in B. scriptum, in Guelferb. & in Medic. e correctione.

1359. καὶ σ' ὁπόσ'. Guelferb. καί σ' ὁπόσ'.

1385. ἄγεσθε. Sic Medic. In nota ad hoc verbum scribere debebam: *Idem Regii & Cæs. quibus accedit Guelferb. dant* ἄγεσθαι: *sed* ἄγεσθε *tuetur Medic.* Ortum autem illud e librariorum errore, qui frequentissimus est, αι & ε confundentium. Similes scripturæ mendæ millenæ enotatæ sunt in collationibus quibus utor codicum Medic. & Guelferb.

1407. λίγ' ἔσπενον. Guelferb. λίγα σπένον.

1417. ᾧ ἀπὸ δίψαν — λωφήσομεν. In Florent. editione, inde in Aldina & Parisina, ᾧ ἄπο, male. Nam si præpositio cum pronomine jungi deberet, scriptum oportuisset οὗ ἄπο. In A. C. E. ὡς, *ut*, quæ lectio non omnino contemnenda.

1453. γειομόροι. Guelferb. γειοτόροι.

1537. πρήθοντος. Guelferb. πρόσοντος, vitiose pro πρήσοντος. Idem quoque v. seq. πόρους habet.

1544. μαιμώοντι. Vide notata ad 219. & 1255. Perperam Guelferb. μαιμώωντι. D. μαιμόωντι.

1601. ἦ β', ἅμα σ' εὐχωλῇσιν — Guelferb. ἦ ἅμα καὶ εὐχωλῇσιν — metro titubante. Sed inde vulgata melior, & procul dubio genuina, eruitur lectio. Repositis in suam sedem vocibus, scribe:

ἦ, καὶ ἅμ' εὐχωλῇσιν ἐς οἰδμαῖα λαιμῷομήσας.

1618. νισσομένην. Sic etiam Guelferb. Tum idem μέσον βυθὸν, quod vulgato μέγαν βυθὸν non deterius est.

1649. δεδμημένοι. Guelferb. δεδηγμένοι.

1656. ἐπ' ἀκάματος. Sic libri omnes. Typothetæ errore in Stephani editione ὑπ' ἀκάματος.

FINIS NOTARUM.

ARGENTORATI

TYPIS

JOANNIS HENRICI

HEITZ

ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Die XXI. Augusti MDCCLXXX.

Ce 1119
X 234 3631

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-159915-p0479-7

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA

E SCRIPTIS OCTO VETERIBUS LIBRIS

QUORUM PLERIQUE NONDUM COLLATI FUERANT

NUNC PRIMUM EMENDATE EDIDIT

RICH. FR. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM

LITERARUM ACADEMIÆ SOCIUS.

ARGENTORATI

APUD SOCIOS BIBLIOPOLAS

BAUER ET TREUTTEL.

MDCCLXXX.

Farbkarte #13 B.I.G.
Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black
Centimetres Inches
Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-159915-p0481-4